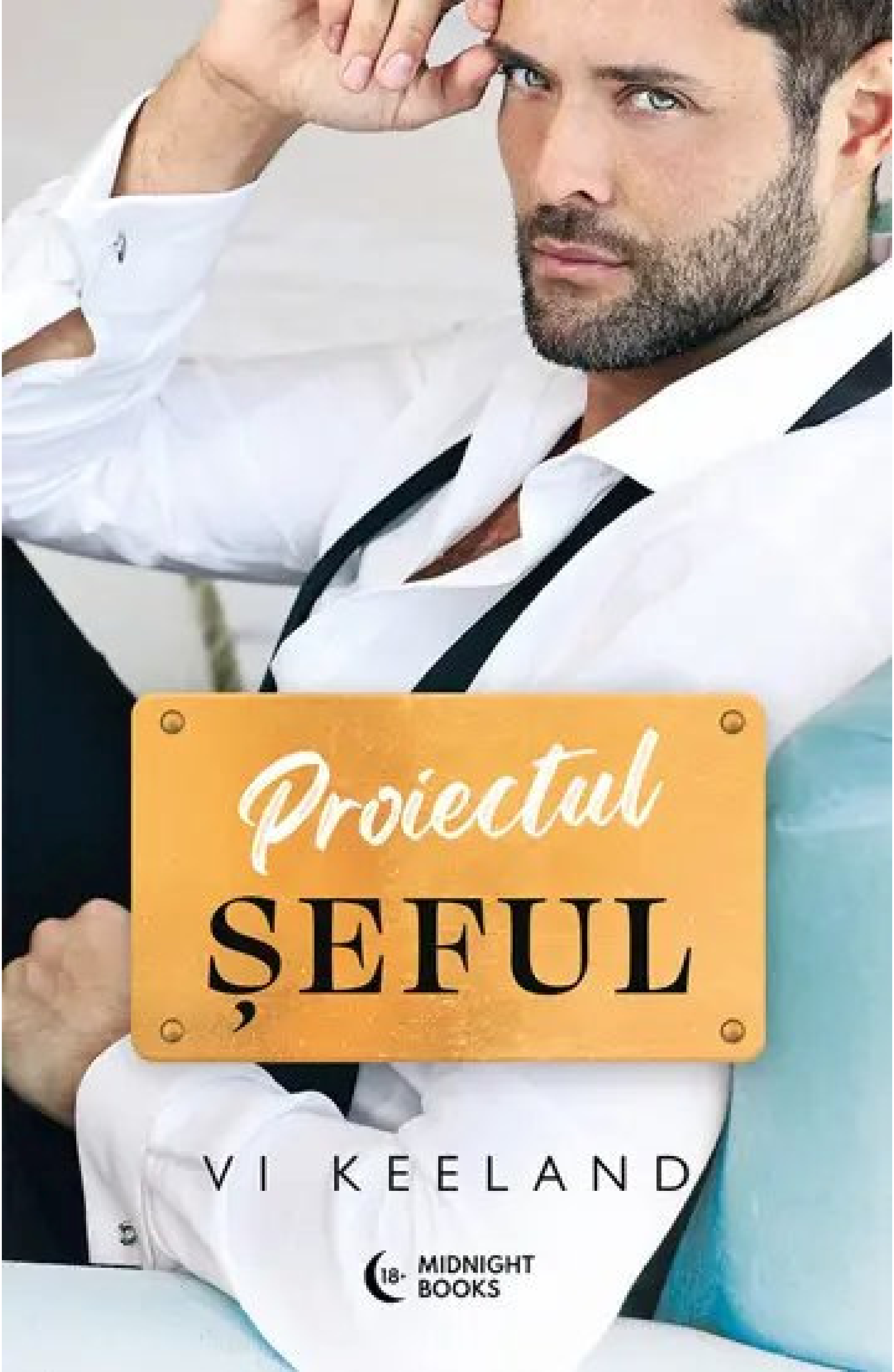

Proiectul
ȘEFUL
VI KEELAND
18-
MIDNIGHT
BOOKS

CAPITOLUL 1

Evie

— Eu, ah, am mâncat niște vișine.

M-am uitat în jos la bluza de pe mine pe care se vedeau niște pete și am încercat să ofer un zâmbet ca scuză.

— Când am emoții, mă apucă foamea, și tocmai am trecut pe lângă o tarabă cu fructe și aveau vișine de vară. Mor după ele! Deși îmi dau seama acum că nu a fost o idee bună să fac asta cu doar cincisprezece minute înainte de interviu.

Ridurile de pe fruntea femeii s-au adâncit. Ca să fiu cinstită, într-adevăr, cămașa de pe mine era stropită, și nu numai cu o picătură sau două, de la vișine. Dacă voiam să am o șansă să salvez interviul ăsta, trebuia să fac ceva, cum ar fi să-i spun adevărul și s-o fac să râdă.

— Mi-a picat o vișină, am continuat. A sărit de colo-colo și a lăsat pete roșii în trei locuri, înainte de-a putea s-o prind. Am încercat să scot petele la toaleta doamnelor. Doar că e mătase și nu au ieșit. După aia mi-a venit ideea strălucită să le fac să pară un fel de model. Mai aveam câteva vișine, așa că le-am mușcat și am încercat să reproduc petele, am zis, clătinând din cap. Nu a mers prea bine, evident, dar la momentul acela nu aveam de ales decât între a mă duce să-mi cumpăr o cămașă nouă și să întârzii la interviu sau a încerca

să pretind că așa e modelul. Am crezut că nu va fi atât de evident..., am oftat încet. Probabil că m-am înșelat.

Femeia și-a dres glasul.

— Da, bine... Atunci ce-ar fi să începem interviul?

M-am forțat să zâmbesc și mi-am împreunat mâinile în poală, deși părea că deja ratasem această slujbă.

— Ar fi perfect.

Douăzeci de minute mai târziu, eram din nou pe stradă. Cel puțin nu mă făcuse să-mi pierd vremea prea mult. Puteam să mai prind niște vișine din alea delicioase și tot aveam timp să mă opresc la un magazin să-mi cumpăr o bluză pentru ultimul interviu programat pentru săptămâna aceea. Gândul m-a făcut să merg în pas mai alert.

După ce m-am oprit încă o dată la taraba cu fructe, am intrat iute la metrou. Puteam să găsesc ceva de îmbrăcat de undeva, între stația de metrou unde coboram și locul spre care mă îndreptam.

Dar după două stații, trenul s-a oprit brusc, cu un scrâșnet teribil de șine, și nu s-a mai mișcat din loc aproape o oră întreagă. Tipul care stătea chiar în fața mea mă fixa cu privirea. La un moment dat, am căutat prin geantă ceva pe care să-l folosesc pe post de evantai, pentru că începuse să se facă mult prea cald în tren. El s-a uitat în telefon și apoi o dată sau de două ori din nou spre mine. Am încercat să-l ignor, deși știam exact ce avea să urmeze.

Câteva momente mai târziu, s-a aplecat în față, spre mine.

— Nu te supăra... tu ești mireasa aia, nu-i așa?

Și-a întors telefonul spre mine să-mi arate un clip care mi-aș fi dorit să nu existe.

— Cea care și-a distrus propria nuntă?

Nu era prima oară când eram recunoscută, deși trecuse pe puțin o lună sau două de la ultimul incident

de acest fel, așa că sperasem că în sfârșit nebunia se evaporase. Din câte se vedea, nu. Oamenii care stăteau în stânga și-n dreapta noastră în tren erau acum atenți la noi, așa că am făcut ceea ce trebuia pentru ca să scap de întrebările ce-ar fi urmat dac-aș fi spus adevărul: am mințit cu nerușinare.

— Nu. Nu sunt eu. Dar mi s-a mai spus că semăn cu ea ca două picături de apă, am ridicat din umeri. Se spune că avem cu toții o dublură pe undeva. Se pare că ea e dublura mea.

După o scurtă pauză, am continuat:

— Dar mi-aș fi dorit să fiu eu. E foarte tare, nu-i așa?

Tipul a mai aruncat o privire în jos la telefon și apoi din nou la mine. Nu arăta ca și cum ar fi crezut o iotă din ce spusesem, dar măcar a avut bunul-simț să renunțe.

— Oh. Da, sigur. Scuze pentru deranj!

După încă o oră, trenul s-a pus în sfârșit în mișcare. Nimeni nu se deranjase să anunțe ceva legat de motivul întârzierii. Când am coborât mai aveam doar vreo douăzeci de minute până la interviul următor și eram în continuare îmbrăcată cu aceeași cămașă pătată de vișine. Și... mai scăpasem și altele pe mine înfulecându-le de nervi în trenul încins. Așa că am urcat în grabă scările de la metrou, sperând că voi descoperi, în drumul meu, ceva cât de cât prezentabil.

La câteva clădiri de locul spre care mă îndreptam, am găsit în sfârșit un magazin care avea în vitrină haine și de bărbați, și de femei. O vânzătoare cu un puternic accent italienesc s-a oferit să mă ajute imediat ce am intrat în Paloma Boutique.

— Bună! Aveți cumva o bluză de mătase crem? Sau albă? Sau...? am clătinat din cap uitându-mă în jos. Cam orice ar merge cu fusta asta?

Femeia a aruncat o privire la cămaşa de pe mine. Spre cinstea ei, nu a reacționat în niciun fel. În schimb, a dat din cap şi am urmat-o lângă un suport de umeraşe de unde a scos trei bluze diferite de mătase. Oricare dintre ele ar fi mers. Uşurată, am întrebat unde-i cabina de probă și a vrut să mă conducă spre partea din spate a magazinului. Dar când cineva a strigat de la tejgheaua din față, mi-a arătat o uşă și mi-a spus ceva într-un amestec de italiană şi engleză. Mi s-a părut că sună a *Mă întorc îndată*, dar, mă rog, nu conta. Nu păruse prea important.

În cabină, m-am privit în oglindă. Buzele-mi sclipeau, roşu aprins. Jumătatea de kilogram de vişine pe care le mâncasem în tren probabil că le împrumutase culoarea.

— Rahat, am mormăit, și m-am şters la gură.

Dar roşeața nu voia să se ducă, cel puțin nu înainte de interviu. Din fericire, dinții-mi fuseseră cruțați. Nenorocitele alea de vișine se dovediseră a fi un blestem! Dar nu aveam timp să mă ocup de altceva, așa că am clătinat din cap, mi-am scos cămașa distrusă și am tras una dintre bluzele de pe umeraş. Înainte de a o îmbrăca, mi-a trecut prin cap, însă, că poate ar fi bine să mă curăț puțin. După vagonul de metrou încins în care stătusem atâta, nu mi se părea c-aş fi tocmai fresh. Aşa că mi-am luat geanta și-am scotocit după un șervețel umed vechi de la un local care avea în meniu aripioare unde fusesem acum câteva săptămâni. Din fericire, mai era încă umed. O aromă vagă de lămâie s-a împrăștiat în jur când am ridicat brațul drept să mă şterg și m-am întrebat dacă parfumul acela se va impregna și pe pielea mea. Curioasă, am plecat capul să mă miros. Şi exact în poziția asta am fost surprinsă când uşa cabinei de probă a fost dată impetuos de perete.

— Ce nai...?

Bărbatul de pe partea cealaltă, a tras-o instantaneu înapoi. Doar că s-a oprit la jumătatea mișcării, privindu-mă cu sprâncenele încruntate.

— Ce faci aici?

Normal, ca să pună capac unei zile și așa de rahat, tipul trebuia să arate trăsnet! Avea niște ochi verzi absolut uimitori, care m-au luat prin surprindere, dar mi-am venit rapid în fire când am realizat că aveam în continuare brațul ridicat, iar el tocmai mă privise *cum îmi adulmec subsuoara*!

Fâstâcită, mi-am împreunat brațele peste sutienul de dantelă.

— Ce contează? Ieși afară!

M-am întins și i-am trântit ușa în față, aproape atingându-l.

— Du-te să cauți cabina de bărbați! am urlat.

În partea de jos a ușii, se vedeau pantofii lucioși ai bărbatului. Nu se mișcau.

— Dacă te interesează, s-a auzit vocea lui gravă, ...aceasta *este* cabina de bărbați. Dar te las în pace să te speli la subsuoară.

Când pantofii lucioși au dispărut în fine, am răsuflat prelung, eliberând tot aerul din plămâni. Nenorocita asta de zi trebuia să se termine. Dar mai aveam un interviu la care trebuia să mă duc și la care urma să întârzii dacă nu mă grăbeam odată! Nici măcar nu m-am mai obosit să mă spăl și la cealaltă subsuoară înainte de a-mi pune prima bluză. Din fericire, mi s-a potrivit la fix, așa că m-am schimbat la loc în minunata mea cămașă și m-am repezit spre casă în timp ce mi-o vâram în fustă. Mă așteptam să-l văd pe tipul care dăduse buzna peste mine în cabina de probă zăbovind pe-acolo, dar din fericire nu se zărea nicăieri.

Așteptând ca vânzătoarea să-mi scaneze eticheta, m-am uitat înapoi spre cabina de probă și am observat că ușa spre care crezusem că-mi arătase femeia era de fapt fix lângă o alta, una care avea deasupra un semn pe care scria *Femei*. Cea în care fusesem eu avea altul, normal, pe care scria *Bărbați*.

Rahat. *Minunat*.

Bluza m-a costat o sută patruzeci de dolari – cam cu o sută douăzeci de dolari mai mult decât cea pe care o înlocuia și pe care o cumpărasem la Marshalls. Cum era o sumă aproape suficientă să-mi golească de tot contul și-așa amărât zilele astea, trebuia neapărat să obțin slujba asta – cu interviul la care mai aveam doar câteva minute să ajung. Așa că m-am repezit să acopăr distanța de câteva clădiri ce mă despărțea de cea căutată, m-am schimbat mai repede ca Superman în toaleta pentru femei, din hol, mi-am trecut degetele prin păr și mi-am mai dat cu un strat de ruj peste buzele deja prea roșii, ca să uniformizez într-un fel petele de vișine.

Drumul cu liftul până la etajul treizeci și cinci mi s-a părut cam la fel de rapid ca și călătoria de mai devreme cu metroul. Liftul s-a oprit la aproape fiecare etaj pentru ca diverși inși să urce și să coboare, așa că mi-am scos telefonul să arunc o privire la e-mailurile primite, ca să nu mă mai stresez că voi întârzia un minut sau două. Din nefericire, alegerea mea s-a dovedit total neinspirată, căci primisem încă două e-mailuri prin care eram refuzată de două firme la care-mi trimisesem CV-ul – inclusiv cea la care fusesem la interviu mai devreme. *Minunat*. M-am simțit complet neajutorată, mai ales că acum mergeam la un interviu pentru o poziție pentru care nici măcar nu eram calificată, chiar dacă pusese Kitty o vorbă bună pentru mine.

Liftul s-a oprit la etajul la care trebuia să ajung și ușile s-au deschis cu un clinchet sonor, iar eu am tras

adânc aer în piept, încercând să mă recompun înainte de a coborî. Dar abia ce am pus un picior dincolo de pragul liftului, am simțit cum îmi zboară pe fereastră și ultima urmă de calm ce-aș mai fi putut-o avea. Ușile înalte de sticlă, pe care scria cu litere aurii, de-o șchioapă *Crawford Investments,* m-au intimidat la culme. În interior, zona cu recepția mi s-a părut și mai teribilă, cu tavanul ei înalt până la cer, pereții albi, imaculați, pe care erau tablouri abstracte în culori vii, și un candelabru gigantic de cristal. Femeia din spatele biroului arăta și ea mai degrabă a top-model decât a simplă recepționeră.

Și-a rotunjit într-un zâmbet amabil buzele perfect rujate.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Da, bună ziua, am programată o întâlnire la ora cinci cu Merrick Crawford.

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Evie Vaughn.

— Îl anunț că ați sosit. Vă rog, luați loc.

— Mulțumesc.

În timp ce mă îndreptam spre canapelele albe de pluș, femeia a strigat după mine.

— Doamnă Vaughn?

— Da? m-am întors.

— Aveți..., a făcut semn spre spate, peste umăr, o etichetă care vă atârnă de bluză.

M-am întins, pipăind, până am dat de ea și am smuls-o.

— Mulțumesc. Mi-am pătat cămașa pe care am îmbrăcat-o dimineață, așa că a trebuit să iau una nouă înainte de a ajunge aici.

— Slavă Domnului că e vineri, nu? a zâmbit.

— Absolut.

Câteva minute mai târziu, recepționera m-a condus în partea interioară, ascunsă de ochii vizitatorilor. Când am ajuns la proverbialul birou de pe colț, am zărit înăuntru doi bărbați care aparent urlau unul la celălalt. Nici măcar nu au părut să ne observe. Totuși, întregul birou avea pereții de sticlă, așa că se vedea foarte bine cum stăteau față în față, țipând. Cel mai scund avea un început de chelie și gesticula foarte vehement. De fiecare dată când își ridica brațele, i se vedeau dedesubt cercuri de sudoare. Cel mai înalt era evident șeful, dacă era să te iei fie și numai după postură. Stătea cu picioarele ușor depărtate și cu brațele încrucișate peste pieptul lat. Nu i se vedea fața cu totul, dar din profil, era clar că atitudinea încrezătoare pe care o inspira venea probabil din faptul că arăta foarte bine.

— Dacă nu îți convine..., l-am auzit în cele din urmă pe șef mârâind mai mult decât spunând, să nu crezi că te ține cineva aici cu forța!

— Puștiul ăsta e așa de tânăr! Am șosete care-s mai bătrâne ca el! Ce fel de experiență ar putea avea?

— Nu dau nici doi bani pe ideea de vârstă! Alte numere mă interesează pe mine – cele care se referă la *profit*! Ai înțeles? Ale lui au două cifre, ale tale sunt ultimele de pe listă, pentru al treilea trimestru la rând. Până când îți remediezi situația, toate tranzacțiile pe care le faci vor trebui aprobate de Lark.

— Lark..., a clătinat din cap. Până și numele ăsta mă calcă pe nervi.

— Atunci du-te să fii călcat pe nervi în altă parte!

Scundul a mormăit ceva ce n-am putut înțelege și s-a întors să plece. Și-a șters sudoarea de pe fața încinsă în timp ce se îndrepta spre ușă și a deschis-o larg, trecând pe lângă noi ca și cum nici n-am fi fost acolo. În interior, șeful s-a apropiat de biroul lui. Din câte se părea, da, eram invizibile.

Recepționera mi-a aruncat o privire compătimitoare înainte de a ciocăni.

— Ce e?

A întredeschis ușor ușa și și-a vârât capul înăuntru.

— A venit doamna pentru interviul de la ora cinci. Mi-ați spus să o aduc aici.

— Minunat, s-a încruntat clătinând din cap. Poftește-o înăuntru.

Din câte se părea, nepotul lui Kitty nu-i moștenise manierele elegante.

Recepționera a întins mâna spre mine, cu un zâmbet ezitant.

— Îmi pare rău, a șoptit. Dar îți doresc mult succes!

Am făcut câțiva pași în biroul somptuos. Când ușa de sticlă s-a închis în spatele meu cu un declic, iar tipul nu a ridicat ochii și nici nu a schițat vreun salut, mi-a venit pur și simplu să mă întorc și s-o iau la goană de acolo. Dar tocmai când cântăream în minte posibilitatea asta, Domnul Morocănos a părut că-și pierde răbdarea.

În continuare cu spatele spre mine, punând ceva în bibliotecă, a spus:

— Aveți de gând să luați loc sau e nevoie să vă ademenesc cu o conservă și o sfoară ca să facem interviul ăsta?

L-am privit pieziș. *Ce nemernic!* Nu eram sigură dacă era din cauza zilei pe care o avusesem sau doar atitudinea tipului ăstuia mă scotea pur și simplu din sărite, dar am simțit brusc că nu mai conta dacă primeam slujba asta. Ce se întâmpla se întâmpla *și gata*. Iar partea drăguță când ajungeai în punctul în care nu mai conta dacă pierzi sau câștigi era că nu mai exista niciun fel de presiune pe tine.

— Poate doar vă acordam un minut în speranța că vă veți schimba dispoziția, am zis.

Tipul s-a întors spre mine. Şi primul lucru care mi-a atras atenția a fost zâmbetul lui ironic. Dar când am ridicat ochii să-i întâlnesc pe-ai lui și am privit cu atenție pentru prima oară verdele acela ciudat, aproape că mi s-au tăiat picioarele.

Nu se poate.

Pe bune?

Nu şi nu.

Nu se poate.

Nepotul lui Kitty e tipul din cabina de probă?

Aş fi vrut să se crape pământul să mă înghită!

Dar în timp ce eu muream de umilință, fără să crâcnesc, bărbatul care acum cincisprezece minute dăduse peste mine adulmecându-mi subsuoara părea complet netulburat.

Merrick mi-a făcut semn să mă așez pe scaunul din fața biroului lui.

— Timpul înseamnă bani. Luați loc.

Oare nu-şi aminteşte de mine? E posibil așa ceva?

După ce fusesem martora schimbului de replici de mai devreme, cu angajatul său, nu mi se părea deloc genul de om care să nu spună tot ce gândește.

Poate că nu a apucat să mă vadă la față prea bine... Reușisem să trântesc ușa la loc destul de repede. Şi acolo, oricum, mă văzuse în sutien, iar acum eram complet îmbrăcată.

Ori poate... Era posibil să mă înşel eu, și să nu fie el tipul din magazin? Nu prea-mi venea să cred. Oricât de uşor i-ar fi fost lui să mă ignore, bărbatul ăsta avea o față imposibil de uitat pentru mine – linia sculptată a maxilarelor, pomeții proeminenți, pielea bronzată, fără cusur, buzele pline și genele dese, negre care mărgineau nişte ochi verzi, aproape translucizi. Ochi care acum, chiar în clipa asta, mă fixau ca și cum

aş fi fost ultima persoană pe care şi-ar fi dorit-o în biroul lui.

Şi-a pus mâinile în şolduri.

— Nu am toată ziua la dispoziţie. Hai să terminăm odată!

Super! *Ce drăgălaş!* Părea la fel de entuziasmat ca şi mine de perspectiva de a lucra pentru el. Cu toate astea, făcusem eforturi considerabile pentru a ajunge astăzi aici, aşa că puteam la urma urmei să închei săptămâna asta de rahat cu încă un refuz de la un angajator, deci am decis să intru în joc.

M-am apropiat de biroul lui şi am întins mâna.

— Evie Vaughn.

— Merrick Crawford.

Privirile ni s-au conectat când am dat mâna, dar tot nu am văzut vreun semn că mă recunoscuse, nici din cabina de probă, nici ca prietenă a bunicii lui.

Mă rog. Kitty mă adusese până la uşă, restul depindea în totalitate de mine.

CV-ul meu stătea chiar în centrul biroului lui masiv de sticlă. L-a ridicat şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Ce e Boxcar Realty?

— O, e o firmă non-profit pe care am înfiinţat-o acum câţiva ani. E mai mult un proiect suplimentar de-al meu, ca un fel de a doua slujbă, dar în ultimele şase luni m-am ocupat de el îndeaproape în perioadele în care am fost între slujbe, pe specialitatea mea de terapeut. Nu am vrut să am un gol în activitate.

— Deci v-aţi lăsat ultima poziţie de terapeut acum şase luni şi de atunci nu aţi mai fost angajată nicăieri?

— Da, aşa e.

— Iar Boxcar este o firmă în domeniul imobiliar sau ceva asemănător?

— Nu, e o companie care închiriază proprietăți. Sunt proprietara unor locuri de cazare neconvenționale, pe care le închiriez prin Airbnb.

Merrick s-a încruntat ușor, nedumerit.

— Neconvenționale?

— E o poveste lungă, dar am moștenit o bucată de pământ undeva, în sud, foarte potrivită pentru drumeții, pentru a evada în natură. Nu era nimic elaborat acolo și nu am vrut să stric peisajul construind case, așa că am amenajat un camping îmbunătățit și două căsuțe în copaci pe care le închiriez.

— Un... camping *îmbunătățit*?

— Da. Un fel de camping, dar care are condiții mult mai bune. Adică...

Merrick m-a întrerupt.

— Am mai auzit despre acest concept, doamnă Vaughn. Mă străduiam doar să fac o conexiune cu profesia de terapeut.

Of. Nu începusem bine deloc. Mi-am îndreptat spatele.

— De fapt, nu există nicio conexiune directă – în afară de aceea că, într-adevăr, cei mai mulți dintre aceia cărora le închiriez caută un loc de felul ăsta, unde să se relaxeze după slujbele stresante pe care le au. E un fel de proiect de suflet pentru mine. Toate încasările merg la o organizație caritabilă. După ce am plecat de la ultima mea slujbă, mi-am îngăduit timpul ăsta pentru a mă ocupa cum trebuie de el, să-l pun pe picioare, să-l fac să crească.

M-am aplecat în față, arătând spre CV-ul meu.

— Dacă vă uitați la poziția pe care am ocupat-o înainte de asta, veți vedea experiența pe care o am ca terapeut.

Merrick m-a studiat o clipă, înainte de a-și coborî din nou privirea la CV.

— Ați lucrat la Halpern Pharmaceuticals. Povestiți-mi ce făceați acolo.

— Monitorizam și tratam pacienții implicați în procese de experimentare clinică pentru medicamente antidepresive și anxiolitice.

— Deci, fiecare pacient primea medicamente?

— Nu chiar. Unii primesc doar placebo în timpul acestor procese de testare clinică.

— Erau oameni care lucrau în medii extrem de stresante?

— Unii dintre ei. Proveneau din toate mediile. Cu toții, însă, sufereau de depresie și anxietate.

Gânditor, Merrick și-a frecat buza cu degetul mare.

— Presupun că oamenii ăștia erau în căutare de medicamente fiindcă la ei terapia tradițională nu funcționase.

— Așa este, am încuviințat din cap. Toți participanții erau obligați să fi parcurs deja cel puțin un an de terapie pentru a se califica pentru experiment. Studiile pe care le făcea Halpern se concentrau să descopere dacă medicamentele astea ajutau o persoană care nu răspunsese la consiliere psihologică.

— Și s-au dovedit eficiente?

— Cele cu care am lucrat eu, da.

Merrick se lăsă pe spătarul scaunului.

— Deci unica experiență pe care o aveți este lucrul cu niște oameni care nu răspund la consiliere psihologică și au nevoie de medicamente pentru ca să perceapă o îmbunătățire a stării lor. Am înțeles bine oare?

M-am încruntat. *Doamne, ce dobitoc!*

— Din nefericire, nu reacționează toată lumea la consiliere. Mulți dintre oamenii pe care i-am tratat eu au constatat o anumită ameliorare. Totuși, având în vedere că toate aceste experimente se desfășoară

dublu orb, nu v-aş putea spune câţi pacienţi au luat simple substanţe placebo şi s-au simţit mai bine numai datorită terapiei mele. Sunt sigură că la unii aşa a fost.

A aruncat CV-ul pe birou.

— Firma pe care o conduc eu se ocupă cu intermedierea investiţiilor. Mă întreb dacă aş putea să nu mai raportez rata de întoarcere a profitului pe care compania mea îl câştigă pentru clienţii săi? Cred că e plăcut să nu-ţi faci griji pentru că nimeni nu-ţi poate măsura succesul muncii.

Am simţit că-mi iau foc obrajii.

— Insinuaţi că nu mi-am făcut treaba cum se cuvine fiindcă nu avea nimeni de unde să ştie dacă oamenii se simţeau mai bine în urma consilierii mele sau a medicamentelor?

Ochii i-au scânteiat.

— Nu asta am spus.

— Nu cu aceste cuvinte, dar asta aţi sugerat. La terapie procedez cu toţi pacienţii la fel, folosindu-mă de toată priceperea mea, indiferent dacă mă urmăreşte cineva sau nu. Spuneţi-mi, domnule Crawford, dacă s-ar întâmpla ca ai dumneavoastră clienţi să nu fie înştiinţaţi de marja de profit care le revine, v-aţi face altfel treaba? Aţi chiuli? Aţi da rasol?

O umbră de zâmbet i-a apărut pe buze, ca şi cum se simţea bine să facă pe nebunul cu mine. M-a privit fix câteva clipe, după care şi-a dres vocea.

— Noi căutăm pe cineva cu experienţă pentru a se ocupa de oamenii care funcţionează într-un mediu de lucru foarte stresant, înainte de a se apuca să recurgă la medicamente.

Mi-am dat brusc seama că nu conta ceea ce spusesem de când intrasem pe uşă. Şi nu aveam chef să

rămân acolo să mă simt în continuare penibil, de vreme ce din atitudinea lui se vedea clar că n-am cum să obțin slujba.

Așa că m-am ridicat și i-am întins mâna.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Crawford. Succes la găsirea candidatului potrivit.

Merrick și-a arcuit o sprânceană.

— De ce? S-a încheiat interviul?

— Nu văd niciun motiv să continuăm, am ridicat din umeri. Ați fost cât se poate de clar adineauri când mi-ați spus că nu credeți că experiența mea este ceea ce vă trebuie. Și ați mai spus și că timpul înseamnă bani, așa că sunt sigură că deja v-am irosit... poate o mie sau chiar două de dolari?

Zâmbetul de mai devreme, practic mai mult un rânjet ironic, i-a apărut din nou pe buze. Mi-a studiat cu atenție fața, înainte de a se ridica și a-mi strânge mâna.

— Cel puțin douăzeci de mii. Sunt foarte bun la ce fac.

Am încercat să-mi trag mâna, dar Merrick mă ținea strâns. A tras-o pe neașteptate, făcându-mă să mă aplec peste birou. Și s-a aplecat și el, la rândul lui. Pentru o secundă mi-a trecut prin cap c-o să mă sărute. Dar înainte ca inima să înceapă să-mi bată din nou, s-a întors spre stânga și s-a apropiat cu fața de gâtul meu, inhalând adânc. După care pur și simplu mi-a dat drumul ca și cum nu se întâmplase nimic.

Am clipit de câteva ori, nedumerită, trăgându-mă înapoi, să mă îndrept.

— Ce... ce-a fost asta?

Merrick a ridicat din umeri.

— M-am gândit că dacă tot nu veți deveni angajata mea, nu va fi considerată hărțuire o simplă adulmecare rapidă.

— Adulmecare?

Și-a vârât mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Eram curios de la faza cu cabina de probă.

Mi-au ieșit ochii ca la melc.

— Doamne! Știam că dumneavoastră ați fost! De ce nu ați spus ceva de la început?

— Mi s-a părut mai amuzant să nu o fac. Am vrut să văd cum vă descurcați. După cum arătați când ați intrat, am crezut c-o s-o rupeți la fugă pe ușă afară. Dar v-ați redresat uimitor de rapid.

L-am privit pieziș.

— Nu e de mirare că aveți nevoie de ajutor specializat cu nivelul de stres al angajaților. Aveți obiceiul să vă jucați adesea cu oamenii pentru propriul amuzament?

— Dar dumneavoastră aveți obiceiul să vă ascundeți în cabine de probă să vă mirosiți subsuoara?

M-am încruntat și, involuntar, privirea mi s-a îngustat și mai tare. Merrick părea amuzat.

— Dacă vreți să știți, încercam să mă spăl puțin fiindcă am rămas blocată în..., am clătinat din cap și m-am oprit mârâind. Știți ceva? Nu contează.

Am tras adânc aer în piept și mi-am repetat în minte că sunt o profesionistă și uneori trebuie pur și simplu să te retragi cu demnitate. Așa că mi-am netezit fusta și mi-am îndreptat spatele.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Crawford. Sper că nu ne vom mai întâlni!

CAPITOLUL 2

Evie

— Să înțeleg că interviurile de astăzi nu au mers prea bine?

Am scurs ultimele picături din sticla de vin, acum goală, și am ridicat-o spre soră-mea.

— Ha, ha! Cum ți-ai dat seama?

Greer a luat altă sticlă de vin din suport și s-a așezat la masa din bucătărie, în fața mea, cu tirbușonul în mână.

— De ce naiba n-am putut să ne naștem bogate, în loc să fim doar frumoase și deștepte?

— Pentru că nu suntem niște nemernice. Îți jur că orice om plin de bani, creier și pe deasupra și frumos pe care l-am cunoscut vreodată – era în același timp și un mare nemernic, i-am zis și apoi am sorbit din pahar. De exemplu, tipul cu care am avut un interviu în după-masa asta – era mișto, mișto! Avea ochii foarte deschiși la culoare și genele așa de dese și negre că mi-a fost greu să nu mă holbez la el ca nebuna. Deține unul dintre cele mai de succes fonduri de investiții de pe Wall Street – dar altfel e un ticălos arogant și oribil.

Greer a scos cu zgomot dopul sticlei cu vin și Buddy, câinele ei, a apărut de nicăieri, în fugă. Era singurul sunet la care se scula. Putea să sune liniștit cineva la ușă, sau să bată, nici nu s-ar fi dat jos din pat. Dar cum se deschidea

o sticlă de vin parcă-l lovea instinctul pavlovian. I-a întins dopul să-l lingă și câinele l-a înșfăcat bucuros.

Am clătinat din cap privindu-l.

— Ce câine ciudat ai!

Ea l-a mângâiat pe cap, în timp ce câinele pleoscăia fericit.

— Îi place doar vinul roșu. Ai observat ce urât se uită la mine când vine în fugă să lingă dopul și-și dă seama că e alb și s-a sculat degeaba?

Am izbucnit în râs și i-am turnat lui Greer un pahar cu vârf, de merlot.

— Hai să revenim la tipul sexy, bogat și arogant pe care l-ai cunoscut astăzi, a spus ea. Pare groaznic! Crezi că există vreo șansă să facă o donație pentru soră-ta?

Greer și soțul ei se străduiau acum să aleagă un donator de spermă, după cinci ani în care încercaseră să aibă un copil. La treizeci și nouă de ani, avea aproape cu zece ani mai mult ca mine, Mama-Natură începuse s-o preseze. Făcuseră deja patru proceduri de fertilizare in vitro cu sperma lui Ben, fiindcă se părea că băieții lui aveau probleme de motilitate. Dar până acum le lipsise norocul. De curând, renunțaseră la ideea asta și se apucaseră în schimb să caute un donator.

— Sunt aproape sigură că mai degrabă ai avea tu șanse să-i obții sperma decât eu să primesc slujba.

— Ce s-a întâmplat? Iarăși o problemă cu experiența? Nu ai experiență în domeniul potrivit?

— Adevărul este, am oftat dând din cap, că e vina mea. Nu ar fi trebuit niciodată să fiu de acord să lucrez la compania de farmaceutice a familiei lui Christian. Industria asta are tipicul ei și oamenii sunt destul de neîncrezători când vine vorba de experimente cu medicamente în vremurile noastre, așa că faptul că am fost

implicată în chestii din astea mă pune într-o lumină proastă. Plus că a fost o prostie uriașă să-mi leg în așa măsură existența de un bărbat.

Soră-mea m-a bătut pe mână.

— Capul sus! Săptămâna viitoare ai interviul la compania nepotului lui Kitty, nu? Poate iese ceva de-acolo.

— Of, știi, nemernicul arogant de care-ți spuneam mai devreme? *El* e nepotul lui Kitty.

Bunica noastră și Kitty Harrington fuseseră cele mai bune prietene timp de aproape treizeci de ani. Locuiseră una lângă cealaltă, în Georgia, până Nanna mea murise cu patru ani în urmă. Când m-am hotărât să-mi fac doctoratul la Emory, în Atlanta, mă mutasem la Nanna și așa ajunsesem să o cunosc pe Kitty destul de bine. La moartea Nannei, după o luptă scurtă și teribilă cu cancerul, în ultimul meu an de școală, Kitty și cu mine ne-am ajutat una pe alta să trecem prin acest moment greu, și de atunci încoace fuseserăm foarte apropiate. Nu conta că între noi erau aproape cincizeci de ani. O consideram o prietenă foarte bună. Chiar și după ce mă mutasem înapoi la New York ca să-mi fac stagiul, nu am pierdut legătura. Mă duceam s-o vizitez cel puțin o dată pe an și vorbeam la telefon aproape în fiecare duminică.

Greer a făcut ochii mari.

— O, nu! Eram sigură că interviul e săptămâna viitoare. Nu pot să cred că nepotul lui Kitty s-ar purta cu tine așa, ca un nemernic, știind cât de apropiate sunteți.

Am sorbit din vin și-am clătinat din cap.

— Știi, adevărul e că numele lui Kitty nici n-a apărut în discuție. Nu era genul de tip care să-și piardă vremea cu amabilități sau discuții de salon. Dar mi-am dat seama după ce am plecat de la birou că e posibil să

nu fi știut cine sunt. Ai fi crezut că măcar ar fi pomenit-o, nu?

— De ce n-ai pomenit-o tu?

— Pentru că avusesem o zi de coșmar, cred, am ridicat din umeri. De fapt, dădusem peste el la un magazin, la doi pași de firmă, înaintea interviului și avusesem... un mic incident. Și toată chestia asta m-a cam debusolat și pe urmă el m-a luat la întrebări și și-a exprimat îndoiala că aș fi calificată pentru ce-i trebuia lui. Înțeleg că poate nu eram *cea mai bună* candidată, dar de ce m-a mai chemat la interviu dacă nici măcar nu a considerat că am calificarea de bază?

— Mă mir! Kitty e o doamnă atât de drăguță!

— Da, este. Dar să știi că uneori e pusă pe șotii. Și niciodată nu-mi dădeam seama dacă vorbește serios sau glumește, din cauza zâmbetului ei ironic, am continuat clătinând din cap. Tocmai am realizat că au chestia asta în comun – zâmbetul ironic, imposibil de citit.

— Și o să-i spui că el s-a purtat ca naiba cu tine?

M-am strâmbat.

— Nu vreau să se simtă prost din cauza asta. Mai ales că ea se luminează la față când vorbește despre el.

— Păi..., și soră-mea m-a strâns ușor de mână, știi că totul se întâmplă cu un anumit scop. Sunt sigură că te așteaptă ceva mai mare, mai bun, mai important. Și chiar dacă va dura ceva până te va găsi, ce-i al tău e pus deoparte. Și nu trebuie să pleci nicăieri, poți rămâne la noi cât vrei.

Știam că vorbește din inimă și îmi făcuse și mie plăcere să petrec timp cu sora mea și soțul ei de când mă mutasem aici, dar de-abia așteptam să-mi găsesc un loc al meu.

— Mulțumesc.

Mai târziu, în acea noapte, stând în pat, incapabilă să adorm, m-am perpelit de pe-o parte pe alta din nou, așa cum făcusem în majoritatea nopților de când viața-mi fusese dată peste cap. Într-o singură zi îmi pierdusem logodnicul, cea mai bună prietenă, slujba și apartamentul. Și pe deasupra, discursul pe care-l ținusem la nuntă – în care îi demascasem pe Christian și Mia, cu relația lor ilicită cu tot – devenise viral pe internet. La fel ca și clipul în care-i arătam făcând sex în apartamentul nupțial, în noaptea premergătoare nunții mele. La ultima numărătoare, „video-ul porno făcut de mireasa nebună cu prietena cea mai bună și mirele" avea mai mult de un miliard de vizualizări – deci un miliard, da, nu un milion!!! Chiar și canalele de știri de la posturile importante relataseră istoria și durase mai bine de o lună ca Internetul să-și piardă încet, dar sigur interesul pentru ea. Apoi, exact când credeam că pot respira ușurată, Christian și familia lui mă dăduseră în judecată pentru fraudă și delapidare de fonduri, pretinzând că îi pusesem să plătească tot ce fusese necesar pentru o nuntă mare ca să mă răzbun pentru ceva despre care știusem tot timpul. Și ca și cum n-ar fi fost suficient că mi se servise penibilitatea aia, când situația s-a scurs în presă, nebunia a reînceput. Mașini cu paparazzi au fost parcate zile întregi în fața clădirii unde era apartamentul soră-mii. La naiba, încotro se îndreaptă lumea asta dacă nici măcar nu mai poți să-ți distrugi propria nuntă fără să se implice *un miliard* de oameni?

Cum nu puteam dormi, mi-am luat telefonul de pe noptieră și am început să mă uit pe net. Nu am găsit nimic care să-mi atragă atenția, așa că am făcut marea greșeală de a-mi deschide e-mailul. Mai sosiseră două scrisori de refuz pe lângă cele primite după-amiază. Oftând, am dat să mă deconectez. Dar atunci am observat un e-mail pe care-l ratasem mai devreme. Venise

acum două ore și adresa expeditorului mi-a atras atenția imediat.

Joan_Davis@CrawfordInvestments.com

Probabil era încă o scrisoare de respingere, dar am deschis-o totuși.

Dragă doamnă Vaughn,

Vă mulțumim pentru interesul arătat postului nostru de terapeut pentru persoanele care suferă de stres. Domnul Crawford a selectat candidații care pot trece în etapa următoare a procedurii de angajare, așa că am dori să vă invităm la biroul nostru pentru un al doilea interviu.

Vă rog să aveți amabilitatea de a mă anunța când sunteți disponibilă săptămâna viitoare.

Cu respect,

Joan Davis

Director Resurse Umane

Am clipit de câteva ori, fiind sigură că am înțeles aiurea conținutul acelui e-mail. Dar, nu, o a doua lectură mi-a confirmat că, într-adevăr, eram invitată să mă întorc acolo. Probabil că faza cu subsuoara făcuse o impresie memorabilă.

CAPITOLUL 3

Merrick

— Domnule Crawford?

Asistenta mea, Andrea, a băgat capul pe ușă în biroul unde-mi luam prânzul alături de Will.

— Scuze că vă întrerup, dar cei de la Resurse Umane mi-au cerut să aflu dacă aveți puțin timp la dispoziție să discutați cu una dintre candidatele pentru postul de terapeut scos la concurs.

Am clătinat din cap.

— Nu am nevoie să discut cu candidații. Deja i-am comunicat părerea mea lui Joan. Cei de la Resurse Umane desfășoară o a doua rundă de interviuri și mă vor anunța opinia lor când termină.

— Din câte se pare, una dintre candidate a întrebat dacă poate discuta un minut cu dumneavoastră, după întâlnirea de la HR. Doar că aceasta începe abia acum și știu că nu vă place să vă ocupați cu nimic programul în timpul orelor de tranzacții.

— Ce candidată?

— Evie Vaughn.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, chicotind.

— Desigur. De ce nu?

— O anunț, a dat din cap.

Will și-a ridicat bărbia întrebător spre mine, după ce Andrea a închis ușa.

— Ce-a fost râsul ăla?

— Una dintre candidatele pentru postul de terapeut este *foarte interesantă*, ca să spun așa. De fapt, puțin zis.

— În ce sens?

— Primul interviu la care a participat a fost programat pentru ora cinci într-una din zile, săptămâna trecută, așa că atunci când s-a închis piața, am tras o fugă până jos, la Paloma, să-mi ridic un costum pe care-l cumpărasem și-l lăsasem acolo pentru ajustări. După ce am plecat de la magazin am avut impresia că mi-am uitat telefonul în cabina de probă și m-am dus înapoi să verific. Când am deschis ușa, am dat peste o femeie.

— Detest magazinele care au o singură cabină de probă și pentru femei, și pentru bărbați.

— De fapt, magazinul ăsta are cabine separate. Numai că femeia se afla pur și simplu în cabina pentru bărbați. Și nici măcar chestia asta nu e cea mai tare. Când am intrat peste ea, era pe jumătate dezbrăcată... și-și mirosea subsuoara.

Will m-a privit cu sprâncenele instantaneu arcuite.

— Poftim?

— Da, ai auzit bine. Mă rog, în sfârșit, câteva minute mai târziu a apărut candidata pe care o așteptam la ora cinci și, ce să vezi? Ea era. Femeia din cabina de probă.

— Aia care-și mirosea subrațul? Las-o dracului, așa ceva! Și ce-ai făcut?

— Nimic. M-am prefăcut că nu am recunoscut-o, deși se vedea clar că ea mă recunoscuse. Am văzut-o cum se frământă din pricina asta.

— Numai ție ți se pot întâmpla rahaturi de-astea. Și? După aia? Cum a mers interviul?

— A fost cea mai puțin calificată pentru slujbă dintre toți candidații. Nici măcar nu-mi dau seama cum a ajuns CV-ul ei printre cele ale specialiștilor chemați la interviu.

— Și cu toate astea, astăzi, e aici pentru un *al doilea* interviu.

— Da, este.

— Ce naiba-mi scapă? a clătinat din cap Will.

— Când am ajuns acasă în seara aceea, am început să mă gândesc la felul în care consiliul director mi-a băgat pe gât postul ăsta. Și la faptul că mi-au cerut să angajez pe cineva, fără să solicite ca persoana respectivă să fie competentă.

— Genial, a zâmbit Will.

— N-a fost suficient că m-am oferit să acopăr eu cheltuielile pentru oricine vrea să meargă la terapie, am clătinat din cap. M-au presat să găsesc și să angajez pe cineva permanent, care să lucreze aici, și ca fiecare angajat să fie obligat să meargă la terapie cel puțin o dată pe lună în timpul programului. Eu am nevoie ca oamenii mei să fie concentrați, să fie brici când sunt la birou! Nu să fie preocupați de emoții și afecte și alte bălării!

— Normal.

Am terminat de mâncat și chiar atunci Andrea s-a întors și a ciocănit. Evie Vaughn era în spatele ei. Azi își prinsese părul blond, ondulat, într-un coc, și era îmbrăcată cu un taior negru, cu fustă, cu o bluză roșie pe dedesubt, ceea ce-o făcea să aibă figura aceea de bibliotecară sexy la care visează orice bărbat măcar o dată în viață. Am căutat să ignor senzația pe care mi-a provocat-o vederea ei și m-am forțat să mă uit în jos.

Andrea a băgat capul pe ușă.

— Mai aveți nevoie de puțin timp?

M-am uitat spre Will.

— Trebuie să mai discutăm şi despre altceva?

A clătinat din cap.

— Nu, nu-mi vine nimic altceva acum. Trimit oferta de cumpărare pentru Endicott imediat ce ajunge preţul la patruzeci per o acţiune.

— Bun.

Mi-am îndreptat atenţia spre Andrea.

— Te rog, spune-i doamnei Vaughn să intre.

Will a ieşit, aruncându-mi un zâmbet semnificativ peste umăr când a trecut de Evie.

Când uşa s-a închis, ea a făcut câţiva paşi înainte, apoi a ezitat.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit.

Am dat din cap şi i-am făcut semn să ia loc pe unul dintre scaunele aflate de partea cealaltă a biroului meu.

— Luaţi loc.

— Asistenta dumneavoastră mi-a spus că de obicei nu primiţi pe nimeni câtă vreme e bursa deschisă.

— E-adevărat, am zis, lăsându-mă pe spătar şi împreunându-mi degetele. Cu ce vă pot ajuta, domnişoară Vaughn?

— Evie, vă rog. Şi... eu speram că poate puteţi să-mi clarificaţi o nedumerire.

— Ce nedumerire?

— De ce mă aflu aici? Mă refer... pentru un al doilea interviu? Pe parcursul primei noastre întâlniri, mi-aţi lăsat impresia cât se poate de clar că nu consideraţi că am experienţa necesară pentru acest post şi că, oricum, nu v-aţi făcut o părere foarte bună despre mine încă de la întâlnirea noastră din cabina de probă. Deci... de ce mă aflu din nou aici?

Mi-am încrucişat braţele şi am ezitat puţin. Răspunsul politicos şi profesionist ar fi fost că mi-am

schimbat opinia pe baza felului în care se comportase ea în timpul interviului. Dar nu mă acuzase nimeni vreodată că aş fi prea politicos ori că m-aş comporta tot timpul ca un profesionist.

— Eşti sigură că vrei să auzi răspunsul real? Uneori e mai bine să nu ştii şi pur şi simplu să accepţi rezultatul.

Ea şi-a încrucişat braţele la piept, oglindindu-mi postura.

— Poate, dar eu tot vreau să ştiu.

Îmi plăcea curajul ei. Şi de-abia mă abţineam să nu zâmbesc.

— Ai fost invitată încă o dată pentru că eşti cea mai puţin calificată pentru slujba asta dintre toţi candidaţii pe care i-am văzut.

I-a picat faţa, şi am simţit un junghi de vinovăţie, chiar dacă-mi spusese că vrea adevărul.

— De ce aţi face aşa ceva?

— Pentru că nu a fost ideea mea să angajăm pe cineva care să facă terapie anti-stres. Sau, oricum, nu cu normă întreagă. Consiliul director îmi cam forţează mâna în privinţa asta.

— Şi e o problemă din cauză că nu a fost ideea dumneavoastră?

— Conduc o organizaţie de o sută douăzeci şi cinci de oameni a căror slujbă este să-mi dea mie idei, am clătinat din cap. Nu, nu am o problemă de autoritate aici, doamnă Vaughn.

Şi-a ţuguiat buzele.

— Doctor... adresarea corectă este *doctor* Vaughn. Prefer să mi se spună Evie, dar dacă dumneavoastră insistaţi să folosiţi formule de adresare formale, aţi putea la fel de bine să vă adresaţi cu titlul ştiinţific pe care-l deţin. Am un doctorat în psihologie clinică.

De data asta chiar nu am putut să nu zâmbesc. Am dat din cap.

— Foarte bine. Nu am o problemă de autoritate, *doctor* Vaughn.

— Deci sunteți împotriva acestei slujbe în general și v-ați gândit să angajați cea mai puțin potrivită persoană pentru a dovedi că aveți dreptate?

Am încuviințat.

— Da, s-ar putea zice și așa.

— Sunteți împotriva ideii de terapie?

— Nu, consider că sunt unii cărora terapia ar putea să le fie benefică.

— Unii? Dar nu și angajații dumneavoastră? Considerați că angajații dumneavoastră nu sunt supuși unui anumit stres la locul de muncă?

— Suntem pe Wall Street, doamnă... *doctor* Vaughn. Dacă nu ar fi o slujbă stresantă, agentul meu nu ar câștiga în medie un salariu cu șapte cifre. Prefer ca oamenii mei să se concentreze la ce au de făcut câtă vreme sunt aici, la birou.

— Și nu v-a trecut niciodată prin cap că priviți lucrurile astea din perspectiva nepotrivită? Dimpotrivă, să-și rupă o oră dintr-o zi ca să discute cu cineva nu are deloc efecte negative asupra concentrării unei persoane supuse stresului. Oricum, deja nu se mai concentrează cum trebuie din cauza stresului. Terapia ar putea-o echilibra pentru a se concentra mai bine.

— Am notat că există mai multe perspective din care poți privi o chestiune, am replicat, studiind-o o clipă. Mai doriți să întrebați ceva? Sau am ajuns la punctul acela al discuției în care-mi spuneți că sperați să nu ne mai întâlnim niciodată?

A zâmbit timid.

— Îmi pare rău că am spus asta. Nu a fost deloc potrivit.

— Nu face nimic, am ridicat din umeri. Nu ştiu dacă vă vine să credeţi, până şi eu am fost acuzat că m-am comportat nepotrivit o dată sau de două ori în viaţa asta.

A râs, în timp ce se ridica.

— Ei, îmi vine greu să cred aşa ceva din partea unui bărbat care m-a mirosit în timpul interviului, a spus întinzând mâna. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Şi pentru sinceritate.

Am dat din cap şi i-am strâns mâna.

— Încă ceva. Sper că nu-mi forţez norocul prea tare dacă îndrăznesc să vă fac o sugestie.

— De-abia aştept, mi-am arcuit o sprânceană.

— Dacă tot trebuie să angajaţi pe cineva, a zâmbit ea, de ce să nu angajaţi cel mai bun candidat? Angajaţii dumneavoastră merită asta şi, nu aveţi de unde să ştiţi, dar e posibil ca rezultatul să vă surprindă.

~

În seara aceea, directoarea mea de la Resurse Umane, Joan Davis, mi-a făcut cu mâna când a trecut pe lângă biroul meu. Din câte se părea, terminase lucrul şi tocmai pleca. Am deschis uşa şi am strigat-o.

— Hei, Joan?

S-a oprit şi s-a întors.

— Da?

— Pot să te întreb ceva?

— Da, sigur. Ce e?

— De ce am ales s-o intervievăm pe dr. Vaughn?

S-a încruntat uşor nedumerită.

— Pentru că mi-ai trimis un e-mail şi mi-ai spus să o chem.

— Nu, nu mă refeream la runda a doua. Vorbeam despre prima. Ceilalţi candidaţi aveau cu toţii mai multă

experiență, așa că eram curios ce te-a făcut să o selectezi pe ea pentru interviul inițial.

Cuta de pe fruntea ei s-a adâncit.

— La primul interviu mă refeream și eu. Tu mi-ai cerut să o includ și pe ea în grupul celor selectați ca fiind eligibili pentru angajare.

— *Eu* ți-am cerut? Nu o știam dinainte să vină aici.

— Dar mi-ai spus că e posibil ca bunica ta să aibă o candidată pentru postul ăsta și când primesc CV-ul să o includ în prima rundă de interviuri.

— Nici nu știam că a sosit CV-ul acela. Adică femeia recomandată de bunică-mea este..., am închis ochii. *Rahat*. Evie e prescurtarea de la Everly, nu-i așa?

Joan a dat din cap.

— Am presupus că știi toate lucrurile astea. În scrisoarea de intenție a specificat faptul că e recomandată de Kitty Harrington, iar scrisoarea am pus-o alături de CV, în dosarul pe care ți l-am adus.

Nici nu mă sinchisisem să citesc scrisoarea de intenție. De obicei, erau pline de prostiile obișnuite, nimic de substanță, doar cuvinte goale.

— Mda, cred că am ratat informația asta.

— Oh... Mă rog, îmi cer scuze. Ar fi trebuit să-ți atrag atenția asupra acestui fapt înainte să începi interviurile.

— Nu-i nicio problemă, am dat din cap. E vina mea. Noapte bună, Joan.

Mai târziu în aceeași seară, am hotărât s-o sun pe bunica. Până am ajuns acasă se făcuse deja aproape nouă, dar ea era genul care se culcă târziu. În plus, nu o mai sunasem de mult timp și eram sigur că-mi va atrage atenția asupra acestui lucru. Așa că mi-am turnat două degete de whisky și mi-am luat mobilul.

— Ia te uită, ce surpriză...! a răspuns imediat. Începusem să mă gândesc că va trebui să mă sui într-un avion și să vin să-ți trag o mamă de bătaie.

Am zâmbit. Exact cum mă așteptasem.

— Scuze, buni! Nu te-am mai sunat de mult, așa e. Am fost foarte ocupat cu munca.

— Ah, scuza asta e de rahat, iar tu o știi foarte bine.

— Ce mai faci? am întrebat-o râzând.

— Probabil cam același lucru ca și tine, numai că mai bine.

Îmi fusese tare dor de femeia asta.

— Sunt sigur. Ce mai e nou? Te întâlnești în continuare cu tipul ăla, Charles?

— O, puiule, a trecut ceva vreme... Charles a primit un picior în fund acum cel puțin două luni. Acum am trecut la Marvin.

— Păi ce s-a întâmplat cu Charles?

— Lua cina la ora patru, umbla pe afară cu papuci de casă și nu-i plăcea să călătorească. Eu am șaptezeci și opt de ani. Nu am timp de pierdut cu plicticoși de genul ăsta. Ți-am spus că suntem rude cu Ava Gardner?

— Ava Gardner era o actriță, nu?

— Da, și-ncă una a naibii de bună. Avea o gură superbă, cu buze mari, cărnoase. Probabil de la ea moștenești gura aia continuu îmbufnată.

Nu mai înțelegeam nimic. Buni o luase pe câmpii și eu nu eram în stare să o urmăresc.

— Ce legătură are Ava Gardner cu Charles?

— Niciuna. Ava e o descoperire recentă pe care-am făcut-o pe site-ul Ancestry.

— Oh...

Aproape că uitasem de hobby-ul bunicii mele. De doi ani încoace, descoperise peste șase mii de

conexiuni pe Ancestry. În fiecare săptămână avea o discuție pe Zoom cu cine știe ce rubedenie îndepărtată care era dispusă să stea de vorbă cu ea. Pe unii îi și întâlnise în persoană. Femeia asta nu era în stare să stea liniștită nici măcar o zi în viața ei. La dracu', se pensionase doar cu cinci ani în urmă de la adăpostul împotriva violenței domestice pe care-l înființase și în continuare se ducea o dată pe săptămână, să lucreze acolo ca voluntar.

— Și? Cum de suntem rude cu Ava? am întrebat.

— Străbunicul lui taică-meu – adică stră-străbunicul tău – era văr primar cu stră-străbunica ei.

— Ce să zic, mi se pare că ramura aia e cam îndepărtată pentru ca să o moștenesc tocmai pe ea la buze...

— Avem gene puternice. Numai Dumnezeu știe că încăpățânarea ta se trage de la cel puțin șase generații în urmă.

Eram destul de sigur că femeia de la capătul firului putea s-o țină așa la infinit.

— Și, cu ce te-ai mai ocupat în ultima vreme, în afară de faptul că nu m-ai sunat să vezi dacă n-am murit? a întrebat. În continuare dai iama în top-modelele alea, în loc să cauți o mamă potrivită pentru viitorii mei strănepoți? Știi că nu întineresc, nu? Ar fi drăguț dacă te-ai apuca mai devreme de chestia asta, în loc să pierzi vremea.

— Sunt ocupat, buni! Am treabă să-mi conduc afacerea.

— Ei, rahat! Viața ți-a dat niște lămâi, cum se spune. Nu te mai strâmba atâta sugându-le și fă niște limonadă. Și pe urmă du-te să găsești fata cu vodca.

Am zâmbit, dar era clar timpul să schimb vorba. Și că venise vorba de acrituri...

— Auzi? Voiam să te întreb despre Evie Vaughn.

— Ah, Everly. Nu m-am putut obişnui să îi spun Evie.

— Din câte se pare, aşa îşi spune chiar ea.

— Mda, mă gândeam că din cauza asta m-ai sunat. Everly mi-a spus că v-aţi întâlnit săptămâna trecută.

Rahat.

— Şi ce ţi-a zis?

— Chestiile obişnuite. Că ai fost amabil, aşa cum am spus, şi foarte politicos. Un adevărat profesionist.

Politicos, ha? Bunică-mea *nu* făcea pe nebuna, eram sigur de asta. S-ar fi năpustit ca un uliu asupra mea dacă ar fi ştiut că mă purtasem cu Evie aşa cum o făcusem. Deci eram recunoscător că *dr.* Vaughn păstrase pentru sine adevărul despre întâlnirea noastră.

— Arată trăsnet, nu?

— Da, Evie e o femeie frumoasă.

— Şi are şi balcoane, am auzit-o spunând.

Mda, chestia *asta* o ştiam bine din cabina de probă. Dar nu aveam de gând să fac conversaţie cu bunica mea despre sânii nu ştiu cui.

— Asta habar n-am. A fost un interviu, n-am chemat-o ca să mă holbez la ea.

— Foarte bine. Te iubesc, ştii asta. Eşti nepotul meu favorit. Dar ultimul lucru de care are nevoie Everly pe lumea asta e un tip obsedat de muncă şi care pe deasupra mai are şi probleme de ataşament în relaţii. Nu vreau să-i oferi decât o slujbă, nu o călătorie cu Merrick Express.

— În primul şi-n primul rând, sunt *singurul* tău nepot, aşa că ar fi şi normal să fiu favoritul tău. Şi, în al doilea rând, nu am probleme de ataşament în relaţii.

— Aha, sigur. Deci, spune-mi, îi dai postul ăla fetei sau nu? Şi-aşa a avut un an greu cu despărţirea şi cu porcăria aia de videoclip şi cu tot.

— Porcăria de videoclip?

— Tu asculți vreodată ce-ți spun? Ți-am povestit doar. S-a întâmplat probabil cam acum șase luni. În săptămâna după ce am făcut eu operația de fiere, ca să fiu mai precisă. De asta nu am putut merge la nuntă.

Acum că pomenea despre asta, mi-am amintit că, într-adevăr, trebuia să vină la o nuntă, dar avusese o criză puternică de fiere și în loc de asta mă dusesem eu la ea pentru operație.

— Da, îmi amintesc nunta aia... Și s-au despărțit, deci? Evie a anulat-o?

— Nu chiar. În noaptea de dinaintea evenimentului, Everly a aflat că logodnicul ei i-o trăgea domnișoarei de onoare. Și în loc să se despartă de el chiar atunci, pe loc, s-a dus și s-a măritat cu el, după care la petrecere a scos o înregistrare cu ei făcând frichi-frichi. După care a plecat. Și nu știu cum, dar nenorocita aia de filmare a devenit virală pe internet. Apoi, săptămâna următoare a anulat cununia.

Ei, pe dracu'. Îmi aminteam vag că bunică-mea îmi spusese povestea asta și chiar îmi aminteam că văzusem o parte din clipul respectiv la știri. Dar nu pusesem lucrurile cap la cap.

— Mda, nu am făcut legătura, deci habar n-am avut că ea era femeia pe care am intervievat-o.

— Exact. Deși sper că nu o să i-o iei în nume de rău. I-a trebuit mult curaj să facă ce-a făcut.

— Sigur că nu, i-am răspuns.

Am mai vorbit cu bunică-mea încă vreo zece minute. După ce am închis, mi-am luat laptopul și am tastat în bara de căutare pe Google: *Everly Vaughn nuntă dezastru.*

Nu fusesem așa de atent la clipul ăsta în vremea când răsărea mai peste tot, la începutul anului, dar în

primul filmuleț care mi-a apărut când am apăsat tasta enter am văzut-o pe Evie. Și porcăria avea o tonă de vizualizări. Cadrul inițial era cu fața ei vorbind la un microfon, îmbrăcată în rochie de mireasă. Am apăsat pe play și m-am uitat de la un cap la altul, cu gura căscată. Nu-mi venea să cred că era vorba despre aceeași femeie pe care o intervievasem fără niciun chef, aceeași femeie din cabina de probă. Când s-a terminat clipul, am apăsat tasta ca să-l mai văd o dată. Și atunci când pe ecran a apărut figura miresei, am apăsat pe pauză și m-am apucat s-o studiez cu atenție.

Evie – *doctor* Everly Vaughn – arăta absolut minunat într-o rochie albă de dantelă, strâmtă pe corp și fără bretele. Avea părul coafat în felul acela în care-l purtau femeile prin anii 40, cu bucle moi care-i încadrau fața frumoasă. Ochelarii sexy de bibliotecară, pe care-i purtase în ambele zile când o văzusem, dispăruseră, făcându-i ochii mari și albaștri să pară și mai mari. La naiba... Chiar că era o bunăciune!

Am clătinat paharul aproape gol, zăngănind cuburile de gheață, cu ochii lipiți de ecran. Prima oară când urmărisem filmulețul mă concentrasem asupra mirelui – încercând să-mi dau seama dacă avusese habar măcar de dezastrul ce urma să se întâmple. Cu siguranță, nu, iar asta mă făcuse să mă simt și mai bine văzând cum nemernicul își primea pe neașteptate binemeritata răsplată. De data asta însă, m-am concentrat pe mireasă. Și oricât de frumoasă era, acum am văzut clar suferința din ochii ei. Mi-a amintit de felul în care i se umbrise privirea mai devreme, după-amiază, când fusesem sincer în legătură cu motivul pentru care fusese chemată la un al doilea interviu – numai că de data asta suferința era multiplicată de mii de ori.

Am apăsat pe play și am privit cum Evie a luat microfonul și a cerut să se facă liniște. Am mărit rezoluția și am observat că-i tremurau mâinile. Acum câteva

luni, când povestea ajunsese la știri, concluzionasem că era vorba, pur și simplu, de o mireasă țicnită. Dar acum vedeam lucrurile cu alți ochi. Am dat pe gât ultimele picături din licoarea de culoarea chihlimbarului din pahar și m-am gândit că avusese mare dreptate să ia atitudine în felul acela. Și bunică-mea avea dreptate. Era nevoie să ai sânge în instalație să faci așa ceva, să-ți dezvălui sentimentele în fața unei camere pline de oameni și să-i denunți public pe cei doi oameni pe care-i iubeai. Când clipul a ajuns la partea în care se vedea cum logodnicul și prietena ei cea mai bună se puneau pe treabă, am închis laptopul și m-am uitat pe fereastră în jos, spre Manhattan.

Evie Vaughn. Femeia fusese în stare să participe la o cununie, fusese în stare să se mărite cu tipul ăla numai ca să facă scena aceea teribilă la nuntă. Nu părea deloc capabilă ea însăși să facă prea bine față stresului. Ca să nu mai spun că părea o tipă extrem de voluntară – era deșteaptă, îndrăzneață, genul de femeie care spunea lucrurilor pe nume atunci când considera de cuviință, indiferent dacă era vorba de propria nuntă ori despre un interviu cu un posibil angajator. Era și sexy ca naiba, mai ales când arăta că nu-i este frică de nimic. Mda, dr. Vaughn era *exact* genul de angajată de care *nu* aveam nevoie, chiar și pentru o slujbă pe care nu o doream. Compania mea era și așa plină de oameni încăpățânați și fixiști.

Și cu toate astea, se părea că nu-s capabil să-mi scot din minte ultimele câteva zile.

Ceea ce era o prostie.

Mare prostie.

Știam că ceea ce trebuia făcut era să înăbuș în fașă toată povestea asta. Așa că am căutat e-mailul pe care cei de la HR mi-l trimiseseră după intervievarea ultimilor candidați și l-am recitit înainte de a răspunde.

Domnule Crawford,

M-am întâlnit cu cei doi candidați pe care i-ați ales pentru a participa la cel de-al doilea interviu. Ambii s-au descurcat bine, au fost capabili să prezinte diferitele tehnici de eliberare a stresului pe care le-ar putea folosi pe viitor și, în mod evident, și-au făcut temele în ceea ce privește studierea specificului companiei noastre. Totuși, dr. Wexler are mai multă experiență cu privire la lucrul concret, față în față, cu persoane afectate de anxietate și stres decât dr. Vaughn. Prin urmare, recomandarea mea este să îi facem o ofertă de angajare dr.-ului Wexler.

Vă rog să mă anunțați dacă doriți să mai discutăm sau, dimpotrivă, dacă ați prefera să reîncepem căutările pentru alți potențiali candidați.

Cu respect,

Joan Davis

Am rămas încă vreo douăzeci de minute acolo, privind în gol spre ecran. Lista motivelor de a nu o angaja pe Evie Vaughn era fără sfârșit. Chiar și specialiștii de la Resurse Umane recomandau un alt candidat. Și totuși...

Eram genul de om care deseori prefera să se lase condus de instinct, de intuiție, mai puțin de logică. Și, în cele mai multe cazuri, funcționase de minune. Nu-mi dădeam seama de ce, dar nu mă puteam dezbăra de sentimentul că respingerea lui Evie Vaughn avea să fie o greșeală – și nu numai pentru că bunica

mea n-ar fi fost deloc mulțumită. Deși nici n-aș fi putut susține cu mâna pe inimă că înclinația mea spre candidata mai puțin calificată se baza strict pe motive profesionale. Femeia aia avea ceva care mă interesa. Parcă mi se vârâse sub piele. Și tocmai de aceea ar fi trebuit să urmez recomandarea directorului meu de HR. Cu toate astea, în loc să-i răspund la e-mail, am intrat din nou pe pagina de YouTube și am apăsat din nou play. *De două ori.*

În cele din urmă, am clătinat din cap. *Ce prostie!* De ce naiba îmi pierdeam timpul gândindu-mă atâta la cel care avea să fie angajat într-o poziție pe care nici măcar nu mi-o doream în compania mea?

Așa că am apăsat pe reply și am început să scriu.

Joan,

Te rog să faci o ofertă de angajare pentru dr.

CAPITOLUL 4

Evie

— Nu pot să cred, am râs și am sorbit din cafea. Serios?

— Ce?

Am ridicat ochii din laptop spre Greer.

— Tocmai am deschis un e-mail de la firma de investiții la care am fost la interviu acum două zile, cea deținută de nepotul lui Kitty. Știi, tipul care mi-a spus aproape pe față ce incompetentă sunt.

— Ăla super-sexy, a cărui spermă mi-aș dori-o?

— Exact, am dat din cap.

— Și ce spune e-mailul? Vrea să mă duc să-i duc un recipient steril de colectare?

— Nu, e o nebunie chiar și mai mare de-atât. Mi-au oferit slujba.

— O, excelent! Bravo!

Am început să-mi rod o unghie.

— Crezi? Crezi c-ar trebui să-mi doresc să lucrez undeva unde șeful cel mare nu consideră că e nevoie de postul meu și nici măcar c-aș fi eu capabilă să-mi fac treaba pentru care aș fi angajată?

— Depinde. Cu cât te plătește? Și crezi că poți negocia să obții ceva mai mult concediu și pe deasupra și niște spermă?

M-am întors la laptop. Nu citisem decât primele rânduri în care scria că fusesem aleasă pentru slujba respectivă. Anexat e-mailului, am găsit și un contract. Am aruncat o privire pe documentul de nouă pagini. M-am mirat să descopăr că salariul era mai mare decât la ultimul serviciu pe care-l avusesem – și oricum, evident disproporționat față de experiența pe care Merrick Crawford considera că o am. Iar concediul era și el generos, ca să nu mai pomenesc despre posibilitatea de a primi și câte o primă considerabilă în anumite situații.

— *Of.* Salariul e foarte bun, oferă patru săptămâni de concediu pentru început și un anumit procent din profit după primul an petrecut la ei.

— Și tu ai spus *of* pentru că ai prefera să primești un salariu de rahat, concediu deloc și zero profit?

Am clătinat din cap.

— Nu mi-ar fi așa de dificil să refuz o poziție la care salariul ar fi de rahat.

— De ce-ai refuza?

— Pentru că motivul pentru care proprietarul vrea să mă angajeze pe mine este că mă consideră candidata cea mai puțin competentă. A recunoscut asta chiar el. Mi-a spus că numai consiliul director este cel care-l forțează să creeze această poziție.

— Și ce? Cui îi pasă ce crede el? *Tu* crezi că ești în stare să faci față la o astfel de slujbă?

M-am gândit puțin.

— Sunt sigură că sunt mai mulți oameni calificați care cunosc industria asta și ar putea intra direct într-o companie de felul ăsta, fără să trebuiască să învețe ceva. Dar eu sunt bună la ceea ce fac și cred că aș fi și mai bună după ce aș înțelege mai multe despre ceea ce produce stres la serviciu în cazul acesta particular. Vreau

să spun, în afară de șef. În mod evident, are un stil de management absolut unic.

— Și-atunci care e problema?

— N-ai priceput că proprietarul are impresia că sunt incompetentă?

A ridicat din umeri.

— Poți să-i dovedești că se înșală. Ce s-a întâmplat când mama ți-a spus că nu vei reuși niciodată să faci parte din echipa de volei a școlii, din cauză că ești prea mică de înălțime?

— Am intrat în echipă și anul următor am devenit căpitanul ei.

— Și când toată lumea ți-a sugerat să încerci la o „școală mai sigură" unde să studiezi și să-ți dai doctoratul, în locul celor top-trei din mintea ta, fiindcă la toate rata de admitere era sub zece la sută?

Am zâmbit.

— Am intrat la toate trei.

— E nevoie să merg mai departe? Că și-așa sunt încă amărâtă că am rămas pe locul meu atunci când ți-am spus că nu o să reușești niciodată să ajungi în culise să-l întâlnești pe Justin Timberlake, când aveai șaisprezece ani, a clătinat din cap Greer. Vrei să știi care cred că e cu adevărat problema ta?

— Nu sunt sigură. Care e?

— Șeful. Crezi că va reprezenta o provocare mai mare decât slujba însăși, și poate că așa și este. Bun. Și ce dacă? Privește-l ca pe un simplu proiect de care să te ocupi, separat față de serviciul propriu-zis. *Proiectul Șeful*. Mi se pare că sună super – ție, nu?

— Nu știu, mi-am mușcat buza de jos. Nu-mi dau seama de ce, dar tipul ăsta m-a făcut să mă simt cumva ciudat. Am avut senzația că vrea să-mi citească gândurile...

— Ai încredere în mine, a pufnit Greer. Nu ţi s-ar fi oferit o slujbă dacă ar fi putut vedea ce se petrece în mintea ta. Şi-aşa eu îmi închipui o scenă demnă de Cirque du Soleil, numai că artiştii sunt un pic beţi şi mai şi rezolvă nişte complicate probleme de matematică în timp ce se contorsionează în toate felurile.

— Nu ştiu, am râs. Poate că o să mă gândesc mai bine la asta, mai târziu.

Mi-am terminat cafeaua şi m-am ridicat să-mi clătesc cana în chiuvetă.

— Acum trebuie să mă îmbrac și să mă duc să mă văd cu avocatul pentru procesul ăla. Dar nu-ți face griji, vin la magazin să te înlocuiesc înainte de cinci, așa cum ți-am promis.

— Mulțumesc. Programarea noastră nu e înainte de șase, așa că poți ajunge la cinci jumătate. Dar când ai angajat pe cineva să te reprezinte? Nu mi-ai pomenit de asta.

— Încă nu am angajat. Dar cred că, în sfârşit, am găsit omul potrivit.

— Unde?

— E cineva pe care-l cunosc de ani buni.

Soră-mea a încrețit curioasă nasul spre mine. Îi cunoştea pe toţi prietenii mei.

— Cine?

— Simon.

Instantaneu, ochii i-au fulgerat.

— Glumeşti?

— Nu.

— Mă mir că a fost de acord să ia cazul ăsta. E un tip drăguț și de treabă, dar întotdeauna a tratat-o pe Mia ca și cum ar fi fost os domnesc sau ceva de genul ăsta.

— Păi încă nu știe că-l ia.

Greer a izbucnit în râs.

— O, Doamne! Asta chiar ar trebui să fie interesant de privit. O să iau o sticlă în plus de vin pentru diseară, când ajungi acasă.

— Mulțumesc, surioară!

— În continuare nu-mi vine să cred că te dă în judecată Christian, a clătinat ea din cap. Are niște boașe uriașe, clar.

— Da, știu. Păcat că nu are și penisul pe măsură.

— Evie! Ce cauți aici? a întrebat Simon.

M-am uitat spre recepționera care tocmai mă condusese pentru programarea de la ora unsprezece. Părea confuză.

— Mi se spune Evie, e o prescurtare, i-am explicat.

— De la Jill? a încrețit ea nasul spre mine.

Simon i-a făcut semn din mână.

— E în regulă. Evie, Jill, cum o fi, intră!

S-a ridicat de la birou, l-a ocolit și a venit să mă sărute pe obraz.

— Deci tu ești cea cu care trebuia să mă întâlnesc la ora unsprezece? De ce ți-ai dat un nume fals?

— De fapt mă mir cum de nu ai descifrat codul. Am impresia că ți-ai cam pierdut abilitățile, Simon.

— Cod? Despre ce vorbești?

— Numele pe care l-am dat.

Simon s-a înapoiat la birou și s-a uitat la programarea întâlnirilor, pe care o avea tipărită, deasupra.

— Mi s-a părut că numele de familie sună neobișnuit. Tedbride.

— Rostește-l cu prenumele.

S-a uitat din nou în jos.

— Jill Tedbride.

— Acum rostește-le fără pauză.

— *Jillted bride*[1]. Drăguț. Mda, cred că nu prea mă mai prind de jocurile de cuvinte de clasa a șasea. Poate m-aş fi prins la unele mai deocheate. Dar pentru ce ai făcut programarea asta?

— Am niște probleme. Chestii juridice cu care speram să mă poți ajuta.

— O, îmi pare rău să aud asta. Care-i treaba – oh, stai..., a clătinat din cap. Nu. Clar, nu. Dacă ești aici pentru motivul pe care mi-l imaginez eu, nu te pot ajuta.

— *Te rog*, Simon. Știu că ai fost supărat că nu te-am avertizat și pe tine înainte de a-mi ține discursul ăla la nuntă, dar am crezut c-am trecut peste asta.

Simon și-a trecut mâna prin păr.

— Nu sunt supărat că nu mi-ai spus. Pur și simplu..., încerc să las în urmă toate lucrurile astea, tot ce s-a întâmplat.

— Și eu la fel. De asta am nevoie să mă ajuți cu procesul ăsta ridicol.

— Pot să-ți recomand pe cineva.

— Haide, Simon. Nu există măcar o părticică din tine care să vrea să i-o tragă lui Christian?

A tras aer adânc în piept.

— Ba o mare parte din mine ar vrea să-l facă praf pe nemernic! Dar i-am promis Miei că mă voi strădui să uit ce s-a întâmplat.

M-am tras înapoi, uimită.

— Miei? De ce i-ai promite ei ceva pe lumea asta?

Simon s-a uitat la mine cu o privire cercetătoare.

— Tu nu știi că ne-am împăcat, nu-i așa? Mia și cu mine încercăm să ne reparăm relația.

---

1 Mireasa părăsită (n. tr.).

Am simțit c-o iau razna.

— Ce? De ce ai face așa ceva?

Și-a scos ochelarii și i-a aruncat pe birou, apoi s-a frecat la ochi.

— E complicat, Evie.

Deja mă încinsesem la față.

— Ba nu, nu e. Când iubita ta e prinsă culcându-se cu logodnicul prietenei ei celei mai bune, mie mi se pare o situație foarte simplă. O dai afară din casă și schimbi yalele. Cum ai putut s-o primești înapoi?

Simon a oftat și s-a ciupit de puntea nasului.

— O iubesc. A făcut o greșeală.

— Nu a făcut *o* greșeală. A greșit de nenumărate ori. Nu a fost ceva de genul că au băut prea mult într-o seară, s-a trezit în pat cu el și a doua zi dimineață și-au dat seama îngroziți de ce făcuseră. Au avut o relație timp de luni întregi – ea și cel care se presupunea a fi logodnicul prietenei ei, celei mai bune prietene a ei! Am ieșit toți patru la cină tot timpul ăsta, Simon! Probabil că-l pipăia pe sub masă de față cu noi, două momâi!

— Știu că ești supărată, dar... Mia se simte foarte prost pentru ce ți-a făcut.

— *S-au dus să se culce împreună în apartamentul nupțial, în noaptea de dinaintea nunții.* Rochia mea atârna la numai doi metri de locul unde i-a tras-o pe la spate. Se holba la *rochia de mireasă a celei mai bune prietene a ei*, în timp ce Christian și-o îndesa în fundul ei, Simon! *În fund!* Mie mi-a povestit că pe tine nu te lăsa să-i faci asta!

S-a uitat peste umărul meu, în spate.

— Te rog nu mai vorbi așa de tare! Aici lucrez!

— Îmi pare rău, am clătinat din cap. Nu ar fi trebuit să vin. M-am gândit doar... am crezut că suntem prieteni și că eu am nevoie de cineva care să mă reprezinte

și... nu mai știu. Probabil că mi-am închipuit că, în felul ăsta, o să ne răzbunăm cumva împreună.

— Chiar suntem prieteni, Evie, s-a încruntat el.

— Ba nu, nu suntem. Nu poți fi prieten cu cineva care e de partea dușmanilor tăi. Nu că ți-aș purta pică, dar să fim realiști! Nu o să mai petrecem niciodată timp împreună. Poate că-mi vei posta urări de ziua mea pe Facebook sau ocazional o să comentez eu cu LOL la vreo poză de-a ta pe Instagram, dar cam la asta se va rezuma totul.

Simon a strâns din maxilare, înciudat. Nu avea ce să comenteze, fiindcă știa prea bine că am dreptate. Și chiar îmi părea rău pentru el. Mia îl înșelase teribil și pe el, ca și pe cea mai bună prietenă a ei. Ceea ce nu era o greșeală, ci o lipsă de caracter. Și i-ar fi făcut-o oricând din nou bietului amărât.

M-am ridicat și i-am întins mâna.

— La revedere, Simon. Mult noroc.

S-a ridicat și el.

— Nu vrei măcar să-ți recomand pe cineva?

— Nu, am zâmbit trist, nu e nevoie. Oricum, mulțumesc.

Am ieșit din biroul lui Simon simțindu-mă ca și cum mi se dezlipise încă o dată crusta abia formată pe o rană oribil de adâncă. Știusem că nu-mi va fi ușor să vin aici și să vorbesc despre ce se întâmplase. Dar nu mă așteptasem la așa ceva. Trecuseră șase luni și se părea că eu eram singura care rămăsese ancorată în trecut. Acum câteva seri, Christian postase o poză cu o tipă cu care se întâlnea, iar Mia... revenise la vechiul ei prieten și la viața ei de dinainte. Între timp, eu eram șomeră, n-aveam casă, ajunsesem de râsul lumii, pentru un miliard de oameni, și eram pe cale să pierd un proces și toate veniturile pe care speram să le obțin în

următorii zece ani – asta *dacă* reușeam să-mi găsesc o slujbă.

— Of, ce porcărie! Îmi pare rău, a spus Greer încruntată.

Ajunsesem la micul ei magazin de vinuri selecte puțin mai devreme decât avea nevoie de mine, să o pun la curent cu veștile despre Simon și Mia. Nu reușisem să mă scutur de senzația pe care mi-o lăsase discuția cu el și, în cele din urmă, înainte de a veni la magazin, mă dusesem în Brooklyn să fac o lungă plimbare pe plaja unde culegeam deseori cioburi de sticlă de mare.

— Mă așteptam la posibilitatea de a mă refuza. Lui Simon nu i-au plăcut niciodată chestiile dramatice – Mia era specialistă la asta. Dar nu mi-am închipuit niciodată că mă va refuza pentru că el și Mia s-au împăcat.

Soră-mea a clătinat din cap, în timp ce termina de despachetat o cutie de vinuri și aranja sticlele pe un raft.

— Nu-mi vine să cred că un tip așa de deștept ca Simon se dovedește a fi atât de prost, încât să o primească înapoi.

— Știu. Am încercat să mă pun în pielea lui. El și Mia erau doar iubiți, nu logodnici ca mine și Christian. Dar, pe bune, nu cred că aș fi simțit altceva dacă Christian și cu mine n-am fi fost logodiți atunci când l-am prins. Și înșelatul ăsta are diferite grade. Dacă te îmbeți și ai o aventură de-o noapte, ar fi cam de gradul trei, pe scara înșelatului. Dacă ai o relație cu altcineva, ajungi la șase și jumătate. Dacă relația e cu un prieten sau rudă a partenerului tău, atunci gradul ajunge la zece. Poate, *poate*, aș putea ierta ceva de gradul trei. Dar orice urcă peste asta nu mai e o greșeală. E pur și simplu o alegere. Și toată treaba asta mă scoate din minți...

Am arătat cu capul spre dulapurile încuiate, din spatele soră-mii.

— S-ar putea să dau iama în dulapul ăla cu băuturi fine și să mă îndop cu câteva sticle.

Mi-a arătat spre raftul din spatele meu.

— Poți să te îmbeți la fel de bine și cu unele mai ieftine, surioară.

M-am băgat după tejghea.

— Nu-ți face griji. Îmi place să-mi potrivesc băutura cu starea de spirit, așa că n-am nimic împotriva uneia ieftine, chiar de tot rahatul.

Am deschis un sertar și mi-am aruncat înăuntru poșeta.

— Acum, du-te, șterge-o de-aici. Nu vreau să întârzii la programare. Doar ai de ales sursa genetică a viitorului meu nepot sau nepoată. De fapt, ia stai puțin...

Am băgat mâna în buzunar și am scos o bucățică de sticlă roșie. M-am aplecat peste tejghea și i-am întins-o soră-mii.

— Ia asta cu tine.

Greer a luat-o și m-a pupat pe obraz.

— Tu și sticla ta de mare norocoasă. Ne vedem mai încolo, acasă. Dacă nu sunt cine știe ce clienți, poți închide la șapte jumate. Nu e nevoie să stai până la opt.

A înșfăcat două sticle de vin dintr-un suport.

— O să avem nevoie de astea ca să ne continuăm, când ajung acasă, discuția despre cât e de idiot Simon. Ben trebuie să se întoarcă la serviciu după ce terminăm, așa că o să fim numai noi, fetele.

— Am senzația că în ultimul timp nu prea e deloc acasă.

— Firma lui are nevoie de suport IT douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, de când lucrează la

nivel global. Amândoi tipii din tura de noapte și-au dat demisia în aceeași săptămână, așa că lucrează practic non-stop. E un lucru bun că se ocupă cineva de problema noastră cu fertilitatea că și-așa nu stăm în aceeași încăpere suficient timp cât s-apucăm să concepem un copil.

Am zâmbit slab.

— Te iubesc. Succes!

— Mulțumesc! Și eu te iubesc.

În următoarea oră și jumătate am servit câțiva clienți, am șters vitrinele din față și m-am holbat în telefon pentru a găsi toate localurile cu fast food nesănătos, pe o rază de trei străzi. Când s-a făcut șapte jumate, după ce constatasem că nu a sunat și nici nu a intrat nimeni în magazin în ultimele patruzeci și cinci de minute, am decis să fac ce-mi spusese soră-mea și să închid devreme. Aveam nevoie să-mi hrănesc sufletul cumva, ca să mă simt mai bine – la propriu, nu la figurat. Așa că am stins firma luminoasă pe care scria DESCHIS, am încuiat ușa și am mers pe jos până la colț, unde mă aștepta Gray's Papaya, cei mai buni hot-dogi din oraș. Nu mai mâncasem hot-dog de naiba știe când. Numai Dumnezeu știe câtă grijă avusesem la mâncare anul ăsta, ca să arăt perfect în rochia de mireasă. Și nici nu mâncasem nimic pe ziua de azi, băusem doar cafea, dat fiind că-mi pierise apetitul după discuția de dimineață. Am salivat privind vânzătoarea cum pune chili și cașcaval peste crenvurști. Când a terminat, eram atât de nerăbdătoare să încep să înfulec, că mi-am luat poșeta și am dat să plec.

– *Mă scuzați!* Costă nouă dolari și șaizeci și doi, vă rog.

M-am întors și am clătinat din cap.

– Of, Doamne, îmi pare rău. Mi s-a părut așa de bun, încât am uitat și să plătesc.

Am scos cardul, pentru că-mi folosisem tot ce aveam numerar mai devreme să cumpăr cafea de la un chioşc de pe stradă.

— Poftiţi.

Femeia a trecut cardul prin cititor şi s-a încruntat.

— Cardul a fost respins.

— Nu se poate. Am suficient credit, am spus, făcând semn din nou spre cititor. Mai puteţi încerca o dată?

A făcut-o şi s-a întâmplat fix acelaşi lucru.

— La naiba! Bine. Nu sunt sigură ce s-a întâmplat, am spus scoţând alt card din portofel. Folosiţi-l pe ăsta.

Casiera l-a trecut prin cititor şi a oftat.

— Nici ăsta nu merge.

— Cum adică nu merge?

Mi-a arătat ecranul.

— Scrie tranzacţie respinsă.

— Dar e imposibil! Probabil e stricat aparatul dumneavoastră.

M-am uitat în jur şi am văzut că femeia de lângă mine tocmai plătea. Cardul ei păruse să fie folosit fără nicio problemă. Am arătat spre ea.

— Puteţi încerca la casa aia?

Casieriţa, o puştoaică, s-a abţinut cu greu să nu-şi dea ochii peste cap.

— Sigur.

Dar acelaşi lucru s-a întâmplat şi la cealaltă casă. Şi acum se făcuse coadă în spatele meu, căci erau două rânduri de oameni pe care-i împiedicam să plătească.

— Of... îmi pare foarte rău. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Puteţi să-mi puneţi mâncarea deoparte până sun la bancă? Probabil e vreo încurcătură.

Localul era plin şi, din cauza zgomotului, am ieşit afară, în faţă. După ce am ascultat toate întrebările

robotului și am apăsat furioasă de nu știu câte ori tasta zero, în sfârșit mi s-a făcut legătura cu un operator.

— Bună ziua. Tocmai mi s-a refuzat o tranzacție cu cardul, dar fără motiv. Am suficienți bani în cont.

— Numărul contului?

I-am citit numărul și am răspuns la câteva întrebări de verificare, apoi femeia m-a pus să aștept un moment. Când în sfârșit a revenit, eram moartă de foame și furioasă.

— Bună ziua, doamna Vaughn!

— Da.

— Din câte se pare, cardul a fost închis.

— Cum adică a fost închis? Eu nu l-am închis!

— E un cont comun. Iar cel care a făcut contul acesta comun l-a închis.

— Ce cont comu...

Doamne Dumnezeule! Am simțit cum mă fac și mai roșie la față decât hot-dogul ăla delicios pe care ar fi trebuit să-l mănânc acum. *Christian*. Uitasem că făcuserăm împreună formele pentru cardul acesta. Ni se oferise când deschiseserăm contul nostru comun, deși eu fusesem singura care-l folosise vreodată.

Am închis ochii. Contul nostru comun pe care-l foloseam acum doar eu drept cont curent. Probabil că de aia nu funcționase nici la bancomat. Pe bune, aveam de gând să-l omor pe nenorocit cu mâna mea!

Am tras aer în piept.

— Îl pot redeschide pe numele meu?

— Desigur. Dacă doriți, pot înregistra solicitarea dumneavoastră la telefon. Și dacă totul e aprobat, vă putem trimite noile carduri în trei până la cinci zile lucrătoare.

Adio Gray's Papaya. Deci nu avea niciun rost să fac formele acum.

— Revin mâine cu un telefon.

— OK. Vă mai pot ajuta cu ceva în seara asta?

— Îmi puteți cumpăra un hot-dog?

— Poftiți?

Am clătinat din cap.

— Nu contează.

Voiam doar să mă duc acasă și să mă ascund undeva. Numai că *nu aveam* o casă. Locuiam la sora mea.

Prin urmare, cu umerii căzuți și cu stomacul chiorăind, am luat-o spre casa ei. Dar drumul trecea din nou pe lângă magazinul de vinuri și, apropiindu-mă, mi-am dat seama că pot măcar să împrumut zece dolari din casa de marcat ca să mănânc ceva și să-i las un bilet. Și exact asta asta am făcut. Am descuiat ușa, am băgat o plată de un cent ca să se deschidă sertarul casei și am scos zece dolari pe care i-am înlocuit cu un bilețel, în caz că uitam până acasă.

Am închis sertarul, am băgat cei zece dolari în poșetă și am plecat. Dar nu înainte de a mai lua o sticlă de vin din suportul pe care-l jefuise Greer mai devreme.

CAPITOLUL 5

Evie

Duminică, în ciuda faptului că numai la asta mă gândisem de patruzeci și opt de ore încoace, tot nu mă hotărâsem dacă să primesc sau nu slujba de la compania nepotului lui Kitty. Soră-mea zicea că-s nebună să refuz singura ofertă pe care o aveam după atâtea căutări, dar ideea de a accepta o slujbă într-un loc unde nu eram dorită nu mi se potrivea. O întrebasem pe femeia de la resurse umane dacă pot să-i dau răspunsul în câteva zile și căzusem de acord să o anunț până luni dimineață. Îmi imaginasem că o să am la un moment dat măcar o clipă de vagă claritate, dar acum începusem să mă gândesc că nu mi se va mai întâmpla niciodată, de-a lungul vieții, să văd lucrurile cât de cât clar. Ciudat, persoana cu care discutam adesea când aveam îndoieli era exact bunica bărbatului din cauza căruia aveam îndoieli cu privire la slujba aia.

Dar astăzi era duminică, ziua în care vorbeam de obicei cu ea, și aveam senzația că nu e o coincidență. Așa că am luat telefonul și am format numărul neobișnuitei mele prietene.

– Bună, Kitty.

– Bună, iubito. Ce faci? Cum ți-a fost săptămâna asta?

Exact ca a bărbatului de nouăzeci și opt de ani din cântecul lui Alanis Morissette, cel care a murit a doua zi după ce a câștigat la loto.

— Binișor. Tu cum ești?

— N-am de ce să mă plâng. La vârsta mea, poți să iei durerile și problemele ca pe o povară sau poți să le vezi ca pe o cale de a-ți că ești încă viu și mai ai o grămadă de lucruri de făcut. Eu aleg a doua variantă.

După numai zece secunde de când spusese alo, deja mă simțeam mai bine decât mă simțisem de zile bune. Kitty avea un fel atât de simplu și de practic de a privi lumea, iar mie trebuia să mi se reamintească acest lucru. Oricând putea merge și mai rău.

— Ai mai vorbit cu vreo nouă rubedenie săptămâna asta? am întrebat.

— Da, chiar am vorbit – o poveste nebunească, de altfel. O femeie care s-a dovedit a-mi fi verișoară de a doua a primit trusa de testare a ADN-ului de la fiica ei, de Crăciun. Când i-au venit rezultatele, a reieșit că unchiu-său îi era unchi numai pe jumătate. A făcut ceva săpături și, în cele din urmă, a aflat că bunica lui avusese o aventură și rămăsese însărcinată. Toată lumea știa că, normal, copilul e al soțului ei. Bunică-sa murise de mult, dar bunicul lui era în continuare în viață. Așa că au făcut o mică investigație și au descoperit că bunica avusese o aventură cu un tip care locuia în același oraș. Când a aflat bunicul, s-a dus la cimitir, la mormântul nevestei să-i vorbească despre asta, numai ca să-și dea seama că nevasta era îngropată chiar lângă tipul cu care avusese aventura. Bunica cumpărase locurile de veci respective și nu suflase o vorbă despre asta. Ca să vezi ce înseamnă să iei un secret cu tine în mormânt!

— Ohooo! Chestiile picante pe care le găsești la anchetele astea genealogice sunt mai tari decât telenovelele.

— Și ca să vezi, pe vremuri susțineam că serialele alea erau prea din cale-afară... Din câte se pare, majoritatea oamenilor au câte un mic secret picant care ar putea să le răstoarne lumea cu susul în jos.

Mie-mi zici!?

— Păi în vremurile noastre nici nu mai există secrete, de când cu Internetul.

Kitty a râs și pe urmă mi-a povestit despre o excursie pe care plănuia să o facă alături de noul tip cu care se vedea. Voiau să încerce prima oară în viață să se dea cu o tiroliană. Am avut brusc revelația că femeia asta de șaptezeci și opt de ani avea o existență mult mai interesantă decât mine.

— Ești sigură că eu sunt cea care are douăzeci și nouă de ani dintre noi două?

— Vârsta e doar un număr, draga mea. Ce-ai mai făcut în ultima vreme? Mă refer ca distracție...

— Păi am traversat pe roșu acum vreo două zile.

Kitty a țâțâit din buze.

— Copila mea, trebuie să începi din nou să trăiești în lumea asta. Știu că idiotul ăla de fost logodnic al tău te-a doborât la pământ, dar a trecut ceva vreme și, în plus, lumea e mare, de-abia așteaptă să te facă să zâmbești. Ia ce are să-ți ofere azi, în fiecare zi. Nu te mai gândi la ce ți-a răpit ziua de ieri.

— Ai dreptate, am oftat. Numai că... Nu știu cum să o iau din nou de la capăt. E ca și cum aș fi scufundată în resentimente și acum mă chinuiesc să-mi țin capul deasupra apei.

— Ei bine, da, asta e o problemă. Dar există o soluție simplă pentru ea.

— Da?

— Mmm-hmmm. Trebuie să te hotărăști că vrei să fii fericită și să lași hotărârea asta să-ți călăuzească pașii

în viitor. Și pe urmă să o faci la stânga, în loc de dreapta, să o iei pe fix alt drum față de cel pe care-ai fi apucat-o altă dată. Uneori e singura modalitate să găsești calea corectă.

— Și cum să fac asta?

— Păi să faci exact opusul a ceea ce ai face în mod normal. Nu vreau să spun că ar trebui să ieși cu unul care tocmai a fost eliberat din închisoare după ce și-a ispășit pedeapsa pentru omor. Sau să te arunci într-o piscină în care nu e apă. Pentru că astea sunt niște chestii absolut prostești. Dar dacă un tip arătos, în vârstă de șaizeci și opt de ani te invită să te dai cu tiroliana? Te duci! Cursul vieții tale s-a schimbat și nu o să afli încotro ar trebui s-o apuci stând pur și simplu acasă. Crede că se poate întâmpla și chiar se va întâmpla! Asumă-ți niște riscuri!

Ideea suna bine, deși mă simțeam mai degrabă țintuită locului decât nehotărâtă. Dar Kitty încerca doar să mă ajute, așa că nu voiam s-o fac să se simtă aiurea.

— Mulțumesc, Kitty. Ai dreptate. O să încerc.

— Bravo! Acum, ce noutăți mai ai de pe frontul cu munca? Ai primit slujba de la nepotul meu?

— De fapt, da. Deși încă nu am acceptat-o. Nu sunt sigură că sunt persoana potrivită pentru ea.

— Ai alte variante?

— Nu, m-am încruntat.

— Ia te uită! Tu fă ce vrei, dar mie mi se pare că poate prima ocazie de a o lua la stânga în loc de dreapta tocmai ți s-a ivit înaintea ochilor.

Avea dreptate într-un fel... Dar tot nu eram sigură.

După ce am închis, am rămas acolo, în living, o vreme. Greer și soțul ei ieșiseră la cină cu niște prieteni, așa că era liniște deplină în apartament. M-am gândit la ce spusese Kitty – nu atât la sugestia ei cu stânga și dreapta, cât la ce i-aș fi spus eu unui pacient care se

chinuia să facă față unei schimbări. I-aș fi spus să se concentreze asupra oportunităților, nu asupra ceea ce pierduse. Și oare slujba de la nepotul lui Kitty nu era exact asta? O oportunitate? Una în care chiar consideram că pot excela? Așa că de ce mă frământam atâta dacă să iau sau nu hotărârea? Totul se reducea la un singur motiv... sau, mai precis, la un bărbat: Merrick Crawford. El reprezenta o provocare. Oare eram în stare să-mi asum ducerea la bun sfârșit a *Proiectului Șeful*?

Mușcându-mi buza, am deschis laptopul. Trebuia să-i dau un răspuns lui Joan Davis, indiferent care ar fi acesta, iar holbatul în ecran nu avea cum să-mi ofere limpezimea gândurilor pe care o căutam. Totuși, am mai stat așa cam douăzeci de minute. Pe urmă am deschis e-mailul, mi-am luat inima în dinți și am decis să o iau la stânga, în loc de dreapta.

CAPITOLUL 6

Evie

O săptămână mai târziu, soseam la noul meu loc de muncă, cu fiori în stomac din pricina emoțiilor.

Oare clădirea asta era așa de înaltă când am venit la interviuri?

Am rămas în fața intrării, privind în sus blocul zgârie-nori, simțindu-mă mică asemenea unei furnici. Era încă întuneric, dar, după cum spunea vechea zicală *New York nu doarme niciodată*, întreaga clădire era aproape la fel de luminată ca în miezul zilei. Oameni îmbrăcați la costum se grăbeau în jurul meu, deși era puțin înainte de ora șase dimineața.

Voisem să ajung devreme, dar acum că mă aflam aici, mi s-a părut că era poate un pic *prea* devreme. Am cumpănit în minte perspectiva de a mă întoarce la cafeneaua unde mă oprisem să-mi iau doza de cofeină, după ce coborâsem din metrou. Poate că puteam să stau la o masă și să mă uit la niște clipuri pe TikTok, să-mi treacă timpul până la șapte, dar chiar atunci un bărbat a trecut în goană pe lângă mine. Nu mi-a atras atenția până ce nu s-a oprit la câțiva pași mai încolo și s-a întors spre mine.

— Evie?

Am clipit nedumerită.

— Merrick?

Și-a scos o cască dintr-o ureche și m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Așa de devreme vii la serviciu?

— Ăăăă... Da, m-am gândit c-ar fi bine s-o iau de la prima oră, să-mi meargă bine.

Noul meu șef și-a privit ceasul.

— E cinci jumătate.

— Cred că nu mai aveam răbdare.

A zâmbit. La naiba, ce bine arăta! Mereu avusesem o slăbiciune pentru bărbații care știau să poarte un costum, dar în dimineața asta era îmbrăcat în echipament de jogging – pantaloni scurți, negri și o bluză cu mâneci lungi, pe corp, de la Under Armour. Avea broboane de transpirație pe frunte și gâtul îi sclipea în luminile de deasupra.

— Firma nu se deschide până la șapte.

— Oh, atunci o să mă duc să iau niște cafea sau ceva.

Merrick a privit cana mare de cafea pe care-o aveam în mână.

— Ce-ar fi să te duc să-ți arăt biroul, ca să poți să te instalezi?

— O, nu, nu e nevoie. Nu vreau să-ți întrerup alergarea.

— Oricum eram la ultima tură, a spus, făcând un semn cu capul spre ușă. Haide!

În hol, Merrick s-a oprit la biroul paznicului.

— Salut, Joe. Ea este Evie Vaughn. *Dr.* Everly Vaughn, s-a întors spre mine și mi-a făcut cu ochiul. Sunt sigur că cei de la Resurse Umane vor trimite toate documentele jos, mai încolo, ca să-i faceți carduri de acces în clădire și peste tot. Am vrut doar să te prezint și să-ți spun să nu uiți cumva să i te adresezi cu *doctor*.

— Nicio problemă, şefu'.

Merrick a întins mâna făcându-mi semn să o iau înainte spre lift. Am aşteptat până ce am fost suficient de departe încât să nu putem fi auziţi.

— Ştii, nu ţin morţiş să mi se spună doctor sau aşa ceva. Nici măcar nu-mi pasă de titlu, Dar m-ai enervat foarte tare atunci şi ai scos la iveală o anumită latură a firii mele.

Uşile liftului s-au deschis, iar Merrick le-a ţinut, zâmbindu-mi.

— Ce fel de latură? Cea de scorpie?

I-am aruncat o privire piezişă.

— Tocmai m-ai făcut scorpie în prima mea zi de serviciu? Cred că deja am dat de sursa stresului legat de locul de muncă, pentru angajaţii tăi cu probleme. Slujba asta va fi mai uşoară decât mi-am închipuit.

Merrick a zâmbit ironic.

— N-am pretins niciodată că n-aş fi şi eu o parte a problemei. Treaba ta este să-i faci pe oameni să înveţe să gestioneze stresul.

— Sau... ai putea începe şi tu să te porţi mai mult ca un profesionist.

Merrick a apăsat un buton pe panoul de comandă al liftului.

— Ce farmec ar mai avea? a întrebat, apoi a continuat după o mică pauză: Apropo, biroul tău este la un alt etaj faţă de cel la care ai susţinut interviurile. Nu sunt sigur că ţi-a spus Joan.

— O, ba da, mi-a spus. Agenţii sunt toţi pe un etaj şi toţi ceilalţi sunt la etajul de dedesubt?

— Nu încăpem cu toţii pe un singur etaj, a dat el din cap, dar oricum e mai bine să fim împărţiţi aşa. Agenţii nu fac altceva decât să urle între pereţii lor de sticlă toată ziua. E foarte multă gălăgie şi limbajul nu e

prea civilizat atunci când se prăbușește un stoc de acțiuni în care au investit considerabil.

— Îmi închipui.

Ușile s-au închis și am devenit brusc conștientă de prezența lui Merrick, deși stătea la o distanță potrivită, cum era și normal în lift.

— Deci... spune-mi, întotdeauna vii devreme la birou să alergi?

— Aici locuiesc. Etajele superioare ale clădirii sunt împărțite în apartamente.

— Oh, înțeleg. Deci se reduce simțitor timpul de deplasare. De asemenea, e o explicație și pentru întrebarea unde îți ții toate hârtiile și fotografiile.

— Hârtiile și fotografiile?

— Biroul tău e atât de curat... Am fost de două ori acolo și niciodată nu am văzut nimic pe masă, niciun post-it, niciun blocnotes, niciun dosar ori teanc de hârtii. Și nici n-am văzut lucruri personale, precum poze înrămate sau mingi de baseball cu autograf sau orice altceva.

— Îmi plac lucrurile organizate. Dosarele mi le țin în fișet și post-it-urile mi le creez electronic.

— Atunci n-o să-ți placă biroul meu, am pufnit.

Merrick a ridicat o sprânceană, dar nu a comentat. Liftul s-a oprit cu un clinchet sonor la etajul treizeci, am ieșit și m-a condus de-a lungul unor holuri. Nu mi-am dat seama că fiecare dintre micuțele birouri semăna fix cu un acvariu de sticlă până când n-am ajuns la cel pe care mi l-a arătat ca fiind al meu. Și acesta era din sticlă, dar era un alt fel de sticlă, făcută special să nu poți vedea de dinafară înăuntru.

A descuiat ușa și a deschis-o, lăsându-mă să intru. Luminile s-au aprins în clipa în care am pășit înăuntru.

— A ce miroase? am întrebat, trăgând scurt aer în piept de câteva ori.

Mi-a arătat sticla din spate.

— E adezivul pe care l-au folosit să lipească pe sticlă filmul acesta special care oferă intimitate acestui loc. Tocmai a fost instalat în weekend. Cei de la Resurse Umane s-au gândit că e necesar să îi protejeze de privirile curioșilor pe aceia care vin să vorbească cu tine.

— Mulțumesc, am încuviințat din cap. Intimitatea este, într-adevăr, importantă. Fără ea, pacienții s-ar teme să vorbească deschis despre ceea ce-i frământă.

Merrick a făcut semn cu degetul mare spre ușă.

— Camera cu cafea este câteva uși mai încolo, iar toaletele sunt imediat după ea. Cred că ți s-au adus rechizitele necesare pentru început. Ai și un laptop și văd că instrucțiunile de la Resurse Umane sunt în spatele tău, pe un raft. Joan îți va face un tur complet când vine. Eu o să urc pentru un duș, dar dacă ai nevoie de ceva, știi unde e biroul meu.

— OK, super. Mulțumesc. Abia aștept să încep. O să ai puțin timp liber mai încolo, azi? Mi-ar plăcea să aflu câte ceva despre cultura organizațională de aici.

— Sunt convins că cei de la HR îți pot spune tot ce dorești să știi.

— De fapt, aș prefera să aud lucrurile astea de la tine. Chestiuni precum valorile și prioritățile sunt de obicei instituite de la cel mai înalt nivel și se transmit apoi în jos. Dar mi-ar plăcea și să discutăm despre felul în care conducerea se așteaptă să comunicăm, pe măsură ce aflu diferite lucruri de la angajați.

Merrick s-a încruntat și s-a uitat la ceas.

— Bine. O să trec pe aici după ce termin sus.

— Îți mulțumesc.

S-a întors și-a plecat, iar eu am aruncat o privire spre spatele Domnului Morocănos. Șortul pentru

alergare i se întindea pe mușchii fesieri în timp ce se îndrepta cu pași mari spre ușă. Doamne, până și fundul bărbatului ăstuia era tonifiat – genul de tonifiere care-mi amintea că și eu trebuia să-mi mișc propriul fund înapoi la sală. Numai că nu mai aveam sală. În clădirea unde era apartamentul pe care-l împărțeam cu Christian exista o sală de sport – ceea ce era încă un lucru pe care-l pierdusem pe parcursul nunții mele de coșmar.

Eram pierdută în acele gânduri, cu ochii în continuare lipiți de popoul șefului, când bărbatul s-a întors spre mine. Și zâmbetul ironic ce i-a apărut instantaneu în colțul gurii mi-a dat de înțeles că mă prinsese asupra faptului.

— Ar trebui, poate, să lași ușa deschisă ca să iasă mirosul. Nu vrem să te amețești de la parfumul ăsta toxic chiar în prima ta zi aici.

Am dat din cap și m-am întors într-o parte ca să-mi ascund stânjeneala.

— Așa o să fac.

După ce a plecat, am tras adânc aer în piept și m-am uitat în jur la noua mea casă departe de casă, locul unde aveam să petrec cea mai mare parte din zi. Biroul era mai mare decât cel anterior, de la compania deținută de familia lui Christian și aveam o priveliște acceptabilă asupra orașului, de la ferestrele de pe peretele din spate. Per ansamblu, simțeam că făcusem alegerea corectă. Sau poate că avea legătură cu sfatul lui Kitty de a recunoaște când sunt mulțumită...

Aveam nasul vârât în regulamentul pentru angajați, când am auzit pași apropiindu-se. Am ridicat privirea și am dat cu ochii de un Merrick care arăta complet diferit de cum fusese doar ceva mai devreme. Avea părul

neted, pieptănat cu grijă, încă ud de la duş, cu vârfurile acelea, despre care ştiam că aveau să se onduleze din nou când se uscau, peste gulerul sacoului bleumarin. Obrajii care mai înainte se văzuseră uşor ţepoşi de la barba crescută peste noapte erau acum perfect bărbieriţi, făcând linia sculptată a maxilarului să pară și mai frumos definită.

Doamne, era mult prea mişto tipul ăsta.

Asta până deschidea gura...

— Să ştii că mirosul de adeziv de aici s-ar putea să fie chiar în avantajul tău. Nu-și va da nimeni seama dacă la un moment dat o să ai iar probleme cu deodorantul.

I-am aruncat o privire înțepată.

— Foarte drăguţ!

— Așa-mi spun toate doamnele. Dar cred c-ar trebui să fii atentă cu lucrurile astea! Hărțuirea sexuală este un mare motiv de stres la locul de muncă.

— După cum spuneam, am clătinat din cap, de obicei problemele încep la cel mai înalt nivel și pe urmă se propagă până jos.

Merrick a făcut semn spre ușă.

— Ce zici să mergem în biroul meu să mă psihanalizezi ca să pot să mă instalez și eu?

Am înşfăcat unul dintre caietele din sertar și m-am ridicat.

— Îmi convine orice alegi.

Ajunși în biroul lui, a deschis toate aparatele electronice și s-a așezat pe scaun, lăsându-se comod pe spătar, în timp ce acestea bâzâiau făcându-și ciclul de pornire.

— Nu am fost foarte sigur că o să accepţi slujba.

— Da, am avut nevoie de ceva timp de gândire.

— Şi care a fost factorul decisiv?

— De fapt, a fost ceva ce-a spus Kitty.

— Ah... bunică-mea. Femeia asta poate fi foarte convingătoare.

— Așa este, am înclinat din cap. Ăsta e motivul pentru care m-ai angajat? Pentru relația mea cu Kitty?

Merrick a clătinat din cap.

— Ca să fiu cinstit, când ai venit la interviuri, habar n-aveam cine ești, în afară de faptul că erai unul dintre candidații interesați de postul oferit de noi. Am aflat abia după aceea.

— Deci m-ai angajat pentru că eram cea mai puțin competentă dintre toți?

M-a privit fix pentru un moment, apoi și-a îndreptat spatele și și-a încrucișat mâinile pe birou.

— Te-am angajat pentru că așa am simțit că trebuie să fac. De cele mai multe ori, mă bazez pe instinct.

Am lăsat să treacă o clipă, pentru a reflecta la spusele lui, după care am dat din cap.

— OK. Mulțumesc.

— Mai ai și alte întrebări despre motivul pentru care ai fost angajată sau putem începe?

Am deschis caietul din fața mea și am apăsat pe pix.

— Sunt gata. Poți, pentru început, să-mi spui de ce consiliul director a considerat că e nevoie de un terapeut cu normă întreagă, care să funcționeze aici? Te-am întrebat și în timpul primului interviu, dar nu mi-ai dat prea multe detalii. Ar fi de ajutor să cunosc anumite aspecte specifice.

— Am fost dați în judecată, a oftat Merrick. Proces civil.

— Pentru?

— Suferință emoțională. Cred că termenul legal a fost *cauzarea din neglijență a unei suferințe emoționale.*

Am început să iau notițe.

— Și cazul a fost încheiat sau procesul e încă pe rol?

— Procesele.

— Câte? am ridicat o sprânceană.

— Patru. Am câștigat două, am fost de acord să semnăm o înțelegere în cazul altuia pentru că era mai puțin scump decât să mergem la tribunal și ultimul se află încă într-o fază incipientă. Deși cazul ăsta din urmă e vrăjeală. Tipul e pur și simplu leneș, dar era prieten cu cel cu care am făcut înțelegerea, așa că are impresia că poate și el să profite de generozitatea noastră.

— Mai e altceva despre care ar trebui să știu?

— Cred că trebuie să-ți spun și despre mica ceartă care s-a lăsat cu niște pumni tot aici, în birou, destul de recent. Consiliul director a menționat-o și pe ea ca factor determinant pentru angajarea cuiva.

— Mică? Adică între doi angajați?

Merrick a zâmbit involuntar.

— Opt. Dar a început între doi doar. Ceilalți s-au alăturat și ei unuia sau celuilalt dintre cei doi.

— Și știi motivul pentru care s-au luat la ceartă?

— Pentru prime, pentru cine avea cea mai ridicată rată de profit, dacă investiția într-un anumit pachet de acțiuni era bună sau nu, a clătinat din cap. Mereu apar chestiuni de genul ăsta și mereu problema răsare din cauza unui spirit foarte dezvoltat al competiției. Toți angajații de la etajul ăsta au salarii excelente. Majoritatea s-ar putea pensiona de la treizeci de ani dacă ar vrea. Nu banii sunt motivația lor principală, ci ideea de a fi cel mai bun.

— Și ce înseamnă a fi cel mai bun? Adică nu mă refer la cum determini tu cine a obținut cele mai bune rezultate – evident, asta are legătură cu cifrele. Mă refer la calitățile necesare pentru a deveni cel mai bun broker.

— Bună întrebare, a dat din cap Merrick. E de la sine înțeles că trebuie să fii inteligent. Majoritatea agenților de aici au fost la universități de mare prestigiu și au terminat primii din promoțiile lor. Ce face diferența între cei mai buni dintre ei? Aș spune că niște nervi de oțel. În anumite zile, trebuie să fii capabil să anulezi pur și simplu gălăgia din jurul tău și să ții direcția pe care ți-ai stabilit-o, iar în altele trebuie să îți asumi un risc ce te-ar putea face să pierzi totul. Ai auzit vreodată zicala „Aceeași apă fierbe oul tare și înmoaie cartoful"?

S-a bătut ușurel cu degetele în piept.

— Tot ce contează e ce ai înăuntru, nu circumstanțele în care te afli la un moment dat.

— Știu că nu ai fost în favoarea ideii de a adăuga postul acesta în organigramă, am zâmbit, dar citatul ăsta este și el un motiv pentru care e necesar să-ți iei în echipă pe cineva care să-i ajute pe oameni să gestioneze stresul, de vreme ce fiecare are modul lui aparte de a procesa lucrurile.

— Sau aș putea la fel de bine să concediez cartofii moi și să păstrez numai ouăle tari.

Am izbucnit în râs.

— Că veni vorba, care e rata de retenție a personalului?

— Domeniul investițiilor financiare are una dintre cele mai mari rate de uzură. Iar a noastră este ceva mai sus decât media.

— Ce înseamnă ceva mai sus?

— De la zece la cincisprezece procente. Nu e o coincidență faptul că și profiturile noastre merg în tandem cu rata asta de fluctuație. Suntem compania cea mai bună de trei ani încoace în domeniul nostru și asta numai pentru că îi angajez doar pe cei mai buni.

— Deci asta înseamnă că și concediezi mulți?

— De cele mai multe ori, pleacă ei când nu mai pot ține pasul, a ridicat el din umeri.

Am mai notat niște lucruri și pe urmă am dat din cap.

— OK. Și câte ore ai spune că lucrează în medie angajații tăi?

— Majoritatea vin înainte de șapte și pleacă pe la șapte sau opt seara, în afară de cazurile când se întâmplă ceva special.

— Asta în fiecare zi?

— În timpul săptămânii, când e deschisă bursa.

— Și lucrează și în weekenduri?

— De obicei, da. Dar nu la fel ca în timpul săptămânii. Analiștii muncesc mai mult în weekenduri decât agenții, pentru că atunci e liniște. Agenții lucrează cam jumătate de zi sâmbătă și pe urmă pleacă până a doua zi, seara. De obicei, se întorc la serviciu duminică noaptea când încep să se deschidă piețele internaționale. Deci în medie cam douăsprezece până la treisprezece ore pe zi, cinci zile pe săptămână și pe urmă cinci-șase ore în zilele de weekend. Corect?

Am socotit în minte în timp ce și el făcea calculul și am confirmat.

— Deci norma obișnuită ar fi de șaptezeci-optzeci de ore pe săptămână, nu?

— Cam așa, a ridicat din umeri.

— Și tu?

— Și eu, ce?

— Câte ore lucrezi tu?

— De obicei sunt primul care sosește la treabă și ultimul care pleacă.

— Pot să-ți pun o întrebare personală?

— Depinde ce vrei să întrebi.

— Ești căsătorit?

— Nu.

— Ai fost?

Merrick a clătinat din cap.

— Logodit o dată. Mi-a ajuns.

— Și nu ți se pare complicat să întreții o relație cu ritmul ăsta de muncă?

— Rata divorțurilor în țara asta este cincizeci și unu la sută. Cred că celor mai mulți oameni li se pare complicat să întrețină o relație, și cei mai mulți dintre ei lucrează de la nouă la cinci. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, nu. Nu e imposibil să ai o relație. Ambele părți trebuie însă să aibă orizontul de așteptare setat în funcție de cât timp au la dispoziție.

S-a aplecat puțin în față.

— Asta-i toată treaba cu slujba asta – cel mai mult contează așteptările. Trebuie să înveți cum să ți le stabilești și cum să ajungi acolo. Și nu e o treabă pentru oricine. Nu oricine poate aloca atâta timp slujbei. Dar e o chestiune de alegere. Și dacă nu ești în stare să o faci, poți pleca. Dar nu mă da pe mine în judecată că n-ai fost tu în stare să te încadrezi în ritmul ăsta de muncă.

Am apăsat capătul celălalt al pixului pe caietul pe care-l închisesem cu zece minute în urmă.

— Deci tu consideri că singurii oameni care au nevoie de ceva ajutor cu stresul sunt cei care nu-s în stare să-și facă treaba?

— Consider că așa se întâmplă de cele mai multe ori, da.

— Cred că am descoperit sursa problemei, am zâmbit.

— Și presupun că, în continuare, deducția ta e că eu sunt? După tot timpul ăsta... cât a trecut... vorbim deja de vreo oră, nu?

— Tu ești cel care dai tonul în firma asta. Trebuie să fie foarte dificil să se ridice cineva la înălțimea standardelor tale, dacă nu chiar imposibil. Și cu siguranță atitudinea asta ajunge până jos, la ultimul angajat.

— Deci ar trebui să-mi cobor eu standardele ca să fac locul ăsta de muncă mai agreabil? a întrebat, privindu-mă drept în ochi. Eu nu mă cobor. Oamenii trebuie să se înalțe ca să ajungă la mine.

— Tu ai făcut vreodată terapie?

Merrick s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Nu pe mine mă vei consilia, doamnă Vaughn.

— *Doctor* Vaughn. Și credeam că este obligatoriu pentru toți angajații să aibă întrevederi lunare cu mine.

— Eu nu sunt angajat aici. Sunt proprietarul. Și dacă citești minuta de la ședința consiliului director, o să vezi că am avut grijă să se specifice clar ca obligativitatea sesiunilor de terapie să nu mi se aplice și mie.

S-a întinse spre cele două monitoare de pe birou și le-a pornit înainte de a arunca o privire la ceas.

— Dacă nu mai ai alte întrebări, trebuie să îmi încep și eu ziua de lucru.

Am dat din cap și m-am ridicat.

— Mulțumesc pentru timpul acordat.

Dar până să ajung la ușă, Merrick a vorbit din nou.

— Evie?

M-am întors.

— În sfârșit îmi spune Evie, și nu doamnă Vaughn!

A dat să zâmbească.

— Am vrut doar să spun că, deși sunt un tip foarte încăpățânat, pot recunoaște când greșesc... Și, recunosc, nu ar fi trebuit să te angajez.

Mi-a căzut fața.

— Scopul meu era să angajez pe cineva incompetent pentru a demonstra un anumit lucru. Dar mi-am dat seama deja că nu e cazul în ceea ce te privește.

— Mda, cred că undeva în ce-ai spus se ascundea și un compliment, nu?

Merrick părea că se străduiește să nu zâmbească, dar, învins, a făcut-o, întorcându-se spre monitoare.

— Încearcă să nu-mi înmoi soldații prea tare din prima ta zi aici.

CAPITOLUL 7

Merrick

Se făcuse aproape opt atunci când am decis că era suficient pentru azi. La plecare, am coborât pe scări un etaj pentru a lăsa un pachet în camera de corespondență. Luminile din hol, pe ambele etaje, funcționau cu senzori de mișcare, așa că majoritatea holurilor erau întunecate, cei mai mulți angajați fiind deja plecați. Dar în clipa când am luat-o la stânga, am observat lumină revărsându-se undeva pe holul altfel întunecat din dreapta mea. Din câte se părea, era din biroul lui Evie, așa că am făcut un ocol să trec pe-acolo.

Vorbea la mobil, dar a zâmbit și mi-a făcut semn să stau puțin când m-am oprit.

— Dave, ha? Care-i substratul? a spus în telefon.

Zâmbetul i s-a făcut și mai larg în timp ce asculta. I-au scânteiat ochii.

— O, Doamne! și-a acoperit gura izbucnind într-un hohot de râs. Mi se pare demențial! Și, da, ai dreptate, e o informație prețioasă pe care o s-o păstrez în mânecă.

După încă un minut sau ceva, a spus:

— Hai că trebuie să închid. Tocmai a intrat șeful în birou. Dar mulțumesc că m-ai sunat să vezi ce fac.

A râs iar, înainte de a spune la revedere și a-și arunca mobilul pe birou.

— Părea ceva interesant ce spuneai acolo, am zis.

A zâmbit și mai intens.

— Da, chiar că era interesant. Vorbeam cu Kitty.

Mi-au trebuit câteva secunde să refac în minte firul discuției, dar mi-am dat seama despre ce vorbeau. *Dave*. Am închis ochii și am lăsat capul în jos.

— *La dracu'!*

Evie a izbucnit în râs.

— N-am auzit niciodată de cineva care să fie terifiat din cauza lui Dave Thomas. Ce a făcut tipul ăla, în afară de faptul că a înființat Wendy's?

— O s-o omor pe bunică-mea, la naiba!

— Pe bune, a zâmbit. Îți era teamă de el când erai mic?

— Habar n-am. L-am văzut o dată într-o reclamă și, nu știu, mi s-a părut înspăimântător. Aveam vreo trei ani doar. Soră-mea a înrăutățit și mai tare lucrurile. Mă amenința tot timpul că-l sună dacă nu fac tot ce-mi spune ea. De ce naiba Kitty a simțit nevoia să împărtășească toate rahaturile astea cu tine?

— M-a sunat să mă întrebe cum mi-a mers în prima zi. A zis că te cunoaște suficient de bine încât să știe că s-ar putea să am nevoie de niște informații cu care să te pun la punct.

— Informații? La plural? Adică faza cu Dave nu a fost singurul lucru pe care ți l-a spus?

— Celelalte nu erau de rău.

— Oricum, aș vrea să le aud.

— Mi-a spus că dacă vreau să obțin ceva de la tine, să-ți fac orice prăjitură cu unt de arahide – fursecuri, plăcintă, negresă...

— Dacă ești în stare să faci o plăcintă cu unt de arahide precum Kitty, e posibil să te țin în continuare ca angajată aici.

Mi-a vibrat telefonul în buzunar, aşa că l-am scos imediat să văd dacă e ceva important. Clătinând din cap, l-am întors să vadă numele lui Kitty pe ecran.

— Am auzit doar sfârşitul conversaţiei voastre. Crezi c-o să mi-o iau acum pentru ceva ce i-ai spus?

— Nu. I-am spus că te-ai comportat foarte frumos şi amabil cu mine, mi-a făcut cu ochiul. Adică, am minţit.

M-am prefăcut îmbufnat, am dat cu degetul pe ecran să răspund.

— Bună, draga mea bunicuţă.

— Ce ai mâncat la cină?

— Cină? Nimic. Nu am mâncat încă.

— Bun. Nici Everly a mea. E încă la birou, aşa că du-o să mâncaţi ceva. Şi comportă-te civilizat. Sunt sigură că a avut mult de furcă cu tine. Îmi dau seama, deşi a încercat să te acopere.

Am ridicat ochii s-o privesc pe Evie.

— De unde ştii că minte când a spus că sunt amabil?

— A încercat să supraliciteze – a zis că eşti absolut încântător. Ceea ce ştim amândoi că nu e cazul. Deci, spune-mi, ai de gând să faci chestia asta pentru mine sau nu?

— N-ai vreun văr de gradul al paisprezecelea pe care să-l baţi la cap?

— Ba da, şi s-ar putea să-l includ în testament dacă mai foloseşti mult tonul ăla cu mine. Oh, şi când vă duceţi la masă, dă-i lui Everly şi numele unui avocat tare! Are nevoie.

— La revedere, buni!

— Salutare, labagiule!

Telefonul s-a închis şi l-am îndepărtat de la ureche clătinând din cap.

— Nu se presupune că oamenii se mai înmoaie când ajung la bătrânețe?

— Kitty, nu, și ți-ar tăbăci fundul dacă ar auzi c-ai făcut-o bătrână.

Am zâmbit și mi-am îndesat la loc, în buzunarul de la spate, telefonul.

— Cum ți-a mers în prima zi?

— Bine. Cred că am reușit să fac destule lucruri. M-am preumblat pe aici și am făcut cunoștință cu toată lumea, am început să citesc niște dosare ale angajaților și am făcut primele programări.

— Bun, am dat din cap și pe urmă am făcut semn spre ușă. Ar trebui să plec. Să nu mai stai prea mult.

— Nu. Tocmai strângeam pe-aici să plec și eu.

— Pe mâine.

M-am întors, dar glasul lui Evie m-a oprit.

— Și o să am grijă și să nu-i spun lui Kitty că nu m-ai dus să mănânc ceva.

— Ai auzit asta? i-am aruncat o privire piezișă.

— Kitty vorbește tare la telefon, a ridicat Evie din umeri.

— Și acum mă șantajezi pentru o masă?

A deschis un sertar, și-a scos poșeta și a închis laptopul.

— Sunt moartă de foame și n-am nicio lețcaie. Plus că mai am întrebări despre ierarhia de aici și despre schema de salarizare și acordarea primelor. Aș vrea să înțeleg de unde provine presiunea.

— Și dacă-ți spun că nu se cuvine să luăm cina împreună?

Și-a dat ochii peste cap.

— M-ai văzut în sutien și mi-ai spus că m-ai angajat pentru că sunt cea mai puțin competentă persoană.

Pe deasupra, va fi o masă de afaceri, nu de plăcere. Nu ești genul meu.

M-am simțit jignit.

— De ce nu, mă rog?

— Pentru că ai penis. Sau cel puțin așa presupun. Şi nu i-am iertat pe cei din specia ta pentru toate porcăriile pe care le-au făcut.

Nu m-am putut abține să zâmbesc.

— Bun. Nici tu nu ești genul meu.

A fluturat din gene.

— Nu-ți plac tipele sexy și nebune de legat?

— Absolut, nu, am zâmbit.

— Perfect. Atunci hai să mergem.

Mi-a aruncat un zâmbet larg de satisfacție și a pornit spre ușă. M-am dat într-o parte s-o las să iasă ea prima, dar s-a oprit în fața mea.

— Dacă vrei să mergem la Wendy's, fac eu cinste.

— Mergi înainte, deșteapto.

— Și ce te-a adus în New York după ce ai terminat școala acolo în sud? am întrebat după ce chelnerul ne-a adus băuturile.

Evie a ridicat din umeri.

— Fostul meu logodnic – mă rog, cam așa ceva. Christian și cu mine ne-am cunoscut pe vremea când eram studenți la Emory. Am aplicat pentru anul de stagiu din cadrul pregătirii doctorale în New York, deoarece intenția lui era să se întoarcă aici să lucreze pentru compania familiei sale, care are sediul în Midtown. Și sora mea locuiește aici, așa că la momentul respectiv a fost o alegere bună.

— Și mai e aici?

— Da, a dat din cap Evie. Ea și soțul ei stau în Morningside Heights. Dar de fapt am locuit chiar în New York niște ani buni, când eram mici. Mama ne-a mutat de colo, colo destul de mult timp. Locuisem deja în unsprezece state diferite înainte de împlini treisprezece ani.

— Oho! Se muta cu serviciul sau ceva?

A clătinat din cap.

— Nu, de obicei ne mutam de fiecare dată când mama-l părăsea pe tata, ceea ce se întâmpla la câteva luni.

M-am încruntat nedumerit.

— Nu se înțelegeau?

— O, scuze! Am presupus că știi, fiindcă bunica mea și Kitty erau atât de apropiate... Kitty a fost cea care a făcut-o pe mama să-l părăsească pe tata pentru totdeauna. Acum aproape treizeci de ani, mama a stat pentru prima dată la adăpostul pentru femei al lui Kitty. Tata o bătea. Bunică-mea nu știa pe atunci ce se petrece. Mama nu a spus nimănui din familie nimic, până când Kitty a reușit s-o convingă să caute ajutor. Și după ce a făcut-o, bunică-mea a venit la adăpost să o ia pe mama și s-a înțeles din prima de minune cu Kitty. Au devenit prietene și, un an sau doi mai târziu, casa de lângă cea a lui Kitty a fost de vânzare. Bunica mea și așa căuta o casă simplă, fără etaj, așa că a cumpărat-o. După aceea au devenit de nedespărțit.

Fir-ar! Mama lui Evie fusese o victimă a violenței domestice care ajunsese la adăpostul condus de bunică-mea, practic, de-o viață?

— Știam că bunica ta era vecina și prietena apropiată a lui Kitty, dar nu a pomenit nimic despre mama ta ca fiind...

— O victimă a abuzului conjugal, a zâmbit Evie trist. E în regulă să o spui. Asta e unul dintre lucrurile pe

care le-am învățat de la Kitty când locuiam lângă ea, în timpul școlii. Nu mi-e rușine de chestia asta. Kitty m-a făcut să înțeleg că dacă oamenii discută mai mult despre violența domestică, victimele simt că nu e ceva ce trebuie ascuns. Mă rog, a fost o perioadă de vreo nouă luni, pe când aveam zece ani, când am locuit toate cu bunica mea. Încercase de nu știu cât timp să o facă pe mama să-l părăsească pe tata de tot, dar Kitty a fost cea care a reușit s-o convingă în cele din urmă și atunci am plecat pentru totdeauna. Vara aceea a fost una dintre cele mai frumoase din copilăria mea, așa că atunci când am fost acceptată la mai multe școli doctorale, am hotărât să merg la Emory, ca să stau cu bunica. Când eram în anul trei a fost diagnosticată cu cancer, o formă agresivă, cu metastaze, și a murit în numai câteva luni. Bunica ta și cu mine fuseserăm mereu prietene, dar după aceea am devenit și mai apropiate.

Am dat din cap.

— Da, a vorbit mult despre tine de-a lungul anilor. Deși, desigur, ea-ți spune Everly, așa că nu am făcut conexiunea când am avut interviul cu Evie.

A sorbit din paharul de vin, zâmbind.

— Poate ai fi fost puțin mai amabil cu mine dac-ai fi știut.

— Sau poate dacă nu te-aș fi văzut prima oară când îți miroseai subsuoara în cabina de probă pentru bărbați..., m-am chinuit să nu zâmbesc.

— A, n-am apucat niciodată să-ți explic ce a fost... Îmi pătasem bluza cu niște vișine și pe urmă am rămas blocată într-un metrou încins vreo două ore și a trebuit să alerg să-mi cumpăr în grabă altceva de purtat. În timp ce mă schimbam, am realizat că ar trebui să mă spăl cumva, dar nu aveam la dispoziție decât un șervețel ud. Când ai dat buzna peste mine încercam să-mi dau seama dacă aroma de lămâie mi se impregnase în piele.

— În primul rând, nu ai încuiat ușa. Și, în al doilea rând, te aflai în cabina de probă pentru bărbați.

— Astea-s detalii, a dat din mână spre mine, ca și cum nu conta. Dar tot te-ai amuzat pe seama mea. Să mă lași să vin, să stau în fața ta și să mă frământ tot timpul dacă m-ai recunoscut sau nu...

— Nu a fost un comportament care să-mi facă cinste, e-adevărat. Cred că, la fel ca tine, și eu avusesem o zi grea. În apărarea mea, pot să-ți spun că fusesem la o ședință a consiliului director în seara anterioară și mai purtasem o rundă de discuții nesfârșite în care încercasem să îi conving să nu-mi forțeze mâna să angajez pe cineva, numai ca să aflu de la ei că, exact în dimineața aia, primiserăm deja o citație pentru încă un proces. Așa că s-a ales praful de orice șansă aș fi avut să mișc lucrurile în direcția dorită de mine.

— Ce-ar fi să facem un târg? Tu nu mai pomenești despre ce-ai văzut în cabina de probă și eu nu mai pomenesc despre Dave Thomas? a întins mâna spre mine. Ca și cum am lua-o de la zero.

Am zâmbit și m-am întins spre ea, bucurându-mă un pic cam prea mult de senzația pe care mi-o trezea mâna ei mică în mâna mea.

— Ne-am înțeles.

Evie și-a dat un cârlionț după ureche și astfel și-a descoperit gâtul suplu. Și, normal, mintea mea perversă s-a mișcat fix în direcția nedorită: cum ar fi fost să-i ling bucățica aceea de piele netedă. A trebuit să mă forțez să mă uit în altă parte și mi-am dres glasul.

— Apropo, bunica mi-a zis să-ți dau numele unui avocat tare, cum s-a exprimat ea. Chiar ai nevoie?

— Adevărul e că da, a oftat.

— Ce fel de avocat?

— Unul care să mă reprezinte într-un proces civil. Fostul meu logodnic mă dă în judecată.

— Încearcă să-și ia înapoi inelul?

— Nu, pe ăla i l-am returnat. Mai bine zis, i l-am aruncat. Dar am făcut ceva ce susține el că i-a afectat reputația.

— Te referi la clipul pe care l-ai arătat la nuntă?

Evie s-a încruntat.

— L-ai văzut?

Nu aveam de gând să recunosc că-l văzusem de mai multe ori în ultima vreme. Așa că am ridicat din umeri.

— Da, am văzut niște scene.

A tras aer adânc în piept și l-a dat afară cu zgomot.

— OK, foarte bine, probabil că-mi va veni mai ușor așa. Măcar voi avea mai puțin de explicat. Fostul, Christian, și familia lui mă dau în judecată pentru fraudă și defăimare. El spune că știam de relația pe care o avea în paralel de mai multă vreme decât am afirmat și că în mod intenționat am făcut tot felul de cheltuieli pentru nuntă, cu rea-voință. Susține și că i-am distrus reputația când filmarea a devenit virală pe Internet.

— Și tu de cât timp știai despre relație?

— Poate de douăsprezece ore sau cam așa ceva. Am aflat în seara nunții. Ne cazaserăm la hotelul unde avea să fie petrecerea. Când ne-am logodit, tatăl lui Christian i-a făcut cadou portmoneul pe care i-l dăruise maică-sa în ziua în care se căsătoriseră ei. Era gravat cu un mesaj drăguț și cu data nunții. Eu i-l luasem fără să știe din sertar și pusesem să fie gravat și cu data nunții noastre și, tot așa, un mesaj drăguț, sub cel al părinților lui. M-am gândit c-ar putea deveni o frumoasă moștenire de familie. Știi la ce mă refer, un fel de simbol pe care să-l dăm mai departe generațiilor următoare, adăugând noi și noi date. În sfârșit, am vrut să înregistrez reacția lui când i l-aș fi arătat, așa că am montat

o cameră ascunsă în apartamentul nupţial şi i-am zis lui Christian că ne vedem acolo. Dar în timp ce-l aşteptam, m-a sunat sora mea să-mi spună că un şofer de taxi tăiase o curbă, intrase pe o alee pietonală și trecuse peste piciorul soţului ei. Aşa că m-am dus la spital şi am stat cu ea nişte ore acolo, uitând cu totul despre camera care înregistra. Când m-am înapoiat mai târziu în seara aceea, i-am dăruit lui Christian portmoneul şi după aceea ne-am luat rămas-bun, fiindcă dormeam în camere separate înainte de nuntă, cum se face – mă rog, mirele nu trebuie să vadă mireasa etc., și-a dat Evie ochii peste cap. Ca şi cum aş fi putut avea mai mult ghinion de-atât! În tot cazul, am uitat complet de cameră până a plecat el. Mi-am imaginat că probabil se oprise din funcționat cu ore bune în urmă, dar am verificat totuși și am avut parte de surpriza vieții mele: Christian făcea sex cu cea mai bună prietenă și domnișoara mea de onoare, Mia.

— Doamne! am clătinat din cap. Și până atunci n-ai avut nici cea mai mică idee că era ceva între ei?

— Nu. Sau, mă rog, nu la momentul ăla, nu, dar privind retrospectiv mi-am dat seama că fuseseră nişte indicii pe care le ratasem. De exemplu, am văzut din întâmplare numele Miei pe ecranul mobilului lui. Era un mesaj și spunea ceva despre o întâlnire a lor. Dar când l-am întrebat pe Christian despre asta, mi-a spus să nu-mi mai bag nasul peste tot pentru că o să stric toate surprizele de la petrecerea miresei. Şi pe urmă, altă dată, am găsit telefonul Miei căzut între pernele canapelei noastre şi ea nu mai fusese pe-acolo de săptămâni bune. Mi-a spus că probabil îl pierduse ultima oară când fusese la noi şi îl căutase ca disperata peste tot. Deşi mi s-a părut ciudat că nu-mi pomenise nimic despre faptul că nu dă de el, dacă şi-a dat seama că-i lipseşte exact după ce fusese la mine. Suntem cu toţii atât de ataşaţi de

telefoanele noastre şi unul nou costă o mie de dolari sau ceva...

A oftat, încruntându-se.

— Dar niciodată, nici într-un milion de ani, nu m-aş fi gândit că ei doi ar fi fost capabili să facă ce mi-au făcut. Chiar şi după ce-am găsit filmarea, am refuzat s-o cred pe moment. La început am bănuit că e o farsă.

— Mare tupeu are tipul ăsta să te dea tot el pe tine în judecată după ce ţi-a făcut. Chiar dacă știai despre toate astea şi nu ai anulat nunta numai ca să crești nota de plată pentru el, la dracu, o merita! Și cum te poate acuza de defăimare? Într-un astfel de proces, cea mai bună apărare a ta ar fi adevărul.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Cred că încearcă să se răzbune pe mine pentru că l-am făcut de râs în public. Familia lui are o întreagă echipă de avocaţi angajaţi permanent, așa că nu cheltuiește nimic în plus cu povestea asta. Dar sunt sigură că pe mine mă va costa o avere pe care nu o am. Și marea ironie este că nici măcar nu voiam o nuntă mare și scumpă. Christian și familia lui, da. Aveau mai mulți parteneri de afaceri pe lista de invitaţi decât aveam eu membri de familie şi prieteni.

— Îmi pare rău! E nasol. Dar să știi că am un avocat bun pe care să ţi-l recomand şi îmi şi este dator cu o favoare sau două. Îl sun mâine să vadă ce poate face.

— Mulțumesc, e foarte frumos din partea ta!

— Cu plăcere, am dat din cap.

Chelnerița s-a întors cu mâncarea. Comandasem somon, în timp ce Evie alesese piccata de pui. Și-a lins buzele privind farfuria din fața mea.

— Arată super porţia ta! Îmi dai şi mie la schimb puțin?

Am aprobat, râzând.

— Normal. Mai vrei și altceva?

Evie s-a întins și mi-a luat farfuria. A zâmbit în timp ce tăia o bucată din somonul meu și a înlocuit-o cu o bucată de pui.

— De fapt, cam da.

— Nu știu de ce nu mă mir...

— Oh, nici chiar așa. Vreau doar să îți pun niște întrebări legate de serviciu.

Mi-am luat farfuria înapoi.

— Ce-ai vrea să afli?

În următoarea jumătate de oră, mi-a pus o mulțime de întrebări despre activitatea de tranzacționare, mai ales despre cum funcționau lucrurile și despre ce erau sau nu erau autorizați să facă angajații mei. Părea să se pricepă destul de bine la terminologia specifică domeniului.

— Nu ai experiență cu lucrul în agenții de brokeri, am spus. Totuși, lași impresia că înțelegi în foarte mare măsură cum funcționează lucrurile.

— Am citit câteva cărți atunci când mi s-a oferit acest post.

Am dat din cap.

— Mai vrei să știi și altceva?

— De fapt..., a început să bată darabana cu degetele pe masă. Când m-am documentat în legătură cu firma ta, am găsit un articol vechi din anul când ai înființat-o. Se referea la un partener pe care-l aveai. Dar am citit ultimele rapoarte publice și numele a dispărut din secțiunea acționarilor acum câțiva ani. Amelia... Evans, cred că se numea, nu?

Involuntar mi-am mutat privirea.

— Așa este.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

M-am uitat împrejur după chelneriță. Prinzându-i privirea, am ridicat mâna s-o chem, înainte de a-mi îndrepta din nou atenția spre Evie.

— Nu cred că este relevant pentru slujba pe care ai fost angajată s-o faci.

Când s-a apropiat chelnerița, i-am cerut nota.

Femeia și-a scos din buzunarul șorțului un mic suport de piele și l-a pus pe masă.

— Oricând sunteți gata, puteți achita.

— Sunt gata acum.

Am scos portofelul și am aruncat un card de credit în suportul de piele, înainte de a i-l da înapoi.

— OK. Revin imediat.

Evie a așteptat până ce a dispărut chelnerița, dar imediat a continuat exact din punctul de unde rămăseserăm.

— Întreb pentru că, deseori, schimbarea conducerii unei companii poate avea efecte majore asupra angajaților.

— Dacă e să fi avut un efect, plecarea Ameliei a micșorat stresul din firmă, în niciun caz invers. Ea se ocupa de secția IPO – adică făcea ofertele publice inițiale. Partea aceasta a afacerii implică o presiune foarte mare. Acum nu ne mai ocupăm de așa ceva, nu mai avem o astfel de secție.

— Oh, înțeleg... Și acum cât timp a plecat din companie?

— Acum trei ani.

— Și au existat și angajați care au plecat cu ea?

Am clătinat din cap.

— Deci despărțirea a fost amiabilă? Și-a înființat propria companie?

Chelnerița s-a întors cu bonul pe care mi-am mâzgălit semnătura. Când am ridicat ochii, am văzut că Evie aștepta în continuare un răspuns. Așa că i l-am oferit.

— Nu a fost nicio despărțire. Amelia Evans a murit.

CAPITOLUL 8

Merrick

CU OPT ANI ÎN URMĂ

— Cine îi ține locul lui Decker în seara asta?

Am rupt cartonul ce învelea baxul de Budweiser și m-am aplecat să umplu minifrigiderul – cel pe care-l țineam în sufragerie, lângă masa de joc, din cauză că eram cu toții prea leneși să facem cei zece pași până la bucătărie.

— Cineva de la cursul meu de statistică, a spus Travis. Se numește Amelia. O să mă lase să copiez la parțialul de marți, dacă o las să joace.

Am ridicat imediat capul.

— Amelia? Ai invitat o fată să joace cărți cu noi?

Travis a ridicat din umeri.

— Trebuie să trec de nenorocitul ăla de examen. În plus, nu e ca și cum am fi făcut vreodată o regulă că nu putem juca și cu fete.

Poate că nu făcuserăm. Dar noi patru jucam cărți o dată pe săptămână, încă din anul întâi. De trei ani și jumătate încoace, fusese seara noastră, o activitate exclusiv între bărbați. Și când vreunul dintre noi nu putea să vină, aduceam pe altcineva să-i ia locul. Și până astăzi fusese întotdeauna un alt tip. Unul dintre noi patru învăța un semestru peste hotare anul acesta, așa

că, pe rând, aduseserăm fiecare dintre noi pe cineva ca înlocuitor în fiecare săptămână.

— Păi cred că nu a fost niciodată nevoie de o regulă, fiindcă aveam o înțelegere nescrisă.

A intrat amicul nostru Will Silver. A pus o sticlă de Jack în mijlocul mesei de joc.

— Hei, Will, am spus, cum se face că nu ai invitat niciodată o fată să joace cărți cu noi?

— Habar n-am, a ridicat din umeri. E o seară exclusiv pentru băieți.

— Vezi? m-am uitat spre Trav.

A dat din mână spre mine ca și cum nu conta.

— Nu te mai plânge atâta. Probabil nu se pricepe deloc la cărți, așa că o să-ți fie ușor să câștigi niște bani. Ar trebui să-mi mulțumești.

Will a arătat spre berea pe care o transferam în frigider.

— Aruncă-mi și mie una.

— Astea-s calde. Cele reci sunt în bucătărie.

— În ultimii trei ani nu ai fost deloc atent la mine? Nu-mi pasă dacă-i rece sau caldă. Bere să fie!

I-am aruncat o bere caldă.

Will a deschis-o cu zgomot.

— Măcar are țâțe ca lumea?

— Da. Are țâțe super, s-a auzit o voce neașteptată din spatele nostru. Spune-mi, puța ta cum e?

Toți trei ne-am întors instantaneu spre femeie, și în cameră s-a lăsat liniștea. Am ridicat berea la buze și m-am uitat să verific dacă nu mințise – într-adevăr avea țâțe super. Deși, spre deosebire de Will, am avut suficientă minte încât să-mi țin gândurile pentru mine.

Femeia a ridicat dintr-o sprânceană.

Chiar aştepta un răspuns despre puţa lui Will. Am înclinat berea spre el.

— Eu am văzut-o. Are o puţă bleagă.

— Du-te dracului, a zis Will. Îmi creşte mare când o fac, nu când o arăt.

Femeia s-a uitat la mine. Nu zâmbea, dar mi-am dat seama că-i mijea un zâmbet în colţul gurii şi în scânteierea din ochi. A înclinat capul spre mine.

— Şi puţa ta cum e?

— Spectaculoasă, am ridicat din umeri. Vrei s-o vezi?

În cele din urmă, a zâmbit.

— Poate mai târziu. Mai întâi vreau să vă iau toţi banii.

Poate că aş fi fost dispus să-i dau portofelul meu chiar atunci, pe loc, fetei ăleia, dacă asta era tot ce intenţiona să-mi ia. Avea părul roşu ca focul, pielea albă şi câţiva pistrui pe nasul obraznic. Ca să nu mai spun că bluza verde cu care era îmbrăcată făcea imposibil să nu te holbezi ca disperatul.

— Bun, deci avem un plan, am spus. Numai că există o mică nuanţă: sunt convins că eu o să iau toţi banii în seara asta.

Zâmbetul i-a devenit şi mai larg.

— Punem pariu?

— Vrei să pariezi că o să fii tu câştigătoarea cea mare în seara asta, deşi nu am dat nici prima rundă de cărţi?

— Exact.

— N-ar trebui să aştepţi măcar să vezi cum joacă ăştia cu care te pui?

— Nu. Dacă mai aşteptăm, nu o să mai fii tu dispus să faci pariul ăla...

— Atât de bună eşti?

Și-a dat ochii peste cap.

— Deci? Pariem sau nu?

— Sigur. De ce nu? Cât ?

— O sută de dolari?

Amicii mei au început să fluiere. Nu jucam decât pe câte cincizeci de dolari de căciulă, uneori mai puțin dacă vreunul dintre noi rămânea fără bani. Dar eu munceam și aveam bani suficienți. În plus, număram pe degete dățile când pierdusem considerabil. De cele mai multe ori, ieșisem câștigător. Eram bun la cărți fiindcă era vorba despre numere, la urma urmei. Și la numere mă pricepeam și mai bine. Deși nu voiam banii ei.

Mi-am frecat gânditor buza de jos cu degetul mare.

— Îți dau suta dacă câștigi tu. Dar dacă câștig eu, vreau un sărut.

Ameliei i-au scânteiat ochii.

— Perfect. Să-i dăm drumul.

Două ore mai târziu, m-am lăsat pe spătarul scaunului, trecându-mi degetele prin păr. Travis și Will își aruncaseră cărțile pe masă și se duseseră în spate să fumeze puțină marijuana.

— Unde dracu' ai învățat să joci așa? am întrebat.

Jucaserăm toate jocurile posibile și imposibile, iar Amelia câștigase aproape la fiecare rundă.

S-a aplecat în față ca să-și tragă potul cel mare, ultimul, înspre ea.

— Taică-meu iubea la nebunie jocurile de cărți. M-a învățat să număr cărțile de când aveam patru ani și mă pricep să citesc oamenii.

— Numeri cărțile? Adică trișezi.

— Nu trișez deloc. Îmi folosesc mintea să obțin un avantaj. A trișa înseamnă să ascunzi niște ași sub masă

şi în felul ăsta să ai tu mâna câştigătoare. Sau când te uiţi cu neobrăzare în cărţile altuia.

— Dar nu ai pomenit nimic despre faptul că ştii să numeri cărţile înainte de a începe.

— V-am spus că mă pricep să joc cărţi, a ridicat din umeri, și că o să vă iau toţi banii. Voi nu m-aţi crezut.

Amelia a întins mâna spre mine, cu palma deschisă.

— Apropo, aș vrea cei o sută de dolari ai mei.

Am clătinat din cap, băgând mâna în buzunar.

— Măcar aş putea să am şi eu parte de sărutul ăla pe care am pariat, dacă tot mi-ai tras-o deja.

— Nu l-ai câştigat.

Am numărat cinci bancnote de douăzeci și i le-am întins. Dar când a încercat să le ia, nu le-am dat drumul. Ochii ei s-au ridicat de la bani la mine.

— Lasă-mă să-l câștig în alt mod, am spus. Ieși cu mine?

A smuls bancnotele din mâna mea și și le-a băgat în buzunarul din faţă a blugilor.

— Nu, mersi.

— De ce nu?

— Ar fi prea uşor pentru tine.

Și-a luat poşeta și și-a trecut cureaua pe după gât, astfel încât acum o avea în diagonală, ca un poştaş.

— Dar pot să-ţi dau un premiu de consolare.

— Care?

— Poţi să te uiţi la mine cum plec.

S-a întors și a luat-o spre uşă, strigând peste umăr:

— Am fundul și mai mișto ca ţâţele.

Nu se înșela. Dar tot eram al naibii de confuz referitor la ce mersese aiurea în seara asta.

— Stai puțin! Ce trebuie să fac ca să te conving să ieși cu mine?

S-a oprit cu mâna pe clanță, dar fără să se întoarcă.

— Acum, dacă ți-aș spune asta, *orice* ai face s-ar considera că e ușor, nu? Noapte bună, Merrick.

CAPITOLUL 9

Evie

— Andrea!

Strigătul se auzi din spatele ușii închise a lui Merrick. Tocmai urcasem să vorbesc cu asistenta lui despre stabilirea unei întâlniri, însă Andrea nu era la biroul ei. Am privit în jur, dar nu se zărea pe nicăieri. Așa că am intrat în biroul lui și i-am făcut semn cu mâna ca să mă vadă înainte de-am vârî și capul.

Doi oameni se certau vehement la telefonul lui dat pe speaker. Dar Merrick mi-a făcut semn să intru și a apăsat un buton, probabil cel de *mute*.

— Îmi cer scuze, văd că ești în mijlocul unei convorbiri, am spus. Am auzit când ai strigat-o pe Andrea, așa că mi-am închipuit c-ar fi bine să-ți zic că nu e la biroul ei. Am venit și eu să vorbesc tot cu ea.

— Rahat.

— Ce s-a întâmplat?

— Telefonul ăsta era programat în agenda mea după-amiază, nu la opt dimineața. Cred că e posibil să fi inversat doi clienți atunci când a băgat programările în computer.

— Înțeleg. Și ai nevoie de ceva anume acum?

— Da, am nevoie ca Andrea să dea o fugă până sus la apartamentul meu, pentru ca să ia un dosar cu rapoartele necesare pentru discuția asta.

— Pot face eu asta.

— Ești sigură că nu e ea pe aici? a ezitat.

M-am uitat înapoi, peste umăr.

— Nu se vede nicăieri. Dar pot să verific în camera de recreere și, dacă nu o găsesc, pot să merg eu după dosar.

— Nu te deranjează?

— Nu, absolut deloc. Mă bucur să te ajut.

Merrick a dat din cap.

— Dacă nu o găsești pe ea, vezi că dosarul ar trebui să fie pe masa din sufragerie. Probabil sunt niște pagini împrăștiate pe masă, așa că ia tot ce vezi.

A scos din buzunar un set de chei.

— Ultimul etaj, apartamentul doi.

— OK. Mă întorc imediat.

Am verificat repede camera de recreere și toaleta pentru femei, dar nici urmă de asistenta lui. Așa că m-am dus la lift și am apăsat butonul pentru etajul cel mai de sus.

Când am ajuns, am realizat că de fapt apartamentul doi era de fapt *mansarda de lux*. Am rămas cu gura căscată când am intrat. Locul era absolut uriaș, complet deschis, așa că am măsurat cu privirea de la bucătăria perfect utilată până la living și sufragerie, separate numai de câteva trepte care coborau. M-am dus spre locul unde-mi spusese că se află dosarul, practic salivând de plăcere, în trecere, în fața mobilierului din inox al bucătăriei. Și pe urmă, când m-am uitat în jur din sufragerie, am uitat complet de ce mă aflam aici. Ferestre înalte de sus până jos umpleau un perete, dând spre râu și pod, în timp ce peretele de alături, tot din sticlă, dădea spre înălțimile amețitoare ale unor zgârie-nori. Probabil că noaptea, luminate, arătau absolut incredibil.

Aș fi putut rămâne acolo să mă uit toată ziua, dar șefului îi trebuia dosarul – iar mie-mi mai trebuiau încă treizeci de minute să-mi bag nasul și în restul apartamentului. La capătul îndepărtat al livingului, se vedea un hol lung despre care am presupus că dă înspre două dormitoare. Așa că am luat dosarul după care venisem și hârtiile împrăștiate în jurul lui și m-am dus să verific ce mai era de văzut.

Prima încăpere era un birou cu o bibliotecă încastrată pe toți pereții, absolut minunată, cu o scară din acelea atașate în partea de sus, care putea fi plimbată de la un capăt la celălalt. *Doamne, ce mult mi-ar fi plăcut și mie să am genul ăla de scară în bibliotecă.*

Încăperea de alături era o baie și în fața ușii acesteia exista un dormitor. La capătul holului am descoperit un set de uși duble. Aproape că mi s-a tăiat respirația atunci când le-am deschis puțin, ca să mă uit la dormitorul principal. Bărbatul avea o terasă pe care putea ieși din dormitor, suficient de mare încât să dea o mică petrecere acolo. Și patul? Oare era model California King – sau mai mare? Oare exista ceva mai mare? Cei patru stâlpi sculptați, din lemn închis la culoare, erau extrem de masculini și în mod clar i se potriveau perfect șefului de jos.

Că veni vorba despre el... trebuia să ies dracului de aici. Mi-ar fi plăcut să mai am puțin răgaz să mă uit pe ici, colo, poate să arunc o privire și în dulapuri, și în baia principală, dar nu voiam să-mi forțez norocul. Când mă pregăteam să închid ușa dormitorului, mi-a atras atenția o pată de culoare de pe noptiera aflată de partea cealaltă a patului.

Peștișori aurii?

Nu știu de ce, dar mi s-a părut ciudat că doi peștișori aurii, specia întâlnită peste tot, se vedeau într-un bol mic, pe noptieră. Oare dacă aș fi văzut un

acvariu plin cu două mii de litri de apă sărată și niște pești exotici ar fi fost altceva? Probabil că nu mi s-ar fi părut ciudat. Dar doi pești simpli, care probabil costaseră un dolar? În timp ce stăteam acolo, încercând să-mi explic unde s-ar putea potrivi piesa asta de puzzle, a sunat telefonul. Numărul mi s-a părut cunoscut, deși nu am putut să-mi dau seama exact de ce, până nu am dat cu degetul pe ecran să răspund și am auzit vocea.

— Unde ești?

La dracu! Merrick.

— Aștept... liftul.

— Dă-l naibii, că merge ca ochiul mortului! Ia-o pe scări, te rog! Îmi trebuie dosarul ăla blestemat.

— OK. Vin imediat.

Am închis telefonul și am ieșit în grabă din apartamentul lui, verificând de două ori dacă ușa s-a încuiat automat în urma mea, în timp ce căutam din priviri scările. Dar când am luat-o spre ele, am auzit liftul scoțând acel clinchet specific, așa că m-am grăbit înapoi și am dat să intru imediat ce s-au deschis ușile – aproape izbindu-mă de femeia care ieșea.

— Oh, Doamne! Mă scuzați!

Femeia era înaltă, probabil avea peste 1,80 m, cu tot cu tocurile impresionante pe care le purta. Și, posibil, un metru jumate erau picioarele.

M-a măsurat de sus până jos.

— Ce cauți la etajul ăsta?

— Eu, ăăăă..., am arătat peste umăr spre apartamentul-mansardă. A trebuit să vin să iau un dosar pentru Merrick.

A înclinat capul într-o parte, privindu-mă pieziș.

— Și tu ești...?

— Lucrez la Crawford Industries.

— Oh.

Femeia m-a mai măsurat o dată din priviri și a părut să-și piardă interesul în ceea ce mă privea. M-a ocolit, trecând de mine.

— Ar fi trebuit să-mi închipui.

Ce mama dracului însemna asta? Eram aproape sigură că era o insultă, dar ușile liftului au început să se închidă și mi-am dat seama că nu am timp să-mi fac griji în privința asta. Așa că am sărit înăuntru, aruncând o privire peste umăr spre locul unde se îndrepta Domnișoara Picioare Lungi. Aparent locuia în apartamentul-mansardă de la numărul 1 – sau cel puțin avea cheia.

Când am ajuns, Andrea se înapoiase la biroul ei, așa că i-am explicat ce se întâmplase și ea a intrat iute cu dosarul la șef.

Restul zilei a fost relativ monoton. Nu l-am mai văzut pe Merrick până când glasul lui m-a făcut să tresar pe la șapte seara. Citeam și nu l-am auzit apropiindu-se de ușa biroului meu.

— De dimineață iar ai ajuns aici înainte de a se crăpa de ziuă?

— Poate ceva mai târziu, am zâmbit.

O servietă plină îi atârna în spate, prinsă de o curea pe care-o avea trecută în diagonală peste piept. S-a uitat la ceas.

— Păi și de ce nu te duci acasă? Nu e nevoie să muncești douăsprezece ore pe zi.

— Mulțumesc. Tocmai voiam să-mi strâng lucrurile, am zis, ridicând din bărbie spre servieta lui. Din câte se pare, tu ai de gând să lucrezi mult mai mult de douăsprezece ore, judecând după geanta aia.

— Am o grămadă de rahaturi de terminat, a dat din cap. Din nefericire, mai am și o cină de afaceri înainte.

I-a sunat telefonul. Și l-a scos din buzunar, s-a uitat la ecran și a răspuns cu un oftat.

— Sunt pe drum.

Persoana de la capătul celălalt a spus ceva ce n-am auzit. L-a făcut pe Merrick să-și dea ochii peste cap.

— Da, o să ocolesc. Mulțumesc. Ne vedem curând.

A închis telefonul, clătinând din cap.

— Să nu te transformi într-unul dintre acei închipuiți de locuitori din New York care se simt obligați să le spună tuturor pe unde s-o ia ca să ajungă undeva.

— Nu cred că asta va fi o problemă. Abia dacă știu eu unde-i stânga și unde-i dreapta.

Merrick a zâmbit. Mi s-a părut a fi primul zâmbet real, cu garda jos, de care avusesem parte până acum. Am ridicat mâna arătând spre fața lui.

— Ar trebui să faci mai des asta.

— Ce?

— Să zâmbești. Te face să semeni mai puțin cu un căpcăun.

— Deci în rest sunt căpcăun, să înțeleg?

— Păi cred c-ar trebui să ai cel puțin doi metri jumate să fii căpcăun. Poate doar un mini-căpcăun.

A zâmbit din nou, făcând să-i apară mici cute la ochi, deși încerca să-și ascundă zâmbetul.

— Apropo, spuse el, mulțumesc că nu m-ai făcut cu ou și cu oțet în fața bunicii mele.

— Cum adică?

— Am înțeles că i-ai zis că am fost politicos și m-am purtat ca un adevărat profesionist în timpul primului nostru interviu. Dacă stau să mă gândesc bine, poate că am fost un pic cam abrupt la momentul respectiv.

— Un pic?

Merrick a zâmbit din nou. I-a bâzâit telefonul în mână și a aruncat o privire spre el înainte de a clătina din cap.

— Acum se presupune că trebuie să nu o iau pe la Convent Avenue 144, din nu știu ce motiv.

Am dat din cap.

— Păi e cam la două străzi de mine. De fapt, au închis întreaga zonă de câteva cvartale. Se filmează ceva acolo. Am încercat să arunc o privire când am trecut de dimineață.

— Tu locuiești spre periferie?

— Sora mea. Stau la ea până-mi găsesc și eu ceva.

A dat din cap spre hol.

— Haide. Te las eu undeva în drum.

— O, nu, nu e nevoie. Pot să iau metroul.

— Merg chiar pe unde locuiești tu. Am o mașină care m-așteaptă afară.

— Ești sigur?

— Sigur, nu e nicio problemă, a dat din cap.

Am coborât amândoi cu liftul și ne-am suit în mașina care-l aștepta, iar eu i-am dat șoferului adresa soră-mii. Când am ieșit pe aleea din fața clădirii, mi-a sunat mie telefonul.

— Mă scuzi o clipă? E sora mea.

— Răspunde, a zis Merrick, așezat la ceva distanță de mine, uitându-se în telefon, în timp ce răspundeam eu.

— Salut, a spus Greer. Voiam să-ți spun doar că am fost să-l plimb pe câinele doamnei Aster în locul tău. Oricum trebuia să-l scot pe Buddy. Plus că vei ajunge atât de târziu acasă! M-am gândit să-ți spun doar în caz că aveai de gând să te oprești pe la ea la apartament când urci.

— Mulțumesc mult! Nu era nevoie! Cum de ești acasă atât de devreme?

— Nu știi că vine tipa pe care am angajat-o cu jumătate de normă să stea până la închidere marțea și joia? Așa că pot să scot câinele și joi dacă e nevoie.

— Mersi, dar mâine se întoarce doamna Aster. E plecată la sora ei.

— Tu și trocurile tale. Oricum, ce-ai zis că-ți dă la schimb?

— Gustări de casă pentru pisici.

— Gustări de casă pentru pisici? Dar nici măcar nu ai pisică.

— Da, dar pot să le dau la schimb tipului care se ocupă de site-uri. Chiar acum îmi face unul pentru căsuțele pe care le închiriez. Dacă fac direct chestia asta, pot economisi niște bani buni.

— De ce nu ești în stare să afli și cum să faci un schimb pentru mine? Să obțin niște spermă de calitatea întâi? a oftat Greer.

Cu colțul ochiului, am observat că Merrick a aruncat o privire spre mine. S-a încruntat nedumerit și s-a uitat din nou în telefon.

— Mai ești la birou? a întrebat.

— De fapt, sunt chiar în drum spre casă.

— Bine. Ai grijă în metrou.

— Vin cu mașina. Șeful meu mergea în aceeași direcție, așa că s-a oferit să mă ducă el.

— Ooooo.... te referi la șeful cel sexy?

De data asta eu am fost cea care m-am uitat involuntar la Merrick. Dacă auzise sau nu, de reacționat nu a reacționat.

— Trebuie să închid. Mulțumesc pentru ajutor. Ne vedem curând.

— Să-mi iei niște spermă de la șeful cel sexy!

Clar acum ochii lui Merrick s-au făcut mari. *Chiar trebuia să țipe ca nebuna în telefon chestia aia?* Am închis ochii.

— La revedere, Greer.

Am simțit privirea fixă a bărbatului de lângă mine. Am oftat.

— Ai auzit, nu?

— Vrei să mă prefac că nu?

Am dat din cap.

— Da, ar fi minunat. Mulțumesc!

Buzele lui Merrick s-au ridicat într-un zâmbet involuntar, dar a continuat să se uite în telefon. După câteva minute de tăcere stânjenită, am cedat eu.

— Sora mea și soțul ei au probleme de fertilitate. Chiar acum sunt în procesul de găsire a unui donator. Și la noi în familie, de când am pomenit despre interviul pe care l-am avut cu tine, a rămas gluma că vrea sperma ta.

— Cum așa?

— Pentru că vrea pe cineva care să aibă gene bune – un tip deștept, care să arate bine și realizat.

— Păi ne-am cunoscut vreodată?

— Nu, am clătinat din cap.

— A văzut pe undeva o poză de-a mea?

— Din câte știu eu, nu.

Merrick a zâmbit ironic și superior.

— Deci să înțeleg că informațiile legate de felul cum arăt le are de la...

Rahat. Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu e cazul să te dai mare. Arăți bine. Așa, și? Mare lucru! La fel ca o grămadă de alți tipi.

Merrick a izbucnit în râs.

— Și care-i treaba cu trocul? Cel cu pisici și site-uri?

— Of, ai auzit chiar tot?

— Poate ar trebui să reduci volumul apelului la telefonul ăla, a zâmbit.

— Sau... ai putea tu să-ți vezi de treabă și să te prefaci că nu ai tras cu urechea.

— De ce aș face așa ceva când discuția a fost atât de interesantă? Sora ta e dispusă să facă troc cu ceva pentru sperma aia?

Am râs.

— Nu, partea discuției referitoare la troc nu avea nimic de-a face cu partea cu sperma – sau cel puțin nu în mare. Am grijă de cățelul vecinei surorii mele. Vecina asta face niște gustări organice pentru pisici, care conțin CBD, așa că mă plătește cu ele. Eu nu am pisică, dar tipul care îmi face site-ul pentru proprietățile pe care le am de închiriat are o pisică ce suferă de depresie severă, așa că, știi cum se spune, o mână spală pe alta.

Merrick a clătinat din cap.

— Eram curios ce-aș putea obține eu în schimbul spermei în schema asta pe care ai construit-o?

— Din nefericire, probabil că în clipa asta n-aș avea prea multe de oferit în afară de gustările organice pentru pisici. Nu mi-am constituit încă rețeaua așa cum trebuie aici în New York. M-am oprit acum câțiva ani, din cauză că fostul meu logodnic, Christian, detesta să fac asta.

— Și de ce mă rog detesta asta?

Am ridicat din umeri.

— Presupun că se simțea jenat. Nu-i plăcea ca oamenii să aibă impresia că nu-mi pot permite diferite lucruri. Dar eu mă distram organizând tot felul de schimburi de soiul ăsta, obținând lucruri pe gratis. Mi se pare foarte interesant. Acum, dacă mă gândesc retrospectiv, ar fi trebuit să-l dau pe el la schimb pentru două cepe degerate și să fac fix ce vreau.

Privirea lui Merrick m-a măsurat, curioasă, și bărbatul a zâmbit.

— Spune-mi ce altceva ai mai folosit ca monedă de schimb.

— Practic orice, am ridicat din umeri. Orice. Am stat cu copii mici pentru prețuri mai ieftine la bilete de avion, un mecanic auto mi-a schimbat uleiul la mașină în schimbul unor ore de matematică cu fiică-sa. Odată chiar am schimbat patruzeci de tăvi de fursecuri pe serviciile unui pictor care să deseneze pe peretele de la camera copiilor, acasă la prietena mea, imagini cu Pete the Cat.

— Cine-i Pete the Cat?

— Un personaj de desene animate.

— Și cine avea nevoie de patruzeci de tăvi de fursecuri?

— O pereche de tineri însurăței care, la nunta lor, voiau să ofere tuturor participanților, la plecare, o cutiuță cu fursecuri proaspete, decorate în culorile steagului italian.

— Faci fursecuri?

Am dat din cap.

— Da, îmi place să fac prăjituri. Când eram mică, bunica avea o brutărie.

— Milly? Nu știam.

— Da. A vândut-o la un an sau doi după moartea bunicului. Spunea că nu mai e la fel fără el. Dar a continuat să coacă la fel de multe prăjituri și, de altfel, asta făceam împreună de câte ori o vizitam. Nu țin minte să fi intrat vreodată în casa ei fără să mă întâmpine mirosul de fursecuri proaspăt scoase din cuptor sau cine știe ce prăjitură. Eu, însă, sunt mai degrabă genul care face asta când are chef, nu constant, ca ea. De obicei nu m-apuc să fac prăjituri dacă lucrurile merg normal, firesc, în viața mea. Dar dacă sunt foarte fericită sau foarte tristă, atunci mă umplu de o anumită energie și trebuie să fac ceva, să o consum, așa că de obicei ajung în bucătărie. De asemenea,

când sunt agitată îmi vine să mănânc, așa că, presupun că treburile astea două merg mână în mână. Și..., am râs, habar n-am de ce îți spun ție toate astea.

Merrick a zâmbit.

— Eu nici nu sunt sigur de unde a pornit discuția.

— Ah..., am ridicat un deget, amintindu-mi. Sora mea vrea sperma ta.

Lui Merrick i-a bâzâit telefonul.

— S-ar putea ca telefonul ăsta să vină exact la fix. Dumnezeu știe încotro s-ar fi îndreptat discuția în continuare.

A răspuns și și-a dus telefonul la ureche.

— Salut, Bree, care-i treaba?

Spre deosebire de felul în care el îmi ascultase toată conversația, eu n-am putut desluşi aproape nimic din a lui. Deși vocea de partea cealaltă era în mod clar a unei femei. După o clipă, a clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Săptămâna viitoare nu sunt aici. Plec într-o călătorie de afaceri.

A ascultat din nou. De data asta, s-a uitat la mine înainte de a vorbi.

— E frumos din partea ta să te oferi, dar nici acum nu sunt acasă.

Tăcere.

— Probabil că nu. O să întârzii destul de mult. Dar, oricum, mulțumesc.

A închis telefonul și a tăcut. N-am putut să mă abțin.

— Știi că telefonul tău e dat atât de încet că nu am putut auzi decât partea ta din conversație.

— Asta pentru că l-am dat încet după ce mi-ai ascultat toată discuția cu Kitty zilele trecute.

M-am mișcat puțin pe banchetă ca să fiu cu fața spre el.

— Deci, nu ai de gând să-mi spui cui tocmai i-ai dat papucii?

— De unde ştii că i-am dat cuiva papucii, dacă nu ai auzit cu cine vorbeam?

— Orice femeie îşi dă seama când cineva dă papucii în mod politicos, fie că e vorba de ea, ori de altcineva. E unul dintre talentele noastre înnăscute.

Merrick a zâmbit.

— Bree e vecina mea.

— E cea super înaltă?

— Da, de ce?

— Cred că pe ea am întâlnit-o când am fost sus să iau dosarul, azi, mai devreme. Mi-a vorbit de sus, cred că m-a şi jignit într-un fel, dar nu pot fi sigură de intenţie.

— Eu nu ştiu ce a spus, a zâmbit Merrick, dar sunt sigur că a fost ceva jignitor. Bree nu e mare fană a femeilor.

— Femeile în general?

A clătinat din cap.

— E top-model şi se pare că e şi o tipă foarte competitivă.

— E top-model – deci o femeie foarte frumoasă, cu picioare super. De ce să-i dai papucii?

— Eu nu scuip unde mănânc, dr. Vaughn.

Privirea i-a alunecat o fracţiune de secundă la buzele mele. Dacă aş fi clipit doar aş fi ratat-o. Mi-a prins din nou privirea.

— Să am o relaţie cu o vecină e o prostie aproape la fel de mare cum ar fi să am o relaţie cu o tipă cu care lucrez.

Ciudat, am simţit brusc o mare dezamăgire.

— Oh... Da, are sens.

Când am cotit pe strada mea, soră-mea ieşea pe uşa din faţă a clădirii, cu Buddy de lesă. M-am aplecat

în față să-i spun șoferului unde să oprească, drept care mașina a încetinit și a oprit exact lângă locul unde erau Greer și câinele ei. Bănuiam că ieșise intenționat, așteptându-mă să ajung pentru a-l putea vedea cu ochii ei pe bărbatul de lângă mine. Doar îmi spusese că-și scosese și câinele ei odată cu cel al vecinei.

— Mulțumesc foarte mult că m-ai adus.

— Cu plăcere, a dat din cap Merrick.

Am pus mâna pe încuietoarea portierei ca să deschid, dar Merrick m-a oprit.

— Stai puțin. Nu deschide pe partea asta. E o șosea destul de aglomerată și am impresia că nimeni nu e prea atent. Te las să ieși pe aici.

— Ăăă... S-ar putea să fie mai bine să risc.

Am arătat spre soră-mea care se hlizea la noi ca o nebună.

— Asta e soră-mea, Greer, cea care-ți vrea sperma. Nu sunt sigură că faci bine dacă ieși.

— Ar fi chiar interesant, a râs ușor Merrick.

A coborât din mașină și mi-a întins mâna.

Ochii lui Greer au sclipit urmărind scena. Nu am avut încotro, așa că am făcut prezentările.

— Merick, ea e sora mea, Greer. Greer, el este șeful meu, Merrick Crawford.

Au dat mâna, iar Greer l-a măsurat pe Merrick din cap până în picioare.

— Ești înalt.

A zâmbit politicos.

— Aproape de 1,90?

— Exact. Ai ghicit.

Ea a dat din cap.

— Mă bucur să te cunosc. O știu pe bunica ta. E o tipă super.

— Da, asta așa e.

Aproape vedeam cum se învârtesc rotițele în capul soră-mii.

— Câți ani are acum? Ea și bunica noastră știu că s-au născut în același an. Deci, am putea spune că se apropie de optzeci de ani sau ceva?

— Da, șaptezeci și opt. Dar dacă ar avea șaptezeci și nouă de ani și trei sute șaizeci și patru de zile, tot nu i-aș spune în față că se apropie de optzeci de ani.

— Deci e o familie longevivă, a zâmbit Greer. Probabil că aveți gene bune. Ceva boli teribile în familie?

O, Doamne Dumnezeule! Am împins-o pe soră-mea spre clădire și i-am făcut semn cu mâna de rămas-bun lui Merrick.

— Trebuie să plecăm. Mulțumesc încă o dată pentru că m-ai adus, șefu'.

A râs.

Înăuntru, în hol, am clătinat din cap.

— Nu pot să cred că ai făcut asta.

— Ce?

— Că i-ai pus întrebările alea, ca și cum ar fi fost pe bune un candidat donator de spermă. E vorba de *șeful meu*, Greer!

— Scuze! M-a cam luat valul. E și mai tare decât l-ai descris. *Ce gene are!* Eu dau optzeci de dolari pe lună, și ale mele nu sunt nici pe departe așa de dese și de negre. Dacă nu pot să mă bucur eu de sperma lui, atunci tu sigur trebuie s-o faci!

— În niciun caz.

— Pe bune? Ai de gând să nu bagi în seamă felul în care se uită la tine?

M-am încruntat.

— Despre ce vorbești?

— N-am fost în prezența lui mai mult de un minut, dar tot știu că-i place de tine.

— Ești nebună!

M-am întors și m-am uitat în urmă, prin ușa de la intrare. Merrick era în continuare în picioare, lângă mașină, cu ochii spre mine.

Dar asta nu însemna nimic... nu-i așa?

CAPITOLUL 10

Evie

Lunea următoare aveam programată prima ședință de consiliere unu-la-unu, în biroul meu. Eram și încântată, și îngrijorată în privința asta, și ambele emoții erau cât se poate de evidente – cel puțin pentru mine. Mă sculasem pe la trei noaptea și mă apucasem să fac fursecuri, iar acum tocmai ajungeam la birou înainte să se deschidă.

Hotărâsem să iau cu mine niște bunătăți ca să le pun pe o tavă frumoasă, lângă canapeaua pentru pacient. Joan de la Resurse Umane mă avertizase că unii dintre agenți se exprimaseră foarte vocal cum că nu vor să fie obligați să se întâlnească cu o terapeută, așa că poate le-ar fi venit mai ușor dacă puteau să ronțăie niște fursecuri, în timp ce vorbeau.

Eram în drum de la metrou la birou, cu mâinile pline cu trei cutii de fursecuri, o sticlă de cinci litri de lapte, câteva pahare și farfurii de plastic, șervețele și niște dosare pe care le luasem să le citesc acasă aseară și, desigur, poșeta mea absolut uriașă și inutilă. Când am ajuns la ușa clădirii, am încercat să jonglez cu toate în aceeași mână, când un braț s-a întins peste mine și a deschis ușa.

— Mulțumesc fru..., m-am întors să termin vorba și am dat cu ochii de șef. Oh, iarăși tu?

A zâmbit cu zâmbetul acela al lui, pe jumătate vesel, pe jumătate ironic.

— Cât entuziasm...

Merrick era îmbrăcat tot în echipament negru, de alergare, doar că astăzi avea o bluză cu mâneca scurtă. A ridicat mâna să-și scoată o cască din ureche şi bicepşii i s-au încordat în mişcare, atrăgându-mi atenţia. *Mă rog, ceva entuziasm exista din partea mea, nu pot să neg*. Din fericire, nu a părut să observe privirea mea cercetătoare.

— Ce naiba e în sacoșele astea?

S-a aplecat şi a luat în mâini tot ce aveam în partea dreaptă.

— Mulțumesc. Am făcut niște fursecuri și pe urmă am realizat că nu pot servi fursecuri fără lapte. Şi nu am verificat ce provizii sunt în camera de recreere, aşa că am luat şi nişte şervețele, pahare şi farfurii de plastic.

— Deci ai făcut fursecuri?

Am dat din cap că da.

— Oh-oh! Din cauza mea?

— Cum adică?

— Mi-ai spus că faci prăjituri când ești nervoasă.

Am râs.

— Ba nu. Am spus că fac prăjituri atunci când am emoții de oricare fel. De data asta, a fost un fel de nerăbdare.

Merrick a aruncat o privire în sacoșă.

— Păi mi se pare că ai adus o tonă.

— Şi am lăsat acasă mai mult de jumătate din câte-am făcut, am zâmbit. Am *mari* emoții.

Am ajuns la lift şi Merrick a apăsat pe buton.

— De ce ai emoții?

— Oh, nu știu... Cred că sunt nerăbdătoare să încep ședințele de terapie cu niște milionari super-inteligenți din Ivy League, cărora nu li se pare că au nevoie de terapie?

— Vrei să-ți spun un mic secret ca să-i pui la locul lor?

— Normal – ce întrebare mai e și asta? *Desigur*.

Ușile liftului s-au deschis și Merrick a întins mâna, făcându-mi semn să intru eu prima. Eram numai noi doi în cabină, dar Merrick a coborât vocea.

— OK, iată secretul: când ai senzația că te provoacă sau chiar sunt pe cale să-ți conteste autoritatea, să iei o postură de Superman.

— Cum e postura de Superman mai exact?

— Stai dreaptă, în picioare, cu capul sus, mâinile în șolduri, picioarele ușor depărtate. Poate chiar și să-ți umfli puțin pieptul.

— Cred că ție ți se potrivește mai bine postura asta. Ai aproape un metru nouăzeci și oricum ești puțin intimidant.

Merrick a lovit ușurel cu degetul arătător în tâmplă.

— Nu are nimic de-a face cu înălțimea. Tot ce contează e ce e aici. Crede-mă. Poți s-o faci.

Nu eram sigură că are dreptate. Dar am apreciat faptul că era dispus să încerce să m-ajute. Sau cel puțin așa credeam.... Numai dacă nu cumva...

— Stai puțin, doar nu-mi spui asta ca să mă sabotezi? Adică să-mi asum eu o postură războinică să-i fac pe ei să o ia razna, nu?

Merrick a zâmbit.

— Nu. În niciun caz.

— OK, am oftat. Oricum, mulțumesc pentru sfat.

— Cu plăcere, a dat din cap.

Când am ajuns la etajul meu, m-am întors spre Merrick.

— Acum pot să iau sacoșele. Probabil urci la apartament, nu?

S-a folosit de mâna liberă să țină deschisă ușa liftului și a dat din bărbie înspre mine, semn să o iau înainte.

— E în regulă. O să iau un dosar de la unul dintre analiști. Oricum voiam s-o fac.

M-a urmat în birou și a pus sacoșele pe măsuța de cafea din zona dedicată terapiei. Pe urmă a ridicat un ciob pe care-l uitasem când plecasem, vineri. S-a uitat în jur, în încăpere.

— S-a spart ceva?

— Nu, eu am adus ăla.

A învârtit ciobul între degete.

— E sticlă de mare?

Am dat din cap.

— Are o culoare neobișnuită.

— Pentru sticla de mare, turcoaz e a doua cea mai neobișnuită culoare. Portocaliu e prima.

— Te pricepi la sticlă de mare?

— Puțin. Sunt colecționară de bucăți rare, am zis apropiindu-mă de el și luându-i ciobul din mână. N-ar trebui să-ți mai ofer tocmai eu muniție să spui cât sunt de nebună, dar e una dintre bucățelele mele norocoase. Am vrut să-l bag în sertarul biroului vineri seara când am plecat de-aici, să nu se rătăcească.

— Deci e ciobul tău norocos de sticlă de mare, ha? a zâmbit ironic.

— Nu fi rău, l-am avertizat fluturând degetul arătător spre el.

— Care-s primii pacienți de azi?

— Ăăă... Stai să verific.

M-am dus la birou și am scos agenda din sertar.

— Am început cu cei aflați în funcțiile cele mai importante, așa că mă întâlnesc cu Will Silver la nouă, Lark Renquist la unsprezece și apoi, după amiază, cu Colette Archwood și Marcus Lindey.

— Will e un ticălos îngâmfat, dar are și motive. E talentat. Lark a fost promovat anul trecut. E tânăr, iar celor mai în vârstă nu le place să-i dea socoteală pentru că au impresia că nu a parcurs toți pașii necesari până aici. Nu ajută nici faptul că nu-și arată vârsta, chiar dimpotrivă, și nici nu-i apar cearcăne după ce stă patruzeci și opt de ore la serviciu. Colette mă urăște de moarte. Iar Marcus se află în momentul de față în negocieri cu adversarul nostru cel mai mare și are impresia că nu știu.

— Oh, super! Apreciez informațiile astea. Dar de ce te urăște Colette?

— Poveste veche, a dat din cap Merrick, spre sacoșele pe care le lăsase jos. Ce zici, am câștigat dreptul la un fursec?

— Sigur, servește-te, am dat din cap. Unele sunt cu ciocolată, altele cu unt de arahide.

A băgat mâna în sacoșă și a scos câte un fursec din primele două cutii. A mușcat o jumătate dintr-un fursec cu unt de arahide și a fluturat cealaltă jumătate spre mine.

— Untul de arahide e slăbiciunea mea.

E posibil să-mi fi amintit chestia asta când mă întrebasem de care să fac. Dar n-am suflat o vorbă.

Și-a băgat în gură restul și a vorbit fără să aștepte să termine de mestecat.

— Probabil n-ar fi trebuit să-mi spui că faci dintr-astea când ești nervoasă sau emoționată. Fursecurile

astea sunt într-un mare fel, iar eu mă pricep de minune să fac viața grea angajaților.

— În același timp, ai putea pur și simplu să ceri, am râs.

Merrick a dat din cap și s-a întins încă o dată spre sacoșă. A mai scos câteva fursecuri cu unt de arahide și mi-a făcut cu ochiul înainte de a ieși. Când a ajuns la ușă, am strigat după el.

— Hei, Superman!

S-a uitat înapoi.

— Crezi că ar merge și postura lui Wonder Woman?

M-a măsurat instantaneu din priviri înainte ca un zâmbet cu subînțeles să-i apară pe toată fața.

— Când eram mic eram mort după Wonder Woman. Cine naiba i-a desenat hainele a fost un geniu.

— Ar trebui să mă întind? a întrebat Will, arătând spre canapea.

— Dacă vrei, dar nu e nevoie.

A sărit în sus și s-a aruncat pe canapea. Și-a întins picioarele lungi și și-a sprijinit capul de pernă, cu mâinile sub ea.

— Ah... Îmi place chestia asta. Nici nu știu de ce se plânge toată lumea că trebuie să vină aici. E mai bine ca la grădiniță chiar. Primești lapte și prăjiturele și pe urmă poți trage un pui de somn.

— Sau, mă rog, să te întinzi ca pentru un pui de somn, am zâmbit. N-aș zice că ideea e neapărat să adormi.

— Stai fără grijă. N-aș putea dormi în timpul zilei nici dacă mi-ar pune cineva un pistol la tâmplă, a ridicat degetul arătător făcând semn spre locul cu pricina. Odată ce se apasă pe butonul ăsta, rămâne deschis

până când rămâne fără curent, de obicei în jur de două noaptea.

— Două noaptea? Dar te-am văzut aici de la șapte deja.

— N-am nevoie de mult somn.

— Îl moștenești pe vreunul dintre părinți?

— Pe mama, a dat din cap Will. Îi era suficient să doarmă patru sau cinci ore pe noapte. Se simțea perfect. Taică-meu mereu spunea că probabil îi e teamă să nu rateze vreo discuție.

— De fapt, e o chestiune genetică pentru unii, am spus. Acum câțiva ani, s-a descoperit o mutație a genelor care poate trece din generație în generație, la mai mulți membri ai aceleiași familii. Se numește gena ADRB1. Și cauzează un ciclu de somn mai scurt.

— Pe bune? Mereu am zis că-s mutant.

Am râs.

Will s-a ridicat brusc în capul oaselor și și-a coborât picioarele pe podea.

— Mi se pare ciudat să vorbesc cu tine fără să te privesc. De ce se face așa întotdeauna la terapie, în filme?

— Freud considera că, dacă nu există contact vizual între pacient și terapeut, omul se simte mai liber, mai relaxat și cresc șansele de a spune ceva ce îi vine în minte atunci când nu se concentrează la faptul că e privit sau când se află în poziție culcată.

— Și e adevărat?

— Pentru unii, da. Contează mai mult ce-l face pe fiecare individ să se simtă în largul lui.

— Păi și ce facem? a dat din cap Will. De unde începem?

— Mie îmi place să o iau ușor, să începem prin a ne cunoaște puțintel.

— OK. Dă-i drumul. Ce vrei să știi?

Mi-am luat caietul pentru stenografiere și pixul, pe care le pusesem pe masă, lângă mine, mai devreme, și am deschis la prima pagină.

— Ai mai fost vreodată până acum la terapie?

— Se pune consilierea matrimonială?

— Da, am dat din cap. Participi în continuare la ședințe de terapie?

— Nu, a ridicat mâna să-mi arate degetul pe care nu se vedea nicio verighetă. Acum sunt divorțat și cât se poate de fericit.

— Și de când ai divorțat?

— S-a finalizat cam acum un an jumate.

— Și cât timp ai participat la terapie?

— Am fost la șase întâlniri.

— Oh. De ce? Ți s-a părut că nu funcționa?

— Nu, atâta i-a trebuit fostei mele soții să recunoască faptul că se culcă cu vecinul.

— Îmi pare rău. Ai vreo problemă să vorbim despre căsnicia ta?

— Nu e subiectul meu preferat, a ridicat din umeri Will, dar hai s-o facem.

— Pot să te întreb dacă aveați probleme conjugale înainte ca ea să aibă o aventură?

— Mie nu mi s-a părut c-am avea. Dar, din câte a reieșit, da. Eu muncesc foarte mult. Brooke se plângea din cauza asta, dar se și bucura cu standardul de viață care venea la pachet cu genul ăsta de slujbă. I-am sugerat să-și găsească un hobby. Și și-a găsit: să i-o tragă vecinului.

Am zâmbit trist.

— Câte ore pe săptămână muncești?

— De obicei, sunt la birou de la șapte dimineața la șapte seara în timpul săptămânii. Sâmbăta lucrez o jumătate de zi de acasă.

— Şi, când te duci acasă seara, ce faci?

— Acum că sunt singur? Joc tenis la perete de două ori pe săptămână. În afară de asta, de obicei comand sau îmi iau în drum spre casă ceva de mâncare şi citesc *Journal* în timp ce mănânc. Mă uit puţin la televizor, răspund la nişte e-mailuri, studiez nişte chestii în timp ce am un pahar alături. Îmi las şosetele împrăştiate pe jos, colacul de la WC ridicat şi sforăi fără să ţipe nimeni la mine.

— Deci lucrezi cam şaizeci de ore pe săptămână într-un birou, plus încă cinci sau şase, sâmbăta. Şi pe urmă îţi petreci şi serile citind ştiri legate de afaceri, studiind chestii legate de slujba ta şi răspunzând la e-mailuri, ceea ce probabil mai adaugă încă nişte ore în fiecare zi. Ar fi corect să afirm că lucrezi vreo optzeci de ore pe săptămână?

Will a ridicat din umeri.

— Îmi iubesc meseria. Nu sunt câtuşi de puţin nemulţumit de ceea ce fac.

— Dar oamenii pe care îi ai în subordine? Şi ei muncesc la fel de mult?

— Unii. Oricum, cei mai buni dintre ei, da.

— E cumva imposibil să fii bun la ceea ce faci dacă lucrezi, să zicem, cincizeci de ore pe săptămână?

— Nu am spus asta. Dar aceasta este o carieră care necesită foarte multe cunoştinţe – e nevoie să cunoşti piaţa, firmele individuale, corporaţiile din domeniu. Iar lucrurile astea sunt în continuă schimbare.

— Şi nu ai putea să pui pe cineva să facă toate astea şi să-ţi facă un fel de rezumat?

— Cu asta se ocupă analiştii, a zâmbit Will. Ar fi imposibil ca o singură persoană să studieze în profunzime totul. Dar chiar şi a trece în revistă toate rezumatele făcute de analiştii diferitelor sectoare e o slujbă în sine.

— De când lucrezi la Crawford Investments?

— Din prima zi. Eu și Merrick suntem prieteni din anul întâi de facultate. Am mers împreună la Princeton.

— Nu știam.

A dat din cap.

— Amândoi ne-am angajat la Sterling Capital, când am terminat facultatea. După trei ani, el ajunsese vicepreşedinte, iar eu eram în continuare analist. Nimeni nu ajunge vicepreşedinte în numai trei ani, nicăieri. Dar Merrick era mai deştept și muncea chiar mai mult decât proprietarii firmei, așa că l-au avansat înainte de vreme, în încercarea de a-l păstra. Când le-a spus că pleacă, i-au oferit o parte din afacere. Nici măcar nu împlinise douăzeci și cinci de ani.

— Și a acceptat?

— Nu, a clătinat din cap Will. I-ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi acceptat. Dar proprietarilor nu le plăcea Amelia. Și ea lucra la Sterling. Așa că ei doi au pornit o afacere pe cont propriu.

— Și de ce nu o plăceau pe Amelia?

— La momentul respectiv, Merrick a spus că era din pricină că Sterling era de modă veche și nu considera că femeile au dreptul la aceleași oportunități în domeniul ăsta. Dacă am vorbi astăzi, probabil că ar fi de altă părere. Amelia era o tipă genială, dar complet nechibzuită. Slujba asta necesită să ai sânge în instalație – cum se spune –, dar nu e recomandabil nici să ai prea mult sau s-o faci pe nebunul.

Interesant.

— Mda, am vorbit puțin cu Merrick despre Amelia. Din câte zicea, dispariția ei din Crawford Investments nu a părut să aibă vreun efect asupra angajaților. Ai fi de aceeași opinie?

— Merrick ți-a vorbit despre Amelia? Adică i-a rostit numele?

— Da, l-am privit ușor nedumerită.

— Ce chestie! Înseamnă că ești un psiholog foarte bun. Omul nu i-a rostit numele de trei ani încoace, din câte știu eu.

— Chiar așa? Adevărul este că nu am intrat în detalii, nu am aflat decât că a fost parteneră la firmă și că a murit. Se întâmplă adesea ca schimbarea conducerii să provoace stres în rândul angajaților.

Bănuiam că între Merrick și Amelia fusese mai mult decât un parteneriat de afaceri, dar nu era treaba mea să întreb așa ceva.

— Să înțeleg că ruptura asta nu a fost una amiabilă, dacă nu vorbește despre ea?

Will a dat din cap.

— Nu a afectat pe nimeni din firmă așa cum l-a afectat pe prietenul meu. Nici pe departe. Erau logodiți.

— Ce s-a întâmplat?

Oricât ar fi fost de nepotrivită întrebarea, nu m-am putut abține să o pun. Dar după ce am rostit-o, l-am văzut pe Will schimbându-se la față. Pe frunte i s-a adâncit o cută și colțurile gurii i s-au lăsat.

— Nu e treaba mea să vorbesc despre asta. Să zicem doar că, practic, mi-a distrus cel mai bun prieten.

Asta nu suna prea bine. Desigur, mă făcea și mai curioasă, dar nu am vrut să forțez și mai tare limitele profesionalismului, chiar de la prima întâlnire. Așa că am adus din nou discuția la aspecte legate de slujba lui. Will părea deschis la orice întrebare legată de serviciul său, ceea ce era bine. Iar cooperarea lui a avut un efect benefic asupra emoțiilor inevitabile pentru primul client al zilei.

Când a sunat alarma de la telefon, pe care o setasem să anunțe încheierea sesiunii, Will și-a plesnit coapsele cu palmele.

— Deci? Am câştigat vreun premiu?

— Absolut, da. S-a terminat prima sesiune de discuţii cu mine. Ţi-ai câştigat libertatea pentru o lună de zile.

— Bravo! N-a fost chiar aşa de rău.

Având în vedere că aproape toată ora vorbiserăm despre diverse aspecte ale slujbei lui şi aproape deloc despre emoţiile sau sentimentele pe care le avea, m-am bucurat că nu i se păruse chiar aşa de rău. Aveam o anumită organizare în minte şi ştiam că trebuie să o iau încet cu oamenii ăştia, să le câştig încrederea şi respectul. Dar mi s-a părut că nu greşesc dacă-mi mai încerc puţin norocul cu Will, dacă tot era aşa de deschis şi prietenos.

— Pot să te mai întreb ceva, Will?

— Sigur.

— Dacă ai putea să o iei de la început în căsnicia ta, ai încerca să lucrezi mai puţin şi să fii mai mult prezent acasă?

M-a privit în ochi şi a zâmbit cu tristeţe.

— Da, probabil că da.

Nu-mi venea să cred că se făcuse deja ora şapte. Între primii mei pacienţi, o întâlnire cu cei de la Resurse Umane, pentru ca să mă lămuresc cu structura de organizare a companiei, cu rezumatele pe care le făcusem după notiţe în urma fiecărei întâlniri, ziua zburase pe nesimţite. Am închis laptopul şi mi-am luat telefonul să-i trimit mesaj soră-mii să văd dacă trebuia să iau ceva în drum spre casă.

Înainte să primesc răspuns de la ea, şi-a făcut apariţia Merrick. Vizitele lui deveniseră deja destul de comune la încheierea programului, dar fiindcă lucra la celălalt etaj, mă întrebam dacă se oprea aici

numai ca să mă vadă pe mine. Avea obișnuita lui servietă din piele tocită agățată de umăr, iarăși plină de documente.

— Deci? Ai supraviețuit întrevederilor de azi cu primii angajați, nu? a întrebat, măsurându-mă de sus până jos. Nu văd nicio vânătaie, nicio zgârietură.

Mi-am scos poșeta dintr-un sertar și am pus-o pe birou.

— Cred că am reușit să scap nevătămată.

— Cum a mers?

— Binișor, chiar bine. Numai o singură persoană a anulat întâlnirea, adică, mai precis, a reprogramat-o.

— Cine? Colette?

Am dat din cap.

— A trebuit să plece mai devreme fiindcă fiul ei nu s-a simțit bine la școală.

— Dar cu ceilalți? Ai avut de furcă?

— Nu, au fost chiar prietenoși. Am vorbit foarte mult.

— Deci m-aș putea duce să le spun celor din consiliul director că ne-am vindecat? Că n-o să ne mai trezim dați în judecată de cine știe cine?

Am izbucnit în râs.

— Nici chiar așa. Dar, pentru că veni vorba de dat în judecată, să știi că l-am sunat pe avocatul pe care mi l-ai recomandat și mă întâlnesc mâine cu el.

— Foarte bine. Sper să-ți iasă cum vrei. Barnett e un tip de treabă, dar e și un avocat absolut necruțător.

— Se întâmplă cumva să ai o recomandare și cu privire la un agent imobiliar?

— Da, a dat din cap Merrick. Nuck Zimmerman. Probabil nu va fi de acord cu tine când îi vei spune unde vrei să locuiești, dar e un agent de nota zece. Pot să-i

trimit un e-mail ca să-i vorbesc despre tine, dacă vrei. Ce zici?

— Da, ar fi perfect. Mulțumesc foarte mult! Și câtă vreme ești atât de amabil, am putea să ne întâlnim și noi doi mâine-dimineață? Pentru câteva minute doar?

— N-am cum. Mâine la prima oră sunt în avion.

— Oh... Cât o să fii plecat?

— Cinci zile. E ceva important?

— Nu, nu chiar. Încerc numai să înțeleg cât mai bine cultura organizațională de aici și nu pot să-mi discut impresiile sau opiniile cu angajații sau cu altcineva de aici. Trebuie să rămân neutră, să-i încurajez să vorbească. Joan de la Resurse Umane e excelentă, dar nu are experiență cu tot ce s-a întâmplat aici de-a lungul timpului, ca tine.

Merrick s-a uitat la ceas.

— Vrei s-o facem acum?

Am ridicat ambele mâini.

— Nu. Se presupune că rolul meu aici e să ajut oamenii să-și reducă nivelul stresului. Nu vreau să mai acaparez și eu puținul timp liber pe care-l ai.

— Nu e nicio problemă, a dat din cap spre hol. Mă duc până sus să las geanta asta și să mă schimb. Ai mâncat?

— Nu.

— Îți convine mâncarea de la o cârciumă obișnuită?

— Sigur că da, am dat din cap.

— Știu un loc ca lumea la câteva clădiri mai sus. Poți să mă iei din nou la întrebări cât timp mâncăm.

— Ar fi minunat. Mulțumesc, am zâmbit. Ia te uită ce bine ne descurcăm și singuri. Ce amabilitate! Nici n-a fost nevoie să te ameninț că te pârăsc bunicii tale.

Merrick a clătinat din cap.

— Ne vedem la lift în zece minute, deșteapto.

— OK.

Cincisprezece minute mai târziu, stăteam deja la o masă. A venit chelnerița cu meniurile și ne-a întrebat dacă vrem să bem ceva. Adevărul e că aș fi băut un pahar de vin, dar Merrick a spus că vrea apă, așa că am cerut și eu tot apă.

— Deci ți-au confirmat managerii mei ce căpcăun sunt?

— Nu, am clătinat din cap. Normal, tot ce s-a spus în cadrul întâlnirilor cade sub incidența regulilor de confidențialitate, așa că nu pot intra în detalii. Dar ce pot să-ți zic e că toți oamenii tăi te respectă foarte mult.

— Aha... Deci au impresia că ești un fel de cârtiță și de-asta îți spun ce-aș vrea eu să aud.

— Nu cred că e vorba de asta, am râs.

Merrick s-a lăsat pe spătarul scaunului, punându-și relaxat brațele pe masă.

— Deci să înțeleg că totuși oamenii vorbesc cu tine, nu? Nu ți-au dat bătăi de cap?

— Cei de astăzi, nu. Adevărul e că terapia începe de obicei lejer, deci nu forțez nimic și nici nu intru în chestiuni personale din start. Trebuie să ne cunoaștem mai întâi.

— Will te-a plăcut.

— Da?

— Luăm prânzul împreună de câteva ori pe săptămână. Mi-a spus că i-a fost ușor să discute cu tine.

— Mă bucur să aud asta. Și mie mi-a făcut o impresie excelentă. E foarte inteligent și are un umor sec foarte tare.

— Da, asta așa e. Lui Will îi place să facă tot felul de trăsnăi. De exemplu, anul trecut a venit aici chiar în

ziua de Anul Nou, când nu mai era nimeni altcineva. A adunat pozele personale ale tuturor de pe birouri, le-a scanat în Photoshop și și-a lipit fața pe fiecare copil, soț/soție sau câine din pozele respective. M-a înnebunit să fac pariu cu el cine va fi cel care observă ultimul.

— O, Doamne, am izbucnit în râs. Și cine a fost?

— O să-ți spun când în sfârșit vom avea un câștigător. Sunt doi oameni care nu au observat încă. Și au trecut aproape șapte luni de atunci.

— Nu pot să cred!

Chelnerița s-a oprit lângă noi să vadă dacă suntem gata să comandăm, dar nici nu ne uitaserăm la meniu. Merrick i-a zis să revină peste câteva minute.

— Ai vreun fel preferat aici? am întrebat uitându-mă la lista cu preparate.

— De obicei iau burgerul casei sau sandviciul cu curcan.

— Mmm... Ambele sună bine, am spus punând meniul la loc pe masă. Vrei să comandăm câte o porție din fiecare și să le împărțim?

— Sigur, a zâmbit Merrick.

A băut niște apă.

— Deci, îți place slujba ta, până acum?

— Mi se pare clar mai interesantă decât am crezut că va fi.

— Ai crezut că nu o să-ți placă?

— Am crezut că va fi grea ca naiba. Tipul care m-a angajat mi-a spus că o face pentru că sunt incompetentă, niște angajați de-ai lui au luat-o razna de curând și nu vor să aibă de-a face cu un psiholog. Nu a fost o imagine prea roz.

— Și totuși ai acceptat slujba, a înclinat Merrick din cap.

— M-am gândit că pot face ceva să schimb lucrurile.

— Probabil e minunat să ai o slujbă care să-ți ofere astfel de satisfacții.

— Vrei să spui că slujba ta nu ți se pare satisfăcătoare?

— E o altfel de satisfacție. Iubesc adrenalina pe care o implică slujba mea. Îmi place foarte tare să caut acul în carul cu fân, adică să descopăr câte-o companie măruntă cu potențial imens, să investesc, să fiu acolo, la bază și să văd cum își ia zborul. Independența financiară e, cu siguranță, aducătoare de mari satisfacții, dar să faci încă niște bani pentru o mână de oameni deja suficient de înstăriți nu-ți dă aceeași senzație ca atunci când schimbi cu-adevărat viața unui om.

— Ce te-a făcut să intri în domeniul ăsta?

— Dacă e să fiu sincer, m-am apucat de chestia asta pentru bani și, în plus, îmi place foarte tare ritmul în care se desfășoară totul, neprevăzutul. Dar tu? Ce te-a făcut să devii psiholog terapeut?

— Când eram mică am fost la un terapeut și asta m-a ajutat enorm. După ce mama, în cele din urmă, l-a părăsit pe tata pentru totdeauna, m-a dus să fac terapie.

— Îmi pare rău. N-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Nu-i nimic. Nu mă rușinez de treaba asta – sau, cel puțin, nu mă mai rușinez. Când eram mică, da, mă deranja, fiindcă aveam impresia că oamenii merg la doctor numai atunci când e ceva în neregulă cu ei. Dar pe măsură ce am crescut, mi-am dat seama că a căuta ajutor nu te transformă într-un om slab, dimpotrivă, în unul mai puternic. De fapt, ideea asta face parte din mentalitatea care trebuie să se schimbe în privirea consilierii psihologice. Există un stigmat asociat celor care

au nevoie de tratament pentru sănătatea lor mentală și asta-i împiedică pe mulți să caute ajutor. Nu îi privim pe ceilalți cu alți ochi atunci când auzim că merg la dentist ori la cardiolog, dar cu siguranță o facem dacă știm că se duc la psihiatru sau la terapeut – ca și cum numai anumite părți ale corpului trebuie tratate.

— Adevărat. Dar pe de altă parte eu nu te-aș fi rugat să-mi vorbești despre ce-ai făcut la cardiolog. Îmi ceream scuze pentru că am intrat cumva în intimitatea ta, nu pentru că ai fost la terapeut.

— Oh, am zâmbit. Poate m-am grăbit cu justificările, în cazul ăsta.

S-a întors chelnerița și ne-a luat comanda. Când a plecat, conversația s-a îndreptat din nou spre birou și i-am cerut lui Merrick să explice autoritatea fiecărui agent de pe etaj și toate nivelurile ierarhice care existau la fața locului. L-am rugat să-mi clarifice și modalitatea în care se făceau angajările și concedierile, și ce promovări fuseseră făcute de curând. Încercam să determin existența unor factori declanșatori de stres, pentru a putea ulterior să mă gândesc cum să-i gestionez.

— Mai vrei să știi și altceva?

— De fapt, mai am o întrebare. E mai personală decât cele referitoare la structura organizației, însă.

— Așa....

— Câte săptămâni de vacanță ți-ai luat anul trecut?

— Nu sunt sigur. De ce?

— Unul dintre lucrurile pe care am vrut să le aflu de la primii oameni cu care m-am întâlnit astăzi a fost unde au mers în vacanță anul trecut. Voiam să stabilesc o legătură, să-i fac să se deschidă, având mai întâi o discuție de-asta, obișnuită, ca între prieteni. M-am mirat să aflu că niciunul nu s-a dus nicăieri, cu excepția unui weekend sau două. Echipa ta primește foarte mulți bani, iar oamenii care fac

sume cu șapte cifre sau mai multe au tendința de a-și cheltui banii pe vacanțe de lux și case de vacanță.

— Ca să-ți iei o vacanță pe bune, a dat din cap Merrick, trebuie să te deconectezi complet de birou. Ceea ce înseamnă că trebuie să-i încredințezi portofoliul tău altcuiva care să se ocupe de tot cât ești plecat, ceea ce nu e deloc ușor de făcut. Altfel, trebuie să lucrezi și din vacanță, ceea ce nu se potrivește deloc cu ideea de timp liber petrecut cu cei dragi.

— În felul ăsta însă, oamenii ăștia nu se eliberează niciodată de stres și se știe că stresul cronic provoacă probleme cu memoria. Dacă nu te deconectezi, devii, în timp, mai puțin productiv la serviciu. Mi-am luat libertatea de a-i cere lui Joan o listă cu zilele de concediu luate anul trecut față de numărul de zile la care aveau dreptul. Care crezi că e în medie procentul zilelor luate?

— Habar n-am, a ridicat din umeri Merrick. Cincizeci... poate șaizeci la sută?

— Nouăsprezece.

— La naiba! Nu mi-aș fi închipuit că lucrurile stau chiar așa.

— Fiecare persoană are dreptul, în medie, la cinci săptămâni de vacanță, și își ia mai puțin de una.

— Și eu ce să fac? Nu-i pot obliga să plece nu știu unde.

— Nu, nu poți. Dar îi poți obliga să-și ia timp pentru ei. Poți institui o politică a companiei prin care toți angajații să fie nevoiți să-și consume cea mai mare parte a zilelor de concediu. Poți chiar să le tai accesul la sistemele și serverele companiei în respectiva perioadă.

— Nu știu dacă ar fi o idee bună asta cu tăiatul accesului. Majoritatea ar lua-o razna complet dacă aș face așa ceva. Dar poate ar merge să impun existența obligatorie a unei vacanțe.

— Da, cred că ar fi un punct de început absolut perfect. Pe de altă parte, ca în multe alte situații, ești exact cel care trebuie să dea un exemplu în acest sens. Nu te poți aștepta ca angajații tăi să considere că e în regulă să te deconectezi o săptămână sau două de la muncă, dacă nu o face și șeful.

— Am înțeles aluzia, a dat din cap Merrick.

— Pot să-ți mai pun încă o întrebare personală?

A clătinat din cap.

— Nu, aș prefera să nu-mi mai pui întrebări.

— Oh... OK...

— Glumesc! Am vrut să-ți văd reacția.

L-am privit pieziș.

— Așa cum ai vrut atunci când te-ai prefăcut că nu ți-ai dat seama că sunt femeia din cabina de probă, asta numai ca să te amuzi?

— Deci, care e întrebarea? a zâmbit.

— Ieși cu cineva?

— Mă întrebi fiindcă te-ar interesa să te oferi tu voluntară dacă spun nu?

Am simțit că-mi iau foc obrajii.

— O, nu... Nu încercam să insinuez...

— Stai calmă, te tachinez doar. Adevărul e că te-ai cam înroșit, dr. Vaughn.

Uram faptul că expresia de pe fața mea se lăsa atât de ușor descifrată. Mi-am atins obrazul cald și am clătinat din cap.

— Ce să spun, e cam jenant ca șeful să aibă impresia că te dai la el din a doua săptămână de muncă.

Merrick părea că se distrează de minune.

— Chiar îți face plăcere să mă vezi în situații dificile, nu?

A căzut pe gânduri câteva clipe, înainte de a răspunde.

— Adevărul e că, în mod ciudat, da.

— Și ți se întâmplă chestia asta cu toți angajații?

Merrick a clătinat din cap încet.

— Nu. Doar cu tine.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Habar n-am. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu în sens serios.

— O, Doamne, acum nici nu-mi mai amintesc întrebarea.

A zâmbit.

— M-ai întrebat dacă am o relație.

— Da, am clătinat din cap. Întrebarea mea era legată de lipsa de timp liber, de faptul că nu-ți iei concediu. Mi-ai spus că e dificil să te deconectezi. Dar eu cred că nu ar trebui să se întâmple asta când ai pe cineva care îți captează cu adevărat atenția și interesul. Cred că avem nevoie cu toții de ceva care ne poate distrage de la muncă.

Ochii lui Merrick au zăbovit o clipă asupra buzelor mele, făcându-mă să încerc o senzație ciudată în pântec. Și-a dus paharul cu apă la gură.

— O să țin cont de asta.

Din fericire, chiar atunci a sosit mâncarea. Am tăiat în jumătate sandviciul meu și l-am înlocuit cu jumătate din al lui și am început să mănânc imediat, simțind eu însămi nevoia de *distragere* de la modul în care mă făcea să mă simt șeful.

— Știi, dacă te hotărăști să-ți iei ceva timp liber, cunosc un loc unde e un camping îmbunătățit nemaipomenit.

— Cred că sunt genul care preferă mai degrabă căsuțele din copac, mi-a făcut cu ochiul.

— Acum, pe bune. Știu că tu ești scutit de ședințele obligatorii de terapie, dar cu toții avem nevoie de ceva timp pentru decompresie. Tu cum scapi de stres dacă nici măcar nu-ți iei timp liber?

— Sunt o mulțime de moduri în care poți scăpa de stres fără să fie nevoie de timp liber. Deși nu sunt sigur că ălora de la Resurse Umane le-ar conveni să mă audă împărtășindu-ți favoritele mele.

— Aha. Cred că eu am uitat de metodele despre care vorbești, dat fiind faptul c-a trecut atâta vreme.

Puțin mai târziu, am ieșit împreună din restaurant. Trebuia să mă duc spre metrou, deci să fac la stânga, în timp ce Merrick trebuia s-o ia la dreapta, să se înapoieze la clădirea unde lucra și locuia în același timp.

— Mulțumesc încă o dată pentru disponibilitatea de a-mi răspunde la întrebări – și pentru cină, i-am zis.

— Cu plăcere.

— Drum bun și călătorie plăcută, i-am urat, dând din cap spre stația de metrou. Eu o iau pe-aici.

— Ba nu, mi-a făcut Merrick un semn din bărbie. Pe-acolo.

M-am strâmbat, dar m-am uitat în direcția indicată de el. Mașina mare cu care mă dusese acasă în cealaltă seară aștepta pe o alee laterală. Șoferul a ieșit și a deschis portiera din spate.

— A trecut de ora opt. Angajații mei iau o mașină când rămân la serviciu până târziu.

— Foarte generos din partea ta, dar mă descurc perfect și cu metroul.

— Sunt convins. Oricum, ia mașina totuși.

L-am privit pieziș.

— Văd că iarăși devii autoritar.

— Văd că iarăși devii o pacoste.

A încercat să-și păstreze expresia serioasă, însă nu și-a putut ascunde amuzamentul din ochi.

— Noapte bună, doamnă Vaughn.

— *Doctor* Vaughn.

A zâmbit involuntar, fără să mai spună nimic. Așa că am pornit spre mașină. Înainte de a mă urca, m-am întors să-i zic la revedere și i-am prins privirea ațintită asupra fundului meu. M-am așteptat să facă o mutră copilăroasă sau să mimeze jena, măcar – așa cum simțisem eu când fusesem prinsă cu ochii la el, acum câteva zile.

Dar nici urmă de vreuna dintre ele.

CAPITOLUL 11

Merrick

— E al naibii de sexy, a spus Will, deși nu prea îl ascultam.

Eram cu gândurile în altă parte, așa cum se întâmpla de multe ori de câteva săptămâni încoace.

— Ce-ai spus?

A ridicat din bărbie spre holul unde, la câțiva metri de ușa mea, se vedea Evie vorbind cu Joan de la Resurse Umane.

— Doamna doctor. E sexy. De obicei mie îmi plac tipele care arată tot ce au. Știi genul meu – blonde vopsite, cu decolteu adânc, machiaj cât cuprinde, genul care au ce arăta și nu se jenează să arate. Dar doamna doctor... are chestia aia de bibliotecară sexy. Normal că aș pune-o totuși să-și scoată ochelarii ăia și pantofii, înainte să-i smulg hainele de pe ea.

— Nu fi măgar! Ce naiba?! Lucrează aici doar!

— Pe bune? Adineauri te holbai tu la ea. De fiecare dată când trece pe-aici te pierd la jumătatea conversației. Știi de ce-mi amintește asta? Când frate-meu mai mic avea doi sau trei ani, aveam un câine – un husky cu ochii de culori diferite. O minunăție! Oricum, Jared, la momentul respectiv, învăța să ceară când îi venea să facă pipi și era obsedat de câine.

De fiecare dată când se ducea și se punea în fața closetului, auzeam *piș piș piș*. Și pe urmă trecea câinele pe acolo, iar sunetul făcut de urină în budă înceta până în clipa în care nu se mai vedea câinele în ușă. Și pe urmă începea din nou – *piș piș piș*. La naiba, absolut de fiecare dată! Făcea pipi pe podea, peste tot, deoarece era complet distras.

Will a luat un cartof prăjit și a gesticulat cu el în direcția holului.

— Ea e husky-ul tău. Cred c-ar trebui să mă bucur că nu o putem vedea din toaleta bărbaților, altfel mi-ai umple pantofii de urină, atunci când stăm amândoi la pisoare.

— Ce dracu' spui acolo? m-am încruntat spre el.

— N-am făcut altceva decât să spun exact ce gândeai tu.

— Habar n-am ce îndrugi.

— A, da? În cazul ăsta nu te-ar deranja să o invit pe Evie să iasă cu mine?

Am simțit cum mi se contractă maxilarul.

— Nu m-ar deranja. Dar să știi că avem o politică a companiei care interzice treburi de-astea.

Will a rânjit la mine.

— A, da? Stai o clipă.

Joan și Evie își terminaseră discuția și tocmai dădeau să plece. Will și-a făcut mâinile pâlnie în dreptul gurii și a țipat:

— Hei, Joan!

Șefa de la HR s-a uitat spre biroul meu, iar Will i-a făcut semn să intre.

A întredeschis ușa.

— Aveți nevoie de ceva?

Will a încuviințat din cap.

— Poți, te rog, să-mi împrospătezi memoria? Care e politica noastră cu privire la relațiile dintre angajați?

— E împotriva regulilor să ieși cu un subordonat.

— Și de ce, mă rog?

— Ca să evităm situația în care un angajat este pus într-o poziție inconfortabilă. E posibil ca o persoană să se simtă obligată să accepte, de teama consecințelor unui refuz. Și, de partea cealaltă, când un angajat iese cu un șef, ce mesaj se transmite în exterior când respectivul angajat este avansat?

— Deci nu e o regulă valabilă pentru toate nivelurile, nu? Dacă e vorba despre doi angajați care lucrează în departamente diferite, cei doi pot ieși împreună, nu?

Joan a ridicat din umeri.

— Nu văd de ce nu. Soția lui John Upton, Allison, lucra la contabilitate. El e agent, iar ea se ocupa de conturi, așa că nu exista niciun fel de conflict de interese. De fapt, sunt o mulțime de cupluri care se întâlnesc la serviciu.

Will s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu mâinile încrucișate la ceafă, cu o mutră încrezută.

— Mulțumesc, Joan.

— Cu plăcere. Altceva?

A clătinat din cap.

— Nu, nimic. M-ai ajutat foarte mult.

Will a zâmbit și mai larg spre mine, victorios, după ce femeia a închis ușa.

— Deci, așa cum spuneam... Nu te deranjează să o invit să iasă cu mine? Avem petrecerea aia de strângere de fonduri vineri seara și încă nu am invitat pe nimeni.

— Fă ce vrei, am mormăit. Numai termină odată de vorbit și de mâncat! Am tot felul de rahaturi de rezolvat!

În următoarea vineri după-amiază, uitasem aproape de tot scena în care Will încercase să mă scoată din sărite. Mă convinsesem singur că se prostea, că nu avea, de fapt, de gând să o invite pe Evie să iasă cu el – asta până când m-am trezit cu ea bătându-mi la ușă.

— Hei, salut. Ai o clipă? a întrebat.

— Sigur. Tocmai s-a închis bursa.

— Știu, a zâmbit. Tocmai asta așteptam.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi... M-am mai întâlnit cu niște angajați și săptămâna asta. Și două lucruri care mi s-au părut a fi niște teme comune pentru mai mulți dintre ei sunt lipsa de încredere și inaccesibilitatea conducerii companiei.

— Cum adică?

— Unii dintre angajați nu simt că superiorii lor au încredere în ei. De exemplu, fac o tranzacție și pe urmă, câteva minute mai târziu, se trezesc cu șeful direct în birou care le pune la îndoială decizia. Asta îi face să simtă că nu le este respectată capacitatea de a discerne și judecata.

— E treaba șefului direct să urmărească tranzacțiile și să pună întrebări cu privire la posibilele probleme.

— Dar când pui întrebări cu privire la ceva ce s-a întâmplat, după ce decizia a fost luată, în mod automat conversația începe într-o notă negativă.

— Și ce propui? Nu are niciun rost să existe manageri la nivelul ăsta dacă nu sunt acolo ca să supravegheze ce se întâmplă.

— Ar putea oare schimba perspectiva? Să facă totul constructiv? Cum ar fi să se întâlnească la începutul zilei, să vorbească despre chestiunile pe care le au în lucru? În felul ăsta, când managerii respectivi observă o tranzacție discutabilă, deja sunt puși în temă, pot

interveni și, în felul ăsta, nu vor mai fi nevoiți să pună la îndoială decizia angajatului. Rezultatul este același, dar în loc să se simtă urmărit și sub lupă, angajatul s-ar simți cumva ascultat mai întâi.

— Lasă-mă să ghicesc. Întâmplarea face ca toate plângerile să aibă legătură cu un singur manager: Lark Renquist? Deja ți-am spus că celor mai în vârstă nu le place să fie nevoiți să dea socoteală unui tip suficient de tânăr încât să le fie fiu. Nu ar avea nicio problemă să li se pună la îndoială deciziile de către un manager care e mai vechi aici.

— Nu am venit să arăt cu degetul pe nimeni și nici nu vreau să dezvălui amănunte specifice, care ar leza încrederea oamenilor în discuțiile cu mine. Dar am auzit lucrurile astea de suficiente ori încât să ajung la concluzia că e ceva ce probabil produce un stres inutil.

— Bine. O să discut cu managerii. Asta sugerezi, nu-i așa?

— Am senzația și că oamenii nu consideră accesibilă conducerea de la vârf.

— Te referi la mine?

— La tine și la echipa de conducere superioară.

— Sunt aici în fiecare zi și la fel și echipa mea. Ușa mea e de sticlă, la dracu'! Se vede de afară dacă sunt ocupat și poate intra oricine, dacă nu sunt.

— Poate *accesibil* nu e cuvântul potrivit.

— Care atunci?

— *Abordabil*? a dat ea din cap. Cred că exprimă mai bine ce vreau să spun. Poate că ești aici, în birou, dar nu am senzația că oamenii se simt confortabil să vă abordeze pe tine sau pe ceilalți...

— Și asta e vina mea? Nu citesc gândurile oamenilor, ca să văd când cineva ar vrea să discute cu mine, pentru ca să mă duc la el să încep o conversație.

— De fapt, nu cred că e vina ta. Cred că, în mod natural, ai o personalitate intimidantă.

Am clătinat din cap.

— Asta sună ca și cum ar fi problema *lor*, nu a mea, a râs.

— Crezi că ai putea lua în considerare ca o dată pe lună să ai o întâlnire cu toată lumea? Poate să mergi în zona comună, în camera de recreere, unde majoritatea angajaților stau și discută? Poate să le oferi niște date curente, să le răspunzi la câteva întrebări? S-ar putea și ca un seminar sau un proiect care să includă și team-building în afara acestei clădiri să fie o idee bună, nu?

— Adică genul ăla de activități care se fac pe la team-building-uri? Când o persoană se lasă să cadă și cealaltă e acolo să o prindă?

— Ceva de genul ăsta.

— Și crezi că asta îi va opri pe oameni să mă dea în judecată după ce nu vor fi în stare să mai țină pasul cu ce se întâmplă aici și vor ceda atunci când tensiunea va atinge cote mai mari?

Evie a ridicat din umeri.

— Te rog, fă-mi hatârul ăsta. Pot să lucrez împreună cu Joan, să punem la punct un plan.

— Altceva? am oftat. Să găsesc niște bebeluși să-i sărut, să caut niște pisici pe care să le dau jos din copaci?

Evie s-a ridicat.

— Mulțumesc, șefu'.

— Da, da, da.

S-a îndreptat spre ușă.

— Ne vedem mai târziu?

Aveam de gând să plec tocmai când venise ea, așa că m-am ridicat și eu.

— De fapt, şi eu am de gând să plec de aici chiar la terminarea programului, în seara asta. Trebuie să mă pregătesc pentru un eveniment caritabil.

— Oh, la asta mă refeream şi eu. Şi eu trebuie s-o şterg, să mă pregătesc. Dacă nu mă grăbesc, Will o să vină să mă ia chiar înainte s-ajung acasă.

Am încremenit. *Nemernicul dracului!* Până la urmă, o invitase să iasă cu el.

Eram în mijlocul unei conversaţii cu Erin Foster, femeia care conducea programul Home Start, pentru care ne adunaserăm în seara asta aici, să donăm fonduri, când şi-au făcut apariţia Evie şi Will. Evenimentul începuse acum mai bine de o oră şi cum nu văzusem nici urmă de vreunul dintre ei doi, începusem să mă gândesc că Will o pusese să spună că vine numai ca să facă mişto de mine – nu că ar fi avut vreun sens să facă asta, dar tot lipsit de sens era şi ceea ce simţeam când mi-i închipuiam pe cei doi împreună.

Evie şi Will au rămas în picioare lângă bar, aşteptând să-şi ia ceva de băut. Am urmărit de la depărtare felul în care Will se uita în jur, în salon. Când a dat cu ochii de mine, un rânjet diabolic i-a ridicat colţurile gurii şi şi-a pus mâna pe spatele lui Evie. Femeia era îmbrăcată cu o rochie roşie, cu decolteu adânc în spate, aşa că degetele lui i-au atins pielea goală. M-am holbat la el cu atâta intensitate că oricine m-ar fi privit ar fi avut senzaţia că încerc să-l pun la pământ numai cu puterea minţii, precum Jedi.

— Merrick? am auzit-o pe Erin.

S-a întors să se uite peste umăr în direcţia în care mă uitam atât de concentrat.

— S-a întâmplat ceva?

Am clipit de câteva ori să mă dezmeticesc.

— Nu, nimic, am clătinat din cap. Doar... îmi cer scuze. Ce spuneai?

— Îți povesteam despre noua noastră inițiativă. I-am rugat pe sponsorii și partenerii noștri să adauge o pagină la site-ul lor, unde să se poată face donații. Ne ocupăm noi de grafică, text, HTML, așa că va fi o sarcină ușoară pentru cel care se ocupă de site, din partea voastră. Asta le dovedește clienților voștri că firma voastră este activă și implicată social, iar nouă ne oferă șansa de a le transmite potențialilor donatori cine suntem și cu ce ne ocupăm. Avem un partener de management financiar care ne-a inclus deja pe site-ul firmei și a fost adăugat și un buton pe pagina noastră de start, unde clienții se pot conecta. Așa am ajuns la una dintre cele mai însemnate contribuții lunare de capital, deși noi înșine nu ne-am adresat nimănui în mod direct. Ce crezi? Ar fi și Crawford Investments interesată în a ne ajuta în acest mod?

— Sigur că da, am încuviințat din cap. Vorbesc cu informaticianul meu și te anunț cum putem rezolva.

Erin a mimat că bate din palme, mulțumită, fără zgomot.

— Mulțumesc!

M-am uitat înapoi spre bar. Will și Evie discutau acum cu un bancher pe care-l întâlnisem și eu de mai multe ori. Ea era cu fața spre mine, deși de privit îl privea pe Tom sau Tim sau Tucker – sau cum mama naibii îl chema. Nu-mi puteam lua ochii de la ea ca să mă dumiresc mai bine. În partea din față, rochia avea un decolteu în V care-i punea în valoare rotunjimile. Cu siguranță se putea spune că dezvăluia mai multă piele decât la birou, dar fără să-și piardă eleganța și clasa. Când s-a aplecat ușor să dea mâna cu cineva care se apropiase de ei, i s-a văzut puțin din coapsă, prin despicătura înaltă a rochiei. *La dracu!* Avea niște picioare...

Credeam că fusesem discret, dar când mi-am desprins în cele din urmă ochii de Evie și mi-am îndreptat iar atenția spre Erin, femeia zâmbea larg.

— E frumoasă. Cum o cheamă?

Am încercat să fac pe prostul, ducându-mi paharul la buze.

— Pe cine?

— Femeia în rochie roșie care ți-a captat întreaga atenție.

M-am uitat în jur, ca și cum aș fi încercat să-mi dau seama despre cine vorbește. E posibil să mă fi străduit cam tare.

— Nu sunt sigur la ce te referi.

— Mm-hm..., a zâmbit ea, arătând spre Will și Evie. Mă rog, oricum o să-ți dai seama, dat fiind că vine încoace.

Într-adevăr, Will și Evie erau la jumătatea încăperii și se îndreptau fix spre noi. Will avea în continuare rânjetul ăla de porc lipit pe bot.

— Ce faci, șefu'? a spus sprințar.

Am dat din cap scurt spre fiecare dintre ei.

— Will. Evie.

— Nu cred că ne-am cunoscut, și Erin i-a întins mâna lui Evie. Sunt Erin Foster. Mă ocup de proiectul Home Start.

— Mă bucur să te cunosc, a spus Evie strângându-i mâna. Will tocmai mi-a povestit despre programul acesta, în drum spre încoace. Mama a fost victimă a violenței domestice și, de-a lungul anilor, am fost obligate să contăm pe diferite adăposturi de acest gen. E atât de important să le ajuți pe supraviețuitoarele abuzurilor să găsească un aranjament permanent, un cămin, așa cum faci tu, unde să poată prinde rădăcini...

— Absolut. A-i face pe oameni să se simtă în siguranță, chiar și pe termen scurt, reprezintă, firește, o prioritate pentru cele mai multe organizații nonprofit. Dar noi ne concentrăm pe ce se întâmplă după aceea. Supraviețuitoarele abuzurilor care ajung să aibă o casă a lor au probabilitate de nouăzeci și trei la sută din cazuri să nu se mai întoarcă acolo unde le-a fost rău. Așa că scopul nostru este acela de a le ușura femeilor posibilitatea de a-și cumpăra o casă, oferind asistență cu privire la avans și împrumuturi cu dobânzi mici, din partea băncilor partenere.

— Extraordinar! Nu știu cum aș putea să vă ajut și eu, dar sunt disponibilă.

— Ești broker?

Evie a clătinat din cap.

— Nu. Sunt psiholog terapeut.

— O, Doamne, trebuie să i te prezint lui Genie. Conduce un grup care ajută victimele să ajungă mai repede la situația în care să le fie din ce în ce mai ușor să locuiască singure, în noile lor cămine. Sunt absolut sigură că are nevoie de tine.

— OK, a zâmbit Evie.

Erin a aruncat o privire spre Will, apoi spre mine.

— Sper că nu vă deranjează dacă v-o răpesc pentru câteva minute.

Am ridicat amândoi din umeri, dar Will a fost cel care a vorbit.

— Răpește-o fără grijă.

Erin a luat-o de braț pe Evie și s-au îndepărtat sporovăind în continuare. Will și cu mine le-am urmărit cu privirea, pe măsură ce se îndreptau spre un grup de doamne așezate la o masă.

— *Piș piș piș*, s-a înclinat spre mine Will.

M-am uitat la el ca și cum ar fi fost picat din lună.

— Ce dracu' spui?

— Exact ca frate-meu cu pipilica lui, atunci cu câinele, a sorbit Will din pahar, cu un zâmbet triumfător.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu c-aş putea să te învinovăţesc. Partenera mea din seara asta arată absolut demenţial, nu-i aşa?

— Nu fi măgar!

— De ce sunt măgar?

Nu l-am băgat în seamă.

— De ce ai întârziat atâta?

Rânjetul de porc mistreţ s-a făcut atât de larg încât am avut impresia c-o să-i crape mutra aia enervantă.

— Evie a avut nevoie de puţin ajutor cu rochia.

I-am aruncat o privire cruntă. Din fericire, maestrul de ceremonii şi-a făcut apariţia la microfon şi a rugat ca toată asistenţa să-şi ocupe locurile. Cumpărasem o masă de douăsprezece persoane la eveniment, aşa că nu am avut de ales şi m-am aşezat alături de Will. Patru alţi angajaţi de la Crawford Investments cu partenerele sau soţiile lor erau deja aşezaţi, aşa că am dat roată mesei să-i salut înainte de a mă aşeza. Locul dintre Will şi mine era gol când a apărut şi Evie, câteva minute mai târziu. M-am ridicat şi i-am tras scaunul să se aşeze, de vreme ce partenerul ei era prea ocupat să flirteze cu o femeie de la masa vecină, pentru a observa măcar că ea să se întorsese.

— Mulţumesc, a spus Evie aşezându-se.

Prezentatorul a urcat pe scenă şi, în următoarea jumătate de oră, am ascultat diferite alocuţiuni despre toate lucrurile pe care Home Start reuşise să le ducă la îndeplinire în ultimul an. Sau, mă rog, să spunem că majoritatea am ascultat. Will era prea ocupat să butoneze la telefon. Iar eu puteam să jur, bazându-mă pe ocheadele dintre ei, că îşi trimitea mesaje cu tipa de la masa de lângă

noi. Din fericire, partenera lui nu părea să observe. Când în sfârșit s-au terminat discursurile, s-a deschis dansul și s-a anunțat că în curând va fi servită cina.

Will nu a pierdut nicio clipă, s-a tras de lângă masă și s-a ridicat.

— Mă duc să dansez.

Am strâns din dinți involuntar, presupunând că se referea la femeia cu care venise aici în seara asta. În loc de așa ceva, însă, s-a apropiat de masa de alături și a luat-o de mână pe tipa cu care flirtase.

M-am încruntat, dar Evie cel puțin s-a prefăcut că nu o deranjează absolut deloc. A privit zâmbind cum Will se dădea în spectacol, învârtindu-și partenera pe tot ringul de dans. Când a început al doilea cântec, iar Will a tras-o mai aproape de el, mi s-a făcut pur și simplu jenă, așa că am încercat să-i distrag atenția lui Evie.

— Ar fi trebuit să te avertizez în privința lui Erin. Dacă apuci să te uiți măcar în direcția ei, te trezești instantaneu fie că-ți deschizi portofelul, fie că lucrezi pentru ea.

— O, nu! Eu mă bucur să pot fi de folos. Home Smart e o organizație incredibilă. Am nevoie de ceva de felul ăsta în viața mea, a zâmbit Evie. Mulțumesc mult pentru invitație.

Mi s-a părut ciudat că-mi mulțumește, având în vedere că nu eu o invitasem. Dar probabil presupunea că locurile fuseseră toate achitate de companie, ceea ce era adevărat.

— Bunica mea mi-a povestit despre programul acesta, am spus. Unele dintre femeile cu care a lucrat au reușit să-și ia case prin Home Start.

— Ah. Ar fi trebuit să-mi închipui că era și Kitty implicată cumva, a zâmbit. Îmi pare rău că am întârziat. Will a fost absolut dezolat că mi-a sfâșiat rochia.

— Ți-a... sfâșiat rochia?

— O, credeam că știi. A spus că o să-ți trimită un mesaj, să-ți spună că întârziem. Eram gata, îmbrăcată, dar am avut nevoie să merg la baie înainte să pornim încoace. Mi s-a blocat fermoarul, așa că l-am rugat pe Will să mi-l desfacă dacă poate. Mi l-a desfăcut, dar a smuls fermoarul din cusături. La soră-mea aveam numai rochia asta, fiindcă majoritatea hainelor sunt, în continuare, într-un spațiu de depozitare. A trebuit să o aștept să se întoarcă, să mi-o coasă. Nu mă pricep absolut deloc la cusut, și cu atât mai puțin la ceva atât de delicat precum mătasea de rochie. Și pe urmă, când în sfârșit m-a aranjat și am fost gata de plecare, mi-a sărit o lentilă de contact, a clătinat din cap. Așa că a fost foarte, foarte bine că l-ai rugat pe Will să vină să mă ia. Altfel, te-aș fi făcut și pe tine să întârzii.

— *Eu* l-am rugat pe Will să vină să te ia?

Percepând întrebarea nerostită din vorbele mele, Evie s-a oprit puțin și m-a privit atentă. S-a încruntat ușor nedumerită.

— A spus că tu a trebuit să ajungi devreme, așa că ne întâlnim cu tine aici.

Îmi scăpa ceva. Mai întâi mi-a spus că eu am invitat-o, iar acum că, din câte se pare, tot eu am aranjat cu Will să se ducă să o ia. Ceva nu suna cum trebuie, dar eram prieten cu Will de prea multă vreme ca să nu știu că cel mai bun mod de a mă descurca cu el era s-o las cum a picat.

Așa că am dat din cap.

— Da. Unii dintre sponsori vin mai devreme să-i întâmpine pe ceilalți invitați, alături de cei de la Home Start.

Când s-a încheiat și a doua melodie, Evie s-a scuzat ca să se ducă la toaletă. Will a revenit din nou la

masă, un minut mai târziu. S-a așezat pe scaunul lui Evie, lângă mine, în loc de al lui, și s-a aplecat să-mi vorbească la ureche.

— Vezi că mă car devreme.

— Cum naiba?

A făcut semn peste umăr spre femeia cu care dansase. Aceasta era deja în picioare, cu poșeta în mână..

— Mi-a sugerat Carly să mergem în salonul de alături, să nu mai trebuiască să vorbim așa tare ca să acoperim muzica. Și eu i-am sugerat că mai bine mergem la mine. A fost de acord, așa că mă car.

— Și partenera ta?

— Ce parteneră?

— Ai venit cu Evie, nu?

Will a zâmbit.

— Frații sunt mai presus de femei, prietene. Chiar ai crezut că sunt în stare să ies cu femeia pe care ai pus tu ochii?

— Ce mama dracului spui acolo? Tocmai mi-a povestit că ai luat-o de acasă și v-am văzut venind împreună.

— I-am spus lui Evie că *tu* ai invitat-o, a ridicat din umeri. Că toți cei din conducere aveau să participe și m-ai rugat să vin eu cu ea, să o prezint celor de aici, pentru că tu trebuia să ajungi mai devreme.

— De ce să faci așa ceva?

— Pentru că ești un mare idiot și nu aveai de gând s-o inviți tu însuți.

— Și nu ți-a trecut prin minte că asta e pentru că *nu am vrut* s-o invit?

— În niciun caz. O placi și știi asta la fel de bine ca și mine. Iar singurul motiv pentru care ți se pare o idee aiurea e reprezentat de faptul că lucrează în compania ta.

— Poate pentru că *într-adevăr este* o idee aiurea...

— Unele dintre cele mai bune lucruri din viața asta încep prin a fi idei aiurea, prietene.

Will și-a lovit genunchii cu palmele și s-a ridicat.

— Că vorbim de lup..., i-a întins mâna lui Evie, pe care nu o văzusem venind. Eu mă car de-aici. Merrick o să te conducă acasă.

— Oh, sigur. Deși nu-i nicio problemă. Pot să chem un Uber mai târziu.

Will a zâmbit ironic spre mine.

— Sunt sigur că șeful o să insiste. Distracție plăcută!

Evie părea derutată de turnura pe care o luaseră lucrurile, dar deloc deranjată de plecarea lui Will. A izbucnit în râs.

— Distracție plăcută și ție, Will. Și mulțumesc că mi-ai distrus rochia.

I-a făcut cu ochiul, vesel, înainte de a o lua spre ieșire.

— Oricând, cu plăcere, frumoaso!

CAPITOLUL 12

Evie

Nici nu mi-am dat seama că mă holbam până în clipa când am observat un zâmbet sexy care a apărut încet pe fața lui Merrick.

Era pe la mijlocul sălii și discuta cu doi bărbați. În apărarea mea, pot să spun că se afla exact pe direcția privirii mele, deci cum puteam să nu mă uit la el? Nu avea nicio legătură cu faptul că arăta atât de bine în smochingul negru ori cu felul în care-și vârâse leneș o mână în buzunar, lăsându-și degetul mare afară. Și, cu siguranță, nu avea nimic de-a face cu ideea că umerii îi păreau atât de lați în costum, ori cu felul în care cămașa îi stătea lipită de talia îngustă. Nu. Deloc. Din întâmplare era chiar acolo, în picioare, când am ridicat eu privirea. Sau, cel puțin, fusese, căci acum venea drept spre mine.

A pus o mână pe spătarul scaunului gol al lui Will.

— Nu ai dansat deloc, în seara asta.

— Nici pe tine nu te-am văzut pe ringul de dans.

A întins mâna spre mine.

— Și ce zici? Remediem situația acum?

Am ezitat, dar mi-am dat seama că mă comport ridicol. Colegii dansaseră împreună toată seara. Doar eram la o chestie legată de serviciu, nu la o întâlnire personală. Așa că i-am dat mâna și am zâmbit.

— Sigur.

Merrick m-a condus pe ringul de dans și m-a tras aproape de el. Și atunci am realizat că era primul bărbat cu care dansam după acel fiasco teribil, din noaptea nunții mele. Trebuise să dansez cu Christian la recepție, când începuse dansul – cu zece minute înainte să se dezlănțuie iadul.

Probabil că Merrick mi-a observat expresia, deoarece și-a slăbit strânsoarea și s-a tras puțin înapoi.

— Nu e obligatoriu să dansăm.

— Nu, nu, am clătinat din cap. Chiar vreau să o facem. Mă gândeam în altă parte, doar.

M-a privit drept în ochi.

— Ești sigură?

— Absolut, am aprobat.

Nu mi s-a părut că l-am convins, dar a dat totuși din cap, și am început să dansăm. După o clipă de tăcere stânjenită, am oftat.

— Ultima oară când am făcut asta a fost la nunta mea, am zâmbit trist. Mie îmi place foarte tare să dansez. Doar că mi-am amintit acum... Nimic altceva.

Pe fața lui Merrick s-a ivit o expresie plină de înțelegere. A deschis gura să spună ceva, dar a închis-o la loc imediat și s-a uitat în altă parte.

— Ce?

— Nimic.

Am presupus că voia să comenteze ceva despre nunta mea, așa că am insistat.

— Nu, voiai să spui ceva și te-ai oprit. Vreau să știu ce.

Merrick s-a încruntat ușor.

— Voiam să-ți spun că ești foarte frumoasă în seara asta.

La asta nu mă așteptam.

— Și de ce te-ai abținut?

— N-am vrut să fac un comentariu nepotrivit.

— Să-ți mai amintesc o dată că mi-ai spus că singurul motiv pentru care vrei să mă angajezi este că nu sunt calificată pentru slujba asta?

— Nu o să mă lași niciodată să uit asta, nu?

— Mă îndoiesc, am zâmbit. Dar mulțumesc pentru compliment. Nici tu nu arăți prea rău.

Lui Merrick i-au scânteiat ochii.

— De asta te-am prins holbându-te la mine de câteva ori?

— O, Doamne! am izbucnit în râs. Nu ți se pare că ești cam plin de tine? Erai chiar în fața mea!

— Da, da.

— Și când mă gândesc că voiam să-ți fac un compliment și în legătură cu parfumul tău... Posibil să-ți imaginezi că aș vrea să mă mărit cu tine sau ceva.

Merrick m-a răsucit pe ringul de dans.

— Nu, nici așa... Mi-aș imagina că vrei să ne combinăm într-un fel, nu să sărim imediat la măritiș.

Am râs amândoi.

Remarcile lui amuzante erau exact ce-mi trebuia pentru a uita totul despre acea ultimă dată când dansasem.

— Apropo, mulțumesc că mi-ai făcut legătura cu Nick, agentul imobiliar. O să mă duc, în curând, să văd niște apartamente cu el. E plin de energie și ai avut dreptate. I-am spus zonele în care mi-ar conveni să locuiesc și le-a eliminat aproape pe toate dintr-un foc, doar două au mai rămas.

— Da, nu se sfiește deloc să-și dea cu părerea, a dat din cap Merrick, dar nici nu o să te facă să-ți pierzi

vremea arătându-ți niște mizerii. Deși s-ar putea să încerce să te determine să renunți la unele opțiuni care nu i se par *lui* importante, așa că va trebui să te arăți hotărâtă. De exemplu, la mine, a fost ferm împotriva ideii de a locui în clădirea în care și muncesc. Pentru mine e perfect așa, însă.

— Da, am dat din cap, a trebuit să-l forțez să-mi caute o clădire unde e permisă prezența animalelor de companie. I-am spus că vreau un astfel de apartament, fiindcă vreau să-mi iau câine la un moment dat, iar el mi-a trimis un articol cu titlul „Nouăzeci și nouă de motive pentru care să nu-ți iei animal de companie când trăiești în New York City". I-am spus că, în cazul ăsta, nu poate fi vorba să colaborăm.

Merrick a zâmbit.

— Eu i-am zis că am deja un animal de companie, atunci când îmi căutam locuință. Mi-a trimis o listă cu cele mai bune adăposturi pentru animale, speciale pentru cei care erau nevoiți să-și abandoneze animalul, din cauză că se mutau în clădiri unde nu erau permise.

— Peștii se consideră și ei animale de companie?

În clipa când vorbele astea mi-au ieșit de pe buze, mi-am dat seama ce gafă uriașă făcusem. Merrick a înclinat capul într-o parte și s-a uitat în jos la mine.

— Putem să... ne prefacem că nu am pus întrebarea asta? am închis ochii.

— În niciun caz.

Măcar din glas reieșea că e amuzat, nu supărat. Am deschis ușor un ochi să văd dacă și expresia de pe fața lui transmitea același lucru și i-am zărit sprânceana arcuită. Zâmbetul lui ironic era acum și mai pronunțat ca de obicei – semăna cu un motan care tocmai prinsese un șoricel și avea de gând să se joace puțin cu el înainte de a decide dacă să-i dea drumul sau să-i smulgă capul.

Am clătinat din cap, oftând.

— Nici nu pot să mă gândesc la o scuză pe care să ți-o spun acum și pe care să fiu și eu înclinată să o cred, deși îmi închipui că sunt mult mai credulă ca tine. Așa că o să recunosc pur și simplu că mi-am băgat nasul cam peste tot la tine în casă şi o să-mi accept pedeapsa.

Zâmbetul lui Merrick s-a transformat în rânjet.

— Deci ai fost în dormitorul meu.

Am simțit cum îmi iau foc obrajii.

— Îmi pare rău. Nu am intrat, de fapt – îți jur că nu. Doar că... nu știu. Totul a durat vreo treizeci de secunde sau chiar mai puțin. Apartamentul tău este absolut extraordinar și nu m-am putut abține.

Merrick nu era dispus să mă lase să scap cu una, cu două. M-a fixat în continuare cu privirea, fără să spună vreo vorbă, ceea ce m-a făcut să caut disperată ceva cu care să umplu tăcerea.

— Chiar, ce mărime are patul tău? Cred că e mai mare decât unul obişnuit, matrimonial. Mă gândeam că e model California King, dar pare chiar mai mare de-atât. Ai putea da o petrecere în el.

Am închis iar ochii, rușinată.

— Te rog să nu-mi spui că tocmai am insinuat că șeful meu are mai mulți oameni în pat în același timp.

— Ba cred că da.

Am clătinat din cap.

— Bine, o să tac cât timp durează melodia, cel puțin. Că veni vorba, când naiba se termină odată să pot să mă duc undeva să mă vâr sub o piatră?

Merrick a zâmbit și m-a tras și mai aproape de el.

— Nu face nimic. Câtă vreme nu te-ai uitat în noptieră, cel puțin.

L-am privit suspicioasă, fără să mă pot împiedica.

— Ce e în noptieră?

A izbucnit în râs și eu i-am tras una în glumă, peste piept.

— Faci mișto de mine, nu-i așa?

— Firește, dar acum chiar ți-ai dori să arunci o privire în noptiera aia, nu?

— Adevărul e că da, am zâmbit larg și eu. Deși... OK, uite ce e, hai să facem o înțelegere: eu nu mai pomenesc despre faptul că m-ai angajat numai pentru că eram cea mai puțin competentă persoană dintre toți candidații, dacă poți să uiți și tu discuția pe care am avut-o în aceste câteva minute din urmă.

— Nu avem deja o înțelegere în care eu nu am voie să pomenesc de un anumit incident dintr-o cabină de probă, iar tu nu poți aduce în discuție un anumit fondator de la Wendy's?

— Ba da. Asta e o a doua înțelegere.

Merrick m-a tras din nou mai aproape de el.

— OK, orice te face fericită.

Câteva secunde mai târziu, melodia s-a încheiat, iar maestrul de ceremonii a anunțat că e momentul pentru desert. Deși tocmai mă pusesem într-o situație jenantă și aș fi vrut să mă fac nevăzută, nu știu de ce am simțit un junghi de dezamăgire în inimă în momentul când Merrick mi-a dat drumul din brațe.

Întorși la masă, am început să discutăm fiecare dintre noi cu altcineva și, puțin mai târziu, când ceilalți au început să-și ia rămas-bun, Merrick s-a aplecat spre mine.

— Putem pleca oricând vrei.

— O, stai liniștit, e în regulă. Eu trebuie să ajung la marginea orașului, tu locuiești chiar în centru... Pot să chem un Uber.

— Nu e nicio problemă. Te duc eu.

M-am gândit să nu-l contrazic.

Afară, obișnuita berlină neagră a lui Merrick a tras la scară. I-a făcut un semn șoferului care era gata să coboare și mi-a deschis el însuși portiera din spate. Venisem aici cu o limuzină, cu Will, dar șeful cel mare era într-o mașină de dimensiuni obișnuite.

— Mașina subordonatului tău, cea cu care am sosit aici, era mult mai luxoasă, l-am tachinat dându-mă într-o parte ca să-i fac loc lângă mine.

A tras portiera în urma lui.

— Și asta te surprinde, dat fiind tot ce știi despre Will?

— Nu, probabil nu.

— Cred că mașinile pe care și le aleg majoritatea oamenilor sunt o prelungire a personalității lor. Lui Will i se potrivește perfect ideea de limuzină. Probabil chiar una cu tavan retractabil și jacuzzi inclus.

Am izbucnit în râs.

— Păi, da, îi place să fie în centrul atenției, și, într-adevăr, are o personalitate care iese în evidență.

Mi-a trecut prin cap un gând amuzant.

— Oh, doamne, mașina bunicii tale – Kitty conduce acel Dodge Charger decapotabil, roșu aprins! Mereu mi s-a părut o mașină neobișnuită pentru o femeie mai în vârstă, dar acum că mă gândesc la chestia asta, da, ai dreptate. Se potrivește absolut perfect personalității ei.

— Când a cumpărat-o, nu exista varianta standard decapotabilă. Așa că a dus-o la un service special să i-o personalizeze după placul ei. Înainte de asta, a condus un Ford Mustang. Mereu a avut câte o mașină puternică, cu personalitate, și o culoare aprinsă, a ridicat din umeri Merrick. I se potrivește.

— Oh, rahat! am exclamat, ducându-mi mâna la gură. Mașina pe care-o aveam înainte de a mă muta la New York era un Prius.

Merrick a zâmbit.

— Economică și practică. Se potrivește perfect unei tipe căreia îi plac aranjamentele de tip troc, aș spune eu. Tu nu?

— Cred că da... Dar Prius-ul e atât de urât și deloc sexy.

Ochii lui Merrick s-au îndreptat o clipă spre picioarele mele, înainte de a-i ridica să-mi privească buzele, o fracțiune de secundă în plus față de cât ar fi fost normal. A înghițit în sec.

— Se potrivește cu personalitatea. Nu cu înfățișarea.

Am simțit cum mă înroșesc și m-am bucurat că e întuneric.

— Tu ai altă mașină? Adică alta decât berlina asta cu care te deplasezi încoace și-ncolo?

— Da.

— Ce tip? am clătinat din cap. Nu, stai puțin... lasă-mă să ghicesc.

— Hm, cred că va fi interesant...

Mi-am dus arătătorul la buze, gânditoare.

— Hmmm... să vedem... Cred că ar fi vorba de ceva scump, dar nu atât de ușor de ieșit în evidență, precum un Ferrari ori Lamborghini. Astea-s mai mult genul lui Will.

— La primul bonus important pe care l-a câștigat, și-a cumpărat un Ferrari roșu aprins.

— Normal, am râs. Dar nu e și genul tău. Bănuiesc că o mașină ca asta ți se potrivește ție – un Mercedes simplu, sau un BMW, sau ceva dintr-o gamă de lux. Dar nu știu de ce, nici despre astea nu cred că e vorba. Mă înșel cumva?

A clătinat din cap.

— Te apropii... Cald, cum se spune în jocul ăla....

— Mie-mi place să mi se spună că-s fierbinte, dar mă mulțumesc și cu-atât. Mă rog, cred că mașina ta nu ar fi numai ca să te deplasezi prin oraș. Pentru asta ai berlina. Deci, indiferent despre ce e vorba, probabil că are o anumită semnificație.

M-am oprit puțin.

— Oh, stai, știu! E vorba despre o mașină clasică.

— Așa, zi mai departe...

Mi-am frecat mâinile.

— Nu mă prea pricep la mașini, așa că nu sunt sigură că-ți pot spune exact marca și modelul. Dar te văd într-o mașină așa cum apar în filmele vechi, genul de mașină cu care se ieșea la plimbare duminica, în California. Știi cum, cu femeia care poartă ochelari mari de soare și o eșarfă frumoasă la gât și seamănă cu o vedetă. Probabil ceva de culoare închisă, cu tapițerie de piele bej.

Merrick s-a mișcat puțin să-și scoată mobilul din buzunar. A apăsat niște taste, probabil pin-ul, și l-a întors spre mine.

— Ceva în genul ăsta?

— Exact, așa, am arătat spre ecran. Ce mașină e aia?

— Un Jaguar din 1957 decapotabil.

— OK. În genul ăsta de mașină te văd eu.

A clătinat din cap.

— Este chiar o poză cu mașina mea, să știi. O țin într-un garaj, nu departe de birou.

Am simțit cum mi se fac ochii mari.

— *Nu se poate.*

A intrat în galeria telefonului și a derulat mai multe imagini înainte de a-l întoarce din nou spre mine. Poza era alb-negru, dar mașina arăta la fel ca aceea de

dinainte. Doi bărbați stăteau mândri în fața ei, cu brațele încrucișate.

— Ăsta e bunicul meu, alături de prietenul lui cel mai bun.

I-am luat telefonul din mână.

— Este Redmond, al lui Kitty?

— Da. Bănuiesc că ți-a pomenit despre el, nu?

— Aproape la fiecare propoziție.

— Bunicul a cumpărat mașina asta pentru bunica, la nuntă. Era la mâna a doua, puțin cam uzată, dar ei i-a plăcut la nebunie. El a murit destul de tânăr, iar ea nu avea garaj. Pe vremea aceea, se folosea oțel la mașini, așa că, de-a lungul timpului, a cam ruginit. Acum vreo treizeci de ani, a apărut un tip la ușa ei și i-a oferit mai mult decât făcea, așa că a vândut-o. Coincidența face ca aceia să fie banii pe care i-a folosit ulterior pentru a deschide primul adăpost pentru femei. Spune că doar cu câteva săptămâni mai devreme hotărâse că asta vrea să facă în următoarea etapă a vieții, așa că și-a scris planurile într-un jurnal – deși habar nu avea de unde și cum și-ar fi putut permite asta, a clătinat Merrick din cap. Știi că bunica e cel mai pragmatic om de pe pământ, dar e convinsă că în felul acesta și-a proiectat în Univers dorința, iar astfel a apărut bărbatul acela la ușa ei ca să facă totul posibil.

Am zâmbit.

— Am auzit și eu despre povestea asta cu felul în care trebuie *să-ți proiectezi dorințele*, să le vizualizezi, mi-a spus-o și mie Kitty o dată sau de două ori.

— Sunt convins, a râs Merrick. În sfârșit, eu știam mașina asta numai datorită fotografiei pe care tocmai ți-am arătat-o și pentru că o auzisem pe bunica vorbind despre ea. Nu o văzusem cu ochii mei.

A studiat poza o clipă.

— Cu zece ani în urmă, când am primit primul meu bonus important, m-am dus la un târg de mașini. Nu căutam ceva anume, dar m-am gândit să merg să văd dacă-mi atrage atenția ceva. Era expus un Jaguar decapotabil din 1957 și era absolut extraordinar. Părea nou-nouț. Am încercat să-l cumpăr, dar fusese dat deja. Vânzătorul era un tip amabil însă, așa că am început să stăm de vorbă. Mi-a spus că are și un prieten de-al lui o mașină la fel, deși nu în aceeași formă bună, așa că ar fi trebuit să mă ocup eu însumi de restaurare. La vreo două săptămâni după asta, m-am dus s-o văd, a continuat clătinând din cap. Problema era că mașina nu avea nevoie de ceva restaurare; era un dezastru absolut. Și exact când voiam să-i zic că nu mă interesează, tipul a spus că o cumpărase de la o femeie din Atlanta, cu aproape douăzeci de ani în urmă.

Ochii mi s-au mărit de uimire.

— *Nu se poate!*

— Ba da, a dat din cap Merrick. Și s-a dovedit a fi exact aceeași mașină. Era o coincidență prea mare să nu acționez, așa că am cumpărat-o. Reparația m-a costat probabil mai mult decât m-ar fi costat să cumpăr una complet restaurată, dar iubesc mașina aia, la naiba! Am încercat să i-o fac cadou bunică-mii când a împlinit șaptezeci și cinci de ani, cu ceva vreme în urmă, dar a insistat că bunicului i-ar fi plăcut să o am eu. Și pe urmă mi-a spus că dacă am chef să cheltuiesc pe ceva, adăpostul ei pentru victimele violenței domestice ar avea nevoie de o fațadă nouă.

Am izbucnit în râs. Era ceva tipic pentru Kitty.

— Extraordinar! O poveste cu adevărat extraordinară! Aș spune că mașina asta ți-a fost predestinată.

A dat din cap.

— Pe tine ce te-a făcut să te gândești că genul ăsta de mașină se potrivește cu personalitatea mea?

— Habar n-am. Probabil faptul că e genul de mașină pentru tipi bogați și snobi, dar destul de retrași și cărora nu le prea place să iasă în evidență.

— Snobi, ha?

— Cum crezi că mă simt eu? am zâmbit. Eu sunt un Prius, la naiba!

Am râs amândoi și, câteva minute mai târziu, mașina a oprit în fața clădirii unde locuia sora mea.

Merrick i-a spus șoferului să aștepte și m-a condus înăuntru, până la lift.

Am apăsat pe buton.

— Mulțumesc încă o dată pentru invitație, am spus. De multă vreme nu m-am mai pus la patru ace ca să ies în oraș.

S-a uitat în jos la pantofii lui, într-un gest ciudat de timid.

— Păi arăți bine la patru ace, așa că ar trebui s-o mai faci.

— Mulțumesc. Ți-aș spune și eu același lucru, dar, pe bune, tu arăți bine tot timpul.

Merrick a ridicat din sprâncene.

— Să nu ți se urce la cap acum, am făcut o mutră exasperată. Știi că ești un tip chipeș, ce naiba!

— Nu te sfiești deloc să spui ce gândești, nu?

Am ridicat din umeri, scoțându-mi cheile.

— Cam așa ceva. Câtă vreme nu jignesc și nu rănesc pe nimeni. Tu nu faci la fel?

Ochii lui Merrick au zăbovit o clipă la buzele mele, înainte de a mă privi din nou drept în ochi, făcându-mă să simt un gol în stomac. *Of, Doamne!*

— Mda, cred că pot spune că filtrez anumite lucruri, ca să mă asigur că sunt adecvate, a spus.

Am lăsat capul într-o parte, timid.

— Păcat. Uneori, chestiile inadecvate sunt cele mai interesante.

Chiar atunci, ușile liftului s-au deschis. Am intrat și m-am răsucit cu fața spre Merrick.

Am încercat să-mi ascund fâstâceala.

— Ne vedem luni?

— De fapt, nu. Iarăși sunt plecat toată săptămâna.

— Oh.

— Și eu sunt dezamăgit că nu ne vedem, mi-a făcut cu ochiul.

— N-am spus că sunt dezamăgită.

— Nici nu trebuia. Ți se citește pe față.

Mi-am dat ochii peste cap ca și cum ar fi rostit cele mai aiurea chestii. Din fericire, ușile au început să se închidă aproape instantaneu. I-am făcut pa-pa cu degetele.

— Noapte bună, șefu'! Vise plăcute!

— Oh, chiar așa vor fi, dr. Vaughn!

A doua zi dimineață m-am apucat să coc prăjituri. Soră-mea a ieșit încet din dormitor, privind pieziș spre soarele care umplea bucătăria, ca și cum ar fi fost cel mai mare dușman al ei.

— De ce deschizi mereu jaluzelele așa de tare?

— Ăăă.... ca să intre lumina? Ar fi trebuit să fii vampir, știi? E aproape zece.

Greer s-a dus și a tras jaluzelele înainte de a se prăbuși de cealaltă parte a blatului de bucătărie. S-a întins spre platoul de brioșe lăsate la răcorit, înainte de a le decora, dar i-am făcut semn să le lase în pace.

— Astea-s pentru domnul Duncan.

— Cine dracu' e domnul Duncan? Și cumva te lasă și el să stai la el acasă fără să plătești vreo chirie?

— Bine. Hai, ia una, dar asta e tot! Domnul Duncan locuiește la nr. 4B. Are fetița aia dulce de patru ani, care poartă tot timpul codițe și o șapcă cu cozorocul întors.

Soră-mea s-a strâmbat nedumerită.

— Oare locuiesc și eu în aceeași clădire cu tine?

— Tu nu cunoști pe nimeni? am izbucnit în râs.

— Suntem în New York. Nu ne împrietenim cu vecinii noștri. Ne băgăm căștile în urechi și evităm cu orice preț contactul vizual când trecem pe lângă alți oameni, pe holuri.

— Ei bine, nu și eu. L-am întâlnit în lift de câteva ori. Își crește singur fetița. Are atelierul de reparat telefoane mobile, la câteva clădiri mai încolo. În sfârșit, mâine e ziua fiicei lui. Vrea să ducă brioșe la grădiniță. Mi-a povestit că nu se pricepe deloc la prăjituri, așa că i-am promis că-i fac două duzini de brioșe dacă îmi repară ecranul telefonului.

— Deci ți-ai spart și tu telefonul?

— Nu. Am husă, tocmai să nu mi se întâmple așa ceva. *Spre deosebire de tine.* Reparația e pentru tine, prostuțo! A spus că durează cam zece minute. Du-te la el și spune-i că ești sora mea.

— O, excelent! Mulțumesc! a oftat, ghemuindu-se. Ce bine ar fi să am și eu energia ta! Am început să fac un nou tratament cu hormoni ca să mă pregătesc pentru următoarea procedură de inseminare artificială și pur și simplu mă seacă!

— Îmi pare tare rău, m-am încruntat îngrijorată.

Gereer mi-a făcut semn că nu-i nimic.

— Nu e vina ta. Hei – știi ce se spune despre bărbații care au probleme cu sperma?

— Nu știu, ce anume?

— Că suferă de inegalitate de șanse.

Am izbucnit în râs.

— Sper că nu ai împărtăşit asta şi cu drăguţul tău soţ.

Şi-a vârât în gură şi restul brioşei.

— Ba sigur că da. Şi că veni vorba despre spermă, cum ţi-a mers aseară la întâlnire? Şi tipul ăla, Will, arată super! Spune-mi, toţi tipii sunt aşa de mişto unde lucrezi tu?

— Ţi-am spus că nu e o întâlnire.

— A venit să te ia şi ţi-a stricat fermoarul. Dacă nu a fost întâlnire, ce-a fost? O aventură?

Am clătinat din cap.

— Ba n-a fost deloc aşa. Fermoarul s-a blocat şi l-am rugat să încerce să-l deblocheze, dar din greşeală l-a desprins de material. Ne-am dus împreună la un eveniment legat de serviciu, atâta tot. Sunt nouă la serviciu, aşa că şeful l-a rugat să meargă cu mine ca să mă poată prezenta tuturor la sosire. A dispărut cam după o oră, împreună cu nu ştiu ce tipă cu care s-a filat din clipa în care am intrat. Plus că nu e genul meu.

— Oh..., a dat din cap. Vrei să spui că e genul credincios, şi nu un ratat?

— Hai să nu ne amintim de Christian. De fapt, nici nu prea m-am mai gândit la el în ultima vreme.

— Foarte bine. Atunci poate e cazul să treci mai departe. Adică ştii ce vreau să spun, să ieşi pe piaţă.

Instantaneu mi-a venit în minte Merrick, azi-noapte. Îi văzusem privirea pironită asupra buzelor mele, şi nu doar o singură dată.

— Stai să te întreb ceva. Când un tip se uită la buzele tale mai insistent înseamnă întotdeauna că se gândeşte cum ar fi să te sărute?

— Nu, deloc.

— Pe bune?

— Erai dată cu ruj?

— Da.

— E posibil să ți se fi mânjit dinții?

— Nu, nu cred. M-am uitat în oglindă după ce m-am dat.

A făcut un gest cu mâna înspre propriii ei dinți.

— Ai mâncat spanac?

Am clătinat din cap.

— E surd?

— Nu, am răspuns râzând.

Greer a ridicat din umeri.

— Atunci, da, se gândea la cum ar fi să simtă buzele alea pe o parte însemnată a corpului lui.

Am râs și mai tare.

— Și eu care credeam că poate vrea să mă sărute.

— Nu. Femeile se gândesc la sărutat. Bărbații se gândesc la sex oral.

Am oftat.

Greer s-a dus la frigider și și-a scos o sticlă cu suc de portocale.

— Cine avea fantezii cu gura ta?

— Nu știu dacă avea fantezii de vreun fel, dar l-am prins pe Merrick uitându-se de mai multe ori.

— Merrick? Adică șeful tău cel nesimțit și imposibil de sexy? Cel pe care l-am văzut numai două minute și mi-am dat seama că te privește în felul acela aparte?

Am dat din cap.

— Oh, frate! Știu că am făcut puțin mișto de tine, despre cât e de sexy și toate alea, dar crezi că e o idee bună să faci ceva în sensul acesta?

— Sigur că nu, am clătinat din cap. E șeful meu Am mai făcut asta, ce să vezi, am depășit faza! Dar mi

pot să neg că-mi place de mor. S-a înmuiat mult de când l-am cunoscut. Şi nu ştiu de ce – dincolo de chestiile evidente, cum ar fi faptul că e atât de frumos –, dar mă simt atrasă de el. Pe dinafară pare dur, inflexibil, dar din când în când poţi vedea că are o şi parte altfel, sensibilă, bună. Şi când sunt în prezenţa lui mă simt altfel, alta. M-a făcut de exemplu să realizez cât de moartă şi îngropată era relaţia pe care o aveam cu Christian cu multă vreme înainte de a face el totul praf şi pulbere.

— Şi care-i treaba cu şeful? Are prietenă?

— Nu, din câte ştiu eu – mi-a spus oricum că nu se vede cu nimeni în particular. Deşi e destul de reţinut cu privire la viaţa personală. Ştiu că a fost logodit cu o femeie cu care şi-a înfiinţat şi firma. Din câte se pare, a murit, dar Will mi-a spus la un moment dat că l-a distrus, orice o însemna asta. Nu sunt sigură ce anume s-a întâmplat.

— Păi eu aş vrea să ieşi din nou în lume, să te distrezi, să te simţi bine. Ai dreptul să fii fericită. Dar poate că ar trebui să ai grijă cu tipul ăsta. Singurul lucru şi mai prost decât să ai o relaţie cu şeful este să ai o relaţie cu un tip care poartă cu el o fantomă.

CAPITOLUL 13

Merrick

CU NOUĂ ANI ÎN URMĂ

— Hei, așteaptă! am grăbit pasul s-o ajung din urmă pe Amelia.

De o săptămână o căutam peste tot, prin campus.

Nu a încetinit deloc, în timp ce alergam după ea.

— Tu erai? Ai venit să mă inviți la o nouă partidă de cărți sau doar vrei să-mi vezi fundul din spate?

— Poate ambele? am ridicat din umeri.

A pufnit ironic.

— De ce ai vrea să joci cărți cu mine când știi că o să-ți tăbăcesc fundul și o să-ți iau banii încă o dată?

— N-ai vrea, mai bine, să ieși cu mine?

A clătinat din cap.

— Of! Atunci să rămânem la cărți deocamdată.

— Deocamdată, ha? și-a dat ochii peste cap, dar am zărit scânteierea aceea imposibil de confundat. Când e partida?

— În seara asta. La șapte.

— Unde?

— La mine.

S-a oprit brusc.

— Dacă vin la tine în seara asta și te găsesc singur și văd că nu e vorba de nicio partidă de cărți..., să știi că am la mine tot timpul un Taser, a clătinat din cap. O să-l am la îndemână.

— Ba va fi o partidă de cărți.

— Bine, a spus pornind din nou. Unde stai?

I-am dat în grabă adresa. Când am terminat, s-a oprit iar, de data asta ridicând o mână.

— Aici am următorul curs. Așa că rămâi pe loc și bucură-te de priveliște.

Mi-am încrețit fruntea, nedumerit. M-am prins, însă, ce voia să spună, atunci când m-am uitat cum își leagănă popoul urcând treptele spre Lincoln Building. Am așteptat până a dispărut în interior și mi-am scos telefonul să le trimit mesaj amicilor mei.

Urgent – partidă de cărți în seara asta. Cine se bagă?

— Nu-mi vine să cred că mă silești să fac asta!

Am scos două bancnote de douăzeci și una de zece din teancul de bancnote pe care-l scosesem din buzunar și le-am pus în palma întinsă a lui Travis.

— N-am alți bani de pierdut, a ridicat din umeri, oricum nu atât de curând. Dacă ai așa mare nevoie de mine să jucăm cărți, atunci trebuie să contribui!

A clătinat din cap.

— Nu-mi vine să cred că pentru fata asta ești în stare să scoți aiurea bani din buzunar.

— Dacă nu vrea să iasă cu mine! Singurul mod în care pot s-o mai văd este să o invit să joace cărți cu noi.

— Ți-a trecut prin cap că nu vrea să iasă cu tine deoarece te-a castrat, pur și simplu, la jocul de cărți?

Poate că dacă mai reușește încă o dată, o să fie și mai puțin interesată de tine.

— În cazul ăsta, o să trebuiască să-i trag o mamă de bătaie, să-i arăt cine-i șeful.

Am auzit vocea Ameliei din spate.

— Ăăă... cui să-i tragi o mamă de bătaie?

M-am uitat spre ușa care acum se închisese în urma ei. Nu auzisem vreun ciocănit.

— Era deschisă, a zâmbit ea, așa că am intrat fără să bat. M-am gândit că, dacă trebuie să folosesc aparatul cu electroșocuri, o să fie mult mai bine dacă te iau prin surprindere.

Amelia s-a uitat spre Travis și apoi la masa pregătită pentru joc.

— Mă bucur că, până la urmă, e într-adevăr vorba despre un joc de poker.

Travis și-a agitat degetul spre mine.

— Vezi că eu joc pe banii lui. Nu aveam bani gheață de pierdut, așa că mi-a dat el, numai să vin să joc. E disperat să petreacă timp cu tine!

Amelia m-a privit cu un zâmbet încrezut. Am închis ochii, stânjenit.

— Mulțumesc, prietene. Apreciez disponibilitatea ta de a împărtăși diferite idei.

— Cu plăcere, a râs Travis. Vrei o bere, Amelia?

— Sigur, super! Mulțumesc!

Câteva minute mai târziu, s-a auzit o bătaie în ușă și a intrat Will. Era întotdeauna ultimul care apărea la orice întâlnire. Și-a luat o bere și ne-am așezat în jurul mesei de bucătărie. Travis a aruncat pe masă banii pe care-i dădusem, ca să-i schimbe în fise, iar Will a vârât mâna în buzunar. Dar l-a oprit Amelia înainte s-apuce să scoată ceva.

A arătat spre mine.

— În seara asta face Merrick cinste, Will.

— Ă... ba nu!

— De ce nu? Doar pe celălalt prieten l-ai plătit ca să joace.

Will se uita când la mine, când la Amelia.

— Vorbește serios?

— Travis nu avea bani gheață, am spus.

— Singurul mod în care m-a putut face să petrec niște timp cu el a fost să mă invite să jucăm cărți, a ridicat din umeri Amelia. Dacă nu avem patru oameni ca să putem juca, eu plec.

Will și-a băgat banii înapoi în buzunar și și-a ridicat bărbia spre mine.

— Mulțumesc că mi-ai spus! Vreau și eu aceeași sumă ca Travis. Sau nu jucăm, și-atunci Amelia își va vedea veselă de drum.

Am privit-o crunt pe Amelia, care părea al naibii de mândră de festa pe care mi-o jucase. Și îl știam pe Will. Probabil făcuse două miare azi cu niște tranzacții, între ore, dar nu ar fi sărit cu niște bani în ruptul capului, acum că știa că eram la ananghie. Mârâind, am mai scos cincizeci de dolari și i-am aruncat peste ceilalți.

— Mersi, prieteni, de-abia aștept să aveți vreunul dintre voi nevoie de ajutorul meu.

Câteva ore mai târziu, reușisem să nu pierd doar banii mei. Îi pierdusem pe ai mei, plus banii pe care-i dădusem lui Travis și Will. Încă o dată, Amelia ne trăsese o bătaie crâncenă.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, clătinând în continuare din cap. Mă pricepeam foarte bine la jocurile de cărți. La naiba, doar foarte rar luam bătaie. Dar Amelia câștigase cel puțin șaptezeci la sută din runde.

— Nu pricep. Ai spus că numeri cărţile, dar să ştii că m-am interesat. Nu ai cum să numeri cărţile la poker aşa cum poţi s-o faci la black-jack. Ar trebui să memorezi probabilitatea de a câştiga cu toate diferitele combinaţii de mâini şi pe urmă să compari cu ce vezi că pune pe masă fiecare jucător.

— Exact, a ridicat din umeri.

— Şi ai făcut aşa ceva?

— Nu e greu. Mă pricep la numere.

— Şi eu mă pricep la numere. În câţiva ani, intenţionez să-mi deschid o firmă de brokeraj. Poate te angajez.

— Poate te angajez *eu* pe tine, a zâmbit ea.

Ceilalţi au izbucnit în râs şi s-au ridicat. După ce şi-au luat rapid la revedere, am rămas numai eu şi Amelia. Şi-a băgat banii câştigaţi în geantă şi a părut gata de plecare.

— Nu vrei să mai rămâi puţin? am întrebat.

— De ce?

— Pentru că vreau să mai stau cu tine.

— De ce?

— Numai *de ce* ştii să spui?

— Nu sunt o persoană prea credulă, s-a ridicat.

— De ce? am zâmbit.

A încercat, fără să reuşească, să-şi ascundă zâmbetul involuntar.

M-am întins şi-am luat-o de mână.

— Pentru că eşti deşteaptă, evident. Îţi place să joci cărţi. Ai prezenţă de spirit şi eşti în stare să faci faţă remarcilor amicilor mei, ba chiar şi mai şi. Şi, în plus... arăţi super!

Amelia m-a privit în ochi. Avea aceeaşi privire cercetătoare, ca atunci când încerca să-şi dea seama dacă vreunul dintre tipi mergea la cacialma.

— Ai prietenă?

— Nu te-aş invita să ieşi cu mine dacă aş avea.

— Deci, nu?

— Clar nu.

Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Am probleme cu încrederea în oameni, să ştii. Dacă-mi intră în cap că mă minţi, probabil o să-ţi umblu prin telefon când nu eşti atent. Am obiceiul să verific totul – dacă spui că ai fost undeva, ai face bine să fi fost acolo, pentru că sigur o să aflu dacă nu ai fost. Când sunt deprimată, sunt foarte certăreaţă. Presupun ce e mai rău despre majoritatea oamenilor. Taică-meu e în puşcărie şi nici nu mai ştiu în ce stat locuieşte maică-mea.

Mi-a susţinut privirea, semeaţă.

— Tot mai vrei să ieşi cu mine?

Am dat din cap.

— Da.

A clătinat, însă, din cap, şi-a pus geanta pe umăr şi a luat-o spre uşă. M-am gândit că picasem testul cu care încerca să mă sperie. Însă pe la jumătatea drumului, s-a oprit fără să se întoarcă.

— Îmi plac filmele străine, subtitrate. Vineri la şapte. Ne vedem aici, dar afară, în faţă.

Am clipit de câteva ori, confuz din cauza schimbării bruşte, dar nu aveam de gând să-i dau ocazia să se răzgândească.

— De-abia aştept! Ne vedem la şapte.

CAPITOLUL 14

Evie

Următoarea vineri după-amiază, când eram în mijlocul unei sesiuni cu unul dintre agenți, o fată de la recepție mi-a bătut la ușă.

— Îmi pare rău că întrerup, dar te caută cineva. Domnul respectiv a spus că e ceva urgent, dar că pe mobil îi apare că nu te poate contacta.

Am întins mâna spre Derek, pacientul meu.

— Îl închid când sunt cu cineva. Ai idee cine e?

— Marvin Wendall. Prima dată a cerut să vorbească cu Merrick, dar când i-am spus că e plecat din țară, a cerut să vorbească cu tine.

N-am știut ce să cred. Aș fi zis că Will era înlocuitorul cu care ar fi trebuit să vorbească oricine pentru chestiuni de afaceri. Dar fie și așa...

— Mulțumesc, Regina.

M-am uitat spre Derek.

— Scuze, îmi pare rău... Poți să mă aștepți puțin? Mă întorc imediat.

A dat din cap.

— Sigur, nicio problemă. Nu e nevoie să te grăbești.

La birou, am ridicat receptorul.

— Bună, Evie. Marvin la telefon. Sunt un prieten al lui Kitty Harrington.

— A... Bună, Marvin. S-a întâmplat ceva?

— Cam da, drăguță. De asta te sun. Sunt puțin îngrijorat din cauza lui Kitty. Am încercat să iau legătura cu nepotul ei, dar mi s-a spus că e plecat din țară. Ea vorbește mult despre tine și a pomenit despre faptul că ești doctor și că acum lucrezi acolo, așa că m-am gândit că pot vorbi cu tine, dacă nu pot da de Merrick.

— Merrick e plecat într-o călătorie de afaceri în China. Cred că va reveni într-o zi sau două. Dar, spune-mi, despre ce e vorba?

— Păi, din păcate, Kitty și-a rupt o gleznă și și-a luxat-o pe cealaltă.

— Oh, groaznic! Cum s-a întâmplat?

— E o poveste lungă. Dar, în tot cazul, ne dădeam cu rolele și...

— Cu rolele?

— Suntem bătrâni, domnișorică, dar nu suntem morți. În sfârșit, un tântălău a dat peste ea și a dărâmat-o, așa că și-a sucit o gleznă. Am ajutat-o să se ridice, însă atunci când a încercat să se lase pe ea, a căzut iarăși exact pe glezna cealaltă. Iar pe asta am auzit-o pocnind.

— Of, Doamne, m-am crispat reflex.

— Dar nu e asta cea mai mare problemă.

— Nu?

— Nu. Ne-am dus la camera de gardă și i-au făcut niște radiografii și niște analize de sânge, chestii de rutină. Rezultatele au dovedit că e anemică. Se pare că a avut și niște probleme femeiești pe care nu și le-a investigat – de fapt, o sângerare puternică. Așa că a venit să o vadă un specialist care i-a spus că trebuie să se opereze. Vor să o țină în spital, dar o știi pe Kitty. Nimic nu o ține în loc pe femeia asta. Mi-e teamă că s-a externat singură.

Acum e într-un cărucior cu rotile, cu două glezne betegite și niște probleme femeiești, și nu vrea să discute cu mine despre toate astea. N-am știut ce altceva să fac. O să fie foc și pară pe mine când o să afle că i-am luat telefonul și te-am sunat, dar acum nu poate fugi după mine, așa că mai am timp să-mi fac griji pentru asta.

Am expirat cu zgomot aerul din plămâni.

— Nu, sigur că ai procedat corect, Marvin. Mă bucur c-ai făcut-o. Vorbesc eu cu ea.

— Femeia asta e una dintre cele mai fascinante persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Însă e și extraordinar de căpoasă.

Am zâmbit.

— Văd că ai ajuns s-o cunoști destul de bine pe Kitty.

— Îmi pare rău că trebuie să te împovărez cu toate astea. Dar nu mi-aș ierta niciodată dacă i s-ar întâmpla ceva și eu n-aș fi făcut tot ce trebuia.

— Normal. În clipa asta sunt cu un pacient, dar în jumătate de oră o sun pe Kitty.

— Mulțumesc, drăguță.

După ce am încheiat sesiunea cu Derek, m-am așezat la birou să o sun pe Kitty. Dar în timp ce-mi adunam gândurile în legătură cu modalitatea cea mai bună de a o aborda, am realizat că dacă reușeam s-o conving să se întoarcă la spital, va avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea și să fie acolo ca să o ajute să ia decizii. Și dacă nu o convingeam să se întoarcă, nimeni nu avea s-o monitorizeze pentru ca să observe dacă anemia i s-a agravat – ca să nu mai pomenim despre cele două glezne rănite, așa că oricum nu prea avea cum să se descurce.

Așa că, în loc să sun, m-am gândit că trebuie să mă ocup personal de asta. Mi-a dat prin minte să îl caut pe Merrick, să văd ce vrea el să fac, dar când am căutat

pe Google fusul orar din China, am realizat că vineri, două după-amiaza, aici, însemna trei dimineața acolo. Nu eram sigură când avea zborul spre casă, așa că am sunat-o pe secretara lui.

— Bună, Andrea. Poți să-mi spui când se întoarce Merrick din China? Trebuie să discut cu el despre ceva important.

— Desigur. Imediat mă uit la program.

Am auzit țăcănind tastele computerului înainte ca ea să vorbească din nou.

— Mâine la 9 a.m., ora Chinei, are avionul. Dar cu cele douăzeci de ore de zbor, schimbarea de fus orar și tot tacâmul, ajunge la aeroportul JFK sâmbătă, în jur de patru după amiaza.

Fir-ar. Chiar dacă lua un alt avion, cu cele douăzeci de ore de zbor, tot n-ar fi avut cum să ajungă în Atlanta până sâmbătă noaptea, în cel mai rău caz. Problema părea presantă. Nu putea în niciun caz aștepta atât. Așa că am hotărât să mă duc eu. În plus, era posibil ca lui Kitty să i se pară mai ușor să vorbească despre problemele ei cu o altă femeie decât cu nepotul ei. Iar bunica mea sigur ar fi vrut să am grijă de Kitty. Deci am luat hotărârea să mă urc într-un avion și să amân să-i spun lui Merrick înainte să aterizeze. Nu avea niciun rost să-și facă o mie de griji în timpul celor douăzeci de ore de zbor, când oricum nu putea face nimic. Dacă aș pleca în seara asta, oricum până atunci aș ajunge să știu mai multe.

— Vrei să iau legătura cu el la hotel? Sau pot face altceva pentru tine?

— Nu, am clătinat din cap. Vorbesc eu cu el când se întoarce. Dar, oricum, mulțumesc!

— Cu plăcere. Îți trimit prin e-mail itinerarul lui, în caz că ai nevoie de el după ce plec eu de-aici.

— Mulțumesc! Weekend plăcut, Andrea.

— La fel, Evie.

După ce am închis, am căutat să văd ce curse aveam la dispoziție. Era una la ora 6 după-amiază cu sosire la 20.30. Dacă n-aveam bagaj de cală, puteam să ajung acasă la Kitty până la ora 9.30 seara. Cursele ulterioare ajungeau prea târziu ca să mă pot duce la ușa lui Kitty. Nu voiam să-i deranjez somnul. Puteam și să aștept până mâine, dar m-aș simți mai bine dacă aș pleca acum. Așa că am făcut rezervare la avion și am anunțat-o pe Joan de la Resurse Umane că am nevoie să plec puțin mai devreme. Părea că e exact ce trebuie să fac – și speram că Merrick va fi de aceeași părere cu mine.

Sâmbătă seara deja începusem să-mi fac griji că încă nu primisem nicio veste de la Merrick. Luasem primul avion disponibil și ajunsesem ieri la Kitty, unde rămăsesem să-mi petrec noaptea. Starea ei era stabilă, se simțea bine. În după-amiaza aceasta îi trimisesem lui Merrick un lung e-mail, în care-i relatam tot ce se întâmplase ieri și azi. Așteptasem să-l trimit până cam cu vreo două ore înainte să fi fost programat să aterizeze avionul lui, dar când nu am primit nicio veste de la el la mai bine de două ore de la confirmarea aterizării, am încercat să-l sun. A intrat direct serviciul de mesagerie vocală. După încă o oră, am încercat din nou, cu un mesaj. Tot niciun răspuns.

La ora 9 seara, mi-am mai verificat o dată telefonul înainte să văd ce face Kitty. După ce înghițise pastilele analgezice prescrise de medicii de la urgență, acum dormea dusă. Prin urmare, am luat un prosop și am făcut un duș fierbinte, sperând că mă va relaxa suficient încât să pot adormi. Dar chiar în clipa când ieșeam din

baie am auzit în bucătărie un zgomot de pahar spart. Am presupus că se trezise Kitty şi încercase să-şi ia ceva de băut, dar trecând pe lângă camera ei am văzut că dormea la fel de adânc.

Ei, drace! Oare fusese spart un geam, nu un pahar? Era posibil să fie un spărgător? Sau poate că Marvin avea o cheie şi intrase să vadă ce face Kitty... Deşi... fusese mai devreme, la cină, şi ştia, normal, că sunt eu aici. Nu eram sigură, dar nici nu eram dispusă să mă duc să aflu aşa, cu mâinile goale, aşa că m-am uitat în jur după ceva cu care să mă apăr. Singurul obiect care-ar fi putut fi eventual folosit ca armă era peria de closet, un băţ de plastic cu o perie la capăt. Trebuia să mă ajut aşa, fiindcă în bucătărie era clar cineva – acum se auzeau nişte fojgăituri, chiar şi prin uşa închisă.

M-am apropiat, simţindu-mi inima bătând cu putere. Dacă până la urmă era vorba de Marvin, speram să nu-i provoc vreun atac de cord bietului bătrân. Voiam să folosesc însă elementul surpriză în propriul avantaj, aşa că nu aveam de ce să-mi anunţ prezenţa. Am tras adânc aer în piept şi am deschis uşa cu o mişcare iute. Care s-a oprit când s-a izbit de cineva.

Totul apoi mi s-a părut că s-a derulat în fracţiuni de secundă.

Pe podea era o persoană în patru labe.

M-am năpustit în faţă, am ridicat peria de toaletă şi l-am lovit pe intrus peste cap, cu toată puterea.

A ţipat.

M-am dezechilibrat, m-am împiedicat de el şi am zburat prin aer.

Abia când am aterizat în fund mi-am dat seama ce făcusem.

O, Doamne Sfinte! Rahat!

— Merrick! Iartă-mă! Îmi pare foarte rău.

— Ce mama dracului? s-a uitat la mine frecându-şi capul. Cu ce m-ai lovit?

Am ridicat peria de toaletă care acum nu mai avea partea din capăt.

— Asta e..., i-am făcut semn spre peria de pe jos. Cred că am rupt-o pe tine. N-am găsit altceva. Îmi pare foarte rău! Am crezut că a intrat un hoţ. Eşti bine? Ai păţit ceva?

A clătinat din cap.

— Nu, n-am nimic.

— De ce erai pe jos?

— Am spart un pahar şi tocmai încercam să strâng cioburile. Nu am aprins luminile, pentru că am auzit apa curgând la duş şi n-am vrut să te sperii. A funcţionat de minune, nu?

S-a ridicat şi s-a aplecat spre mine, oferindu-mi o mână să mă ridic.

— Tu eşti bine?

— Da, cred.

Dar ridicându-mă, mi-am dat seama că mă înţeapă ceva la fund. M-am răsucit să văd peste umăr şi m-am pipăit. Am atins un anumit punct pe buca stângă şi atunci am simţit iarăşi durerea aceea ascuţită.

Merrick s-a încruntat uşor privindu-mă.

— Ce-i?

— Cred că e posibil să fi aterizat pe un ciob.

— Nu cred aşa ceva!

M-am pipăit din nou pe fund şi de data asta am simţit ceva ud. Pe vârfurile degetelor se vedea o dâră de sânge.

— Rahat! Îmi curge sânge.

— Stai să mă uit eu.

— E fundul meu!

— Așa, și? Cum o să vezi singură despre ce e vorba?

— Habar n-am. Poate cu o oglindă, nu?

Merrick s-a uitat în jos la picioarele mele goale și a oftat.

— Nu te mișca. Probabil sunt încă o mulțime de așchii pe jos. Nu am apucat să curăț totul.

— Păi ai putea să ter...

Dar înainte de a-mi sfârși propoziția, m-a ridicat în sus și nu m-a pus înapoi până în sufragerie.

Mi-am netezit tricoul care se ridicase.

— Ar fi fost drăguț să mă anunți și pe mine ce ai de gând să faci.

— N-am avut chef să pierdem vremea contrazicându-ne, a spus ferm, ridicând bărbia spre mine. Du-te să-ți repari fundul.

Douăzeci de minute mai târziu, am auzit un ciocănit ușor în ușa băii.

Oftând, am întredeschis ușa suficient cât să-mi pot scoate capul.

— Ești bine? a întrebat Merrick.

— Nu, am răspuns. Nu-mi dau seama ce e. Îl simt, dar nu pare suficient de ieșit în afară ca să-l scot cu penseta. Cred că e destul de adânc.

— Lasă-mă pe mine să mă uit.

Am clătinat din cap.

— O să-l las acolo.

Merrick și-a pus mâinile în șolduri.

— Pe bune? O să lași o bucată de sticlă să-ți rămână în fund mai degrabă decât să văd eu o bucățică de piele goală? Prefă-te că ești în costum de baie. Când te duci la plajă sunt oameni străini care-ți văd jumătate de fund.

— Prefer să-mi vadă nişte oameni străini tot fundul decât să vezi tu o bucată din el.

Merrick a făcut un semn cu degetul mare, arătând în spate.

— Să știi că e un popas la câțiva kilometri de aici unde sunt unii care trăiesc în corturi. Vrei să mă duc să aduc pe cineva să-ți examineze buca?

L-am privit pieziş.

— Nu e amuzant. E vina ta, oricum, să ştii.

— Te-ar face să te simţi mai bine dacă ţi-aş arăta eu primul fundul?

Mi-am dus un deget la buze, gânditoare.

— Poate?

A izbucnit în râs.

— Lasă-mă să intru.

— Bine.

Am oftat și am deschis uşa.

Merrick a intrat în baie și mi-a arătat spre perdeaua de la duş care nu mai atârna la locul ei, ci era în cadă, pe jos, cu stinghia pe care era cu tot.

— Ce-i cu asta?

— Oh. Am încercat să-mi văd fundul, aşa că a trebuit să mă sui în picioare pe toaletă. La un moment dat, mi-am pierdut echilibrul și m-am apucat de perdea să nu cad, așa că a ieșit cu totul din suport şi s-a dus naibii.

— Se pare că ai toată situația sub control, a zâmbit Merrick uşor.

— Taci din gură, m-am răstit, şi uită-te la fundul meu.

— Da, să trăiţi!

Merrick s-a aşezat pe marginea căzii, iar eu m-am întors. Când se auzise zgomotul din bucătărie, tocmai îmi trăsesem pe mine hainele pentru somn, aşa că

acum aveam niște pantaloni scurți și subțiri de pijama. Am ridicat partea de jos să mi se vadă buca stângă.

— Vezi ceva?

— Văd că e foarte roșu totul, ceea ce probabil e din cauză că te-ai chinuit să scoți ce e acolo. O să ating puțin zona, bine? Să văd dacă se simte ceva la pipăit.

— Da, am dat din cap.

Degete calde mi-au atins ușor pielea. *O, Doamne.* Bineînțeles că trupului meu trădător i-a plăcut. Din fericire, nu eram cu fața spre el, așa că măcar nu a văzut cum am început să mă înroșesc.

— E ceva? am întrebat cu voce tremurândă.

— Încă nu. Trebuie să împing puțin mai tare, bine?

Să împing puțin mai tare. Doamne Sfinte! Trebuia să înceteze să mai vorbească astfel. Am răsuflat sonor.

— Fă ce trebuie făcut!

Și-a frecat din nou degetele pe pielea fundului meu, de data asta apăsând.

— Au!

— Da. Se simte. E chiar aici. Și, clar, ciobul minuscul e vârât cu totul sub piele. O să trebuiască să strâng puțin carnea, așa cum se face când ai o așchie, ca să-l forțez să iasă.

Am tras adânc aer în piept și am dat din cap.

— Bine. Dă-i drumul.

I-am simțit degetele mișcându-se în zona respectivă câteva secunde, apoi s-a oprit.

— Poți să te... întinzi pe genunchii mei?

— Nu mă întind pe genunchii tăi, ce-ai?

— Îmi trebuie spațiu să strâng și nu am poziție când stai ridicată.

— Poate că ar trebui totuși să mergem până la urmă după persoana aia de sub pod, am pufnit.

— Haide, haide, a râs Merrick. O să mă mişc cât pot de repede.

— Bine, am clătinat din cap. Nu pot să cred că fac asta.

În următoarele cinci minute am stat întinsă, cu buca stângă dezgolită, pe genunchii şefului. Şi am fost absolut ultragiată de gândurile care mi-au trecut prin minte.

Îmi cam place aici.

Mă întreb ce-ar zice dacă i-aş spune să mă plesnească?

Are mâini aşa de mari... Sigur ar lăsa nişte urme uriaşe pe pielea mea.

Doamne... simţeam deja un fior în zona clitorisului. *Pe bune?*

Potoleşte-te, Evie. Încetează!

În sfârşit, toate gândurile mi s-au oprit brusc, când el a strâns aşa de tare încât mi-au dat lacrimile.

— Au! Mă doare!

Mi-a dat drumul.

— Gata, l-am scos.

Am întins mâna în spate să-mi frec fundul.

— Doamne! Mi-ai tăiat o bucată de carne?

— Era îngropat mai adânc decât crezusem. A trebuit să apăs foarte tare.

Mi-a arătat dulapul de alături, de sub chiuvetă.

— Ar trebui să găseşti acolo o trusă de prim-ajutor. Adu-o, îţi dau cu puţin Bacitracin şi pun un pansament.

Când a terminat, m-a lovit uşor peste buca dreaptă.

— Gata.

M-am ridicat şi mi-am aranjat pantalonii scurţi.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Cred că simt nevoia să beau ceva după această primire neașteptată. Vrei și tu un pahar?

— Da, am dat din cap. Dar vreau să mă spăl mai întâi.

După ce Merrick a ieșit din baie, mi-au trebuit câteva minute să mă recompun înainte să dau ochii cu el în sufragerie. Deschisese o sticlă de vin și acum stătea pe canapea. Când m-am apropiat, și-a scos o pernă de sub spate și a aruncat-o spre celălalt capăt.

— S-ar putea să vrei mai multe de-astea pe care să te așezi.

— Mersi.

Am luat paharul de vin atât de necesar și m-am așezat.

— S-ar putea să fie prima oară când mă bucur că am ceva grăsime în popou. Acum nu mai simt nimic.

— Nu voiam să-ți zic nimic, dar cum ai pomenit tu de asta... Ai, într-adevăr, un fund destul de plinuț pentru cât ești de slabă.

— Da, o moștenesc pe mama. Când eram mai tânără îl uram, pur și simplu. Dar a apărut familia Kardashian și a devenit atât de la modă, încât am ajuns să-l apreciez.

Merrick și-a dus paharul la buze.

— Aș spune și eu că-l apreciez, dar mă tem c-o să mă trezesc iar cu una peste cap.

— Îmi pare foarte rău, pe bune. Ești sigur că nu ai pățit nimic?

— Sunt bine. N-ai cum să provoci mari pagube cu o perie de plastic pentru toaletă. Data viitoare, caută ceva mai serios.

— Numai pe aia am găsit-o. Și tu ar trebui să fii mulțumit pentru asta.

— Adevărat, a zâmbit Merrick.

A sorbit nişte vin şi s-a uitat spre măsuţa de cafea. Lăsasem acolo o bucăţică portocalie de sticlă de mare înainte să mă duc să fac duş.

— Ce ironie să te trezeşti cu o bucată din talismanul ăla al tău înfipt în fund, nu ţi se pare?

Am luat bucata de sticlă de pe măsuţă şi am frecat-o între degete.

— Nu da tu vina pe sticla de mare pentru porcăria provocată de tine!

— Care-i treaba cu bucăţile astea de sticlă de mare, dacă tot a venit vorba? De unde şi până unde ai ajuns să le colecţionezi ca pe nişte talismane?

— Cam cu un an înainte ca mama să-l părăsească pe tata pentru totdeauna, îşi făcuse iar numărul cu ea şi am plecat de-acasă pentru o săptămână – mama, soră-mea şi cu mine. Mama ne-a dus pe o plajă în Virginia unde nu mai fusesem niciodată. Era frumoasă, plină de soare, şi am petrecut o zi întreagă adunând sticlă de mare. Îmi aduc aminte că mama-mi spunea că de data asta nu se va mai întoarce la tata.

Am închis ochii şi am simţit din nou fericirea pe care o trăisem în ziua aceea, am respirat aerul acela sărat.

— Îmi amintesc că eram aşa de liberă şi de fericită... Cred că obiceiul cu sticla de mare mi-a rămas pur şi simplu ca un memento că e posibil să am asemenea sentimente. În cele din urmă, mama s-a întors la tata, dar eu nu am uitat niciodată senzaţia pe care-o încercasem în acea călătorie. Şi până în ziua de astăzi, mă duc pe plajă când simt nevoia să-mi limpezesc gândurile.

— Probabil că e foarte greu să faci asta în New York City. Nu-s sigur că am văzut vreodată sticlă de mare pe plajă. Poate nişte ciobuři de la sticle de bere sparte, dar nimic de colecţionat.

— Să înțeleg că nu ai fost niciodată pe plaja Glass Bottle Beach din Dead Horse Bay, Brooklyn, nu-i așa? am zâmbit.

— Dead Horse Bay[2]? Nu, n-am fost. Nu e cel mai atrăgător nume...

Am izbucnit în râs.

— Clar, nu. Dar plaja e plină de sticlă de mare. Golful și-a căpătat numele din cauză că s-au găsit o mulțime de oase de cal acolo. E lângă Podul Marine Parkway și atunci când l-au construit pe ăla, au folosit gunoaie ca să înalțe malurile unei mici insule pe care încercau s-o protejeze. Din nefericire, nu au acoperit gunoiul cu suficient nisip, așa că a început să iasă la suprafață în anii cincizeci. În fiecare zi sunt spălate de apă alte și alte gunoaie vechi de mai bine de șaptezeci de ani și o bună parte din ce exista s-a transformat acum în sticlă de mare. Trebuie să-ți pui încălțări cu talpa groasă ca să poți merge acolo, dar e un adevărat paradis pentru colecționari. Mă duc destul de des prin acele locuri, ca să mă uit pe plajă. Mă ajută să-mi limpezesc mintea.

Merrick m-a privit cu atenție, concentrat.

— Ești în mod clar o persoană absolut unică, Evie.

Am sorbit din vin.

— Ești greu de citit. Nu-mi dau seama dacă e o insultă sau un compliment.

— E un compliment, a zâmbit el.

— Să notez data în calendar? Am senzația că ești zgârcit în privința complimentelor.

— Eh, de vreme ce mă simt generos, trebuie să-ți și mulțumesc pentru că te-ai grăbit să vii aici să ai grijă de bunica.

---

2 Golful Calului Mort (n. tr.).

— Oh, cu plăcere. Dar nu e nevoie să-mi mulțumești. Aș face orice pentru Kitty. E o femeie uimitoare. Încăpățânată, dar uimitoare.

— Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la mesaj ca să-ți spun că vin. Am adormit în avionul cu care m-am întors din China și, când m-am trezit, ne pregăteam de aterizare. Am citit mesajul și am închis telefonul. Când am ajuns jos, l-am pornit iar să-ți răspund, și am văzut că mai avea doar 1% baterie. Îl băgasem în priză în avion, să-l încarc, dar aparent portul respectiv de la scaunul meu nu funcționa. Pe urmă am reușit să găsesc un loc la un zbor încoace, dar a trebuit să mă grăbesc foarte tare și în avionul acela nu am avut unde să-mi încarc telefonul.

Am dat din cap.

— Da, mi-am făcut ceva griji când am văzut că nu primesc nicio veste de la tine, dar mi-am închipuit că s-a întâmplat ceva de genul ăsta.

— Ce mama naibii căuta bunică-mea să umble cu rolele?

— Dacă-ți dorești încă una peste cap, să îi pui direct întrebarea asta.

— Adevărat, a râs el, sorbind din vin.

— În ciuda faptului că și-a rupt o gleznă și și-a luxat-o serios pe cealaltă, e posibil să fi fost o binecuvântare faptul că s-a întâmplat așa. Din câte se pare, avusese sângerări și dureri uterine de o vreme, dar nu se dusese la doctor, nici nu pomenise cuiva despre asta. Au descoperit la spital pentru că au observat o anemie serioasă la analize și medicul i-a pus întrebări. În după-amiaza asta, m-a lăsat să intru pe portalul spitalului să citesc fișa de la urgență și rezultatele de la laborator. Scria acolo că în urma consultului ginecologic a reieșit că e posibil să fie nevoie de o histerectomie. Așa că trebuie să o convingem să se ducă înapoi la medic și nu cred că trebuie

să rămână singură până nu i se normalizează analizele de sânge. Valorile hemoglobinei erau atât de mici, încât mă mir că nu a leşinat pur și simplu la un moment dat, înainte de incidentul cu rolele.

Merrick a clătinat din cap, trecându-şi degetele prin păr.

— Așa e Kitty. Se îngrijeşte de tot restul lumii, dar pe ea nu se ia deloc în seamă.

— Da. Şi bunica era la fel.

— Acum are ambele picioare în ghips?

— Nu, doar unul. La cealaltă are o cizmă detașabilă, pentru luxație. Nu e deloc încântată. Dacă există vreun fierăstrău în garaj, cred că ar trebui probabil ascuns. O cred în stare să încerce să-şi scoată singură ghipsul.

— Bună idee.

Peste umărul lui, am observat lângă ușă servieta lui Merrick, dar m-am uitat prin cameră și nu am văzut nicio valiză.

— Unde-i bagajul tău?

— Nu a ajuns la timp ca să fie încărcat în zborul de Atlanta. A fost prea din scurt. Să sperăm că ajunge mâine.

— Ce porcărie! Valiza mea e în camera de oaspeți, dar o s-o aduc aici, să rămân pe canapea, imediat ce-mi termin vinul. Probabil eşti mort de oboseală după toate drumurile astea.

— Nu o să dormi tu pe canapea. Lasă că stau eu aici.

Casa cu două dormitoare a lui Kitty era micuță, și la fel şi mobilierul din ea. Am măsurat din priviri sofaua.

— Nici nu o să încapi întins pe chestia aia.

— Dar pot să adorm oriunde.

M-am uitat în jur şi am oftat.

— Mi se pare atât de ciudat să fiu aici și să nu pot merge la casa de alături. E prima dată când sunt aici după ce s-a vândut casa bunicii mele. După ce m-am mutat, am avut-o doi ani închiriată, fiindcă nu eram pregătită încă să mă despart de ea.

— Îmi pare rău. Cred că îți vine foarte greu.

Am zâmbit tristă.

— Măcar am rămas cu o mulțime de amintiri frumoase. Bunica ta obișnuia să vină în vizită, pe veranda bunicii mele, în fiecare seară, după cină. Când lucram la teza de doctorat, locuiam practic la bibliotecă. Uneori ajungeam acasă la ora zece sau unsprezece noaptea și le găseam acolo încă, râzând ca nebunele, deseori îmbuibate cu ceai îndulcit și cu ceva tărie. Obișnuiau să-l bea din căni mari, pentru ca vecinii să aibă senzația că beau ceai normal. O duceam acasă pe Kitty și aveam grijă să ajungă înăuntru în siguranță și de multe ori mă forța pur și simplu să beau o dușcă de whisky cu ea, așa, de noapte bună. Pe urmă mă întorceam alături, la noi, și mai stăteam încă puțin cu bunica afară, pe verandă.

— Aveam opt ani, a zâmbit Merrick, când bunica mi-a dat prima dată să gust whisky. Îmi amintesc cât s-a enervat mama.

— Proprietarul cel nou a dat jos căsuța din copac, cea din curtea din spate. Iubeam locul ăla!

— Țin minte căsuța din copac. Am fost și eu de câteva ori în ea.

— Chiar?

— Da, când eram mic și veneam în vizită la bunica, uneori mă duceam să dau o tură pe-acolo când ele stăteau pe verandă. Îmi amintesc că avea o mulțime de chestii roz înăuntru – un frigider roz de plastic, niște perne roz, o veioză cu abajur roz cu volănașe, chiar dacă, firește, nu exista electricitate.

Am zâmbit.

— Da, eu eram de vină. Încă nu-mi cizelasem gusturile cu privire la decorațiuni.

— Și nu cumva era și un afiș cu o trupă de băieți?

— Nu era o trupă de băieți. Burt Reynolds.

— Burt Reynolds? Actorul ăla bătrân care a murit acum ceva vreme?

— Da. Îmi plăcea la nebunie la un moment dat. Era vocea ciobănescului german din *All Dogs Go to Heaven*. Am iubit filmul ăla și l-am iubit și pe el pentru vocea aia. L-am văzut de nenumărate ori. Într-o zi eram cu mama într-un magazin și am găsit un afiș aniversar cu Burt Reynolds jucând în filmul *Smokey and the Bandit*. Am convins-o să mi-l cumpere. Mi se părea că e atât de chipeș...

— Aha... Deci se pare că ăsta e un tipar în ceea ce te privește, spuse Merrick.

— Cum adică?

— Să-ți pice cu tronc tipii mai în vârstă. Să știi că și eu am cu trei ani mai mult ca tine, mi-a făcut cu ochiul.

Am pufnit în glumă.

— Ce curios e.... Amândoi am petrecut atâta timp aici, fără să dăm unul peste altul, nici măcar din întâmplare, am ridicat din umeri. Sau cel puțin așa cred. Ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc prea multe chestii întâmplate înainte de a împlini zece ani.

— Cum așa?

— E o chestie care se numește amnezie disociativă. Uneori, creierul nostru blochează realitatea exterioară, deseori ca mecanism de protecție după un eveniment traumatizant. Aveam zece ani când l-am părăsit pe tata pentru ultima oară. De obicei, scenele pe care le făcea erau noaptea, când venea beat acasă și se lua de mama, așa că eu eram deja în pat. Aveam pe noptieră un mic radio cu ceas, roz, încrustat cu ștrasuri. Dacă auzeam

începând țipetele, mă băgam sub pleduri cu totul, cu radioul lipit de ureche.

Am făcut o mică pauză și apoi am continuat.

— Atunci, ultima dată, tata era complet treaz, iar eu nu mă aflam în camera mea. S-a întâmplat aici, la bunica. Veniserăm să stăm câteva zile, iar lui nu-i convenise, normal. Așa că, într-o după-amiază, a așteptat până a ieșit bunica și s-a strecurat înăuntru. Nu-mi amintesc toate detaliile, dar se pare că tata ne-a obligat pe mine și pe sora mea să stăm pe canapea să ne uităm cum îi trage mamei o bătaie zdravănă. A fost o pedeapsă în plus pentru ea, din cauză că plecase de acasă fără să-i calce cămășile.

— Doamne Sfinte!

Am clătinat din cap.

— În noaptea aia ploua cu găleata. După aceea, soră-mea s-a încuiat în dormitor și eu am alergat la căsuța din copac. Dar când am ajuns la ultima treaptă a scării, ca să mă sui, scara s-a desprins de copac și eu am rămas agățată de marginea podelei. Plângeam în hohote și ploaia turna peste mine și-mi simțeam degetele alunecând. Băiatul de peste drum m-a salvat, punând scara înapoi. Pe el ți-l amintești din vizitele tale?

Merrick a clătinat din cap.

— Nu, nu cred.

— Sau, mă rog, cred că a fost Copper cel care m-a ajutat. Nu m-am oprit să mă uit când am pus iar picioarele pe scară. Ani buni după aceea, l-am întrebat despre asta și mi-a zis că nu-și amintește. Dar prefer să cred că era Copper cel care m-a salvat, în loc să fi acceptat fără să știu ajutorul tatălui meu – care se poate să fi ieșit din casă tocmai atunci. În sfârșit, îmi amintesc foarte clar căsuța din copac și ceasul cu ștrasuri, dar nu-mi mai amintesc o mulțime de alte lucruri din copilărie. Căsuța

din copac îmi dădea un sentiment de siguranță. Mi-a construit-o bunicul meu, ca dar pentru atunci când am împlinit cinci ani. A murit în vara următoare.

— Îmi pare foarte rău c-ai trecut prin toate astea, s-a încruntat Merrick.

— De fapt, astfel am devenit mai puternică, în multe privințe, am ridicat din umeri. Nefiind în stare să-mi amintesc diverse chestii, am devenit interesată de felul în care funcționează creierul, ceea ce m-a făcut în cele din urmă să studiez psihologia și apoi să devin terapeut. Și căsuța aia din copac pe care am iubit-o așa de mult mi-a dat ideea pentru căsuțele pe care le închiriez. Știu că bunicii mei s-ar bucura să vadă ce-am făcut cu pământul lor, iar tot profitul este donat adăpostului din Atlanta, pentru victimele violenței domestice – cel înființat de Kitty.

— Doamne, probabil mă crezi un mare idiot, și-a frecat Merrick ceafa, încurcat. Am făcut mișto de tine în legătură cu acele căsuțe în timpul interviului, când toți banii intră în conturile organizației caritabile a bunicii mele...

— Na, știu că sună puțin cam ciudat să închiriezi căsuțe în copaci și locuri de camping îmbunătățit. Nu chestia asta m-a făcut să cred că ești un mare idiot, am zâmbit. Au fost atâtea *alte* motive... De exemplu, când mi-ai spus că mă angajezi pentru că sunt candidatul cel mai puțin competent...

Am făcut o mică pauză și apoi am zâmbit.

— Scuze! Ne înțeleseserăm că nu mai pomenesc despre asta.

Merrick a lăsat capul în jos.

— Adevărul e că m-am purtat foarte urât.

— Măcar recunoști.

— Știi, atunci când ne-am cunoscut, am luat în râs personalitatea ta așa de deschisă și optimistă, pentru că

suntem așa de diferiți și nu am înțeles-o. Dar e posibil să reușesc să învăț ceva de la tine.

Mi-am dus mâna ca o pâlnie la ureche și m-am aplecat spre Merrick.

— Ce-ai zis? Nu te-am auzit. Cred că e posibil să-mi mai fi făcut *încă* un compliment. Poți să repeți?

Merrick și-a ridicat paharul cu vin.

— Dacă-i zici lui Will că tocmai am spus asta, să știi că voi nega fiecare cuvânt.

— Secretul tău este în siguranță, stai liniștit.

— Nu cred că mi-am cerut scuze vreodată pentru felul cum te-am tratat la început. Așa că, uite: îmi pare rău, iartă-mă!

— Mulțumesc, am zâmbit. Dar nu poți aprecia frumusețea dintr-un om fără a vedea urâțenia. Acum ai dat la o parte urâțenia, pentru a face și mai evidente lucrurile bune.

M-a măsurat scurt din priviri.

— Nu cred că e întotdeauna valabil. Eu nu ți-am văzut nicio parte urâtă.

Oh, uau! Asta m-a făcut să mi se înmoaie picioarele. Știi ce se potrivește de minune cu picioarele înmuiate? *Vinul* – în cantități considerabile. Așa că am dat pe gât jumătate de pahar.

Câteva minute mai încolo, când amândoi ne terminaserăm vinul, Merrick a început să caște.

— După ce fus orar funcționezi acum? am întrebat.

— Habar n-am.

— Bun. Având în vedere acest lucru, cred că e timpul să te las să dormi puțin. Ești sigur că nu vrei tu patul? Pe mine nu mă deranjează deloc să dorm pe canapea.

— Mă descurc. Oricum, mulțumesc.

M-am dus să iau o pernă și o pătură din camera de oaspeți și m-am întors să le pun pe canapea. Când

am ajuns la uşă, m-am oprit şi m-am uitat peste umăr.

— Mulţumesc încă o dată că... mi-ai salvat fundul.

Privirea lui Merrick a coborât exact la fundul meu şi, instantaneu, i-a apărut un zâmbet şugubăţ.

— Oricând ai nevoie să-ţi lepezi chiloţii şi să te apleci pe genunchii cuiva, în fundul gol, îţi stau la dispoziţie. Să spunem că nu a fost deloc o experienţă neplăcută pentru mine.

I-am făcut cu ochiul.

— E posibil să-mi fi făcut şi mie plăcere.

CAPITOLUL 15

Evie

La naiba!

A doua zi dimineață am înghețat pur și simplu când am intrat în sufragerie. Merrick dormea dus pe canapea, cu brațul îndoit pe frunte, parțial ascunzându-și ochii, dar asta era cam singura parte din el care nu se vedea. Sau, mă rog, asta și un picior acoperit de pătura pe care i-o dădusem azi-noapte, care acum era făcută ghem pe jos, la picioarele canapelei.

Iar eu nu mi-am mai putut lua ochii de la el.

Purta doar o pereche de boxeri negri, mulați. M-am încălzit când i-am văzut pătrățelele de pe abdomenul îngust și V-ul sexy, sculptat în pielea frumos bronzată. Ca să nu mai pomenesc de ridicătura voluminoasă din lenjeria aceea mulată. Merrick Crawford era o priveliște pe cinste îmbrăcat la costum, iar așa... Așa era și mai și. În orice clipă putea deschide ochii și să mă vadă holbându-mă la el, dar eram aproape convinsă că nici atunci nu m-aș fi oprit. Existau unele plăceri vinovate pentru care merita să-ți asumi consecințele.

La dracu! S-ar putea să trebuiască să mă duc puțin înapoi în camera mea sau poate să fac un duș rece.

Chiar atunci Merrick și-a schimbat poziția pe canapea, iar eu mi-am ținut răsuflarea până s-a oprit.

Mă așteptam să deschidă ochii și să mă găsească acolo, privindu-l pierdută, ca o adolescentă. Dar nu s-a întâmplat asta, așa că am clipit de câteva ori ca să-mi revin din fantezie și am reușit să pășesc în direcția bucătăriei.

Cincisprezece minute mai târziu, eram așezată la masă, cu o cană de cafea în față, visând cu ochii deschiși la trupul șefului, când ușa s-a deschis brusc. Merrick a părut surprins să mă vadă.

— Oh, salut! și-a trecut mâna prin părul ciufulit care îl făcea să arate chiar și mai bine. Cât e ceasul?

Am apăsat pe tasta telefonului să verific.

— Șapte jumate.

Acum era îmbrăcat cu pantalonii de la costumul de ieri, dar tot nu avea cămașă, iar nasturele de sus al pantalonilor era descheiat. De la buric în jos cobora o dungă fină de păr pe sub betelia boxerilor. Nu conta că acum era treaz și se afla la un metru de mine, se părea că nu-mi pot controla ochii. Au coborât și au urcat încet de-a lungul trupului lui. Era imposibil ca Merrick să nu fi văzut asta.

— Scuze, a ridicat din umeri. Nu am haine până nu-mi ajung bagajele.

Mi-am dezlipit cu greu ochii și mi-am ridicat la buze cana cu cafea.

— Mi se pare corect să dezgolești și tu ceva piele, după seara trecută, am spus, arătând apoi peste umăr. Am făcut cafea.

După ce și-a turnat și el o porție zdravănă, s-a așezat în fața mea.

— Cum ai dormit? l-am întrebat.

— Destul de bine. Tu?

— Și eu la fel.

Îmi luase o veșnicie să adorm. Nu aveam în cap decât viziunea trupului meu gol *fără* o bucățică de ciob în fund, întins pe genunchii lui Merrick.

— Tocmai am fost la Kitty. Încă doarme.

Am dat din cap.

— Da, și eu am fost mai devreme să o văd. Doctorul i-a prescris un medicament de durere destul de puternic, cred că ăla îi dă somnolență.

— Ah... Da, atunci asta e explicația. De obicei se scoală foarte devreme.

Am sorbit din cafea.

— M-am uitat pe telefon la cursele aeriene pe care le-aș avea la dispoziție. E una directă care pleacă de aici la cinci jumătate și ajunge la JFK, dacă vrei să mai stau un pic, până încercăm să o convingem împreună să meargă la un ginecolog.

Merrick m-a privit alarmat.

— Vrei să pleci?

— Păi... da. M-am gândit că dacă ești tu aici acum, totul e sub control.

— Am pretenția că am reușit să țin sub control cam orice aspect al vieții mele, dar Kitty a fost mereu excepția. Asupra femeii ăleia nu am niciun pic de control.

Am izbucnit în râs.

— Vrei să mă uit să văd dacă mai e vreo cursă și mai târziu?

— Dacă mai târziu înseamnă mâine sau și mai încolo, răspunsul este da.

L-am privit nedumerită.

— Tu rămâi aici?

— Da, dar nu mă poți lăsa singur cu ea – și în niciun caz cu scopul de a discuta despre nu știu ce probleme femeiești.

— Mi se pare că ești cam speriat.

— Nu *cam*, a clătinat din cap Merrick. Sunt foarte speriat. Poți rămâne și tu? Măcar până mâine. Poate reușim să rezolvăm ceva.

— Da, cred că da. Am niște întâlniri, dar presupun că pot reprograma pacienții respectivi pentru altă dată. Pe de altă parte, am un șef cam nasol. Sper că nu-l va deranja să-mi iau o zi liberă când de-abia am început să muncesc la firma lui.

— S-ar putea chiar ca șeful să-ți ofere o mărire de salariu dacă rămâi.

— Nu e nevoie, am zâmbit, dar o să mai zăbovesc puțin pe-aici dacă asta te face să te simți mai bine. Pentru Kitty aș face orice.

— Da, mă face să mă simt mai bine, a spus spășit. Mulțumesc.

Ne-am terminat cafeaua povestind fiecare istorii despre propria bunică. Când m-am ridicat să mai pun o cană, am auzit-o pe Kitty strigând din dormitor.

— Iuhuuuu! Everly, iubito, te-ai trezit?

— Aproape că am uitat că nu știe încă de venirea ta, am zâmbit.

Și-a ridicat bărbia, făcându-mi semn să mă duc.

— Ia-o tu înainte. Nu vreau s-o sperii.

M-am dus în lungul holului până la camera lui Kitty. Când am deschis ușa, Merrick s-a tras puțin în spatele meu, să nu se vadă.

— Bună dimineața!

— Bună dimineața, draga mea. Îmi pare rău că-ți dau așa bătăi de cap. Crezi că poți să mă ajuți să mă dau jos din pat?

— Sigur că da, Kitty, dar mai e cineva aici cu mine care s-ar putea să aibă ceva mai multă putere.

M-am dat într-o parte să-l las să intre pe Merrick.

Kitty s-a luminat la față precum un pom de Crăciun.

— Merrick! Ai venit!

— Sigur, buni. Am venit cât am putut de repede, a spus apropiindu-se de pat și aplecându-se asupra ei

ca să o sărute pe obraz. Îmi pare rău că nu am reușit să ajung mai curând.

A dat din mână spre el că nu conta.

— Ești un om așa de ocupat! Nu-mi place deloc să te deranjez.

— Să mă deranjezi? Ceea ce mă deranjează este că nu m-ai sunat chiar tu. Și o să vorbim mai târziu despre asta. Dar mai întâi te las să te scoli și să-ți bei cafeaua.

A ajutat-o cu multă atenție să se așeze în scaunul cu rotile pe care i-l lăsasem lângă pat.

— Trebuie să fac o oprire la toaletă.

Merrick m-a privit cu o expresie panicată. Am zâmbit.

— Pot să te ajut eu cu asta, OK?

A împins căruciorul lui Kitty până la baie, apoi a ridicat-o în brațe și a pus-o pe vasul de toaletă, așa îmbrăcată, înainte de a ieși în goană pe ușă.

— Te las să... mă rog.

Era atât de impacientat că mi s-a părut chiar amuzant, dar mi-am păstrat impresiile pentru mine. După ce am ajutat-o pe Kitty, i-am spus că aștept afară și să mă strige când termină, ca să o pot pune la loc în cărucior. Normal că a țopăit șchiopătând pe piciorul învelit în ghips și în celălalt aflat în gheata detașabilă, ca să iasă singură din baie.

Am clătinat din cap atunci când s-a așezat la loc în cărucior.

— Kitty, nu e cazul să pui presiune nici pe un picior, nici pe celălalt.

— Of, doctorii de astăzi sunt așa niște plângăcioși, a zis, ridicând apoi o mână. Persoanele de față se exclud, desigur.

— Nu e nevoie să spui asta, am răspuns împingând-o de-a lungul holului. Oricum eu nu sunt medic.

Câteva minute mai târziu, stăteam cu toții în jurul mesei din bucătărie, bându-ne cafeaua. Când mi s-a părut că e momentul potrivit să abordez subiectul despre problemele ginecologice ale lui Kitty, i-am făcut semn din ochi lui Merrick, care a încuviințat din cap.

— Deci, Kitty..., am spus, eu și cu Merrick vrem să vorbim cu tine despre ginecolog.

— Nu e nevoie, ne-a întrerupt Kitty ridicând o mână, o să mă duc.

Oh, super!

— Excelent, Kitty! Mă bucur! Medicul pe care ni l-au recomandat lucrează și la spitalul unde ai fost, așa că pot intra pe site să fac o programare, asta în cazul în care nu ai stabilit că vrei să mergi la un medic anume.

— În ordine. Nu am mai fost de douăzeci și cinci de ani la doctorul de fifi. Sunt sigură că fostul meu medic e de mult pensionar. Sau mai rău.

Merrick a clătinat din cap.

— Nu că mă plâng, dar nu cumva tu ai fost cea care a refuzat să rămână la spital și să discute despre problema asta, după ce au terminat să-ți repare picioarele?

— Ba da, a spus Kitty sorbind din cafea.

— Și-atunci? Cum de te-ai răzgândit? a privit-o pieziș.

— Marvin spune că nu are de gând să facă sex cu mine până nu mă duc la doctor să mă vindece acolo, a ridicat ea din umeri. Are impresia că o să-mi facă rău sau așa ceva.

S-a plecat spre mine și și-a coborât glasul, din păcate nu suficient.

— E bine dotat și micile pilule albastre fac minuni, deși sunt destul de sigură că nu are cum să mă rănească. Dar, mă rog. Bărbații și orgoliul lor...

Merrick și-a dres glasul și și-a împins scaunul de lângă masă. I s-au auzit picioarele zgâriind zgomotos gresia.

— Trebuie să mă duc să sun să văd ce-i cu bagajele mele.

— Da, e o idee bună, am izbucnit în râs.

CAPITOLUL 16

Evie

— Aici erai, vino să stai lângă mine, iubito, mi-a făcut semn Kitty spre scaunul de lângă canapeaua pe care era așezată.

— Tocmai voiam să te întreb dacă vrei să-ți fac un ceai.

— Da, mi-ar plăcea. Dar mai întâi ia loc. Vreau să vorbesc cu tine și nu avem prea mult timp la dispoziție.

M-am așezat.

— Dar plec abia mâine, Kitty.

— Oh, știu. Voiam să spun că nu avem prea mult timp la dispoziție înainte să termine nepotul meu cu telefonul. A ieșit pe terasă să sune iar la linia aeriană, în legătură cu bagajul.

— Oh, bine.

— Draga mea, spune-mi, ai încredere în mine?

— Sigur că da, Kitty.

— Deși el este sânge din sângele meu, să știi că nu te-aș îndemna să te bagi în ceva despre care aș crede că ți-ar face rău. Știu că uneori e suficient de măgar... Sau, mă rog, să recunoaștem, asta se întâmplă de multe ori, dar de bun, e un om bun. Și când iubește, o face cu toată inima și cu tot sufletul.

Am clătinat din cap.

— Nu m-am îndoit niciodată că n-ar fi un om bun. OK, poate nu a fost neapărat prietenos în timpul primei noastre întâlniri. Dar după aceea, când am început să-l cunosc, mi-am dat seama că nu e aşa de impenetrabil cum ar vrea să se creadă că e.

— Exact, a arătat cu degetul spre mine. Ți-ai dat seama exact cum stau lucrurile, iubito. Normal. Eşti fată deşteaptă. Pe dinafară, Merrick e ca un leu care rage, dar pe dinăuntru e un pisoiaş. Are impresia că-şi poate proteja inima dacă se preface că nu are sentimente.

— A trecut prin multe, am zâmbit trist. Avem chestia asta în comun. Oamenii răspund la traumă în diferite moduri. În ultimele șase luni, eu însămi nu am făcut altceva decât să coc tăvi după tăvi de prăjituri și fursecuri şi să mă și înfrupt din ele, iar Merrick s-a adâncit în muncă mai mult ca oricând.

— Ți-a povestit despre tâmpita aia?

— Amelia?

Kitty a dat din cap.

— Nu știu toată istoria, dar știu că Merrick a suferit foarte tare și ea a murit.

— Mi-am dat seama că e o tâmpită din prima zi când am cunoscut-o. Regret numai că mi-am văzut de treaba mea, și nu i-am spus și lui. Și de aceea mă amestec acum. La vârsta mea, poți vedea cu ochiul liber lucrurile care se potrivesc, deseori chiar înainte ca cineva să le probeze. E un dar pe care-l capeți în schimbul faptului că-ți pierzi memoria, dinții și auzul, a continuat aplecându-se și bătându-mă uşurel pe mână. Pot fi sinceră cu tine, drăguța mea?

— Of, fir-ar să fie! Vrei să spui că în toți anii ăștia de când ne știm nu ai fost?

A zâmbit.

— Se consideră foarte vinovat pentru niște lucruri pentru care nu ar trebui să se considere deloc răspunzător.

Amândoi purtați pe umeri povara trecutului, dar sunteți predestinați să vă ajutați unul pe celălalt, pentru ca aceasta să devină din ce în ce mai ușoară.

— Nu cred că Merrick mă vede în felul acela, Kitty.

— E altfel când e în preajma ta – e mai calm, cumva mai liniștit.

— Asta poate pentru că, în sfârșit, a luat o pauză de la muncă.

A clătinat din cap.

— Nu, nu e pentru asta. Și nici măcar nu e acesta motivul pentru care îmi dau seama că se îndrăgostește de tine.

— OK....

— Zâmbește datorită ție. Ori de câte ori vorbește despre tine sau cu tine, zâmbește așa cum nu l-am mai văzut zâmbind de nu știu cât timp.

— Cred că e probabil din cauză că se amuză *pe seama mea*. Ai auzit când am povestit peripețiile noastre de azi-noapte, nu? Cum l-am atacat cu peria de la veceu și m-am ales în final cu un ciob în fund?

A zâmbit, dar a trecut peste comentariul meu.

— Știi ce mai cred?

— Ce?

— Cred că și tu simți exact același lucru. Doar că amândoi sunteți prea de mămăligă ca să faceți ceva în privința asta. Uneori, lucrurile de care ne temem cel mai mult sunt cele capabile să ne schimbe viețile. Dar dacă-ți deschizi inima și crezi că e posibil să fii fericită, chiar vei fi.

Nu eram așa de sigură că dacă mă voi imagina fericită chiar se va întâmpla, dar nu se înșela. Într-adevăr, Merrick avea ceva ce mă intimida și nu era felul în care se încăpățâna să țină oamenii la distanță. Dar mi s-a părut complet lipsit de realism să-și închipuie că

Merrick avea sentimente față de mine – sau, mă rog, poate sentimente de dorință fizică, da. Asta era tot.

Kitty a zâmbit.

— Nu mă crezi, deși parte din tine și-ar dori să mă creadă. De-a lungul timpului să știi că am avut și eu parte de destui prieteni, dar dragostea vieții mele a fost doar unul dintre ei. Știi cum mi-am dat seama că și Redmond al meu simțea același lucru?

— Cum?

— L-am prins de câteva ori privindu-mă când nu credea că sunt atentă. Și aș spune că și tu ai observat asta o dată sau de două ori la nepotul meu, dar nu te-ai considerat pregătită să te gândești la ce înseamnă asta.

Da, îl prinsesem pe Merrick o dată sau de două ori privindu-mă, dar era un bărbat atent și foarte perceptiv. Era unul dintre motivele pentru care se bucura de mare succes.

Nu am spus nimic, iar Kitty m-a bătut ușurel pe mână.

— Fă-mi pe plac, te rog. Data viitoare când ești în aceeași încăpere cu el, prefă-te că nu-l bagi în seamă. Și pe urmă uită-te drept la el când nu se așteaptă. Aș fi în stare să-mi pariez casa că o să-l vezi holbându-se la tine.

Am întrerupt brusc conversația din cauză că l-am auzit pe Merrick bombănind din camera de alături.

— Fir-ar ale dracului de companii aeriene!

Kitty a scăzut vocea și s-a plecat în față încă o dată.

— Și... mai e ceva – să știi că eu i-am schimbat scutecele. Nu o să fii deloc dezamăgită. Și uneori sexul nu numai că te ajută să-ți găsești o cale nouă pe care s-o iei, dar poate să-ți și facă mult mai interesant drumul până acolo.

Merrick a pus capăt apelului. Era al treilea telefon pe care-l dădea la compania aeriană de azi-dimineață și mai era puțin și se făcea trei după-amiază.

— În sfârșit, au primit bagajele mele la Atlanta.

— O, foarte bine. Și ți le trimit?

A clătinat din cap.

— Nu, dacă le vreau înainte de peste trei zile. Sunt foarte aglomerați, așa că va trebui să mă duc eu la aeroport să le iau.

— Of, ce porcărie. Vrei să merg cu tine ca să nu trebuiască să parchezi? Pot să te las la terminalul potrivit și să dau o tură de aeroport până-l iei tu și ieși la loc.

M-am uitat prin ușile glisante de sticlă care dădeau pe terasă. Kitty stătea cu Marvin, cu ambele picioare în poala lui. Râdeau.

— Cred că iubițelul poate să se ocupe de bunica ta cât lipsim.

Merrick a gemut dezolat.

— Te rog să nu folosești cuvintele *iubițel* și *bunică* în aceeași propoziție.

— A, da. Bine, sigur, am zâmbit. Preferi să-i spun jucăria ei sexuală?

— Vezi să nu te pun iar pe genunchii mei!

Oare are impresia că asta e o amenințare? De fapt, era fix opusul.

Marvin a deschis ușile de sticlă.

— O să pregătesc eu cina pentru toți patru în seara asta – niște coaste să te lingi pe degete. În stil sudist, a adăugat vesel, uitându-se când la unul, când la celălalt. Nu sunteți genul care să mănânce numai mâncare pentru iepuri, nu?

— Nu, niciunul dintre noi nu e vegetarian, am zâmbit.

— Foarte bine.

— Marv, ai de gând să rămâi aici în după-masa asta? am întrebat. Merrick trebuie să tragă o fugă până la aeroport și mă gândeam să-l duc eu, dar nu vreau să o las pe Kitty singură.

— O să fiu aici toată ziua, mă ocup eu de iubita mea. Are programat un apel video pe Zoom cu una dintre noile rubedenii găsite pe site-ul Ancestry, iar mie îmi place să citesc ziarul de duminică din scoarță în scoarță. Așa că nu vă grăbiți. E o zi tare frumoasă azi.

— OK, mulțumesc, Marvin, am dat din cap zâmbind.

Puțin mai târziu, Merrick și cu mine am împrumutat mașina lui Kitty și am pornit spre aeroport. Conducea el, în timp ce eu mă uitam pe geam, asaltată de tot felul de emoții. Când am ajuns la ieșirea Buckhead, i-am arătat cu degetul.

— Acum aș fi locuit undeva pe-acolo, dacă lucrurile nu ar fi luat-o razna în felul acela, între mine și Christian.

Merrick mi-a aruncat o privire piezișă, înainte de a se uita iar la drum.

— Aici trebuia să locuiți?

Am încuviințat din cap.

— Christian e din Atlanta. Cred că ți-am povestit cum ne-am cunoscut când eram amândoi studenți aici. Ne-am mutat la New York ca să poată el lucra câțiva ani la sediul central al corporației deținute de familia sa, iar eu mi-am făcut stagiatura acolo. Dar voia să ne mutăm înapoi după nuntă. Compania lui are aici o mare filială de cercetare-dezvoltare pentru care s-a instruit tot timpul ăsta să o conducă.

— Dar tu asta îți doreai? Adică să locuiești aici?

Am clătinat din cap.

— Adevărul e că nu prea. Îmi place aici, dar iubesc New York-ul și oricum îmi doream să fiu lângă soră-mea. Mereu mi-am închipuit că vom avea copii în același timp și că vor crește împreună.

— Și totuși erai dispusă să te muți?

Am ridicat din umeri.

— Christian ura New York-ul. Ura să locuiască într-un apartament, fără să aibă o grădină mare, și detesta de-a dreptul transportul public și trotuarele aglomerate. Părinții lui sunt ambii din Atlanta. Au divorțat când el avea cinci ani și după aceea a locuit cea mai mare parte din timp cu maică-sa. Taică-său s-a mutat cu munca la afacerea familiei în New York, așa că a trebuit să facă destule drumuri încoace și încolo. Cred că o parte din motivul pentru care urăște orașul atât de tare este pentru ceea ce reprezintă în ochii lui – un fel de simbol al familiei lui distruse. E mult mai ușor să dai vina pe altceva, nu pe propriii părinți.

— Cât ați fost împreună?

— Trei ani jumătate.

Merrick a dat din cap.

— Dar tu? Ai locuit mereu în oraș?

— În fiecare vară petreceam aici o săptămână, cu Kitty și mama. Dar, da, m-am născut și am crescut în New York. Mama a plecat la New York la facultate și nu s-a mai întors acasă. Pe vremea aceea, a fost una dintre primele femei agent de bursă. A murit acum șase ani de cancer la sân.

— Îmi pare rău.

— Mulțumesc.

— Dar tatăl tău?

— S-a pensionat și s-a retras în Florida anul trecut. Nu s-a mai recăsătorit după mama. Sora mea locuiește acolo, are copii, așa că s-a mutat nu prea departe de ea.

— Şi tu ai fost... logodit la un moment dat, nu?

Ochii lui Merrick m-au fulgerat scurt înainte de a se îndrepta din nou spre drum. A strâns din buze.

— Îți place să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, nu?

— E o chestie care ține de meseria mea. Pun întrebări și încerc să potrivesc piesele de puzzle la locul lor, pentru a avea o imagine completă.

— A, da? Şi în legătură cu mine ce piese de puzzle ai reușit să potrivești la locul lor?

Nu am vrut să pomenesc despre comentariul pe care-l făcuse Will – cum că logodnica lui îl distrusese de-a dreptul –, așa că i-am dat un răspuns vag:

— Am auzit menționându-se cum că ai fost logodit cu fosta ta parteneră de afaceri și că nu s-a terminat bine.

Merrick se uita în gol la drum. Am crezut că acesta fusese sfârșitul conversației noastre, dar pe urmă l-am auzit dregându-și glasul.

— Mi-ai povestit multe lucruri din viața ta care au fost cu siguranță foarte greu de depășit. Totuși, se pare că ai găsit o modalitate să te împaci cu ele. Mie îmi este mult mai greu să vorbesc despre ale mele.

— Da, am dat din cap. Fiecare are modul lui de a face față unor probleme de genul acesta. E în regulă. Nu am vrut în niciun caz să te presez să discuți despre ceva ce nu-ți este la îndemână. Sau dacă nu te simți în largul tău...

O bună bucată de vreme, Merrick a tăcut. M-a surprins când a început din nou să vorbească.

— Eu și Amelia am înființat împreună afacerea asta, deși ea nu a vrut să fie partener cu drepturi egale și nici eu nu-i voiam numele pe ușă.

— De ce nu?

A început să bată darabana cu vârfurile degetelor pe volan.

— Spunea că nu e genul care să-și dorească să le facă pe plac oamenilor. Nu voia să aibă deloc de-a face cu personalul sau cu vreun consiliu director. Obișnuia să afirme că vrea să joace Monopoly ca să-și câștige existența, dar nu voia să fie proprietara vreunei firme anume.

— Și-atunci de ce a devenit partener?

— Eu am obligat-o, practic, s-a încruntat Merrick. Era mai deșteaptă ca mine și înțelegea oamenii mai bine, deși cu majoritatea nu voia să aibă de-a face. Plus că în primul an a făcut mai mulți bani decât orice agent de investiții din industria asta, așa că merita mai mult.

— Super! Pare că era, într-adevăr, un fel de geniu în domeniu.

— Chiar era.

Nu s-a oferit să spună mai mult de-atât, așa că m-am întrebat dacă ar fi cazul să mai insist. Dar eram curioasă. Știam că murise, dar nu știu de ce aveam impresia că nu moartea ei fusese cea care-l distrusese pur și simplu pe Merrick.

— Pot să te întreb ce anume s-a întâmplat între voi doi?

Se apropia ieșirea spre aeroport, așa că Merrick a pornit semnalizarea pentru a intra pe banda din dreapta. Privirile ni s-au intersectat pentru o clipă, atunci când s-a uitat peste umăr înainte de a schimba banda.

— Povestea mea nu e chiar diferită de a ta. Am descoperit că nu cunoșteam cu adevărat persoana cu care aveam de gând să mă însor.

— Îmi pare rău.

Am ieșit de pe autostradă pe șoseaua care ducea la aeroport. Merrick mi-a arătat undeva în față.

— Uite, acolo e un loc de parcare. Cei de la serviciul clienți mi-au spus să urmăresc indicatoarele până la zona de preluare a pasagerilor și să intru în biroul aflat în arealul de recuperare a bagajelor. Sper să nu dureze prea mult, dar sugestia mea e să faci o tură și să te oprești să aștepți în acel spațiu de parcare. Îți trimit mesaj după ce-mi iau bagajele.

— OK.

Aș fi vrut să mai pun întrebări, dar m-am gândit că poate Merrick a schimbat intenționat subiectul.

— Cum îți mai e fundul astăzi? a întrebat. Ciobul ăla a pătruns destul de adânc.

— Mă doare. Dar m-am uitat de dimineață și am văzut că nu e prea roșu sau ceva.

— Dacă ai nevoie de încă o opinie, nu trebuie decât să-mi spui.

Mi-a făcut cu ochiul, ceea ce, desigur, mi-a stârnit un stol de fluturi în stomac.

Dumnezeule, dacă mă îndrăgosteam de omul ăsta eram pierdută. Nu numai că era șeful meu... dar amândoi avusesem relații absolut dezastruoase cu niște oameni cu care și lucraserăm. Iar soră-mea avusese dreptate să-mi atragă atenția că bătălia pe care o dădea Merrick era mai grea decât a mea. Trebuia să încerce să uite o fantomă. Să treacă mai departe. Dar cu cât petreceam mai mult timp cu el, cu atât îmi plăcea mai tare și, mai rău, cu atât aveam mai multe fantezii. Oare era posibil să fie adevărat ceva din ce-mi spusese Kitty?

Am tras pe dreapta la terminal. Am ocolit mașina ca să mă urc la volan și Merrick a intrat în aeroport. Dar înainte să apuc să mă întorc la locul de parcare, m-a sunat să-mi spună că și-a luat bagajele. Așa că am pornit înapoi.

— Ce repede a mers! am comentat când a deschis portiera din dreapta.

— Da, a fost destul de rapid. Biroul era gol și bagajul meu era într-o parte, alături de altele câteva.

— Vrei să facem schimb? Să conduci tu?

— Nu. În afară de cazul în care nu vrei tu să conduci.

— Nu, sunt bine.

Merrick și-a prins centura.

— Mă gândeam, dacă tot e Marvin acasă, ce-ar fi să facem un mic ocol?

Am ridicat din umeri.

— Sigur că da. Unde să mergem?

— Ai spus că acele locuri pe care le ai de închiriat nu-s prea departe de aici, nu?

Am făcut ochii mari, zâmbind.

— Sunt la numai o jumătate de oră de-aici. Adică o luăm spre casa lui Kitty, dar ieșim de pe autostradă puțin mai devreme și ne abatem puțin înspre est.

— Păi hai să le vedem. N-am stat niciodată într-o căsuță din copac și nici într-un camping.

— E un camping *îmbunătățit*.

— Scuze, camping îmbunătățit, a zâmbit Merrick.

Am băgat în viteză și am pornit-o într-acolo.

— Sunt așa de bucuroasă! Nu sunt sigură dacă sunt închiriate sau nu, dar pot să mă uit pe site când ajungem. Iar dacă sunt, o să ți le arăt doar pe dinafară.

— Foarte bine.

Tot drumul, Merrick m-a lăsat să bat câmpii despre diferitele lucruri pe care le făcusem pentru a transforma locuințele în cel mai bun mod posibil, ca să devină perfecte pentru închiriat.

— Ambele căsuțe au luminatoare uriașe, drept care în timpul zilei e lumină naturală din belșug, iar noaptea e absolut incredibil. Proprietatea are șaizeci de

acri, deci nu e prea multă poluare și într-o noapte senină poți sta culcat în pat și să vezi stelele.

Am simțit privirea lui Merrick, așa că m-am uitat spre el.

— Ce?

— Nimic, a clătinat din cap cu un zâmbet cald. Doar că te luminezi la față când vorbești despre ele.

— Chiar? Atunci cred că te-am amețit având în vedere că te-am și bătut tot timpul la cap, tot drumul.

— Nu-i nicio problemă, a râs Merrick. Mi-a făcut plăcere. Îmi amintește mult de vremea când am înființat compania. Vorbeam tot timpul despre ea.

Am arătat spre o șosea care se vedea la depărtare.

— Aia e. Intrarea e cam la un kilometru și jumătate distanță, pe-acolo. Și pe urmă sunt mai multe poteci care duc spre diversele locuri de închiriat.

Am pornit semnalizatorul.

— Trag pe dreapta după ce intrăm pe șosea, să verific pe site dacă sunt goale.

— Foarte bine.

Nu cred că m-am mai bucurat vreodată așa să văd că două dintre proprietăți *nu* erau închiriate astăzi. Și campingul, și una dintre căsuțele din copac avuseseră oaspeți care plecaseră de dimineață. Așa că aproape am chițăit de bucurie când am pornit din nou mașina.

— Sunt două libere: una în camping și o căsuță în copac. La care vrei să mergi mai întâi?

— La oricare vrei tu.

— La căsuță, clar.

După ce am ajuns la intrarea pe proprietate, am văzut indicatoarele de lemn cu săgeți care arătau spre diferitele locuri de închiriat. Merrick a privit în jur.

— Cred că sunt greu de găsit noaptea.

— Da, așa e. De asta le spunem oamenilor că e mai bine să ajungă aici în timpul zilei. Dacă nu reușesc, trebuie să meargă foarte încet și cu faza lungă aprinsă ca să vadă indicatoarele de pe copaci.

Când ne-am apropiat, i-am arătat în sus.

— Uite, asta e prima.

Merrick a lăsat capul în jos, ca să vadă mai bine prin parbriz.

— Mi se pare minunată.

Am parcat și l-am dus pe Merrick să vadă împrejurimile. Zona era traversată de un pârâu, iar eu alesesem intenționat pentru căsuțele din copaci locurile care să se afle cât mai aproape de acesta. Astăzi, debitul era destul de consistent și se și auzea tare.

— Nu există sunet mai potrivit pe care să adormi.

— Și se aude de sus? a întrebat Merrick.

— Da.

— Frumos.

I-am arătat cărarea care se îndepărta de pârâu.

— Poteca aia duce până sus, la marginea proprietății, ocolind practic întreg terenul. Cam la cinci kilometri mai încolo, dar ieșind de pe ea, se găsește un mic lac. Avem o hartă pe site-ul nostru, dar nu există o cale precisă pe care să o iei.

— Și cine vine să închirieze aici? Cei cărora le plac drumețiile? Iubitorii de natură?

— Da, sigur, plus oamenii care simt nevoia să iasă din oraș în weekend, am răspuns și i-am făcut semn să mă urmeze. Vino, hai să ne urcăm în căsuță.

Când am ajuns în interior, am dus degetul arătător la buze, cu bine-cunoscutul semn să facă liniște. Fereastra fusese lăsată deschisă și se auzea zgomotul pârâului. Cam la fiecare zece secunde, adia vântul,

ceea ce făcea frunzele să fâşâie în armonie perfectă cu apa.

Am zâmbit mândră.

— Cum ți se pare? De poveste, nu?

S-a uitat în jur. Căsuța din copac avea doar vreo 23 de metri pătrați, dar era dotată cu tot ce trebuia: un mic frigider, o plită, o chiuvetă, baie cu duş şi un pat cu o noptieră. Podelele erau din parchet, dar le alesesem să se potrivească perfect cu felul în care arăta scoarța copacului pe afară, iar interiorul era vopsit în galben pal.

— Mi se pare incredibil, a spus. Ştii că oamenii sunt dispuşi să plătească pentru a avea un astfel de fundal sonor, ca să adoarmă. Nu-mi dau seama la ce mă aşteptam, cred că, probabil, la nişte colibe cu pământ pe jos, sau nu știu. Dar locul ăsta arată exact ca unul pe care l-ai putea închiria în Manhattan.

S-a încruntat uşor.

— Stai puțin... Cum de există curent electric şi canalizare aici?

— A, totul este ascuns, încastrat, şi firele electrice, şi țevile. Totul coboară prin spatele copacului, până la bază. Nu se vede nimic când urci pe scară şi sunt şi date cu vopsea pentru exterior ca să fie şi mai puțin observabile. Țevile merg de la baza copacului, pe sub pământ, până la un mic generator aflat lângă magazia de depozitare din spate, dincolo de tufişuri. Tot sistemul electric l-am obținut pe gratis. Când eram în şcoală, am oferit servicii medicale la domiciliu pentru mama suferindă a unui electrician, în schimbul unor lucrări din partea lui acasă la bunica. Aşa că l-am sunat pe acelaşi electrician atunci când m-am apucat să construiesc căsuțele astea. Aveam de gând să-l plătesc, dar m-am trezit că m-a întrebat dacă vreau să fac în

schimb nişte şedinţe de consiliere psihologică pentru fiica lui cu OCD[3].

— La naiba! Şi pentru mine nu ai fost în stare să obţii decât nişte biscuiţi pentru pisici în schimbul spermei. Cred că e cazul să mă consider jignit.

Am pufnit în râs, ridicând din umeri.

Merrick a măsurat din nou ce era prin încăpere.

— Asta e ceva mai modernă decât căsuţa din curtea bunicii tale. Deşi nu văd nicăieri telefonul încrustat cu pietre preţioase şi nici frigiderul roz de plastic.

— Ştiu. Dar are ăsta...

M-am apropiat de pat, m-am întins şi am bătut uşurel cu palma locul de alături.

— Vino şi tu. Trebuie să ai parte de experienţa completă.

Merrick s-a arătat amuzat, dar nu a refuzat. S-a întins pe pat, alături de mine, şi s-a uitat în sus, prin tavanul de sticlă. Pe la margini se vedeau crengile mişcându-se în bătaia vântului, dar cea mai mare parte a luminatorului însemna cerul albastru şi senin.

— Închide ochii, am spus.

— OK, l-am auzit şi mi-am dat seama după ton că zâmbea.

— Acum imaginează-ţi că e noapte. Nu vine de nicăieri nicio lumină, în afară de stelele care scânteiază deasupra ta.

Am tăcut o clipă, închipuindu-mi eu însămi scena.

— Acum imaginează-ţi stelele sclipind şi ascultă sunetele din jurul nostru.

Am tăcut amândoi mai mult timp. Când am deschis în cele din urmă ochii, m-am uitat spre el şi am văzut, mirată, că se uita la mine.

---

3 Prescurtare pentru tulburare obsesiv-compulsivă (n. tr.).

— Ar trebui să te uiți spre Ursa mare, am spus.

Privirea lui Merrick a coborât asupra buzelor mele, înainte de a se ridica din nou ca să o întâlnească pe a mea. Am simțit din nou fluturii aceia din stomac, care mă vizitau adesea în preajma lui.

— Ești absolut uimitoare, știi?

— Asta înseamnă că-ți place căsuța mea din copac?

A râs încet.

— Da. Dar mă refer la tot ansamblul acum. Ești deșteaptă și amuzantă, nu ai avut nicio ezitare să te sui într-un avion să vii să o ajuți pe Kitty și, din câte se pare, ești foarte preocupată de starea de bine a pacienților tăi. Dar, mai mult decât atât, ești probabil cea mai rezistentă persoană pe care o cunosc, cea mai puternică! Ai crescut înconjurată de furie și abuzuri. Majoritatea oamenilor ar fi transformat experiența asta într-un scut cu care ar fi umblat peste tot, folosindu-l să țină oamenii la distanță. În schimb, tu ai construit niște locuri unde oamenii pot veni să scape de problemele din viața lor – și mai și donezi toate profiturile unui adăpost pentru victimele violenței domestice.

A făcut o pauză și s-a uitat în altă parte.

— Fostul tău logodnic a fost un dobitoc laș, care nu a putut face față femeii puternice care ești, de asta s-a comportat ca un puști.

Cuvintele lui Merrick mi s-au impregnat în suflet, umplându-mi pieptul de emoție. Am clătinat din cap.

— Nimeni nu mi-a spus vreodată ceva așa de frumos. Nici nu-mi dau seama ce aș putea răspunde acum...

Merrick a zâmbit, aproape cu tristețe.

— Dacă ăsta e cel mai frumos lucru pe care ți l-a spus vreodată cineva, atunci fostul tău logodnic nu era numai laș, ci și un mare idiot.

M-am întors pe o parte ca să mă uit la el, vârându-mi palmele sub obraz.

— Pot să-ți pun o întrebare directă?

— Sunt foarte curios care anume, a ridicat dintr-o sprânceană.

Îmi bătea inima să-mi iasă din piept și am clătinat din cap.

— Știi ce? Mai bine nu.

— Nu poți băga la loc sub cheie o întrebare de genul ăsta. Dă-i drumul, Vaughn. Nu mi se pare că-ți stă în fire să te porți cu menajamente în legătură cu nimic.

— Păi, adevărul e că.... mi-a spus Kitty că... Mă rog, ea crede că îți place de mine.

Merrick a zâmbit.

— Bunica mea e o femeie înțeleaptă.

Nu mă așteptasem să recunoască.

— Vrei să spui că are dreptate?

— Cred că deja știi răspunsul la întrebarea asta.

Am dat din cap și m-am uitat o clipă în altă parte.

— Atunci cum se face că nu ai...

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Cum se face că nu m-am aruncat pe tine?

— Da..., am râs.

Merrick și-a vârât degetul sub bărbia mea și a ridicat-o până când ochii ne-au ajuns la același nivel.

— Pentru că, în ciuda faptului că sunt de părere că sentimentul e reciproc, am senzația că ar fi ceva ce apoi ai regreta. Mă înșel?

L-am privit drept în ochi.

— Nu e din cauza ta. Evident, eu am mari probleme să mai am încredere în cineva. Ca să nu mai spun că ești șeful meu, iar mie îmi place mult ce fac. Și tu.... tu ai pierdut persoana iubită, am clătinat din cap. Cu toate

circumstanțele astea împotriva noastră, normal că nu mă simt în largul meu.

Merrick a zâmbit trist.

— Dacă e să fie, o să-ți dai seama și o să te convingi singură, când va veni vremea.

— Și cum o să știm că a venit vremea?

Ochii i-au devenit mai intenși.

— Bănuiesc că vom ști atunci când o să simți limba mea până în fundul gâtului – sau, și mai bine, altceva chiar.

Am izbucnit în râs și i-am tras una peste piept în joacă. S-a ridicat de pe pat și mi-a întins mâna.

— Haide. Ar fi bine să ieșim de-aici înainte să fie prea târziu.

— Oh, dar nu vine nimeni să se cazeze azi aici.

— Nu asta am vrut să spun.

— Păi atunci de ce e nevoie să ne grăbim să ieșim de-aici?

— Fiindcă dacă mai stau cinci minute cu tine în patul ăsta o să te trezești că-ți cauți hainele pe podea.

CAPITOLUL 17

Merrick

A doua zi, m-am trezit devreme. Casa lui Kitty era în continuare cufundată în liniște și întuneric, așa că nu m-am deranjat să-mi trag un tricou pe mine înainte să mă duc la baie. Când am pus mâna pe clanță, însă, ușa s-a deschis brusc.

Evie a apărut în fața mea, înfășurată doar într-un prosop. Și-a dus impacientată mâna la piept.

— *Drace!* M-ai speriat de moarte!

— Iartă-mă! N-am crezut că deja e cineva în picioare.

— Voiam să-mi fac un duș înainte să se trezească Kitty, ca să nu-i stau în cale. Dar mi-am dat seama că mi-am uitat balsamul de păr în bagaj.

— Te superi dacă intru eu puțin la baie până te duci să-l iei?

A clătinat ușor din cap, strângând mai tare prosopul pe ea.

— Nu, sigur că nu. Intră liniștit.

După ce m-am ușurat, am ieșit și am găsit-o pe Evie așteptând în hol. Fără să vreau, nu m-am putut abține să nu mă uit la conturul siluetei ei. Prosopul îi ajungea numai până la partea de sus a coapsei și deși era prins strâns în partea de sus, pieptul plin era gata să

dea pe dinafară. Mi-ar fi plăcut să mă vâr puțin în zona aia, măcar pentru câteva clipe. Când, în cele din urmă, ochii mei și-au găsit drumul înapoi spre ai ei, a zâmbit atoateștiutor.

— Perversule!

M-am mirat.

— Eu sunt pervers? Tu umbli pe-aici pe jumătate dezbrăcată și deja mi-ai arătat fundul. Și te-am mai și văzut în sutien. Pe bune, chiar trebuie să încetezi să te mai dai la mine în felul ăsta.

Și-a pus mâna pe pieptul meu și m-a vârât în tocul ușii. Pe urmă s-a strecurat și ea în cadrul ușii, alături de mine. Nu ni se atingeau trupurile, dar erau al dracului de apropiate. S-a ridicat pe vârfuri și m-a privit în ochi.

— Pun pariu că dacă las ușa întredeschisă voi avea dovada clară cine e perversul.

Am înghițit în sec. *La dracu!* Aveam o poftă nebună să-i arăt exact cât de pervers mă simțeam în clipa aceea. De fapt, era cam la zece secunde depărtare de a afla, fiindcă atitudinea ei mă întărâtase peste poate. Sigur avea să fie surprinsă când se trezea cu membrul proptit în abdomen. Chiar atunci însă, Evie s-a strecurat pe lângă mine în baie și mi-a făcut pa-pa fluturând din degete.

— Ai face bine să te dai la o parte, perversule, ca să pot închide ușa, mi-a zâmbit.

— Ești foarte rea, am gemut.

Mi-a trebuit până la ultimul grăunte de voință să plec când a tras ușa și a închis-o. Am rămas în mijlocul holului câteva minute, frământându-mă ce să fac. Din fericire, argumentele mi-au fost întrerupte de glasul bunicii mele. Era exact dușul rece de care aveam nevoie.

— Merrick!

Am răsuflat ușurat și am intrat în camera ei.

— Bună dimineața, buni! Cum ai dormit?

— Ceva mai bine. Mi-am scos porcăria aia de orteză.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să o ții tot timpul pe picior ca să nu îți provoci probleme și mai grave.

— Piciorul ăla nu are nimic, mi-a făcut semn din mână. Au vrut numai să aibă motiv să mai încaseze niște bani pe asigurarea mea medicală.

M-am uitat prin cameră. Am găsit orteza pe măsuța de toaletă și m-am dus să o iau.

— Măcar pune-ți-o acum, înainte să te ridici.

A bombănit, dar m-a lăsat să o ajut să și-o monteze înainte să mergem împreună în bucătărie.

— În continuare îți pui zahăr în cafea suficient încât să-ți induci o comă diabetică? am întrebat.

Buni și-a ridicat cu mâinile ei mici piciorul cu ghipsul ăla greu pe scaunul de alături.

— Când ești așa dulce cum sun eu, trebuie să compensezi cumva toată dulceața pe care o răspândești în jur.

Deși bunica era, cu siguranță, unul dintre cei mai cumsecade oameni pe care-i cunoscusem vreodată, *dulce* nu era deloc un adjectiv cu care aș fi descris-o.

— Dacă personalitatea ta are legătură cu ceea ce mănânci, mă mir că nu pui lămâie în cafea, am tachinat-o.

Am pregătit două căni cu cafea și m-am așezat vizavi de ea, împingându-i ceașca astfel încât să poată ajunge la ea.

— Mulțumesc. Deci, spune-mi, ce ai de gând să faci în privința lui Everly?

— Evie?

Buni și-a dus cana la buze.

— Mm-hm.

— Păi cred că o să plece acasă după ce mergi la medic. Știu că a vrut să fie aici când te hotărăști, în sfârșit. O să verific dacă are vreun zbor mâine-dimineață.

— Nu te întrebam despre planurile ei de călătorie, tântălăule. Întrebam când ai de gând în sfârșit să acționezi.

— Cum adică să acționez?

— Am văzut felul în care te uiți la fată în clipele când ai impresia că nu e nimeni atent. O femeie ca ea nu va rămâne singură prea mult. Așa că nu mai pierde vremea și aruncă-te în ring.

O, Doamne! Am clătinat din cap.

— Nu vreau să vorbim despre asta, buni.

— Și de ce dracu nu vrei, mă rog? De cât timp nu ai mai avut prietenă? Și nu mă refer la vreo fufă cu care să ți-o tragi, mă refer la o fată cumsecade, cu care să ai o relație.

Expresia „fufă cu care să ți-o tragi" nu ar trebui să iasă vreodată de pe buzele unei bunici.

— În ultimii ani, m-am concentrat mai mult asupra afacerilor mele. În plus, nu asta vrea Evie.

— Tâmpita aia chiar și-a pus amprenta asupra ta, s-a încruntat buni. Să știi că îmi fac griji din pricina ta, Merrick. Când îți închizi inima în fața unei șanse la iubire, să știi că te lipsești de cel mai important lucru din viață.

— Dar nu asta fac.

— OK. Atunci, fă-mi pe plac și hai să discutăm puțin. Everly ți se pare atrăgătoare?

Am oftat, conștient că buni nu va renunța niciodată dacă nu-i răspund la întrebări.

— Da, e o femeie frumoasă.

— Și are și un fund foarte mişto.

Am clătinat din cap, râzând.

— Da, Evie are și o siluetă armonioasă.

— Și nu ți se întâmplă deseori să te întrebi ce se petrece în mintea ei?

— Ba da, dar e psiholog. E terapeut, normal că are un fel unic de a privi lucrurile.

— Ți-ai putea imagina viitorul alături de ea?

Nu voiam să dau vina pe Evie, susținând că ea era cea care oprea lucrurile să avanseze. Doar că devenea absolut inevitabil s-o fac.

— Buni, nu cu mine trebuie să vorbești. Evie știe că îmi place de ea.

— Normal că știe. Dar în același timp se uită la tine și vede un bărbat care și-a zăvorât sentimentele în sine, care e supărat pe lume – un bărbat care poate răspunde foarte rapid la întrebarea dacă se simte atras de ea, dar dacă aude cuvântul *viitor* se grăbește să schimbe subiectul. Sunteți amândoi niște tineri foarte frumoși. Nu cred că lipsa dorinței fizice ar fi problema, cred că e de vină teama de iubire.

— Sunt bine, buni! Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea. Nu îmi este teamă să mă îndrăgostesc.

Figura lui buni a devenit brusc serioasă.

— O, dar nici nu m-am gândit vreodată că ți-ar fi, drăguțule. Cred numai că îți este teamă că nu vei fi, la rândul tău, iubit.

— Mulțumesc mult că ai vrut să vii astăzi, am clătinat din cap, la volan. Nu aș fi reușit fără tine să o conving să se supună operației. Ce i-ai spus când ai vrut să rămâi singură cu ea câteva minute, ca să discutați între patru ochi?

Buni, Evie și cu mine intraserăm în cabinet să vorbim cu medicul după ce acesta o examinase. Ne-a expus

toate motivele pentru care buni avea nevoie de o histerectomie, dar ea s-a încăpăţânat să susţină sus şi tare că se va vindeca de la sine. Voia să mai lase să treacă timpul. Şi pe urmă Evie a întrebat dacă pot rămâne puţin singure. Douăzeci de minute mai târziu, bunica semna documentele prin care îşi dădea consimţământul pentru operaţie şi deja era programată pentru miercurea următoare.

— Chiar vrei să ştii? a zâmbit Evie.

— Nu neapărat, am oftat. Dar îţi mulţumesc!

Buni ne rugase să o lăsăm la Marvin, aşa că acum intram pe aleea din faţa casei numai noi doi.

— Cu plăcere, a răspuns Evie.

Am parcat maşina şi am oprit motorul, dar nu am făcut vreo mişcare să cobor.

— Cred că o să stau să lucrez de aici până ce va ieşi din spital şi se va întoarce acasă în siguranţă. Probabil voi angaja şi o asistentă să vină să vadă dacă totul e în regulă, ceea ce o s-o enerveze la culme.

— Asta e clar, a zâmbit Evie. Dar mă bucur că vrei să rămâi aici. O să văd dacă găsesc bilet la o cursă mai târziu, în seara asta sau mâine-dimineaţă. Nu am anulat încă pacienţii de mâine şi nu aş vrea deloc să creadă oamenii despre mine că nu-mi dau interesul nici măcar acum, cât sunt încă la început.

— Nu cred că e cazul, dar te înţeleg.

— Ai ceva împotrivă să revin? Operaţia e programată miercuri şi doctorul a spus că va sta în spital numai două sau trei zile, aşa că probabil va reveni acasă vineri sau sâmbătă. Aş putea veni şi eu să-mi petrec weekendul aici.

— Sunt sigur că i-ar face mare plăcere. Deşi să ştii că te pot primi înapoi cu o singură condiţie.

— Da?

— Plătesc eu avionul. Și îți voi da înapoi banii pe biletele pe care le-ai plătit deja.

— Nu, nu e nevoie. Aș fi făcut același lucru pentru Kitty și dacă nu ai fi fost tu șeful meu.

— Știu. Dar mă va face pe mine să mă simt mai bine.

A dat din cap, dar am avut senzația clară că nici nu-i trecea prin minte să-mi dea nota de plată, așa că mi-am propus să o anunț pe Joan de la HR să îi includă și o primă la următorul salariu.

Am intrat și, cum astăzi bursa era deschisă, am avut de lucru și o grămadă de telefoane de dat. Evie și-a făcut rezervare la un avion mâine, la 6 dimineața, după care a zis că trage o fugă până la magazin să ia câte ceva pentru a pregăti cina.

Când am intrat în bucătărie, unde se afla ea, era deja aproape șase.

— Ce bine miroase aici!

— Fac piccata cu pui, dar cred că aroma pe care o simți e de la prăjiturelele pe care le am în cuptor.

— Uh-oh! Ar trebui să-mi fac griji că ai un motiv anume pentru care te-ai apucat să faci prăjituri?

— Nu, sunt bine dispusă, asta e tot, a zâmbit ea. Mi-a făcut plăcere să petrec aici câteva zile și mă simt ușurată că și Kitty se simte bine și, mai ales, că a acceptat să se opereze.

— Da, și eu la fel.

Evie s-a întors cu fața spre mine și s-a sprijinit de insula din mijlocul bucătăriei.

— Pot să spun ceva fără să te supăr?

— Începutul ăsta nu e deloc propice unei conversații...

— Nu e ceva grav, a râs. E doar o observație.

Mi-am încrucişat brațele la piept și m-am sprijinit de blat, în fața ei.

— Dă-i drumul. Spune ce ai de spus, lovește-mă.

— Ei bine... să știi că ești cu totul altă persoană când nu ești la birou. Acolo pari rece și dur, când, de fapt, ești un tip cald, moale, de treabă.

— Cuvântul *moale* nu e în niciun caz de dorit pentru a descrie un bărbat, din mai multe motive...

Evie a zâmbit.

— Dacă ai lăsa să se vadă măcar un crâmpei din această latură a ta, cred că efectele pe termen lung ar fi extrem de benefice.

Am lăsat ochii în jos, fără să spun nimic o vreme.

— Cred că e posibil să fi uitat că mai există și latura asta a mea. Poate că această călătorie aici a fost mementoul de care aveam nevoie.

— Bunica ta este o doamnă deosebită. Reușește să scoată la iveală tot ce e mai bun în ceilalți.

Am ridicat ochii și i-am prins privirea lui Evie.

— Da, e o doamnă deosebită. Dar nu sunt sigur că ea este cea care a produs această schimbare.

Buzele lui Evie s-au întredeschis și pentru nu știu câtă vreme am rămas cu privirea ațintită asupra lor. Când în cele din urmă mi-am forțat ochii să se ridice, ca să-i întâlnească pe ai ei, am descoperit că mă privea la fel de intens cum o privisem eu pe ea. Dar atunci...

— Merrick! Ne-am întors! a strigat buni din cealaltă cameră. Voiam doar să te anunț în caz că am picat într-un moment nepotrivit.

Evie și cu mine ne-am uitat unul la altul, zâmbind larg. Nu eram sigură dacă buni venise exact la momentul potrivit sau dimpotrivă.

CAPITOLUL 18

Evie

De-abia așteptasem întâlnirea cu pacientul meu de vineri dimineață și asta din mai multe motive. Mai întâi, erau mult mai mulți agenți bărbați decât femei și până acum nu cunoscusem decât o singură femeie broker. Dar, în al doilea rând, pentru că Merrick spusese că Colette Archwood îl ura. Așa că eram curioasă ce voi afla astăzi.

Orice sesiune a mea ținea patruzeci și cinci de minute, așa că primele patruzeci, alături de Colette, am discutat tot felul de nimicuri ca să-mi pot contura eu profilul persoanei. Nu mi s-a părut că ar avea vreo problemă cu slujba ei sau cu Merrick, cel puțin până acum.

— Și, deci, cum de ai ajuns să lucrezi la Crawford Investments? am întrebat-o. Am impresia că aproape toți cei cu care am vorbit până acum au avut o legătură cu Merrick sau cu unul dintre manageri.

— M-a adus, s-a încruntat ușor Colette, una dintre cele mai bune prietene... Amelia Evans.

— Oh.

Colette a oftat.

— Înțeleg că ai auzit de Amelia.

De obicei mă mândream cu faptul că sunt în stare să nu mi se vadă pe față reacțiile în timpul sesiunilor de

terapie, dar se părea că lăsasem să-mi alunece masca. Am clătinat din cap.

— Doar că a fost una dintre fondatoarele acestei firme și că nu mai e printre noi.

Colette a repetat după mine.

— Nu mai e printre noi. Ce modalitate frumoasă de exprimare!

M-am încruntat, nedumerită.

— De ce? Nu se spune că nu mai e printre noi?

— O, ba da. Desigur. De murit a murit. Numai că expresia asta sună... nu știu, așa, plină de liniște, de resemnare. Ca și cum era bolnavă și, când i-a sosit ceasul, a venit un înger care a luat-o cu el spre Porțile Raiului.

— Nu a fost bolnavă?

Colette a clătinat din cap.

— Amelia a murit într-un accident.

— Îmi pare rău.

— De fapt, mi-aș fi dorit eu să fi murit *chiar* într-un accident. Atunci poate că ar fi avut șanse să se odihnească în pace. Dar a mai trăit câteva luni după aceea. A fost oribil. Iar bărbatul pentru care lucrezi, cel pentru care lucrăm amândouă, nu a lăsat-o în pace nici măcar o clipă.

— A fost și Merrick implicat în accident?

— Nu. El...

S-a auzit o melodie ușoară din telefonul meu, semnalând finalul sesiunii noastre. Am pus mâna pe el și am oprit-o.

— Îmi pare rău. Zi-mi mai departe...

Dar momentul trecuse. Colette și-a îndreptat spatele, pe scaun.

— E în ordine. Cu trecerea anilor, am învățat că trebuie să mă concentrez pe amintirile pozitive pe care

le am cu Amelia, nu asupra morții ei. A fost o prietenă bună – imperfectă, ca noi toți, dar o femeie pe care o admiram și o iubeam.

Colette s-a ridicat în picioare.

— Mă bucur că te-am cunoscut. Îți urez multă baftă aici, la Crawford. De vreme ce discuția noastră este confidențială, bănuiesc că nu contează să-ți spun că probabil aceasta va fi singura noastră întâlnire de acest fel. Plec din firmă. Nu peste multă vreme, de fapt, mai am un pic mai mult de cinci săptămâni.

— Oh, nu mi-am dat seama...

A zâmbit.

— Asta pentru că ești singura care știe despre asta. Nu am de gând să le dau preaviz. Ziua în care îmi expiră contractul semnat va fi ultima mea zi aici. Am așteptat-o patru ani! Sau, mă rog, nu chiar așa. Am urât locul ăsta numai trei dintre ei. Dar cred că faptul că s-a înființat postul tău este un pas înainte în direcția potrivită pentru angajați. Pentru mulți dintre ei, chiar am sentimente de simpatie. Deci, atunci când ți-am urat baftă, am vorbit serios!

Colette mi-a întins mâna înainte să apuc să spun altceva.

— Ai grijă de tine, doamnă doctor.

Primul lucru pe care l-am făcut atunci când am aterizat a fost să-mi pornesc telefonul. Luasem un zbor de noapte spre Atlanta, după serviciu, și decolasem cu câteva minute întârziere, așa că acum era unsprezece și abia ajunsesem. Fusese o zi lungă, dar pentru mine era important că-mi încheiasem cu bine toate întâlnirile programate, înainte de a porni spre aeroport la ora cinci.

Până îmi luam bagajul și comandam un Uber, probabil avea să se facă miezul nopții până ajungeam la

Kitty. Însă nu îi dăduseră încă drumul din spital, ceea ce însemna că nu o voi deranja din somn cu sosirea mea atât de târzie. Merrick se oferise să vină să mă ia, dar refuzasem fiindcă nu voiam să-l deranjez. Totuși, când mi s-a deschis telefonul, după aterizare, primul lucru pe care l-am văzut a fost un mesaj de la el. L-am deschis.

Sunt la aeroport. Scrie-mi când ieși, ca să vin în fața intrării.

Bun... deci până la urmă nu va fi nevoie de Uber.

Geanta mi-a sosit destul de rapid pe banda de bagaje, așa că i-am scris lui Merrick să-l anunț că ies imediat. Când am ajuns, deja mă aștepta pe aleea din fața intrării. Era în picioare, lângă mașina roșie a lui Kitty, îmbrăcat într-un tricou negru și niște blugi – și la dracu' dacă nu arăta mai sexy ca oricând.

M-a privit pieziș apropiindu-mă.

— La ce te gândești oare? Mi se pare că zâmbetul ăla poznaș spune multe.

— Tocmai mă gândeam ce caraghios arăți în fața mașinii tunate a lui Kitty.

— Cum? Vrei să spui că nu-i de mine o mașină tunată?

— Clar nu, am zâmbit.

Merrick mi-a luat bagajul și l-a pus în mașină, înainte de a deschide portiera din dreapta.

— Uite ce e, *Prius*, nu cred că e cazul să emiți tocmai tu astfel de judecăți.

M-am urcat și mi-am pus centura.

— Ți-am zis că pot să iau un Uber. Nu era nevoie să ieși atât de târziu, e aproape miezul nopții.

— Nu mă deranjează, a ridicat din umeri. Mie îmi faci un serviciu prin faptul că vii aici. Măcar atât pot face și eu.

— Dar nu e niciun serviciu. Kitty e prietena mea.

S-a uitat spre mine zâmbind, apoi și-a îndreptat din nou privirea spre drum.

— Știu. Vezi, ăsta e unul dintre lucrurile care-mi plac la tine. Ești o tipă foarte loială.

— Unul dintre lucrurile, ha? Vrei să spui că mai sunt și altele?

Merrick a izbucnit în râs.

— Cum a fost la birou săptămâna asta?

— Păi nu a fost niciun fel de bătaie sau ceva, ceea ce înseamnă că lipsa ta a avut un efect benefic asupra nivelului de stres, l-am tachinat.

— A existat doar *o singură* bătaie.

Am zâmbit.

— A fost liniște la birou. Am apucat să mă văd cu o mulțime de oameni noi și am luat prânzul cu Will într-una din zile.

— Ai luat prânzul cu Will?

— Da. A spus că a comandat aceeași mâncare chinezească pe care o comandă mereu, dar când a ajuns, pachetul conținea și ce comanzi tu de obicei. Deci, o porție în plus. Bănuiesc că sunteți cunoscuți voi doi.

— Și cum a fost?

— Prânzul cu Will? Amuzant. Mă face să râd.

Merrick zâmbise de când îl văzusem, la ieșirea din aeroport, dar acum s-a posomorât. Avea buzele strânse și un rictus de gelozie. Nu m-am putut abține să-l întărât puțin.

— Will e singur, nu-i așa?.

Lui Merrick i s-a contractat maxilarul.

— Depinde de ziua săptămânii. De ce?

— De curiozitate, am ridicat din umeri.

Am văzut cum i se îngustează privirea.

— Nu m-aş băga în aşa ceva.

— În ce anume?

— Nu e o idee bună să te îndrăgosteşti de Will.

Nu aveam cum să mă înşel, într-adevăr avea maxilarele încleştate de nervi.

— Da? De ce? Există o politică a firmei care interzice relațiile la birou? Am citit manualul de reguli pentru angajați din scoarță în scoarță şi, din câte mi-am dat seama, singurele relații interzise sunt cele dintre şefi şi subordonați – cum am fi noi doi, de exemplu.

Strânsoarea mâinilor lui Merrick pe volan se intețise vizibil.

— Will nu caută ceva serios.

— Poate că nici eu nu caut ceva serios. De fapt, a trecut ceva vreme de când... şi o aventură cu cineva sună destul de bine.

Deja nu-mi mai puteam stăpâni râsul. Merrick se înroşise ca racul. Atât era de furios. Ceea ce începuse ca o călătorie uşoară şi veselă spre casa lui Kitty căpătase brusc un profil încordat. M-am simțit aiurea, aşa că am izbucnit în râs.

— Glumesc, glumesc... te tachinam doar. Nu mă interesează Will în felul acela.

— Şi-atunci de ce dracu' ai zis tot ce-ai zis?

— Pentru că mi s-a părut că te enervează. Şi mi s-a părut amuzant. Erai cumva... *gelos*, Merrick?

Merrick şi-a dres glasul.

— Nu.

Am zâmbit.

— Ba bine că nu...

— De ce aş fi gelos?

— Habar nu am. Chiar, *de ce* ai fi gelos?

— Cred că ai înţeles greşit situaţia.

— Mm-hm.

Merrick şi-a dat ochii peste cap. Dar, din fericire, nu mai strângea cu toată puterea volanul ăla.

— Cum se simte Kitty?

— Asistenta mi-a spus că, exact înainte de a adormi, la anestezie, l-a întrebat pe doctor dacă o poate repara ca să fie din nou ca o virgină de cincisprezece ani.

Am râs cu mâna la gură.

— Doamne, ce figură e!

— Cred că e probabil mai amuzant atunci când nu e vorba despre propria bunică.

— Sunt convinsă. Dar la telefon mi s-a părut că e foarte bine. Deşi, normal, de-abia aşteaptă să vină acasă.

A dat din cap.

— Eu mi-aş dori să o ţină acolo mai mult. Probabil îi vor da drumul mâine-dimineaţă, totuşi.

Când am ajuns acasă la Kitty, trecuse deja de miezul nopţii. Casa era învăluită în întuneric, în afară de lumina ce se revărsa din hol, dar era suficientă să se vadă şi în living.

Merrick a aruncat cheile în bolul de pe măsuţa de lângă uşă şi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Vrei să te duci la culcare? Eu o să beau mai întâi un pahar de vin, dacă vrei să mi te alături...

Mi-am lăsat jos poşeta.

— Mi-ar plăcea.

Niciunul dintre noi nu deschisese şi alte lumini, aşa că atmosfera mi s-a părut intimă, atunci când ne-am aşezat amândoi pe canapeaua mică, în penumbră. Am

trasat conturul paharului cu degetul, gândindu-mă cât de mult trecuse de când mă bucurasem de senzația asta.

— Mulțumesc că ai venit după mine.

— Plăcerea a fost de partea mea, a zâmbit Merrick.

Am lăsat capul într-o parte.

— Aș spune că am evoluat mult de la ultima noastră întâlnire, dacă poți spune că e o plăcere să te afli în compania mea.

A zâmbit din nou.

— Da, probabil că am evoluat.

Am sorbit din vin și m-am uitat fix la pahar.

— Vrei să știi un secret?

— E nevoie să-ți împărtășesc și eu unul?

— Nu, am râs.

— Atunci, normal.

— La început mă intimidai foarte tare, am ridicat din umeri. Nu numai în timpul interviului, când mă frământam dacă mă recunoscuseşi sau nu. Dar chiar și după aceea.

— Cum aşa?

— Cred că voiam să-ți dovedesc că te înșeli – că nu sunt incompetentă. Și o parte din mine nici nu era sigură că sunt în stare.

— Ba te pricepi foarte bine la meseria ta. Deja mi-ai oferit niște sfaturi legate de îmbunătățirea atmosferei de la serviciu și, în plus, toată lumea pare să te simpatizeze.

— Mulțumesc. Și eu am din nou sentimentul că mă pricep foarte bine la meseria mea. Nu cred că realizasem cât de tare îmi clătinaseră încrederea în mine evenimentele din ultimele șase luni. Logic că, dacă afli că logodnicul te înșală, începi să te îndoiești de toate relațiile pe care le ai, precum și de sexul opus, dar pentru mine a

fost chiar mai rău de-atât. M-a făcut să pun sub semnul întrebării lucruri de care obișnuiam să fiu atât de sigură – cum ar fi abilitățile mele profesionale și capacitatea de a lua decizii simple. Cred că mă întrebam în ce altă privință aş fi putut să mă înşel, dacă fusesem atât de sigură de relația mea cu un bărbat, încât să fiu dispusă să mă mărit cu el. Are vreun sens ce zic?

— Da.

Merrick nu a spus nimic o vreme.

— Și? Acum nu te mai intimidez?

— Nu, nu chiar, am clătinat din cap.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Atunci o să trebuiască să mă străduiesc mai tare.

— Dă tot ce poți, șefu', am zâmbit.

Merrick a izbucnit în râs. S-a aplecat și și-a scos pantofii, apoi a ridicat picioarele pe măsuță.

— Și, ia spune-mi, cu cine te-ai întâlnit săptămâna asta?

Am derulat în minte toate întrevederile, conform programărilor pe care le avusesem. Știam că mă întâlnisem cu șaisprezece persoane, aşa că am numărat pe degete. La paisprezece, mi-am dus degetul la buze, nedumerită ce nume nu-mi aminteam.

— Oh, da, știu. Îl uitasem pe John McGrath. A fost primul cu care m-am văzut după ce m-am întors. Și Colette Archwood. A fost ultima programare de azi, înainte să plec.

Merrick s-a încruntat.

— Și cum a mers cu Colette?

Desigur, regulile confidențialității mă împiedicau să-i spun că zilele acesteia la Crawford Investments erau numărate și mă împiedicau și să-i pomenesc despre ceea

ce comentase în legătură cu el și Amelia. Așa că am răspuns vag.

— A fost foarte deschisă și sinceră.

Merrick a ridicat capul, curios.

— Oh, frate! În cazul ăsta ar trebui probabil să fiu recunoscător că ai revenit totuși în seara asta, dacă a fost așa de deschisă cu tine.

Am zâmbit, sorbind din vin.

— M-ai avertizat că ai impresia că te urăște.

— Nu am impresia. Chiar știu. Și, în bună măsură, pentru că mi-a spus-o chiar ea. Dacă îmi amintesc exact, a fost chiar înainte de a mă scuipa în față.

Am făcut ochii mari.

— *Te-a scuipat în față*? Sau vrei să spui că era atât de furioasă când a țipat la tine că a și scuipat?

Merrick a clătinat din cap.

— A *scuipat* la propriu. Adică, așa cum se face, și-a adunat toată saliva și a scuipat.

— Și în continuare lucrează pentru tine? Asta pentru că are contract?

— Toate contractele de la firma mea au o clauză care-mi permite să le reziliez pentru lipsă de profesionalism sau de respect, indiferent despre cine este vorba.

— Și atunci de ce nu ai concediat-o?

— E complicat. La momentul acela, toată lumea se comporta sub imperiul emoțiilor. Era prietenă apropiată cu fosta mea logodnică și nu știa totuși tot adevărul cu privire la ce se petrecea. Crede-mă, am vrut să o concediez. Dar ce a făcut ea nu avea nimic de-a face cu afacerile. Nici măcar nu s-a întâmplat la birou, așa că am așteptat să văd cum se comportă când ne-am revăzut la serviciu. Nu eram sigur că o să mai vină a doua zi. Însă a venit. Rece ca gheața, dar și-a făcut treaba, și să știi că e foarte bună la ce face. Iar eu

am fost prea prins cu alte lucruri luni întregi după aceea ca să las și altceva să mă deranjeze. Când în sfârșit am început să știu din nou de capul meu, Colette și cu mine aveam deja o relație în care vorbeam numai și numai strictul necesar, în context de serviciu, și în cea mai mare parte a timpului ne ignoram reciproc. Oricum, între noi, a existat mereu un nivel intermediar de conducere, așa că nu era nevoie de interacțiuni prea dese față în față.

Merrick a făcut o pauză și a privit în jos, destul de mult timp.

— Fosta mea logodnică, Amelia, a suferit un accident. A stat în spital multă vreme. Colette nu a fost de acord cu unele dintre deciziile pe care le-am luat, odată cu trecerea timpului.

Am dat din cap.

— Îmi pare rău. Am auzit că a avut un accident. Dar nu știu niciun fel de amănunte. Probabil că ți-a fost foarte greu.

Merrick a dat din cap și a înghițit restul vinului din pahar.

— Mai vrei?

— Nu, mersi. Am băut două pahare în avion. Dacă mai beau, mâine o să mă trezesc cu durere de cap.

— Nu ții la băutură, deci, a zâmbit și s-a ridicat să-și mai toarne.

Când s-a așezat la loc, am văzut că mintea îi era în altă parte. Privea în gol, cu fruntea plină de cute. În cele din urmă, a dat pe gât jumătate din vin și s-a întors spre mine.

— Acum vrei să afli și tu un secret?

Mi-am frecat mâinile.

— Absolut! Iubesc secretele. Mama mă tachinează întruna cu asta... spune că e motivul pentru care m-am făcut psiholog.

— Ei, nici chiar așa, a zâmbit Merrick. Secretul meu nu e chiar așa de interesant.

— Oricum vreau să-l aud.

— E posibil să fi avut ceva împotriva aducerii unui terapeut la birou și din alte motive decât ți-am pomenit la început.

— A, da?

— Eu și Amelia avusesem ceva probleme înainte de accidentul ei. Am mers și la psiholog de câteva ori. Nu a fost chiar bine, așa că e posibil să-mi fi format o părere greșită.

— Oho! Înțeleg. Da, așa are sens. Dacă nu a funcționat în cazul tău, nu e de mirare că te-ai gândit că e o mare pierdere de vreme.

Merrick a dat din cap.

— Mulțumesc că mi-ai spus asta.

A zâmbit trist.

— Mulțumește-i lui Kitty.

— De ce? Ea te-a încurajat să-mi spui că ai fost la terapie?

S-a uitat jos, în pahar.

— Da, cam așa ceva.

În minte mi se învârteau atâtea întrebări... De exemplu, de ce oare se duseseră la terapie? Care fuseseră deciziile cu care nu fusese de acord Colette după accidentul Ameliei? Dar nu eram sigură cât avea să țină disponibilitatea asta de deschidere a lui Merrick, așa că am ales să pun întrebarea care mă frământa cel mai tare, asta în cazul în care, oricum, îmi va răspunde măcar la una.

— Sper că nu te deranjează că sunt așa de curioasă, dar pot să întreb cum a murit Amelia? Ce fel de accident a fost?

Merrick și-a frecat ceafa.

— A murit în urma unui accident de avion. Lua niște ore pentru a obține licența de pilot de avion de mici dimensiuni.

— O, Doamne! Groaznic! Dar nu erai și tu cu ea, nu-i așa?

Și-a terminat al doilea pahar de vin și a rămas tăcut un interval destul de lung, înainte de a pune paharul pe masă și a clătina din cap.

— Nu, nu eram cu ea. Era cu celălalt tip cu care se culca.

CAPITOLUL 19

Merrick

CU TREI ANI ÎN URMĂ

— Și eu când o s-o văd pe mica mea Amelia Earhart în acțiune?

Am luat-o de talie pe Amelia. Se îmbrăca să plece la lecția duminicală de pilotaj, de care se apucase cu câteva luni în urmă.

— O să fiu prea emoționată dacă ești tu acolo.

M-am încruntat.

— Asta chiar nu-mi vine să cred. Ție-ți lipsește, practic, gena emoției.

Amelia s-a scuturat să iasă din brațele mele și și-a luat o șapcă de baseball cu care s-a dus în fața oglinzii să și-o aranjeze pe cap, trecându-și coada de cal prin deschizătura de la spate.

— Mi-ai distrage atenția și trebuie să mă concentrez.

Aș fi putut să o contrazic, fiindcă amândoi știam că ăsta era doar un pretext. De când ne mutaserăm împreună, anul trecut, Amelia se apucase de o grămadă de hobbyuri, dintre care niciunul nu mă includea și pe mine. Înainte de lecțiile de pilotaj, fuseseră parașutismul și cățăratul, iar înainte de asta, turneele de poker pentru care zbura de colo, colo, în fiecare weekend. Mereu

fusese dependentă de adrenalină şi o mare amatoare de senzaţii tari, dar niciodată în felul ăsta.

— Nu te bosumfla, a zis întorcându-se la mine şi apucându-se cu ambele mâini de tricoul meu. De ce nu urmezi sfatul terapeutei de cuplu, să-ţi faci şi tu un hobby?

— De ce nu faci tu ce a spus terapeuta aia de cuplu, să petreci ceva timp şi cu mine?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Dar petrecem împreună optzeci de ore pe săptămână, la birou, şi mai şi locuim împreună.

— Asta nu înseamnă că ne şi petrecem timpul împreună. E vorba de muncă, iar acasă e ca şi cum am fi colegi de apartament.

S-a ridicat pe vârfuri şi şi-a lipit buzele de ale mele.

— Da, ca orice colegi de apartament, de-aia în dimineaţa asta te-am lăsat să mă scoli îndesându-ţi-o în mine.

Am vrut să-i amintesc că fusese *singura* dată când făcuserăm sex în ultimele două săptămâni şi că timpul pe care îl aveam împreună când o trezeam eu mai devreme era singurul pe care-l petreceam cu ea, în afară de cel de la birou, când discutam exclusiv despre bursă. Dar terapeuta ne spusese să încercăm să evităm discuţiile în contradictoriu, atunci când nu era absolut necesar, aşa că mi-am muşcat limba şi am încercat să fiu cât se poate de pozitiv.

— Ce zici de cină în seara asta?

— Probabil nu mă întorc înainte de şapte.

— E bine. Eu am o grămadă de chestii de rezolvat la birou. O să fac o rezervare pentru ora opt la restaurantul ăla mic italienesc de la care am comandat şi ţi-a plăcut.

A dat din cap că da.

— OK. Și ce zici să ne întâlnim acolo, în caz că întârzii puțin?

Am sărutat-o pe frunte.

— Da, perfect. Ai grijă! Și ascultă-l pe instructorul ăla, nu cum faci în majoritatea timpului cu partenerul tău de afaceri!

În cele din urmă, a zâmbit.

— Încerc. Dar nu promit.

— Mai doriți un cocktail, domnule?

Am clătinat gheața din paharul gol.

— Sigur, de ce nu? Se pare că am nevoie de ceva cu care să-mi ocup timpul.

Chelnerul a zâmbit, dând din cap. După ce a plecat, mi-am verificat telefonul pentru a zecea oară: era deja opt și treizeci și cinci de minute și nu aveam niciun apel ratat. Amelia îmi trimisese un mesaj pe la cinci jumătate, chiar înainte de a decola pentru ora de zbor. Spunea că au început târziu și că ne întâlnim la restaurant. Dar chiar dacă nu decolase propriu-zis înainte de șase, ora de zbor ținea patruzeci și cinci de minute, așa că ar fi fost timp suficient să ajungă aici până la opt.

Cincisprezece minute mai târziu, îmi terminasem și a doua băutură, fără să primesc vreo veste, iar apelurile mele către ea intrau automat pe robot. Așa că am ridicat mâna să-i fac semn chelnerului.

— Îmi pare rău! Am impresia că persoana pe care o așteptam la cină nu mai vine.

— Nu e nicio problemă. Doriți să comandați dumneavoastră?

Am clătinat din cap.

— Nu. Nota, vă rog.

— Desigur.

După ce am plătit, am scos şi nişte bancnote din portofel pe care le-am lăsat pe masă ca să acopere ora irosită aici. Când m-am ridicat, telefonul mi-a bâzâit în buzunar.

— Era şi cazul, am bombănit.

Dar când l-am scos, am văzut că pe ecran era alt număr, nu al Ameliei. Era un prefix local, aşa că am răspuns.

— Alo.

— Bună ziua! Domnul Crawford?

— Da. Cu cine vorbesc?

— Numele meu este Lucy Cooper. Sunt asistentă la unitatea de urgențe, la Spitalul Memorial.

Am înțepenit.

— Spitalul Memorial? S-a întâmplat ceva cu Amelia?

— Îmi pare rău să vă spun, dar a avut loc un accident.

— Ce fel de accident? A pățit ceva?

— Doamna Evans a căzut cu avionul. Starea ei este gravă, domnule Crawford.

Mi s-a format un mare nod în gât, făcând aproape imposibil să rostesc ceva.

— Vin imediat.

— Puteți să-mi spuneți unde e Amelia Evans?

Plătisem şoferului de Uber cinci sute de dolari în plus să mă aducă la spital ca vântul şi ca gândul.

Femeia de la ghișeu s-a încruntat uşor.

— Ce legătură de rudenie aveți cu doamna Evans?

— Sunt logodnicul ei.

A dat din cap.

— Eram aici când a fost adusă. Cred că e sus. Dar verific acum.

S-a făcut nevăzută și s-a întors câteva minute mai târziu.

— Pot să văd un act de identitate, vă rog?

Am scos portofelul și i-am împins permisul de conducere prin deschizătura de la baza ghișeului. Femeia l-a studiat puțin, apoi l-a împins la loc.

— Mulțumesc. Doamna Evans este la etaj. O pregătesc pentru operație. Dar domnul care a fost adus cu ea a spus că e soțul ei. Amândoi au ajuns cu ambulanța și au intrat prin spate, așa că nu am pus întrebări și nici nu am cerut acte.

M-am uitat la ea fără să înțeleg.

— Amelia nu are soț.

Femeia mi-a zâmbit ca un fel de scuză.

— Uneori oamenii mint în legătură cu cine sunt ca să nu-i scoatem afară, nefiind membri ai familiei. Dar numele dumneavoastră este în sistemul nostru ca fiind persoana cea mai apropiată a doamnei Evans. E la dosar de la o internare anterioară pentru o intervenție chirurgicală.

Am dat din cap.

— Da, când i s-a rupt apendicele, anul trecut.

— În sfârșit, a arătat ea spre stânga, puteți intra pe ușa asta. Treceți pe aici, vă deschid eu, apoi mergeți înainte până la lift și urcați la etajul cinci. Asistentele de acolo, de la chirurgie, vă vor pune la curent cu starea ei actuală.

— Mulțumesc.

Când am coborât din lift, am văzut un birou mare, de recepție, așa că m-am apropiat de el și am așteptat ca femeia îmbrăcată în uniformă albastră să-și termine convorbirea la telefon. Când a închis, nici nu am mai avut răbdare să aștept să mă bage în seamă.

— Am venit pentru Amelia Evans. Asistenta de la urgențe a zis că e în operație. Îmi poate spune cineva ce se petrece?

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Logodnicul ei, Merrick Crawford.

Asistenta s-a uitat spre zona de așteptare. Acolo era un singur tip. Cu capul în mâini, se trăgea încet de păr.

M-am uitat din nou spre el. De data asta, şi tipul a ridicat ochii. Privirile ni s-au întâlnit şi pe față i-a sclipit o scânteie de recunoaștere. Ceea ce-l făcea singurul care pricepea ceva din ce se întâmpla aici. M-am întors spre asistentă.

— Habar n-am cine dracu' e ăla.

Bărbatul s-a ridicat şi a venit spre noi. Părea ezitant.

— Sunt instructorul de zbor al Ameliei, Aaron.

Apoi s-a întors spre asistentă.

— Acesta este logodnicul Ameliei.

Asistenta s-a încruntat, clătinând din cap.

— Pot să văd niște acte de identitate?

Mi-am scos din nou permisul din buzunar, în timp ce bărbatul de lângă mine a clătinat din cap.

— Eu nu am nimic la mine. Când am lecții, îmi las portofelul şi telefonul într-un dulăpior.

Asistenta nu l-a băgat în seamă. A apăsat niște taste la computer şi pe urmă s-a uitat de câteva ori când la ecran, când la permisul meu.

— Îmi pare rău, domnule Crawford. Se pare că a fost o confuzie.

— Nu contează, nu-mi pasă! Îmi puteți spune cum e Amelia?

A dat din cap.

— Desigur.

A dat să spună ceva, apoi s-a oprit și s-a uitat spre instructorul Ameliei.

— Ne puteți scuza, vă rog?

— Oh... Da, sigur.

Aaron s-a întors în zona de așteptare. Asistenta a coborât vocea.

— Ce știți deja?

Am clătinat din cap.

— Nu știu nimic, la naiba!

A încuviințat.

— OK. Doamna Evans a fost adusă după prăbușirea unui avion de mici dimensiuni. A suferit traumatisme serioase la cap și la coloană. Traumatismul de la cap este chiar o fractură a craniului. Echipajul care a adus-o a spus că, la impact, practic acoperișul avionului s-a prăbușit, așa că e posibil ca asta să-i fi provocat traumatismul.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Dumnezeule mare! Și se va face bine?

Asistenta avea o față foarte serioasă.

— Impactul a produs o inflamație la nivelul creierului și medicii încearcă să elibereze cât de cât presiunea creată. Următoarele câteva ore sunt critice. A suferit și câteva fracturi vertebrale de care doctorii se vor ocupa dacă vor putea opri inflamația.

— Dacă... dacă vor putea opri inflamația? Și dacă nu vor putea? Ce se întâmplă atunci?

Asistenta a clătinat din cap.

— E absolut vital să reușească, domnule Crawford.

După aceea, am avut senzația că visez, pur și simplu. Asistenta a continuat să vorbească mai departe, dar vorbele au început să plutească în jurul meu, prin aer,

fără să le mai înțeleg. Când a terminat în cele din urmă, am văzut că mă privește cu atenție.

— Vă simțiți bine?

Am clătinat din cap.

— Cât durează operația?

— E greu de spus. Dar o operează o echipă incredibilă de medici. A intrat abia acum cincisprezece minute. O să revin și eu acolo peste câteva minute să văd dacă pot afla ceva noutăți, bine?

— Bine, mulțumesc, am dat din cap.

Mi-a făcut semn spre sala de așteptare.

— Ce-ar fi să mergeți să luați loc? Doamna Evans avea asupra ei niște bijuterii și alte obiecte personale când a fost adusă. Le-am scos, în caz că i se umflă membrele. Mă duc la seiful unde le depozităm de obicei să vi le aduc și puteți semna pentru ele. De asemenea, trebuie să îmi completați niște documente pentru ea.

— OK.

Chiar dacă-mi spusese să mă așez, am rămas în picioare, lângă birou, după ce s-a făcut nevăzută, încercând să înțeleg ceva din tot ce se întâmplase. După o vreme, mi-am amintit că instructorul Ameliei era aici. Poate că el îmi putea da mai multe detalii. Așa că am pornit spre el. Dar chiar în momentul când am vrut să întreb, a apărut asistenta cu o pungută cu fermoar și niște hârtii prinse pe un clipboard. Uitându-se în jos, a ridicat pagina de deasupra.

— OK, deci aici scrie că am luat două lănțișoare și un inel de logodnă.

Mi-a întins punguța.

— Vă rog să verificați obiectele pe care vi le predăm și să semnați pentru ele la baza paginii.

Am dat din cap.

— OK.

Mi-a întins clipboard-ul, un pix și punguța. Mi-am mâzgălit semnătura și i-am dat înapoi hârtiile înainte de a mă uita în punguță.

— Mulțumesc, a dat din cap.

Dar în timp ce ea se îndepărta, am ridicat punga să văd ce e înăuntru. Erau două lănțișoare pe care le-am recunoscut imediat. Doar că inelul de logodnă... în mod clar nu era al ei.

Asistenta ajunsese aproape de biroul ei, așa că am strigat după ea.

— Stați puțin!

— S-a întâmplat ceva? s-a întors spre mine.

— Ăsta nu e inelul de logodnă al Ameliei, am clătinat din cap.

S-a uitat la mine nedumerită.

— Dar eu însămi i-am scos bijuteriile doamnei Evans.

— Foarte bine, dar acesta nu este inelul ei de logodnă.

Atunci s-a ridicat instructorul de zbor.

— Este inelul Ameliei, a spus încruntat. Doar că nu este cel de la tine. E cel de la mine.

CAPITOLUL 20

Evie

Sâmbătă dimineața, am dormit mai mult decât aș fi vrut. Merrick făcuse deja duș și se îmbrăcase, iar atunci când am intrat în bucătărie, l-am găsit bând cafea. A ridicat cana spre mine în semn de salut.

— 'Neața, somnorilă!

— Nu-mi vine să cred cât e de târziu – aproape șapte jumătate. De ce nu m-ai sculat? Kitty poate fi lăsată să plece de la opt dimineața.

— A sunat mai devreme. Azi-noapte a avut febră, așa că acum îi fac niște analize de sânge ca să fie siguri că nu e vorba despre o infecție, a clătinat din cap. Chiar dacă iese astăzi, cu siguranță nu se va întâmpla la prima oră. Deci m-am gândit să nu te trezesc.

— O, nu! Nu e bine! O infecție post-operatorie poate fi gravă!

A dat din cap.

— Febra nu e prea mare, până în 38 de grade. Și asistenta a făcut greșeala de a-i spune lui Kitty că unora li se poate da drumul acasă dacă nu au temperatura foarte crescută. Normal, de obicei pe cei de vârsta ei îi țin acolo pentru monitorizare.

Am dus mâna la gură să nu pufnesc în râs ca proasta.

— Of, fir-ar să fie! Şi acum asistenta aia are un picior în ghips la fel ca al lui Kitty.

— Nu m-ar mira.

M-am aşezat la masă, în faţa lui Merrick. Privirea lui a zăbovit o vreme asupra pieptului meu, făcându-mă să mă uit în jos. Rahat. Uitasem să-mi pun sutienul. În dormitorul meu era cald, dar fereastra de la bucătărie era deschisă larg şi temperatura îmi întărise sfârcurile, acum vizibile pe sub tricou.

Merrick şi-a dres glasul şi s-a uitat în altă parte.

— Mă rog, Kitty mi-a spus să te întreb dacă poţi să-i duci nişte prăjitură, ceva ce se cheamă *monkey bread*[4]. Habar n-am ce înseamnă asta, dar mi-a zis că tu o să ştii.

— Era specialitatea bunicii mele, am zâmbit. E ca un fel de chiflă dulce, cu scorţişoară, doar că aluatul e copt în tavă. Bunica făcea prăjitura asta în formă mai simplă, punea nişte pandişpan în tavă şi deasupra foarte multă glazură lipicioasă de zahăr cu scorţişoară. Nu era cel mai sănătos lucru din lume, dar tuturor le plăcea, mai ales lui Kitty.

— Şi de unde să luăm aşa ceva?

— Fac eu.

M-am ridicat şi m-am dus la frigider.

— Nu durează mult. Dacă are toate ingredientele, pot băga imediat chiflele la cuptor şi, în timp ce voi fi la duş, se vor şi coace.

Am început să scot chestiile de care aveam nevoie.

— Se pare că are numai o jumătate de pachet de unt, iar mie îmi va trebui mult mai mult.

— Fă o listă. Trag o fugă până la magazin.

— Nu te deranjează?

4 Pâine de maimuţă (n. red.).

— Câtuşi de puţin!

— OK.

Am terminat de cotrobăit prin dulapuri şi am scris trei lucruri de care aveam nevoie.

— Mă duc la duş până te repezi tu la magazin, ca să economisim timp.

— Un plan foarte bun, a dat din cap.

Ceva mai târziu, ne-am reunit din nou în bucătărie. Am aruncat ingredientele într-un bol şi am început să le amestec.

— Pot să te întreb ceva?

— Nu.

M-am întors să mă uit la Merrick. A zâmbit.

— M-am învăţat că de fiecare dată când spui „Pot să te întreb ceva?", vrei să pătrunzi în mintea mea.

— Cred că exagerezi.

A sorbit din a doua cană de cafea.

— Ba nu exagerez. Doar te tachinam. Ce vrei să întrebi?

— Aseară ai spus că ai avut o experienţă neplăcută cu terapia. De ce ai crezut că nu a funcţionat? Nu te întreb ca să-mi bag nasul în problemele tale, ci doar ca să înţeleg experienţa ta din punct de vedere clinic.

Merrick s-a jucat puţin cu degetul pe buza cănii de cafea.

— Nu sunt sigur că poţi repara lucruri pe care pacienţii nu le consideră a fi stricate.

— Te referi la Amelia sau la tine însuţi?

— Nici nu mai ştiu, a ridicat din umeri. Ca să fiu cinstit, a fost ideea mea să mergem la un psiholog pentru terapie de cuplu, dar nu simţeam că am avea nevoie amândoi de terapie. Am făcut-o în bună măsură mai ales pentru că speram că va putea cineva să o vindece pe

Amelia. Era genul de persoană pe care o puteai cunoaște numai până la un punct, de care te puteai apropia numai până unde te lăsa ea. Avea un fel de zid de protecție cu care se înconjurase. Probabil că m-am gândit că un psiholog specializat va putea să o ajute să-l doboare.

— Și ea a fost receptivă la terapie?

Merrick a clătinat din cap.

— Privind retrospectiv, cred că făcea exact același lucru ca și mine – mergea la terapie pentru ca psihologul să mă facă bine pe mine.

— Avea impresia că era ceva în neregulă cu tine?

— Exact cum eu nu puteam înțelege de ce nu mă puteam apropia mai tare de ea, la rândul ei, nu înțelegea de ce aș vrea s-o fac.

— Dacă te duci la terapie de cuplu sperând că îți va schimba partenerul, de obicei nu este un semn bun, am încuviințat. Trebuie să fii încredințat că te va ajuta pe tine.

Merrick a înclinat cana spre mine.

— Exact din cauza asta am avut o problemă cu ideea ca angajații mei să trebuiască să se ducă la terapie. E nevoie să creadă în asta și să-și și dorească să funcționeze.

— Adevărat. Dar ceea ce încercăm să realizăm noi la serviciu nu e complet diferit de terapia de cuplu. Dacă privești la conducere ca fiind cealaltă parte din relația cu angajatul, scopul e de a reuși ca ambele părți să-și asume responsabilitatea pentru ceea ce se întâmplă și să facă schimbări pentru a evita repetarea lor în viitor. Exact ca în terapia de cuplu: dacă o parte are impresia că e numai vina celeilalte părți și așteaptă să se schimbe doar aceea, nu are cum să meargă.

— OK, a dat din cap Merrick. Înțeleg. O să încerc să fiu mai deschis. Acum pot să-ți pun eu o întrebare?

— Oh-oh. Asta înseamnă că încerci să pătrunzi în mintea mea?

— Probabil că am învățat de la cei mai buni, a zâmbit Merrick.

Am terminat aluatul pentru blat și am început să pun câte o lingură zdravănă în formele pentru brioșe.

— Care e întrebarea ta?

— Pari că ești capabilă să pricepi imediat ce se petrece în mintea oamenilor. Și totuși nu ai fost în stare să-ți dai seama ce se petrece cu logodnicul tău?

Am clătinat din cap.

— N-ai auzit despre instalatorul care are țevile sparte la el acasă?

— Ba da, a râs Merrick.

— Chestia e că și psihologii sunt oameni. Suntem pregătiți să-i ajutăm pe alții, să căutăm anumite indicii, anumite simptome, dar uneori nu ne examinăm suficient și propriile relații.

— Și cum înveți să ai din nou încredere în oameni după ce ai trecut prin ce ai trecut tu?

— Mă întrebi pentru mine sau pentru tine?

— Nu mai știu sigur, doamnă doctor, a ridicat din umeri Merrick.

Am zâmbit.

— Întotdeauna există un risc când e vorba despre dragoste. Dar când va apărea persoana potrivită, vom simți că merită să ne asumăm acel risc.

Merrick s-a uitat în ochii mei. Inima a început să-mi bată ca nebuna și am simțit cum mi se înmoaie cântecul. Dar chiar atunci i-a sunat telefonul. S-a uitat în jos la el.

— E bunica. Probabil vrea să se asigure că te-am rugat să faci monkey bread.

A răspuns și a dus telefonul la ureche, privindu-mă în continuare.

— Hei, buni, cum ești? a zâmbit. Da, Evie face chiar acum.

M-am întors să pun tava în cuptor și să setez timpul. Momentul fusese stricat, dar asta era, nu aveam ce face. Nici Merrick nu părea dornic să continue discuția după ce a închis.

— Mă duc să mă pregătesc, cât timp se coace prăjitura, am spus.

A dat din cap.

— Trebuie să dau și eu câteva telefoane înainte de a porni spre spital. O să le dau de aici, ca să aud și când sună ceasul.

— Mulțumesc!

Când am revenit, Merrick era la telefon cu Will, cu nasul vârât în niște grafice de pe ecranul laptopului.

— Bine, atunci așa facem, a spus. Începe mai ușor luni, ca să nu le tragem un semnal de alarmă celor care ne urmăresc și care ar putea să se bage și ei, fără să știe de ce cumpărăm.

A tăcut.

— Nu sunt sigur. Dacă iese astăzi, o să văd. Vreau să mă asigur că se simte bine după ce ajunge acasă. Ieri i-am pomenit ceva despre o asistentă care să vină să o vadă după plecarea mea și mi-a zis să nu cumva să ne trezim cu un șut în fund eu sau asistenta. Așa că vom vedea.

L-am auzit pe Will spunând ceva din nou și atunci Merrick m-a privit involuntar.

— Nu fi măgar! La revedere, Will!

Am izbucnit în râs, iar el a închis apelul.

— Mi s-a părut că discuția voastră a avut brusc un alt subiect.

Merrick a clătinat din cap.

— E una dintre problemele care apar când lucrezi cu prietenii. Ăsta, de exemplu, nu e în stare să se rezume doar la afaceri când ar fi cazul să o facă.

Am deschis cuptorul și am scos prăjitura deasupra, pe aragaz, să se răcească.

— Doamne! Miroase incredibil! a exclamat puternic Merrick.

— Vrei?

— Ba bine că nu!

Am tăiat o bucată zdravănă pentru fiecare dintre noi și le-am adus la masă.

— Când e caldă, e mai bună ca un orgasm.

Lui Merrick i-au sclipit ochii poznaș, înainte de a lua prima îmbucătură.

— Afirmația asta poate fi luată ca o adevărată provocare, dr. Vaughn.

— Oh, doctore, a spus Kitty. Ea este doamna despre care îți povesteam dimineață.

M-am întors să îi zâmbesc medicului din salon. Uau! Chiar uau! Medicii pe care-i întâlnisem când fusesem în spital nu arătau deloc așa, asta-i clar!

A zâmbit etalând un șir de dinți perfecți și întinzându-mi mâna.

— Terapeuta, nu?

I-am strâns-o.

— Da.

— Doamna Harrington mi-a spus că ați studiat la Emory.

— Exact.

Kitty a pus mâna pe brațul doctorului.

— Credeam că ți-am mai zis să-mi spui Kitty.

A zâmbit și a dat din cap, înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre mine.

— Doamna – adică Kitty și cu mine ne-am gândit că, probabil, ai început primul an după ce am absolvit eu.

Da, cu siguranță mi-aș fi amintit dacă l-aș fi văzut în campus pe tipul ăsta.

— Dr. Martin e necăsătorit, iubito, a spus Kitty. A fost foarte aproape de a deveni psihiatru. Și îi place să facă drumeții. I-am povestit mai devreme o grămadă de lucruri despre căsuțele tale de închiriat. Mă gândeam că ați putea bea o cafea împreună când va lua o pauză. Sunt convinsă că aveți o grămadă de lucruri în comun.

— Dar domnul doctor te-a și examinat pe tine? s-a auzit din spatele meu o voce fermă. Sau era prea ocupat să-și folosească pacienta drept pețitoare?

Oh, frate! Privirea lui Merrick ar fi putut ucide de-a dreptul. Avea ochii îngustați, bărbia în față, maxilarele încleștate și brațele încrucișate la piept.

M-am uitat urât la el, dar m-a ignorat, evident, așa că am clătinat din cap, uitându-mă la doctor.

— Îmi cer scuze!

Dr. Martin a aruncat o privire spre Merrick, apoi spre mine și a dat din cap scurt.

— Ce-ar fi să discutăm despre starea doamnei Harrington?

În următoarele cincisprezece minute, dr. Martin ne-a prezentat starea post-operatorie a lui Kitty, rezultatele analizelor și ce au făcut până acum ca să elimine cauzele mai puțin comune ce i-ar fi putut provoca febra.

— Nu e ceva neobișnuit să apară o ușoară febră, după o operație de mari dimensiuni, cum a fost în cazul doamnei Harrington. E foarte probabil să fie o reacție inflamatorie care produce creșterea temperaturii în

urma distrugerii unor țesuturi și intervenției cu materiale străine, așa cum se întâmplă în orice operație. Se rezolvă aproape întotdeauna de la sine, în câteva zile. Dar pentru că și-a rupt și glezna și este în ghips, neputând să se miște prea mult, prezintă un risc destul de crescut de tromboză venoasă. Și genul acesta de cheaguri poate produce febră, la fel, nu prea mare. Am făcut o ecografie pentru a elimina posibilitatea asta, dar o să o mai ținem aici o zi sau două și o vom repeta înainte de externare, ca să fim siguri.

— Da, mi se pare normal, am dat din cap.

Medicul i-a zâmbit lui Kitty.

— Ca să fiu cât se poate de clar, asta nu are nimic de-a face cu vârsta. Aș recomanda exact aceeași procedură și în cazul unei femei de treizeci de ani.

Am râs, știind că deja Kitty îi declarase război.

— E bine de știut.

Dr. Martin ne-a mai privit o dată pe toți trei.

— Aveți întrebări?

M-am întors spre Kitty și Merrick. Merrick părea în continuare iritat, dar a clătinat din cap.

— Eu, nu. Mulțumesc.

Medicul a dat din cap spre Kitty.

— Revin mai târziu, înainte să ies din tură, pentru a vedea ce faci.

— Mulțumesc, doctore!

Kitty și-a fluturat genele spre el, iar după ce acesta a ieșit, a început să-și facă vânt.

— Oh, ce bine ar fi fost să am mai puțin cu douăzeci de ani!

Merrick a ridicat dintr-o sprânceană.

— Douăzeci?

L-a privit piezis.

— Să știi că o să doară mai tare ca de obicei când o să-ți trag un picior în fund cu ghipsul ăsta.

Am izbucnit în râs.

— Îmi pare rău că nu poți ajunge azi acasă, așa cum ai sperat. Dar e bine că sunt atenți și profesioniști.

— Da, cel puțin ăla era, într-adevăr, foarte atent, a bombănit Merrick.

Lui Kitty i-au sclipit ochii.

— S-a întâmplat ceva, dragul meu nepot?

— E foarte cald aici, a mormăit. Mă duc până jos la cantină să iau ceva de băut. Voi vreți ceva?

— Nu, mulțumesc, am spus.

Kitty n-a așteptat decât să-l vadă ieșind pe ușă pentru a zâmbi larg, aproape răutăcios.

— Ăsta e înamorat la maximum!

CAPITOLUL 21

Evie

— Voi doi ar trebui să plecați, a spus Kitty. Sunteți aici de dimineață.

Merrick a ridicat ochii din ziarul pe care-l citea.

— Orele de vizită se termină în cincisprezece minute.

Kitty a făcut semn spre iPad-ul pe care-l avea pe noptiera de lângă pat.

— Oh, înseamnă că am timp suficient să vă arăt ultima variantă a arborelui genealogic pe care l-am construit...

Merrick a închis brusc ziarul și s-a ridicat.

— Dacă mă gândesc mai bine, probabil nu are rost să așteptăm să vină cineva să ne dea afară de-aici.

Am râs când i-am văzut zâmbetul scurt al lui Kitty. Adevărul era că se pricepea de minune să-l manipuleze pe nepotul ei.

M-am ridicat.

— Eu plec mâine după-amiază, dar mai vin și dimineață. Am avion la patru.

— Nu veni foarte devreme, iubito. Dormi, odihneș-te-te. Oricum, îți sunt recunoscătoare că ai putut să revii.

M-am aplecat să o îmbrățișez, pe urmă m-am dat la o parte ca să-i poată spune și Merrick noapte bună.

Afară, se dovedea a fi o seară frumoasă. Aerul era cald și neobișnuit de uscat pentru o zi de vară târzie în Atlanta. Când ne-am apropiat de mașina lui Kitty, mi-a venit o idee.

— Auzi? Putem să lăsăm acoperișul în jos? Nu am mers niciodată cu o decapotabilă.

— Chiar așa? a întrebat Merrick.

— Da, niciodată.

— Sigur, a ridicat din umeri.

M-am mirat să văd că mașina devenea decapotabilă foarte repede și simplu, printr-o apăsare de buton. Înainte să ieșim din parcare, mi-am dat seama că-mi place la nebunie senzația vântului suflându-mi prin păr. Mi-am ridicat mâinile în aer.

— Ce minunaaaat eeeee!

Merrick s-a uitat spre mine.

— Nu ești prea greu de mulțumit.

A făcut la stânga, apoi la dreapta și am ieșit pe autostradă, cu viteză. Mi-am lăsat capul pe spate și m-am uitat la cerul întunecat, în timp ce părul îmi zbura în toate părțile.

— Ți-e foame? a strigat Merrick să se audă peste zgomotul vântului.

— Mor de foame! Putem lua ceva de la fast food?

A zâmbit.

— Orice vrei tu. Te gândești la ceva anume?

— Ce zici de aripioare de la Wendy's?

M-a privit pieziș.

— Foarte drăguț.

Am izbucnit în râs.

— Crezi că știi să ajungi la un local pe nume Mix'D Up Burgers? Nu e exact în drumul nostru spre casă. E mai degrabă pe drumul care duce spre căsuțele mele.

Am dat peste el din întâmplare, într-o noapte când căutam o benzinărie.

— Nu-l știu, dar putem pune GPS-ul să ne ghideze.

— Ți-aș rămâne recunoscătoare.

Mi-a întins telefonul lui.

— Poftim, bagă-l pe Waze și vezi dacă-l găsește.

L-a găsit imediat, așa că m-am bucurat de restul călătoriei în briza caldă, salivând la gândul bunătăților pe care le voi comanda. Când am ajuns, Merrick a intrat în parcare.

— Vrei să intrăm să mâncăm sau să luăm la pachet?

— Putem să comandăm niște meniuri și să mâncăm cartofii prăjiți în drum spre casă?

— Da, normal, a zâmbit. Tu știi ce vrei?

— Sigur. Vreau varianta Pile. E un burger însoțit de o mulțime de cartofi cu brânză în chiflă. Și mai primești și garnitura de cartofi pe deasupra.

— Mă omori, a izbucnit el în râs. Cu prăjitura aia delicioasă de dimineață și caloriile de acum, o să trebuiască să trag și mai tare la sală săptămâna viitoare.

— O, Doamne. Nu-mi mai spune! Nici nu vreau să mă gândesc la kilograme. N-am avut poftă decât de mâncare nesănătoasă de la dezastrul cu nunta.

Privirea lui Merrick a urcat pe abdomenul meu, oprindu-se ceva mai mult asupra pieptului.

— Crede-mă, se pare că acest tip de mâncare îți priește de minune.

— Ai ceva împotrivă să aștepți aici o clipă?

Merrick a descuiat ușa din față a casei lui Kitty și a deschis-o doar pe jumătate.

— Ă... sigur.

Mi-a întins punga cu mâncare.

— Vin imediat.

— Bine, dar să ştii că o să mănânc şi porţia ta dacă durează prea mult.

— Deja ai ras cea mai mare parte din cartofii pe care trebuia să-i împărţim.

Două minute mai încolo, a revenit, cu două căni familiare în mâini. Mi s-au luminat ochii când am realizat.

— Doamne! Sunt cănile alea uriaşe de la Waffle House, în care obişnuiau să-şi bea bunicile noastre ceaiul cu ceva tărie. Ştii că le-au furat de la restaurantul ăla?

— Nu mă miră, a zâmbit Merrick.

— Ce amintiri îmi evocă toate astea..., am oftat.

Am arătat înspre casa care fusese pe vremuri a bunicii mele.

— Stăteau amândouă pe veranda aia în fiecare seară, până târziu, distrându-se şi abţiguindu-se, în timp ce vecinii le credeau două bătrânele inocente, care beau ceaiuri fierbinţi.

— Ştiu, a zâmbit el. Ghici ce am pus eu în astea?

— Să nu-mi spui că e ceai dulce condimentat?

— Ba da, a răspuns şi a făcut un semn spre casa de alături. Vecinii care au cumpărat casa bunicii tale sunt plecaţi. I-am întâlnit la începutul acestei săptămâni. Când au pomenit că pleacă din oraş, am întrebat dacă i-ar deranja ca nepoata vechii proprietărese să stea puţin pe veranda lor. Îmi spuseseşi că ai da orice să aduci înapoi minunatele zile cu ceai dulce. Nu e acelaşi lucru, ştiu, dar m-am gândit că putem mânca pe şezlongurile asta şi bea nişte ceai aromat.

Am simţit că mi se umple inima.

— Nu pot să cred că ai făcut asta pentru mine!

A dat din cap spre verandă.

— Haide. Să mergem acolo.

La început mi s-a părut straniu să stau pe veranda bunicii fără să fie și ea aici. Dar atunci când am terminat de mâncat și ne-am așezat pe șezlonguri, balansându-ne ușor și sorbind din cănile de la Waffle House, am simțit cum mi se încălzește pieptul.

— Cum de ai știut că bunicile beau din aceste căni anume? Nu cred că am pomenit eu despre asta.

— Tu, nu. Bunica mea.

— Oh.

— Mi-a vorbit mult despre tine și despre bunica ta săptămâna asta. Cred că faptul că ești aici a înviat o mulțime de amintiri și pentru ea.

A ridicat cana spre mine.

— Cu siguranță, te iubește foarte mult, dacă a fost dispusă să-mi dea rețeta ei secretă de ceai dulce, cu tărie, când i-am spus că vreau să-ți pregătesc așa ceva. Știi bine că femeile din Sud își păstrează cu sfințenie rețetele de ceai. Pentru ele, au aceeași valoare ca Biblia.

— Sentimentele sunt reciproce, am zâmbit.

Am stat unul lângă altul, legănându-ne și sorbind din ceai, în liniște, câteva minute. În cele din urmă, i-am arătat câteva uși vizavi, mai încolo, pe stradă.

— Ții minte povestea pe care ți-am spus-o cum aproape că am căzut din căsuța mea din copac, în ploaie? Cum am crezut că un băiat pe nume Cooper m-a salvat?

Merrick a dat din cap.

— Țin minte.

— Aia era casa lui. Avea un câine cu trei picioare pe nume Woody.

Merrick a privit pieziș în adâncime, strada întunecată.

— Îmi amintesc de câine. Mergea în două labe ca un om, nu?

— Da, acela.

— Îmi amintesc de câine, însă nu şi de puştiul ăla.

— Eu, da, clar. A fost primul băiat cu care m-am sărutat.

— Pe bune?

— Da. Sunt sigură că și el își amintește de mine. Pentru că, în afară de faptul că am fost fata cu care s-a sărutat prima oară, tot eu am fost de vină şi pentru prima procedură stomatologică prin care a trebuit să treacă.

— De ce? S-a năpustit să te sărute cu prea mult avânt și vi s-au ciocnit dinții sau ceva?

— Mai rău. Dar lasă-mă să opresc puțin povestea ca să pun lucrurile în perspectivă. Când aveam cincisprezece ani, locuiam cu toții în Chicago. Toate prietenele mele se sărutaseră deja cu băieți, dar eu nu eram nerăbdătoare să o apuc pe drumul ăsta, fiindcă deja aveam probleme de încredere din cauza lui taică-meu. În sfârșit, un băiat drăguț din școala mea m-a invitat să ies cu el și am mers la un film. Vreau să-ți spun că-i mirosea respirația absolut oribil. Deci stăteam în cinematograf şi o simțeam de alături, chiar dacă nu stătea întors cu fața spre mine, am clătinat din cap. Nu ştiu dacă era din vina aparatului dentar sau ceva, dar era absolut oribil, așa că am așteptat cu nerăbdare să se termine filmul. Pe scurt, a încercat să mă sărute la sfârşitul întâlnirii și nu l-am lăsat. M-a acuzat că fac pe mironosița. Deci, ca să mă apăr, i-am spus adevărul – că îi mirosea gura ca naiba.

Merrick a izbucnit în râs.

— Deci nu te-ai schimbat prea tare față de când aveai cincisprezece ani, ha?

— *Mă rog*, a doua zi a mințit, umplând întreaga şcoală cum că mă sărutase şi descoperise că sărut foarte, foarte prost. Evident că eu știam ce se petrecuse cu

adevărat, dar am devenit paranoică, m-am gândit că voi fi cea mai nepricepută persoană din lume la asta. O prostie, știu. Dar așa gândeam atunci. A trecut timpul, în vara următoare aveam de-acum șaisprezece ani și tot nu mă sărutasem niciodată. Am venit aici în vizită la bunica, pentru o săptămână, şi ieşeam cu bicicleta în fiecare zi, cu Cooper. Ştiam că-i place de mine și părea un puști de treabă, așa că m-am gândit că, în sfârşit, o să se întâmple. Într-o seară, a făcut pană la o roată şi am intrat în garajul lui. Eu ţineam trusa de scule, în timp ce el scotea camera, și când s-a ridicat să o ia de la mine, mi-a spus că sunt frumoasă și s-a aplecat să mă sărute. În ultima clipă, mi-am amintit că mâncasem pește la cină şi nu mă spălasem pe dinţi încă, aşa că mi-am dus mâna la gură. Numai că trusa cu scule se afla tot în mâna mea. S-a izbit de ea şi şi-a ciobit dintele din faţă.

— Nu pot să cred! Bietul băiat!

— Știu. M-am simţit atât de prost, încât m-am întors a doua zi, dimineaţă, și l-am sărutat.

— Sunt sigur că te-ai spălat mai întâi pe dinți.

— Bineînțeles! Cred că i-am frecat zece minute pe ceas.

Am râs amândoi. Mă simțeam atât de bine să fiu iar aici.

— Deci, să auzim și povestea ta, am spus.

— Ce poveste?

— Cu primul tău sărut.

— Ah..., Daniella Dixon, a zâmbit. Părinţii ei ştiau ce fac când i-au dat numele astfel încât să formeze inițialele DD.

I-am tras una peste braţ, în glumă.

— Deci obsesia ta pentru sânii de mărimi considerabile a început la o vârstă fragedă, nu? Ți-am prins de mai multe ori privirea zăbovind asupra sânilor mei.

Ochii lui Merrick au sclipit, coborând încă o dată acolo, acum vorbind direct cu ei parcă.

— Tu ai început când mi i-ai băgat în față în cabina de probă.

Am râs, făcându-i semn să ridice privirea.

— Uită-te aici! Acum, spune mai departe ce s-a întâmplat cu Daniella.

— Nu-s prea multe de spus, a ridicat din umeri Merrick. Era ceva mai mare decât mine și ne-am sărutat la ea, în pivnița casei.

— Cât de mare?

— Cu doi ani, cred. Eu aveam paisprezece ani, iar ea, șaisprezece. Din câte îmi amintesc, nu-i mirosea gura și nici nu cred că am rănit-o.

— Ce plictisitor! am zâmbit.

— Da, dar tot e mai bine plictisitor decât să-i pută gura.

Am ridicat degetul arătător spre el.

— Adevărat.

A dat pe gât și restul de băutură din cană.

— Mai vrei unul?

— Sigur.

Am vrut să mă ridic, însă m-a oprit.

— Mă ocup eu. Tu bucură-te de veranda asta.

În loc să mă gândesc la multele dăți pe care le petrecusem aici cu bunică-mea, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la omul care făcuse posibile toate astea. Era un gest așa de simplu – să întrebe un vecin dacă putem veni să stăm aici și să pregătească băuturile care-mi reînviau amintiri dragi – dar însemna mai mult decât atât.

Merrick mă asculta. Cu atenție. Era adevărat că începusem pe picior greșit, dar săptămâna asta chiar

implementase sugestia mea de a-i obliga pe angajați să-și ia cea mai mare parte a vacanței. Era ciudat – normal ai fi avut senzația că șeful e undeva mai presus de tine, dar la Merrick simțeam că e alături de mine, că suntem umăr la umăr. În plus, era deștept, ținea mult la bunica lui și mai eram și nebunește atrasă de el... Ca să nu mai spun că și el fusese cât se poate de clar că-l interesez.

Și atunci, de ce îmi era teamă să acord o șansă unei posibile relații?

În timp ce cugetam la toate astea, Merrick s-a întors cu băuturile. Mi-a întins cana și s-a așezat la loc.

— La cât ai avion mâine?

— La patru.

A dat din cap.

— Dacă iese luni din spital, probabil că eu o să mă întorc spre sfârșitul săptămânii viitoare. Am luat legătura cu o firmă de asistente. Sper că le va primi aici după ce voi aranja totul.

— O, bine că mi-ai amintit... Când am ieșit din salonul lui Kitty să merg la toaletă, unul dintre doctori mi-a pomenit despre un tip de echipament care ar putea s-o ajute acasă, cel puțin până își scoate ghipsul. Nu am spus nimic în fața lui Kitty fiindcă mi-am închipuit că mai degrabă ai prefera să-ți ceri iertare decât să-i ceri permisiunea. Am o broșură de la firma respectivă în poșetă.

— Care? a întrebat Merrick.

— Păi e un scaun care seamănă cu un șezlong, dar care se înclină în față ca să ajute persoana respectivă să se ridice. Și mai e și un fel de bază motorizată pe care să și-o pună sub saltea, care se ridică, deci, implicit, va putea să se ridice și ea fără prea mult efort.

— Nu. Nu te-am întrebat care echipament. Te-am întrebat care doctor te-a abordat.

— Doctorul ei, dr. Martin.

Merrick s-a încruntat.

— Și și-a trecut și numărul de telefon pe spatele broșurii?

— Ești gelos?

— Bunică-mea încerca să mă ațâțe mai devreme, când a vrut să vă facă lipeala.

— Și... a reușit?

Nu mi-am dat seama că-mi mușcam buza de jos, până Merrick a coborât privirea. Mormăind, a clătinat din cap.

— Normal că am fost gelos. În clipa asta sunt gelos pe oricine și orice – și pe rahatul ăla cu ochi căruia i-ai ciobit dinții.

Am izbucnit în râs. Alcoolul începea să mi se urce la cap, dar îmi plăcea la nebunie că puteam vorbi cu Merrick în felul ăsta.

Am rămas pe verandă ore bune după aceea, legănându-ne și râzând, sorbind ceai cu întăritor din cănile de la Waffle House. La miezul nopții, tot nu m-aș fi dat dusă, dar a început să bureze și briza caldă ne-a suflat picăturile de ploaie drept în față.

Mi-am dat jos ochelarii și i-am șters cu marginea tricoului.

— Gata? Mergem înăuntru?

Adevărul era că, pe măsură ce petreceam mai mul timp alături de el, simțeam că mă îndrăgostesc. Prin urmare, deși aș fi fost cât se poate de mulțumită să mai rămân acolo, în ploaie, încă o vreme, am dat din cap.

— Da, nu am ștergătoare la ochelari.

Mi-a luat cana goală, alături de a lui, și, împreu am pornit-o spre intrarea de alături. Casa era învă în întuneric și liniște, și încăperea din față era lum

numai de la becul de pe verandă. Cum merseserăm prin iarbă, aveam pantofii uzi, așa că amândoi ni i-am scos la ușa de la intrare.

— Te bagi în pat? a întrebat Merrick.

— Da. Probabil că așa ar trebui, am dat din cap.

Merrick și-a îndesat mâinile în buzunare.

— Ne vedem dimineață.

În camera de oaspeți, m-am lipit cu spatele de ușa închisă în urma mea. L-am auzit pe Merrick mișcându-se pe-acolo și pe urmă pașii i-au devenit și mai sonori când a intrat în holul mic, chiar în fața ușii mele. Cele două camere în care dormeam erau despărțite numai de baie, așa că m-am așteptat să aud o ușă deschizându-se și închizându-se, dar... nimic. Oare intrase pe neauzite sau acum stătea în hol, pe partea cealaltă a ușii mele, frământându-se exact ca și mine?

Nu mai țineam minte de când nu mai dorisem un bărbat așa cum îl doream pe Merrick. Datorită lui, simțeam ca și cum Christian îmi făcuse un bine. El și cu mine fuseserăm perfecți pe hârtie – compatibili și ambițioși, preocupați să ne îndeplinim țelurile. Ne înțeleseserăm destul de bine, înainte să se ducă totul de râpă. Dar nu realizasem niciodată până acum că ne lipsea ceva: pasiunea. În preajma lui Merrick, simțeam o fierbințeală în pântec – indiferent dacă ne contraziceam în cine știe ce privință ori dacă doar mă uitam la linia lată a umerilor lui, atunci când nu era atent. În adâncul sufletului, știam care era problema. Desigur, el era șeful meu mai făcusem greșeala asta o dată, așa că ar fi fost o nebunie să o iau de la început, dar nu acesta era moti- pentru care fusesem destul de rezervată până acum. evăratul motiv era că sentimentele pe care le stârnea ine mă speriau. Toată viața mea de adult de până ci, mă ținusem departe de orice m-ar fi împins spre me, preferând să nu intru în ape tulburi, ci să mă

mențin în zona mea de confort. Cu un trecut ca al meu, nu era nevoie să fii psiholog să înțelegi de ce o apucasem pe acel drum.

Îmi era teamă de pasiune. Între părinții mei existase pasiunea asta. Și trecuseră brusc de la o iubire nebunească la o relație toxică, în care el o bătea. Era ca un pendul ce nu se oprea niciodată. Așa că încercasem să găsesc un metronom al relației noastre – o mișcare sigură, fermă, care nu ieșea niciodată din parametri.

Afară, în hol, domnea în continuare liniștea. Am început să cred că, pur și simplu, scăpasem momentul în care Merrick intrase în camera lui – asta până când am auzit o mișcare lângă ușă. Mi-am ținut respirația, cu inima bătându-mi să-mi iasă din piept, așteptând să-l aud ciocănind. Dar apoi pașii s-au îndepărtat. Când, în cele din urmă, ușa celuilalt dormitor s-a auzit deschizându-se și închizându-se la loc, am răsuflat dezamăgită.

E mai bine așa.

Cel puțin asta mi-am spus în timp ce mă pregăteam de culcare și m-am strecurat în așternuturi. Dar când am închis ochii, gândurile mi-au luat-o în sens opus. Îl doream pe Merrick de înnebuneam. Voiam să-i simt mușcătura pe buzele mele și voiam să-l văd gelos. Voiam ca focul pe care i-l citisem în privi[illegible] să prindă viață sub atingerea lui. Dincolo de gestu[illegible]rile romantice – cum fusese atunci când îmi dădus[illegible] părul după ureche sau când îmi spusese toate lucr[illegible]rile acelea frumoase –, voiam ca bărbatul acela să [illegible] ridice pe umăr și să mă ducă în patul lui, ca un o[illegible] cavernelor.

O peliculă de sudoare mi-a apărut pe frunte [illegible] cauza viziunii din mintea mea. Nu aveam cum să a[illegible] cu fiecare mușchi din trup încordat, nebună de d[illegible] Frustrată, am stat cu ochii în tavan cine știe cât [illegible]

Îmi dădeam seama ce îmi trebuia ca să pot să adorm. Dar camera lui Merrick era la doar doi metri jumate, pe hol.

Dacă mă auzea?

Deși puteam să nu fac zgomot, nu?

Oh, Doamne, dacă făcea și el fix același lucru chiar în clipa aceasta?

Asta a fost. Gândul la mâna lui mare pe propria sculă mi s-a părut insuportabil. Așa că am închis ochii, mi-am băgat mâna sub pătură și am trecut cu degetele peste pielea netedă a abdomenului până la dantela chiloților. Îmi simțeam clitorisul deja umflat, doar gândindu-mă ce va urma, așa că mi-am desfăcut picioarele larg și mi-am băgat mâna înăuntru. Aveam să bat recordurile la cât de repede pot termina... *sau cel puțin așa am crezut.*

Nu știu de ce, nu am putut ajunge în punctul acela. Două degete îmi masau clitorisul în cercuri mici. Simțeam cum crește tensiunea, dar nu suficient încât să mă împingă peste limită. Am încercat să-mi închipui că degetele erau ale lui Merrick și mi le-am strecurat în interior. Mă simțeam așa de bine... Am început să respir întretăiat, găsindu-mi ritmul, cu degetele intrând și ieșind din căldura umedă.

Imaginea lui Merrick îmi fulgera prin minte.

El, întins pe canapea, cu scula aceea imensă sub boxeri și cu abdomenul plat.

Linia sexy de păr care pornea de sub buric și-i [illegible]ngea cine știe unde.

Acel V – acel nenorocit de V. Mi-am imaginat cum [illegible]conturez cu limba, adânc.

Merrick în picioare, în birou, complet îmbrăcat [illegible] costum, cu picioarele depărtate și brațele încrucișate [illegible] piept, într-o postură ce inspira putere. Doamne, era [illegible]pe la fel de sexy și îmbrăcat.

Oh.

Da. Asta era.

Atât de aproape.

Gâfâind, am încercat să trec linia de sosire. Şi când am crezut că eram pe punctul de a ajunge acolo, am ridicat degetul mare, să-mi ating clitorisul, știind că asta aproape întotdeauna declanșa explozia pe cale să se producă.

Mă simțeam bine, chiar foarte bine, dar oricât de încet sau de tare aș fi frecat, oricât de repede sau de încet mi-aș fi băgat degetele, nu am reușit să termin. Am încercat chiar să mă folosesc și de cealaltă mână, să-mi masez sânii, să-mi ciupesc sfârcurile, dar a fost imposibil. După un timp, mult mai lung decât petrecusem vreodată încercând să mă satisfac singură, în cele din urmă am renunțat.

Doamne, nici asta nu sunt în stare să fac.

Frustrată, înnebunită, tot pe Merrick am dat vina.

Bărbatul îmi furase nenorocitul ăla de orgasm.

A mai trecut vreo jumătate de oră, dar tot nu m-am putut relaxa suficient cât să adorm. M-am gândit că, poate, dacă îmi fac niște ceai de mușețel... ar fi posibil ca băutura caldă să mă ajute să nu mai fiu atât de încordată. Așa că m-am dat jos din pat și am deschis încetișor ușa. Mi-ar fi fost imposibil să dau ochii cu Merrick după ceea ce tocmai făcusem cu gândul la el. Din fericire, ușa de la dormitorul lui era închisă și nu am auzit nicio mișcare dinăuntru. Așa că m-am furișat afară din camera și, pe hol, spre bucătărie. Dar când am împins ușa, am înghețat.

La dracu!

Merrick era acolo, sprijinindu-se de blat, îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni gri de trening cu talie joasă, fără tricou și fără nimic în picioare.

— Salut, a spus cu o voce gravă.

Nu l-am putut privi în ochi, așa că am vorbit uitându-mă la picioarele lui.

— Ce faci?

Nu mi-am ridicat ochii, dar am văzut cu colțul ochiului că ridicase un pahar.

— N-am putut să dorm. Am venit să iau niște apă.

Am dat din cap și m-am dus lângă dulăpiorul de lângă locul unde se afla, incapabilă, în continuare, să mă uit la el. Deși îi simțeam clar ochii urmărindu-mă.

— Totul e în ordine?

— Sigur. Și mie îmi era sete.

Merrick a amuțit. Nu a rostit o vorbă cât timp am scos un pahar, m-am dus la chiuvetă și am dat drumul puțin la apă înainte de a-l umple.

— Ești bine?

Am turnat pe gât aproape întregul pahar înainte de a răspunde.

— Bine, de ce?

A întins mâna și mi-a atins fruntea.

— Ești roșie la față.

Cu dosul palmei, mi-a mângâiat obrazul.

— Și puțin transpirată.

Am încercat să-mi ascund jena, dar am simțit că mă aprind și mai tare la față.

— Am stat învelită. Camera aia e oricum foarte călduroasă.

Din nou nu a spus nimic, continuând să privească în gol spre propriile picioare.

Pe bune? Până și picioarele alea proaste mi se păreau sexy.

În încăpere, tensiunea creștea cu fiecare secundă. În cele din urmă, Merrick și-a pus paharul pe blat. Mi-a luat și pe al meu din mână și l-a așezat lângă

al lui. Am ridicat ochii, dar imediat mi-am îndepărtat privirea.

— Uită-te la mine, Evie.

La dracu!

Momentul era deja ciudat şi tot ce-aş fi vrut era să o rup la fugă înapoi în camera mea, să mă ascund sub pleduri. Dar asta ar fi înrăutăţit şi mai tare lucrurile. Aşa că, în loc de asta, am încercat să mă îmbăţoşez şi am tras adânc aer în piept.

Privirile ni s-au conectat şi m-am uitat cum Merrick mă studiază. Secunde lungi au trecut fără să aud altceva decât zgomotul de ciocan al inimii mele, care bătea să-mi iasă din piept. L-am privit fascinată cum pupilele i s-au făcut mai întunecate, mai mari, şi un zâmbet uşor ironic i-a răsărit în colţul gurii. Merrick s-a mutat de lângă mine, fix în faţa mea, sprijinindu-se cu mâinile de-o parte şi de alta, pe blat.

— Mă vrei la fel de tare cum te vreau eu pe tine, Evie. Se vede.

Mă simţeam ca o căprioară surprinsă de farurile maşinii, în mijlocul drumului. Dar nu-mi puteam face picioarele să se urnească de-acolo. Poate că nici nu voiam.

Ochii lui Merrick s-au umplut cu atâta căldură că am început instantaneu să transpir.

— Spune-mi că mă înşel, a zis.

— Eşti...

Aveam senzaţia că vede tot ce e în mintea mea, aşa că, decât să mint, i-am spus ceva ce era adevărat.

— Eşti şeful meu, Merrick.

S-a uitat o clipă în jos, după care şi-a fixat din nou ochii în ai mei.

— Ăsta e unicul motiv?

— Nu e suficient?

Un zâmbet năstrușnic i s-a lățit pe față. A ridicat un deget, indicându-mi să aștept, și a făcut câțiva pași să-și ia telefonul de pe masă. Cu ochii la mine, a activat ecranul și a apăsat de câteva ori, ducându-și apoi telefonul la ureche.

— Pe cine suni? E trecut de ora unu.

Mi-a susținut privirea și a vorbit în telefon.

— Bună, Joan.

L-am fulgerat din ochi. *Doar nu se apucase* s-o sune pe șefa departamentului Resurse Umane în miez de noapte, nu-i așa?

Merrick a ascultat o clipă, apoi a dat din cap.

— Da, totul e în ordine. Îmi pare rău dacă te-am trezit din somn. Dar m-a tot frământat ceva în ultima vreme și vreau să te pun la curent.

Nu auzeam ce spunea și ea, dar eram sigură că amândurora ne trecea prin minte aceeași idee: șeful nostru e nebun de legat.

Bărbatul a continuat:

— Cred că e cel mai bine să mă distanțez de Evie Vaughn. Dacă se presupune că angajații trebuie să aibă încredere în ea, ar trebui să știe că șeful nu are cum să o preseze să îi împărtășească lucruri pe care le află de la ei, în timpul ședințelor de consiliere. Și cea mai bună modalitate în acest sens ar fi să nu mai fie în subordinea mea.

M-am trezit cu gura căscată de uimire.

Merrick s-a uitat spre mine și a acoperit telefonul cu mâna. Mi-a făcut semn cu cealaltă să închid gura și a șoptit:

— Odihnește-ți maxilarele. O să am nevoie să le deschizi mai încolo.

Oh.

Dumnezeule.

Mare.

A continuat convorbirea netulburat.

— Cred că e cel mai bine să fie în subordinea ta, pentru orice chestiuni legate de activitatea ei zilnică. Iar de vreme ce consiliul director a fost cel care a insistat să se creeze această funcție, tot el ar trebui să aibă autoritatea de a-l angaja și concedia pe ocupantul ei.

Ochii lui Merrick au scânteiat uitându-se fix la mine, ascultând ce i se spunea din cealaltă parte. După un minut, a zâmbit.

— Perfect. Numai că nu poate aștepta până săptămâna viitoare. Vreau ca măsura asta să intre în vigoare acum, pe loc. Mulțumesc, Joan. Îmi pare rău, încă o dată, că te-am trezit.

A închis telefonul și l-a aruncat pe masă, părând al naibii de mândru de ceea ce tocmai făcuse.

— Am rezolvat problema. Mai avem nevoie să ne ocupăm de ceva?

S-a uitat la mine cu atâta hotărâre încât am avut senzația că dacă i-aș fi spus că e nevoie ca însăși casa asta să fie ridicată de-aici și mutată, ar fi găsit o modalitate să o ia pur și simplu în spinare.

Mi-am amintit brusc ceva ce-mi spusese Kitty acum un timp. *„Trebuie să te hotărăști că vrei să fii fericită și să lași hotărârea asta să-ți călăuzească pașii în viitor. Și pe urmă să o faci la stânga în loc de dreapta, să o iei pe fix alt drum față de cel pe care-ai fi apucat-o altă dată."*

Pe de altă parte, oare nu o mai luasem și altă dată tot pe drumul ăsta – cu un bărbat pentru care lucram? Știam bine unde mă dusese asta.

Ochii mi s-au ridicat pe abdomenul sculptat al lui Merrick. *Un astfel de drum chiar nu explorasem niciodată* – unul definit de culmi și văi de mușchi tonifiați. Am salivat la gândul de a-mi trece limba peste ei toți.

Vreau asta.

Ba nu, *am nevoie* de asta.

— *La dracu cu tot!* am gemut și m-am aruncat în brațele lui.

Domnul Încredere-în-sine se pare că nu se aștepta la asta, căci în timp ce mă apucam cu brațele de gâtul lui și cu picioarele de mijlocul lui, ca și când m-aș fi cățărat pe un copac, s-a dat înapoi câțiva pași. Dar imediat ce și-a recăpătat echilibrul, mi-a strivit gura cu gura lui. Buzele ni s-au deschis, disperate, ciocnindu-ne dinții și izbindu-ne limbile, înnebuniți unul după altul. Și-a strecurat o mână pe sub fundul meu și cu cealaltă m-a apucat de ceafă și m-a lipit și mai tare de el. Nu mă puteam sătura. Pur și simplu îmi copleșea toate simțurile simultan.

Merrick a mers cu mine în brațe până ce m-a lipit cu spatele de un perete. Atunci și-a apăsat șoldurile peste mine, țintuindu-mă în loc, în timp ce îmi lua cu o mână palmele de după gâtul lui și mi le ridica deasupra capului, pe perete. L-am sărutat intens, disperată să-mi înfig unghiile în spatele lui, dar și atât de excitată, din cauză că nu puteam, fiindcă nu-mi dădea drumul la mâini.

S-a aplecat ușor, folosindu-și cealaltă mână ca să-mi salte coapsa și brusc i-am simțit membrul erect apăsându-mi clitorisul. Am scâncit, cu respirația întretăiată, și asta a părut să-l întărâte și mai tare. A mormăit, frecându-și erecția între picioarele mele și jur că aproape mi-am dat drumul chiar atunci, chiar acolo. Deși ne sărutam doar, evident era în stare să ducă la bun sfârșit mult mai repede ceea ce nu reușisem eu mai devreme.

Și-a schimbat poziția capului, lingându-mi gâtul unde era linia pulsului.

— Mai devreme ți-ai băgat degetele în păsărică, nu? a șoptit.

Nu eram în stare să articulez vreo vorbă, așa că am dat din cap.

— Cu gândul la mine?

Am încuviințat din nou.

Merrick a scos un fel de muget pe care l-am simțit drept în pântec.

— Ai avut orgasm?

Am clătinat din cap.

— Bine. Vreau să te duc fix pe culme.

Oho, deja eram de mult acolo. Și dacă mai continua să spună astfel de lucruri, nu-mi mai trebuia mult să mă prăbușesc peste ea.

— La mine sau la tine în cameră? a murmurat.

— La mine. N-aș putea să... în camera lui Kitty.

Merrick mi-a eliberat mâinile și m-a ținut din nou strâns în brațe, ca pe un copil. A pornit spre ușa bucătăriei, dar am strigat:

— Stai!

A încremenit. Expresia de pe fața lui mi s-a părut chiar comică.

Mi-am mușcat buzele.

— Crezi că ai putea... să mă salți pe un umăr?

A arcuit o sprânceană.

— Nu știu... am avut așa o fantezie..., am ridicat din umeri.

Fără veste, m-a dezlipit de el, m-a ridicat în aer și m-a aruncat pe un umăr.

— Asta e numai prima dorință din șirul celor pe care ți le voi îndeplini, iubito.

Merrick m-a dus în dormitorul de oaspeți și s-a așezat pe marginea patului înainte de a mă da jos de pe umăr și a mă pune pe picioare, între picioarele lui.

— Vreau să văd ce gust ai, dar mai întâi de toate vreau să te privesc. Să te văd întreagă.

A apucat marginile tricoului de pe mine și le-a ridicat ușor deasupra capului. Deja mă schimbasem pentru somn, așa că nu aveam niciun sutien.

Merrick a clătinat din cap.

— Ce frumoasă ești!

Capul îl avea acum perfect aliniat cu sânii mei, și sfârcurile îmi stăteau în poziție de drepți, cerșindu-i atingerea. Aplecându-se înainte, mi-a cuprins unul cu gura și a ridicat ochii spre mine. Când privirile ni s-au conectat, a început să sugă, cu putere, mușcându-mă ușor.

Am închis ochii. *Fir-ar să fie! Am nevoie să mă atingă!* De *ore întregi* simțeam neliniștea asta în mine, simțeam că am atâta, atâta nevoie de atingerea lui...

Când a trecut la celălalt sân, mi-a coborât și șortul de dormit în jos, pe picioare, lăsându-mă dezgolită complet.

S-a tras înapoi o clipă să mă poată vedea mai bine.

— Ai spus că ai avut fantezii cu mine. Eu cred că nici în vis nu mi-aș fi putut închipui o astfel de perfecțiune.

Trupul îmi era deja încins la maximum, dar vorbele lui mi-au făcut inima să se topească. S-a ridicat și m-a întors ca să schimbăm locurile. Odată așezată pe marginea patului, mi-a desfăcut genunchii.

— Mai mult!

Mi-am desfăcut puțin picioarele, dar din câte se părea, nu suficient.

— Mai mult... Mai larg!

Orice senzație de jenă pe care-aș fi putut-o avea a dispărut instantaneu când Merrick și-a trecut limba peste buze, privindu-mi fix păsărica.

— Atât de roză, atât de perfectă, a murmurat. Vreau să te uiți la mine cum te gust.

O, Doamne.

S-a aplecat în față și m-a lins, trecând cu limba printre labiile mele desfăcute, de la un capăt la celălalt. Ajungând la clitoris, și-a trecut de câteva ori limba peste el, iute, înainte de a-l absorbi pur și simplu, în gură.

Am închis ochii involuntar și mi-am înfipt unghiile în părul lui.

— *Merrick...*

Fără niciun avertisment, și-a vârât un deget în mine, mișcându-l de câteva ori, apoi mai adăugând încă unul. Fusesem pe creasta valului de atâta vreme că nu a durat prea mult până să ajung la climax. Trupul mi s-a cutremurat, și pântecul și totul în mine s-a strâns în jurul degetelor lui. Merrick mi-a mai supt încă o dată mugurele acela sensibil și-atunci am simțit totul năruindu-se în jurul meu.

Căzând.

Căzând.

Căzând.

Nu mi-am dat seama dacă mai puteam simți altceva de la brâu în jos. Era ca și cum fiecare nerv de la talie în jos mi se închisese pentru ca să crească la maximum intensitatea senzației pe care o aveam între picioare. Când s-a sfârșit, m-am prăbușit pe spate, pe pat, cu un braț peste față.

Merrick s-a cățărat deasupra mea.

— Nu a fost prea bine, nu?

Mi-am mișcat brațul suficient încât să-l văd cu un ochi și am zâmbit, amețită.

— Doamne! Să știi că o să *tot* faci... chestia asta!

Merrick a zâmbit mândru.

— Va fi plăcerea mea.

Mi-a dat la o parte braţul şi m-a sărutat blând pe buze.

— Mă întorc imediat.

A revenit cu o faţă tristă şi două prezervative în mână.

— N-am decât două.

— Cred că ne ajung, am zâmbit.

— Sunt aproape convins că o să umplu două doar prima oară!

Am râs, întinzând mâna spre el.

— Vino încoace.

Merrick s-a suit deasupra şi şi-a lipit gura de gura mea. Sărutul a început încet, dulce, dar a devenit aproape imediat înfierbântat, înfometat, chiar disperat. Cu doar câteva minute în urmă fusesem satisfăcută, mulțumită, şi totuși deja simţeam o nevoie crescândă de el. L-am apucat de betelia pantalonilor să-i împing în jos, dar s-a ocupat el iute de asta.

Atunci, pe canapea, văzusem ridicătura dintre picioarele lui, dar în niciun caz nu-mi trecuse prin cap ce voi simți când mi-am strecurat mâna între noi și am încercat să-i cuprind penisul. Lucrul acela era foarte mare – nu că avusesem eu experiență cu cine ştie câte, dar clar, prin comparaţie, al lui Christian era evident inferior. Ceea ce mi-a dat un straniu sentiment de satisfacţie. Nu numai că reușisem să trec mai departe, ci avansasem cumva și în această privință.

Merrick a întrerupt sărutul, s-a tras înapoi, luând unul dintre prezervativele pe care le lăsase pe pat. Membrul i-a pendulat, ridicat, în timp ce sfâșia ambalajul cu dinții. Oprindu-se în timp ce și-l trăgea pe el, mi-a prins privirea.

Am arătat cu mâna.

— Chestia aia e mai mare ca vibratorul meu.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Nu-ți face griji. N-o să mă grăbesc deloc când o să ți-o dau să te hrănești mai încolo.

Merrick s-a poziționat deasupra mea și m-a sărutat prelung, împingându-se înăuntru. Apoi, încet, încet, pentru ca să mă obișnuiesc cu senzația, a intrat și a ieșit de mai multe ori, dând timp trupului meu să se adapteze. Când a intrat până la capăt, i-am simțit tremurul brațelor, dar s-a oprit o clipă să mă întrebe:

— Te simți bine?

— Foarte bine, am dat din cap zâmbind.

Cu maxilarele încleștate, Merrick a continuat, privindu-mă în ochi într-un fel care mă făcea să mă simt complet dezgolită – și care nu avea nimic de-a face cu goliciunea mea fizică.

— E... așa de bine... așa de al naibii de bine..., a murmurat.

Am închis ochii, lăsându-mă cuprinsă din nou de valul acela familiar de mai devreme.

— Deschide ochii, Evie. Vreau să..., s-a împins și mai adânc, *la dracu*! Vreau să... să te privesc când îți dai drumul...

Când ochii ni s-au întâlnit din nou, am simțit adânc în piept intensitatea conexiunii noastre. Ne dăruiam acum unul altuia mult mai mult decât simplele noastre trupuri – ceea ce simțeam era o îngemănare a sufletelor noastre.

Mișcările lui Merrick s-au întețit. Mi-a ridicat o coapsă, ceea ce l-a lăsat să intre și mai adânc în mine ajungând să lovească exact în punctul potrivit.

— Merrick...

— Așa, așa, iubita mea. Strânge-ți picioarele pe după mine.

Ținându-mă strâns, s-a mișcat și mai repede, și mai dur. Șoldurile lui mă țintuiseră de saltea și a fost nevoie de putere şi încordare pentru ca să-mi potrivesc ritmul cu ofensiva lui.

— Am intrat atât de adânc... Și eşti așa de bună... de îngustă...

Disperată, mi-am înfipt unghiile în fundul lui care se mişca ritmic, simțind cum în mine crește din nou nebunia pură a orgasmului. Eram uzi de sudoare, trupurile lovindu-se scoteau sunete specifice, țesând cea mai erotică melodie pe care o auzisem vreodată.

Iar orgasmul m-a lovit pur și simplu, și mai intens decât cel de dinainte, luându-mă pe nepregătite... am văzut stele verzi, m-am temut că mi-am pierdut mințile... Am țipat numele lui Merrick sub privirea lui atât de fierbinte, încât verdele irişilor săi devenise gri închis.

În cele din urmă, am început să slăbesc strânsoarea mâinilor pe fundul lui, și a venit rândul lui. Cabrându-se o dată, de două ori, s-a afundat o ultimă dată, cu totul, în mine. Venele de pe gât i s-au umflat și fiecare muşchi din corp s-a încordat când și-a dat drumul înăuntrul meu. Și chiar și cu prezervativ, tot am simțit țâșnindu-i sperma fierbinte.

În loc să se tragă de pe mine sau să se prăbușească, așa cum fac majoritatea bărbaților, Merrick a continuat să se miște. Gura i-a alunecat peste umerii și sânii mei, lingând și sărutându-mă, până am început să ne recăpătăm răsuflarea.

— Uau, am reușit în cele din urmă să spun. Acum înțeleg de ce te-ai gândit că o să ai nevoie de mai mult decât de două prezervative, am zâmbit rușinată. Te pricepi la chestia asta.

Merrick a râs.

— Egoului meu i-ar plăcea să-și asume toate meritele, dar e vorba, de fapt, de noi amândoi, iubito. E vorba despre ceea ce a fost între noi de la început.

Știam că are dreptate. Din prima clipă când pusesem piciorul în biroul lui, între noi se aprinsese o scânteie. În ziua aceea aș fi spus că e din cauza fricțiunii, din cauza personalităților noastre foarte puternice. Ca să fiu cinstită, ceva din conflictul ăsta era posibil să existe în continuare, dar legătura dintre noi ajunsese undeva unde nu mi-aș fi închipuit niciodată că e posibil.

I-am prins obrazul în palmă.

— Nu m-am așteptat la așa ceva!

A întors capul în mâna mea și mi-a sărutat palma.

— Uneori, cele mai bune lucruri se întâmplă pe neașteptate.

CAPITOLUL 22

Evie

— Ți-ai folosit vreodată sistemul de troc pentru favoruri sexuale?

Merrick se sprijinea într-un cot, trasându-mi ușor linia areolei.

— Nu, așa ceva chiar nu am făcut, am râs.

— Un răspuns bun! De-abia aștept să fiu eu primul cu care o faci.

— De unde știi că ai ceva ce-aș vrea eu? l-am tachinat. Nu fac genul ăsta de barter cu oricine, să știi.

S-a aplecat și și-a lipit buzele de ale mele, păstrându-le acolo în timp ce vorbea.

— Schimbă-ți biletele de avion. O să-mi petrec întreaga zi demonstrându-ți că am ceva ce vrei.

M-am îmbufnat ca un copil.

— Mi-ar plăcea să pot. Dar am programări dimineață devreme.

A scos un sunet ca la jocurile televizate, când cineva dă un răspuns greșit. *Bzzzzzt.* Pe urmă m-a ciupit de sfârc.

— Auuu! am izbucnit în râs. Vezi că ăla nu-i jucărie.

— Te contrazic. Dar asta nu ar conta dacă ai fi dat răspunsul potrivit, nu-i așa?

Mi-am trecut degetele prin părul lui Merrick.

— Mi-aş dori să pot rămâne. Dar consider foarte important ca oamenii să învețe să aibă încredere în mine, şi primul pas în direcția asta este să îmi onorez programările.

S-a încruntat.

I-am cuprins fața cu palmele.

— Ești adorabil când te bosumfli. Dar cred că e chiar şi mai important pentru mine să mă țin de programul meu, acum că noi... știi.

— Ne-am futut?

— Probabil aș fi spus-o mai frumos, dar, da.

A reînceput să-mi traseze marginea areolei cu vârful degetului.

— Nu e niciun cuvânt mai frumos decât ăsta. Şi poți să-l folosești când ești nervos, fericit, sau, de exemplu, pentru a descrie noul meu hobby preferat. Spune-mi o altă expresie care să fie atât de cuprinzătoare.

— OK, dar asta... asta complică lucrurile. În sensul că... dacă se transformă în ceva dincolo de o aventură de-o noapte.

Degetul lui Merrick a înghețat.

— Ce vrei să spui?

— Păi azi-noapte lucrurile s-au întâmplat fiindcă ne-am lăsat duși de val. Nu am vorbit despre asta, așa că..., am ridicat din umeri. Nu știu. Nu e nevoie să fie mai mult decât a fost.

— Vrei să zici că asta e ceea ce-ți dorești?

Am clătinat din cap.

— Nu, eu doar... nu am vrut să-ți dau senzația că am așteptări sau ceva.

A închis gura, strângând-o într-o linie subțire.

— Așteptarea mea e să nu fi fost doar o aventură de-o noapte. Nu sunt eu cel care fuge de asta, Evie.

M-am uitat în altă parte.

— Cred că ceea ce încerc să spun e că nu am nicio pretenție de la tine sau ceva.

Merrick a rămas tăcut destul de mult timp.

— Evie, uită-te la mine.

L-am privit.

— Îmi placi. Foarte mult. Sunt conștient de pericolele ce ne pândesc pentru că lucrezi la compania mea și amândoi avem suficient bagaj emoțional din trecut cât să umplem un aeroport, da?

Am dat din cap.

— Sigur că da. Nici măcar nu știu dacă mai sunt în stare să am o relație normală. Dar dacă e să fiu sigur de ceva, sunt sigur că, pentru mine, ceea ce s-a întâmplat azi-noapte nu a fost doar o aventură.

Simțeam cum îmi tresaltă inima, plină de speranță, ceea ce m-a speriat, și-ncă nu puțin. Dar am tras aer în piept și am încuviințat din cap.

— OK. Dar putem să discutăm despre cum va fi la serviciu?

— Eu aș prefera să sărbătoresc noul nostru acord, cum că azi-noapte nu a fost o simplă aventură, vârându-mi capul între picioarele tale, a ridicat din umeri. Dar, sigur, hai să discutăm despre serviciu.

— Eu vorbesc serios, am râs.

— Și eu, iubito.

— Bine, atunci să nu-ți uiți gândul.

M-am întors pe o parte, cu fața spre el.

— O relație între o angajată și un șef este plină de riscuri și în circumstanțe normale, dar circumstanțele noastre fac lucrurile și mai complicate. Pentru a-mi

putea face meseria, oamenii trebuie să aibă încredere în mine și să fie siguri că nimic din ceea ce-mi spun nu va ajunge la șef.

— Foarte bine, în momentul ăsta nu mai lucrezi pentru mine.

— Deși cred că e foarte bine că m-ai pus în subordinea lui Joan – chiar dacă ideea asta ar fi trebuit, evident, implementată la o oră mai rezonabilă –, nu schimbă faptul că tu *reprezinți* compania asta. Că e a ta. Deja le va fi oamenilor suficient de dificil să accepte că tipul care ne semnează statul de salariu nu e șeful meu. Le va fi imposibil să înțeleagă că mă și culc cu șeful.

— Și atunci ce propui?

Am clătinat din cap.

— Nu trebuie să afle nimeni despre ce e între noi. Cel puțin, la birou.

Merrick s-a încruntat.

— Și cum se presupune c-o să ți-o trag în biroul meu dacă nu trebuie să afle ceilalți?

Am făcut ochii mari.

— Glumesc, a zâmbit Merrick.

— O, slavă Domnului!

— Va trebui, a ridicat el din umeri, să scap cumva de pereții ăia de sticlă înainte de a putea face asta.

Când a văzut expresia de pe fața mea, a început să râdă.

— Am înțeles. Nu trebuie să-ți faci griji. După Amelia, mi-am învățat lecția despre ce înseamnă că oamenii de la birou să aibă habar de relațiile mele personale. Nici măcar nu mai vin însoțit la evenimente legate de serviciu. Viața mea privată nu trebuie expusă în niciun fel.

Auzindu-l spunând lucrurile astea, m-a făcut să mă simt mai puțin încordată.

— Bine, foarte bine, am dat din cap.

— Cu o excepție, însă.

— Care?

— Will. A fost cel mai bun prieten al meu cu mult înainte de a înființa Crawford Investments. În plus, îi place la nebunie să facă mișto de mine. Așa că dacă nu știe, va continua să flirteze la nesfârșit cu tine numai ca să mă scoată pe mine din minți.

— OK, am zâmbit. Sper că Will poate să-și țină gura.

— Mulțumesc.

S-a întins și mi-a frecat ușor buza de jos cu degetul mare.

— Cum se face că nu te-ai mai dat cu rujul ăla roșu pe care-l aveai la primul interviu?

— Ce ruj aveam? m-am uitat încurcată.

— Roșu aprins.

Am dus mâna la gură, izbucnind în râs.

— Nu era doar ruj. Gura mea devenise roșie ca focul deoarece mâncasem vișine pe drum spre întâlnirea programată. Am făcut tot ce-am putut să mă șterg sau măcar să egalizez culoarea, dar nuanța era de fapt, în cea mai mare măsură, datorată vișinelor.

— Mie mi-a plăcut. E posibil să fi avut niște fantezii despre tine cu buzele alea roșii ca focul și nimic altceva pe tine, doar o pereche de pantofi cu tocuri înalte, și asta de mai multe ori.

— Știam eu că ești un pervers, am izbucnit în râs. Dacă ești cuminte, poate că într-o zi o să transform fantezia aia în realitate.

— Promiți?

Mi-am lipit buzele de ale lui.

— Sigur, șefu'.

Mi-a dat un cârlionț după ureche.

— Mai e ceva despre care vrei să vorbim?

Am clătinat din cap.

— Nu cred.

— Bun.

Pe neașteptate, Merrick s-a rostogolit cu mine cu tot, așa că am ajuns pe spate, făcându-mă să țip ușor. S-a aplecat și mi-a sărutat buzele încet.

— Cap sau pajură?

— Nici măcar nu ai o monedă în mână, de ce?

— Să ne prefacem că am. Ce ai alege?

Am ridicat din umeri.

— Cap, cred.

— Bună alegere. Eu nu mă puteam hotărî.

— Cum adică să te hotărăști?

— Dacă să-ți fac sex oral sau să te iau pe la spate.

A alunecat în jos pe trupul meu.

— Cap să fie.

CAPITOLUL 23

Evie

A trecut o săptămână și jumătate până să se întoarcă Merrick, joi dimineață. Eram îngrijorată și nerăbdătoare în același timp. Știam că va fi, poate, ciudat să ne prefacem că nu se schimbase nimic între noi, dar îmi era dor să-l văd zi de zi.

Kitty fusese nevoită să rămână în spital niște zile în plus, față de ce ne așteptaserăm inițial. Ușoara ei febră avusese ca urmare un număr sporit de leucocite la analize și de aceea se apucaseră să îi pună perfuzii cu antibiotic. În cele din urmă, venise acasă miercuri dimineață, așa că Merrick o rugase pe asistenta pe care o angajase să înceapă lucrul chiar în acea zi. După amiază, târziu, se dusese până la băcănie, iar când se înapoiase, asistenta nu mai era acolo. Kitty o concediase în clipa în care rămăsese singură cu ea. Așa că Merrick mai stătuse o săptămână, până ce se convinsese că bunica lui se recuperase suficient după operație, astfel încât să poată fi lăsată singură, beneficiind doar de ajutorul lui Marvin. Luase un avion dis-de-dimineață.

Vorbeam cu Joan în camera de recreere atunci când a intrat. Iar vederea lui mi-a tăiat pur și simplu respirația.

– Hei!

Am zâmbit larg, dar mi-am dat seama că arătam un pic cam prea încântată, așa că m-am controlat.

— Te-ai întors!

S-a dus la filtrul de cafea și mi-a zâmbit, trezindu-mi toți fluturii din stomac. M-am uitat imediat la Joan să văd dacă observase ceva, dar femeia nu părea c-ar fi sesizat nimic.

— Bine ai revenit, a spus ea. Nu vreau să te bombardez de la început, dar am câteva lucruri de discutat cu tine când ai vreme.

El și-a umplut o cană cu cafea și a dat din cap.

— Pot să mai aștepte până mâine?

— Nicio problemă.

Ochii i-au sclipit când și-a dus cana la buze. În adâncurile lor se vedea o lumină aparte, ca și cum punea ceva la cale. După ce a băut, a lăsat cana pe blat.

— Aproape că am uitat. Am găsit ceva ce s-ar putea să-ți aparțină, Evie.

A băgat mâna în buzunar și a scos un ruj.

— Ție ți-a căzut? Era pe podea, aproape de biroul tău.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu cred.

S-a uitat la capacul rujului.

— Ești sigură? Nuanța este *vișină putredă*.

Ochii lui Merrick au coborât la buzele mele înainte de a-i lăsa în jos, spre pantofi, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Cred că e intact, sigilat încă.

Doamne Sfinte! Am simțit cum îmi ia foc fața. Se întorsese de numai cinci minute și-mi amintea deja, în prezența șefei de la HR, de promisiunea mea de a nu purta nimic altceva decât un ruj roșu și o pereche de

pantofi cu toc înalt pentru el. Dacă așa avea de gând să procedeze cu discreție, o încurcasem. Când Joan s-a întors cu spatele, i-am aruncat o privire cruntă. Dar asta nu a făcut decât să-i intensifice luminițele din ochi. Nemernicul ținea în continuare rujul întins spre mine, așa că i l-am luat.

— Știi ce? Poate chiar este al meu. Mă dau cu el numai când port o ținută anume, unică, așa că am și uitat că-l am.

M-am uitat le telefon, fără măcar să înregistrez cât era ora.

— Ohhh.... Ia te uită! Am o programare. Trebuie să plec. Bine ai revenit, Merrick. Vorbim mai încolo, Joan, am zâmbit spre noua mea șefă.

Programările s-au scurs una după alta, neîntrerupt, tot restul după-amiezii, așa că nu am avut timp să-mi verific telefonul. Puțin înainte de ora patru, am luat o mică pauză, înainte de a completa notițele cu privire la ultimul pacient. Aveam câteva mesaje primite... Unul de la soră-mea, unul de la agentul imobiliar care voia să-mi arate în seara asta câteva apartamente și altele, nenumărate, într-un grup pe care-l împărțeam cu prietenele din facultate. Dar m-am dus imediat la cel care m-a făcut să zâmbesc de cum începea.

Merrick: Cred că am nevoie de jaluzele pentru pereții ăștia de sticlă, ai biroului meu...

Am deschis mesajul, am văzut că fusese trimis cu aproape o oră și jumătate înainte, așa că i-am răspuns.

Evie: Scuze, am avut terapie. Jaluzele? Poate că vreau să se uite lumea...

Am urmărit cum punctulețele se mișcă, indicând că mesajul era citit, apoi s-au oprit și mi-a sunat telefonul. Pe ecran a apărut numele lui Merrick.

M-am bucurat că geamurile biroului meu fuseseră vopsite, altfel cei de afară mi-ar fi remarcat zâmbetul uriaş cu care am răspuns.

— Pentru mine, e simultan un scenariu de rai și de iad, iubito.

Iubito. Am simțit cum îmi oftează inima.

— A, da? De ce?

— Pentru că gândul de a ți-o trage de față cu toată lumea, de a le arăta ce e al meu, e raiul. Dar ideea de a lăsa pe altcineva să te vadă goală pentru mine e iadul întruchipat.

— Mi se pare că nu ai cum să ieși din dilema asta.

— Ce faci acum?

— Stau în birou, iau o mică pauză, înainte să mă apuc să scriu niște notițe și mai am încă un pacient peste patruzeci de minute. Tu?

— Trebuie să vorbesc cu cineva din străinătate în douăzeci de minute. Ne vedem sus, în cinci.

— Sus?

— La mine în apartament. Ți-am promis că mă comport cum se cuvine la serviciu. Asta nu înseamnă în întreaga clădire. Uită-te în sertarul de sus. M-am furișat și am băgat o cheie acolo, în timp ce tu vorbeai cu Joan, înainte să vin în camera de recreere.

Am deschis ușor sertarul biroului. Într-adevăr, înăuntru era un breloc cu o singură cheie. Îl pusese lângă ciobul meu turcoaz, de sticlă de mare. Am scos-o și m-am jucat ușor cu ea între degete.

— Mare obrăznicie din partea ta. Ce arogant ești!

— Prefer să îi spun încredere în sine.

Oricât de tentant ar fi fost, nu mi se părea înțelept să m-apuc să mă strecor până sus în mijlocul zilei de muncă.

— Nu sunt sigură că e o idee bună, Merrick.

— Probabil că nu e, dar...

A rămas tăcut câteva secunde, înainte de a vorbi încet.

— Mi-e dor de tine de mor.

Avea glasul atât de tandru și de vulnerabil, încât pur și simplu mi-a șters orice urmă de voință.

— Mai stai cinci minute în birou. Nu vreau să ne vadă cineva împreună.

I-am auzit zâmbetul din voce.

— Da, să trăiți.

Un val de adrenalină m-a inundat chiar înainte de a încheia apelul, cu degetul pe ecran. Am vârât cheia în palmă și am hotărât să nu iau cu mine geanta sau altceva, să fac totul să pară cât se putea de firesc. Am dat să ies și pe urmă mi-a venit o idee strălucită. Așa că m-am întors și am luat ceva de pe colțul biroului, zâmbind.

Dacă tot e s-o facem, măcar să fie de pomină.

Merrick a făcut câțiva pași în apartament și a înghețat.

— Nu pot să cred!

Ultimele două minute în care stătusem în picioare în sufrageria lui fără altceva pe mine decât pantofii cu tocuri înalte și rujul de la el începuseră să mă facă să mă întreb dacă-mi pierdusem mințile. Dar răspunsul mi-a devenit clar când i-am văzut figura lui Merrick. *El* era cel care-și pierdea mințile chiar în clipa aceea. Și-a lins buzele, fără să-și ia ochii de la mine în timp ce-și scotea sacoul și-l arunca pe podea.

— Cincisprezece minute nu vor fi de ajuns, a clătinat din cap, smulgându-și cravata, iar ochii lui mă măsurau de sus în jos și de jos în sus. E posibil să am nevoie de cincisprezece *zile*.

Am lăsat capul într-o parte, timid.

— Nu avem decât cincisprezece minute, așa că o să trebuiască să facem exact ce spun eu.

Zâmbetul care a apărut încet pe fața lui Merrick mi-a dat fiori pe șira spinării, chiar de la trei metri distanță.

— Oricum vrei tu, iubito.

I-am făcut semn cu degetul.

— Vino încoace. Fără atingeri.

— La dracu' dacă-ți pot promite că nu te ating...

— Pierzi vremea, șefu'!

Ochii i-au sclipit când m-am apropiat. Acum eram fix lângă el. Merrick avea o statură impozantă mereu, dar imaginea asta avea o putere aparte. El era complet îmbrăcat și se uita în jos spre mine, în timp ce eu eram goală și fusesem nevoită să-mi las capul pe spate ca să-l văd. Dar aveam și eu un as în mâneca-mi inexistentă, unul care-mi dădea o putere de necrezut.

M-am așezat în genunchi.

Merrick s-a lăsat ușor pe spate, murmurând un șir de înjurături, în timp ce-i desfăceam fermoarul. Sunetul cataramei de la curea desfăcându-se și zgomotul fermoarului tras m-a făcut să salivez pur și simplu. Când i-am coborât boxerii spre glezne, nu mai puteam aștepta. Era tare și pregătit.

Mi-am lins buzele roșii și le-am deschis, trăgând în interior tot vârful impresionant al membrului lui neted.

— *Drace...*, a mugit Merrick. Ia-o. Ia-o pe toată, Evie.

Și-a înfipt mâinile în părul meu și și-a încleștat degetele în el, trăgându-mă puternic în timp ce-mi

treceam limba pe dedesubt. Geamătul ușor, aproape de durere, m-a scos din minți.

Ridicând ochii, mi-am lăsat capul ușor pe spate ca să-i ofer o priveliște mai bună de deasupra. Apoi am început să mă mișc, înainte și înapoi, cuprinzând din ce în ce mai mult, cu fiecare mișcare în față.

— Doamne Dumnezeule, mai fă-mi, nu te opri, a murmurat. Suge-o. Mai tare. Mai adânc.

Disperarea din glasul lui mă stârnise la culme. Îl simțeam cum încearcă să se abțină, îmi dădeam seama ce simte din atingerea lui, din vorbele tremurate. Ceea ce mă făcea să-mi doresc să-i dobor și ultima fărâmă de control de care încerca să se agațe. Am privit din nou în sus și imaginea unui bărbat atât de puternic, în continuare îmbrăcat în costumul office impecabil, cu cămașă și cravată, părând absolut scos din minți de dorință carnală, m-a înnebunit de-a dreptul și pe mine.

S-a umflat în gura mea, făcându-se imposibil de gros, în timp ce îmi treceam limba peste venele reliefate și-mi deschideam maxilarele și mai larg. Am început să i-o frec cu o mână, împingând dincolo de locul cel mai din spate din interiorul gâtului meu, ceea ce nu era mereu ușor. A alunecat și mai adânc, mâinile i s-au încleștat pe capul meu și i-am simțit trupul încordat, moment în care, brusc, sexul oral s-a transformat într-o clipă în sex pur și simplu. Merrick a început să facă sex cu gura mea.

Mi-a ținut capul pe loc, preluând controlul, intrând și ieșind, mormăind înjurături la fiecare mișcare.

— O să termin... *Evie...*

Degetele din păr mi-au dat drumul, lăsându-mă să mă retrag dacă voiam, dar îmi doream asta la fel de tare ca și el. Așa că am răspuns, lăsându-l să pătrundă cât s-a putut de adânc.

— *La naiba! La naiba!* a mugit.

Mi s-au ivit instantaneu lacrimi în ochi în timp ce el s-a golit pur și simplu în mine mult, mult timp. Nici nu știu cum am reușit să nu mă înec sub șuvoiul fierbinte și nesfârșit pe care mi l-a slobozit în gât.

Gâfâia încă, de parcă alergase la maraton, atunci când m-am ridicat în picioare. M-am șters la gură și am zâmbit.

— Mulțumesc pentru ruj.

Merrick a râs, clătinând din cap.

— O să-ți cumpăr un magazin întreg de cosmetice, dacă un simplu ruj te face așa de fericită.

Am zâmbit.

— Nu rujul e cauza. E... Mă rog, de unde l-ai luat?

— M-am oprit la magazin acum câteva zile, când m-am dus să cumpăr niște chestii pentru bunica.

— Și de unde ai știut ce culoare să ceri?

— Nu am știut. M-am dus la tejghea și i-am spus doamnei ăleia că am nevoie de o nuanță care seamănă cu urmele pe care le lasă vișinele. Habar n-aveam că există o nuanță numită *Vișină putredă*.

— Nici eu, am zâmbit. Dar tocmai asta este. Nu e vorba despre ruj. Ci de faptul că te-ai gândit la mine și te-ai dus la magazin să-l iei.

Merrick și-a tras pantalonii în sus.

— Ei bine, mă bucur că gândurile mele perverse te fac fericită, fiindcă mai am o mulțime.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat cast pe buze.

— Trebuie să mă îmbrac.

— Ce? Nu. Nu poți să faci asta fără să mă lași să mă ocup puțin și eu de tine.

— Drăguț din partea ta. Dar..., am aruncat o privire spre ceas. Ai o întâlnire în cinci minute, iar eu intru

într-o sesiune de terapie peste puțin timp și mai am niște lucruri de rezolvat înainte.

Merrick s-a bosumflat ca un copil.

— Nu-mi place chestia asta.

Mi-am luat chiloții și sutienul și am început să mă îmbrac.

— A, da? Nu-ți place să vii în apartamentul tău și să fii așteptat de o femeie dezbrăcată care să-ți facă rapid un oral scurt? O să trebuiască să țin minte asta.

— Isteațo! a exclamat, luându-mă de talie și trăgându-mă lângă el. Ne vedem în seara asta?

— Pot să-ți spun mai încolo? S-ar putea să am planuri când termin aici.

S-a încruntat.

— Relaxează-te, am zâmbit. E vorba despre amicul tău, agentul imobiliar. Mă duc să văd niște apartamente.

— Oh. La ce oră?

Îmi încheiam bluza.

— La ce oră termin aici?

— Nu, la ce oră te duci? O să încerc să mă încadrez și eu în timp.

M-am oprit din încheiat nasturii.

— Vrei să mergi cu mine să vedem apartamentele?

A ridicat din umeri.

— Pot să te conving să nu te duci? Să vii aici și să mă lași să ți-o trag toată noaptea?

Am clătinat din cap.

— Trebuie să plec de la soră-mea.

Merrick a ridicat din nou din umeri.

— Atunci am de ales?

— Putem să ne vedem mâine seară, după serviciu.

— În niciun caz.

Am zâmbit și am terminat să mă îmbrac în grabă.

— Îți trimit mesaj când știu exact ce fac. Trebuie să iei tu primul liftul, că tu ai conversația aia planificată...

— Nu vor începe fără mine. Du-te tu. Am nevoie de un minut după tot ce s-a petrecut aici.

L-am sărutat pe obraz.

— Sper ca restul după-amiezii tale să-ți fie la fel de plăcut!

— Ai ceva disponibil la un etaj mai sus? l-a întrebat Merrick pe Nick, agentul pe care mi-l prezentase.

— Nu în cartierul ăsta.

Tocmai vizitaserăm al treilea apartament. Acesta era într-un bloc masiv, nu prea departe de locuința surorii mele. Era foarte frumos și deja gol. În plus, mă puteam muta în el imediat. Îmi plăcea enorm.

— Mie îmi convine că e la parter, mai ales că se intră direct din stradă.

Merrick s-a încruntat, arătând spre geamurile uriașe.

— Se vede din stradă. Ca să nu mai spun că e și ușor de intrat prin efracție.

Am ridicat din umeri.

— Pot să pun jaluzele și oricum vreau să-mi iau un câine.

M-am întors spre agent.

— Sunt permise animalele de companie, adevărat?

A dat din cap.

— Cele sub treisprezece kilograme, cu un depozit suplimentar pentru garanție.

— Gata. Am rezolvat problema, am zâmbit spre Merrick.

— Cum rezolvă asta problema? Ce o să facă un câine sub treisprezece kilograme dacă încearcă să intre cineva prin efracție?

Mi-am pus mâinile în șolduri.

— Insinuezi că mărimea are de-a face în vreun fel cu vitejia?

— Nu, dar are de-a face cu felul în care răsună un lătrat. Și un cățeluș care scâncește nu e de ajuns să oprească un intrus. Și cum naiba o să-ți iei câine dacă stai toată ziua la serviciu?

M-am strâmbat.

— Ce legătură are asta cu orice?

— Păi și ce-o să facă? O să stea toată ziua singur?

— Ce fac *peștii* tăi toată ziua?

— Același lucru pe care-l fac și când sunt acolo, înoată. Pentru că e singurul lucru pe care-l pot face peștii. Câinii au nevoie să te ocupi de ei.

— La fel și relațiile...

Nick ne-a privit contrazicându-ne, uitându-se când la mine, când la el, ca la un meci de tenis. Când ultima replică a părut să-l lovească pe Merrick în plex, s-a uitat spre mine.

— Așadar... îl vrei? Locul acesta este și preferatul meu. Îmi place foarte tare.

— Mulțumesc că îmi ții partea, amice, a bombănit Merrick.

— Cât de repede mă pot muta? mi-am mușcat buza de jos.

După ce am semnat toate actele, am rămas afară. Merrick s-a uitat în sus la fereastră, clătinând din nou din cap.

Ce zici de-o alarmă?

Nu cred că e necesară.

— M-ar face pe mine să mă simt mai bine.

Mi-am împins umărul în al lui.

— Credeam că deja te-am făcut să te simți mai bine pe ziua de astăzi. Băiat lacom!

A zâmbit.

— Sunt de acord cu epitetul ăsta, dacă te face pe tine să fii mai în siguranță noaptea.

— Bine, o să mă gândesc la o alarmă.

— Bun. Imediat ce primești cheile, o să chem pe cineva de la firma mea de securitate.

— Ești prea autoritar, am clătinat din cap.

— Uite ce e, poți să alegi tu unde mâncăm în seara asta ca să-ți arăt cât de amabil pot fi.

— Putem mânca *oriunde* vreau eu? am ridicat o sprânceană.

— Bineînțeles, a ridicat din umeri.

Douăzeci de minute mai târziu, eram așezați la Gray's Papaya. Merrick mă lăsase să comand pentru el, așa că fiecare avea în fața lui câte un hot-dog cu de toate.

Şi l-a ridicat pe-al lui.

— Nici nu mai țin minte când am mâncat unul de-ăsta.

— Asta pentru că te duci mereu numai la restaurante de snobi că ești așa de..., am făcut un gest din mână, ...snob.

A zâmbit, sorbind din suc.

— Deci, ce fel de câine vrei să-ți iei?

— Orice fel. Numai să-i placă să mă joc cu el, să-l cocoloșesc și așa mai departe. Imediat ce mă mut, o să mă duc la un adăpost să-l iau pe cel mai urât dintre toți, pe unul pe care nu-l vrea nimeni.

— Credeam că ai în minte o rasă anume.

Mi-am înfipt dinții în deliciosul hot-dog și am vorbit cu gura plină.

— Nu. Vreau doar unul care are nevoie de un cămin.

— Ai avut vreodată câine?

— O dată, am dat din cap. Timp de o săptămână. Arnold era cel mai bun câine din lume.

— Și de ce l-ai avut numai pentru o săptămână?

— L-a mușcat pe tata când... știi tu, am zâmbit. De asta consider că era cel mai bun câine din lume.

— Deci de asta a rezistat la voi numai o săptămână, s-a încruntat Merrick.

— Da, am spus ștergându-mă la colțul gurii. Dar tu? Ai avut vreodată câine?

— Da, o singură dată, când eram mic. Un labrador negru. S-a îmbolnăvit când avea cinci sau poate șase ani și a murit așa, de tânăr.

— Îmi pare rău. De asta ai acum pești?

A clătinat din cap.

— I-am moștenit. Au fost ai Ameliei.

— Oh.

— Ea mereu a avut pești. Nu putea să adoarmă, așa că ținea acvariul pe noptieră și, la culcare, îi privea cum înoată. Chestia e că nu rezistau niciodată mai mult de un an, până când am fost nevoit să-i preiau eu. Au trecut ani buni de-atunci.

Am tăcut amândoi o vreme. Apoi, Merrick mi-a prins privirea.

— Ce e? Te deranjează că îi mai am?

— Nu, sigur că nu. M-ar deranja dacă mi-ai fi spus că i-ai aruncat la veceu.

— Și atunci de ce am impresia că te frământă ceva?

— Nu știu. Cred că..., am clătinat din cap. Am observat că sunt încă pe noptiera ta. Deci nu ai găsit unde să-i muți de-acolo? De trei ani încoace?

Merrick m-a privit cu atenție.

— Unde să-i pun?

Am dat din mână că nu contează.

— Iartă-mă. Ai dreptate. Sunt eu prostuță și mă apuc să interpretez chestii. E defect profesional, știi?

Merrick a dat din cap, dar după aceea a devenit foarte tăcut. Sau poate că aşa mi se părea mie, iar el nu spunea nimic pentru că mesteca, iar eu interpretam din nou aiurea. Când aproape terminasem, mi-a sunat telefonul.

— E sora mea. Scuză-mă o clipă, o să răspund în caz că vrea să cumpăr ceva în drum spre casă.

— Normal.

Am dat cu degetul pe ecran și am dus telefonul la ureche, deşi l-aş fi putut lăsa la fel de bine pe masă că tot aş fi auzit-o, dat fiind felul în care a țipat.

— De ce nu-mi răspunzi la mesaje?

— Am fost să văd niște apartamente și pe urmă am mers la masă. S-a întâmplat ceva?

— Da!

— Ce?

— Sunt gravidă!

— Ce? Doamne! Vorbeşti serios? Ce repede a mers! Inseminarea a avut loc abia acum o săptămână şi ceva.

— Știu! Din câte se pare, geniul în informatică, iubitorul de fotbal numărul 09376230 are niște super-înotători!

Am râs, ducându-mi mâna la inimă.

— Sunt aşa de fericită! O să fiu mătuşă!

— Acum trebuie să te grăbeşti să rămâi și tu însărcinată. Șeful tău cum stă la numărul de spermatozoizi?

M-am uitat spre Merrick să văd dacă auzise. Sprâncenele lui arcuite mi-au spus că da. Am clătinat din cap.

— Hai că nu mai întârzii mult. Doar că va trebui să beau și paharul tău de vin ca să sărbătorim!

— Of! Nu-mi mai aminti! Nu o să pot bea vin atââătaaaa timp!

Am auzit un ciocănit prin telefon.

— *Greer? Ești înăuntru?*

— Da, ies imediat! Vorbesc la telefon.

A reluat apoi conversația cu mine, în șoaptă.

— La naiba! Credeam că mai durează vreo oră până vine. Să nu-i zici că ți-am spus mai întâi ție că se supără.

— Nu i-ai spus încă lui Ben? am făcut ochii mari.

— Lucrează până târziu și nu trebuia să ajungă acasă înainte de zece. Voiam să îi spun față în față. Dar trebuia să spun cuiva!

— O, Doamne! Du-te și spune-i și amărâtului ăluia!

— În regulă. Dar grăbește-te să vii! Vreau să ne apucăm de o listă cu nume posibile.

— Ne vedem curând, am râs. Și, apropo, felicitări, Greer.

Imediat ce am închis, Merrick mi-a zâmbit.

— Deci până la urmă soră-ta nu a mai avut nevoie de mine?

— Nu pot să cred că inseminarea asta a funcționat așa, din prima.

— Excelent! Felicitări!

— Da. De cinci ani încearcă. Mă bucur mult pentru ei. O să fie o mamă extraordinară. Pentru mine, Greer a fost ca o mamă, în multe feluri, având în vedere că e cu

zece ani mai mare. E genul mămos, oricum. Ceea ce-mi amintește să-ți zic că i-am spus și ei despre noi când m-am întors de la Kitty. Deja mă bate la cap să te invit la noi la cină, într-o seară.

— Să vin și cu raportul de laborator cu privire la numărul de spermatozoizi?

— Ai auzit, ha?

— Mi-ar fi fost imposibil să nu.

Am sorbit din suc.

— Tu vrei să ai copii într-o zi?

Merrick s-a uitat în altă parte.

— Dacă m-ai fi întrebat acum ceva luni, aș fi spus că nu.

— Și acum?

S-a întins peste masă și m-a luat de mână.

— Nu mai știu. Lucrurile se pot schimba, cred. Abia acum îmi dau seama cât de tare am îngăduit trecutului să îmi controleze viitorul. Nu mai vreau să fac asta.

— Te referi la ce s-a întâmplat cu Amelia?

A aprobat în tăcere.

Un picolo a venit spre noi și a arătat spre tăvile din fața noastră. Ambele farfurii erau goale.

— Pot să le iau?

— O, da, ar fi super. Mulțumesc.

Merrick și-a scos telefonul.

— Plănuiam să te răpesc, să te duc acasă la mine. Dar se pare că trebuie să te duci totuși la sora ta.

— Da, așa e, am încuviințat.

— Mâine seară? Ia-ți ce ai nevoie la tine, dimineață la birou, ca să poți rămâne peste noapte. O să pregătesc eu cina.

— O să gătești?

— Nu mi se pare că eşti aşa de greu de mulţumit, având în vedere că în seara asta am mâncat hot-dog. Pot oricând să pregătesc ceva mai bun de-atât.

— OK, am zâmbit. Rămâne stabilit.

A ridicat mobilul când ne-am sculat în picioare.

— Îţi chem un Uber.

— Nu e nevoie. O să iau metroul. E o staţie chiar la colţ.

Merrick m-a ignorat, tastând ceva pe telefon, înainte de a se uita din nou în sus.

— Ajunge în trei minute.

— Ai ceva împotriva mersului cu metroul?

— Am ceva împotriva ideii de a nu te ști în siguranță – exact același motiv pentru care cred că ar trebui să-ți pui alarmă dacă vei sta la parter.

Îndată ce am ieşit din local, a apărut Uber-ul. L-am sărutat pe Merrick de noapte bună.

— Mulţumesc că ai venit cu mine să ne uităm la apartamente. Oh, Doamne – nici nu i-am spus lui Greer că mi-am găsit casă.

S-a aplecat să-mi deschidă portiera.

— Ai avut parte de multe emoţii în seara asta. Va trebui să mă străduiesc mâine să ai o seară la fel de bună.

Am ridicat sugestiv din sprâncene, în timp ce mă aşezam pe bancheta din spate.

— Abia aştept.

CAPITOLUL 24

Evie

— Intră!

Ușa biroului meu s-a deschis și Merrick și-a vârât capul înăuntru. Găsindu-mă numai pe mine, a intrat.

Am închis caietul în care scriam.

— Hei! Ai venit exact la fix. Am terminat.

— Mi-aş dori să pot spune același lucru. Eu sunt în întârziere. Bursa a luat-o razna astăzi din cauza unor știri neașteptate. Analiștii abia au terminat de lucrat la posibilele consecințe ale situației provocate, pentru a putea discuta și decide cu privire la activele pe care le deținem. Îmi pare rău, dar va mai dura cam o oră sau chiar două.

— Oh..., am ridicat din umeri. Nu-i nimic. Îmi găsesc eu ceva de făcut.

Merrick s-a uitat la ceas.

— E deja șase jumătate. Ce-ar fi să urci, să te faci comodă? Poți să comanzi ceva de mâncare, fiindcă o să fie prea târziu să mă apuc să gătesc când voi termina, cine știe când...

— O să mai rămân aici să lucrez.

Merrick s-a încruntat, întinzându-mi o cheie.

— Am observat că mi-ai returnat asta ieri, când ai plecat de la mine.

— Credeam că mi-o împrumuţi doar, ca să pot intra. Nu credeam că vrei s-o păstrez.

— Şi o vei lua razna dacă-ţi spun să o păstrezi? Oricum e o dublură.

— Vrei să-ţi răspund sincer?

A zâmbit.

— Bine, ia-o acum, du-te sus şi vorbim mai încolo despre asta, OK?

Am dat din cap că da.

Merrick mi-a întins cheia.

— Schimbă-te şi relaxează-te. Nu vreau să stai aici să munceşti numai pentru că sunt eu ocupat.

Am înclinat capul într-o parte.

— Adevărul e că speri că te voi întâmpina din nou ca ieri, nu?

A râs.

— Du-te. Poţi să-ţi bagi nasul peste tot, iarăşi.

— Nu cred că realizezi cât de periculos este să spui asta cuiva aşa ca mine.

Mi-a închis palma cu cheia înăuntru.

— Fă ce vrei tu. Nu am nimic de ascuns.

Îmi aminteam perfect faptul că fostul meu logodnic nu mă lăsa nici măcar să mă uit la o poză de pe telefonul lui, fără să stea lângă mine, gata să-l ia înapoi. Pe de altă parte, oricum nu încăpea vreo comparaţie între Christian şi Merrick.

— Ce vrei să comand?

A ridicat din umeri, scoţându-şi portofelul din pantaloni.

— Orice vrei tu. Nu sunt mofturos. Dar să foloseşt cardul meu.

— Pot şi eu să plătesc cina. Deşi, tehnic vorbind tot tu o vei plăti oricum, de vreme ce de la tine primesc banii pe care-i folosesc pentru mâncare.

A zâmbit involuntar.

— Te rog, folosește cardul meu. Trebuie s-o șterg. Deja mă așteaptă șase oameni în birou.

— Pe curând.

Puțin mai târziu, am pornit spre lift. Abia intrasem și apăsasem butonul pentru etajul cel mai de sus, când Joan a deschis ușile duble de sticlă ale biroului și a pornit și ea spre cabina deschisă.

Rahat.

Numărul de la etajul lui Merrick era luminat. Dar nu puteam să închid ușile liftului acum că ne văzuserăm una pe alta. Așa că am intrat în panică și am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin minte. Am apăsat pe toate butoanele de pe panou.

Joan a observat imediat ce a urcat.

— Aoleu.

— Da, probabil i s-a părut amuzant cuiva să facă asta...

— Atunci poate e mai bine să coborâm, să mergem la celălalt lift. Se pare că ăsta oricum va urca înainte să coboare.

— Bună idee.

Am ieșit din nou în hol. Odată ce liftul a plecat, am apăsat pe buton să-l chemăm pe celălalt.

— Totul e în regulă între tine și Merrick? a întrebat Joan.

Deja eram stresată, așa că întrebarea m-a dat complet peste cap. Am încercat să nu mi se citească nimic pe față.

— De ce să nu fie?

— Nu știu, așa. L-am văzut ieșind din biroul tău mai devreme și voiam să mă asigur că nu te presează să-i dai ceva informații despre pacienții tăi. Nu e vorba că nu poți conversa cu el, normal, dar m-am gândit să verific. Poate să fie foarte persuasiv când își propune.

Mie-mi spui? M-am forțat să zâmbesc în ciuda sentimentelor ce mă încercau.

— Nu, nu asta voia.

Nu sunt convinsă că mă simțeam vinovată că ascundeam adevărul ori poate că Joan pur și simplu aștepta mai mult de la mine, dar am simțit nevoia să explic în continuare. Încă o dată, am zis fix primul lucru care mi-a trecut prin cap.

— A venit să-mi spună că ar vrea să vină și el la terapie.

— Pe bune? s-a mirat Joan.

— Da, am dat din cap. Și pentru mine a fost o surpriză.

Oh, Doamne, mă afund din ce în ce mai adânc.

Până am ajuns la nivelul holului, simțeam deja că mă sufoc în liftul ăla. Am răsuflat ușurată când s-au deschis ușile. Joan și cu mine am mers împreună spre ieșire. Stația mea de metrou era în stânga, așa că am arătat într-acolo, ca și cum aș fi plecat acasă.

— Eu o iau pe aici.

A zâmbit și mi-a arătat în cealaltă direcție.

— Autobuzul meu e încolo.

Abia așteptam să o iau din loc.

— Ne vedem luni, am strigat, pornind deja de-a lungul trotuarului.

Când am ajuns la metrou, am așteptat câteva minute în caz că Joan uitase cumva ceva. Ai fi crezut că am furat diamantul coroanei, așa de puternic îmi bătea inima. Când am reintrat în clădire, mi-am ținut răsuflarea până am ajuns în siguranță la etajul lui Merrick.

Am pășit în apartament, în continuare încordată. Dar apoi am intrat în sufragerie și am zărit ceva pe măsuța de cafea.

Oare era...?

M-am apropiat să văd mai bine. Într-adevăr, doi peștișori aurii înotau într-un bol. Și nu era același bol pe care-l văzusem pe noptiera lui, în dormitor.

Oare își luase și alți pești? Sau...

Mi-am aruncat poșeta pe canapea și m-am dus în dormitor să investighez. Am deschis ușa și, brusc, senzația de nervozitate pe care mi-o lăsase întâlnirea cu Joan s-a topit ca prin farmec, de la căldura pe care am simțit-o în piept.

Bolul cu pești de pe noptieră dispăruse. Merrick îi mutase într-o casă nouă, într-o altă cameră. Era un gest așa de neînsemnat, de prostesc, dar el găsise timp să se gândească la ce-i spusesem cu o seară înainte și făcuse ceva pentru ca să mă scape de îngrijorarea nerostită.

Poate că, la urma urmei, nu trebuia să-mi fie teamă că va trebui să mă lupt cu umbra unei alte femei. Părea că Merrick era dispus să lase să-i intre în suflet lumina soarelui.

— O, Doamne! Dar mi se pare un efort considerabil!

— Nu, a spus Kitty. Îmi va da ceva de făcut dacă tot sunt blocată în casă. Au trecut abia două săptămâni. Încă opt cu nenorocitul ăsta de ghips or să mă facă s-o iau razna dacă nu găsesc ceva cu care să-mi ocup timpul.

— Și când va avea loc reuniunea asta? am întrebat.

— Mă gândeam să fie primăvara viitoare sau în anul următor, în funcție de când e disponibilă ferma de agrement.

Ușa de la intrare s-a deschis și a intrat Merrick. I-am făcut semn spre telefon și am ridicat un deget să nu spună nimic.

— Ai spus ferma de agrement?

— Ce alt loc ar fi mai bun de-atât? O grămadă de spațiu deschis, focuri de tabără noaptea, călărie și fermieri. Cui nu-i plac fermierii?

— Aici nu te pot contrazice. Ce om să fii să nu-ți placă fermierii?

Merrick m-a privit întrebător.

— Dar, Kitty, ești sigură că deja te simți în stare?

Merrick și-a tras o palmă peste frunte și a clătinat din cap, venind spre mine.

— Sunt bine – eram bine și săptămâna trecută, când măgarul de nepotu-meu s-a gândit că am nevoie și de o asistentă.

Eram aproape sigură că Merrick auzise și ultima parte. Când am ridicat privirea, a întins mâna după telefon, dar am clătinat din cap. Mi l-a luat totuși din palmă și și l-a dus la ureche.

— Hei, buni, a spus el privindu-mă. Nu, nu lucrez. Nici Evie nu lucrează. Tocmai ne pregătim pentru cină... suntem singuri, acasă la mine.

Am auzit-o pe Kitty spunând încă ceva.

— Da, a dat din cap Merrick. Ai avut dreptate. Deci, te superi dacă te sună mâine? Fiindcă Evie e prea politicoasă ca să-ți taie vorba, dar eu, nu.

Privirea lui m-a măsurat, zăbovind asupra buzelor.

— Mulțumesc, așa fac. Noapte bună, buni.

Arătând foarte mândru de sine, a aruncat telefonul pe canapea și m-a cuprins pe după talie.

— Acum sărută-mă.

— Și dacă nu vreau? Mi s-a părut un gest destul de nepoli...

Mi-am înghițit cuvintele din cauza sărutului care a urmat. Și nu orice fel de sărut, ci genul acela la care a

trebuit să mă agăț de cămașa lui să nu cad, fiindcă, pe bune, omul ăla era în stare să-mi înmoaie genunchii cu gura lui. M-a sărutat de m-a făcut praf, sau nu știu cum altcumva să mă exprim. Când ne-am despărțit într-un târziu, rămăsesem fără suflare.

Merrick s-a tras puțin înapoi să mă privească în ochi. Ai lui erau cu pleoapele lăsate, însă suficient de intenși încât să-mi zvâcnească locul acela dintre picioare.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

— Îmi plac scuzele tale, am zâmbit.

Lui i-au sclipit ochii.

— Da? În cazul ăsta va trebui să te mai enervez.

— Tocmai i-ai spus bunicii tale despre noi?

A dat din cap.

— Ce să fac? Să-mi mai cer o dată scuze?

— Cred că ar trebui, am râs.

Merrick a început să mă sărute din nou, de data asta încet, tandru. S-a dat înapoi și și-a frecat ușor nasul de al meu.

— M-ai sărutat cum se sărută îngerii!

— Nu cred că așa se spune.

— Așa spunea bunica mea. De fiecare dată când îl părăseam pe tata și mergeam să stăm la ea, nu puteam să adorm imediat ce ajungeam. Așa că mă băga în pat și îmi dădea un sărut de îngeri, ceea ce însemna că aceștia aveau să mă vegheze cât dorm. Nimeni altcineva nu mi-a mai făcut asta.

Merrick m-a sărutat pe frunte.

— Poate asta înseamnă că e cazul să înlocuiesc eu îngerii de-acum în privința asta.

Am clipit de câteva ori.

— Ce lucru dulce ai spus!

S-a uitat împrejur prin cameră.

— Ai mâncat?

— Nu, te-am așteptat și pe tine. Am comandat mâncare chinezească. E în bucătărie.

— Vino atunci. Hai să mâncăm ca să te pot dezbrăca. O să păstrăm niște sos dulce-acrișor ca să-l pot linge de pe sânii tăi mai târziu.

— Șiiiiiiiiii trecem rapid de la dulce la obraznic!

— E un talent și ăsta, mi-a făcut cu ochiul.

Ne-am așezat la insula din bucătărie să mâncăm pui Kung Pao și creveți Szechwan, în timp ce Merrick mă punea la curent cu problema care-i ținuse pe el și pe echipa lui ocupați până târziu în seara asta.

— Practic, serviciul tău e un fel de joc de noroc, am clătinat din cap. Asta înseamnă că îți plac și cazinourile?

— Depinde de joc. Mie îmi place să pariez pe ceva care nu se bazează doar pe simplul joc al sorții. Dacă stai la o masă și joci blackjack, crupierul pur și simplu îți pune niște cărți în față și le întoarce cu fața în sus, iar tu ghicești bazându-te pe statistică. Dacă joci poker împotriva altora, ca să câștigi trebuie să știi să citești oamenii și să le studiezi obiceiurile. Ceea ce fac și eu la muncă, în mare, diferența fiind că fac asta cu niște companii și firme.

I-am întins o bucată de crevete cu bețișoarele și el a băgat-o în gură.

— Nu m-am gândit până acum la asta, dar profesiile noastre sunt într-un fel asemănătoare, am spus. Amândoi studiem oamenii pentru a afla mai multe lucruri despre ei. Căutăm chestii pe care nu ni le spun explicit, pentru a construi un puzzle cu fiecare piesă la locul potrivit.

Merrick mi-a întins o bucată de pui.

— Spune-mi ce ai aflat despre mine fără să-ți spun explicit.

M-am gândit un moment.

— Am aflat că ești genul amabil și bun la suflet după felul în care te comporți cu bunica ta, dar și după lucrurile mărunte pe care le faci. De exemplu, dacă mergem pe trotuar, întotdeauna ai grijă să mergi pe partea dinspre exterior. Nu vrei niciodată să mă lași să iau metroul noaptea, și primul lucru pe care l-ai observat la apartamentul meu cel nou a fost că are nevoie de o alarmă.

— Altceva, doctore? a dat din cap.

M-am uitat la bolul cu pești de pe măsuța de cafea și i l-am arătat cu bețișoarele.

— Ai și obiceiul să reflectezi la lucrurile spuse de oameni, chiar și la mult timp după ce au fost rostite.

Merrick mi-a urmărit direcția privirii și apoi s-a întors iarăși spre mine.

— Nu credeam că sunt capabil să merg mai departe, dar, după cum s-a dovedit, adevărul este că nici măcar nu încercasem în mod real.

Mi-am lăsat jos bețișoarele.

— Dar tu, tu ce-ai aflat studiindu-mă pe mine?

S-a întins, mi-a luat o bucată de broccoli de pe farfurie și și-a băgat-o în gură.

— Îți place să fii trasă de păr și îți place când îți vorbesc porcos.

I-am tras una peste braț.

— Trebuia să mă aștept că vei duce discuția în direcția aia.

A terminat de mestecat și a înghițit.

— Ești îngrozitor de timidă în privința bărbaților, din cauză că aceia pe care i-ai iubit te-au rănit îngrozitor.

Am dat din cap, oftând.

— Nu cred că ți-a fost prea greu să-ți dai seama de asta.

— Poate că nu. Dar ești în același timp și cea mai puternică, cea mai rezistentă persoană pe care o cunosc. Cei mai mulți oameni care ar fi trecut prin rahaturile prin care ai trecut tu, cu taică-tău sau cu idiotul de fost logodnic, ar fi avut o atitudine de victimă. Tu, nu. Tu nu știi cum să fii victima din povestea ta. Știi numai cum să fii eroina, iar eroina întotdeauna se ridică de jos, se scutură de praf și merge mai departe.

— Îți mulțumesc că spui asta. Dar să știi că au fost și zile în care m-am lăsat doborâtă de tristețe și atunci chiar m-am simțit ca o victimă. Mi-am plâns de milă.

— De afară nu se vede asta.

— Probabil că săptămâna viitoare nu o să mai poți spune același lucru. Atunci am prima înfățișare la tribunal cu Christian. Vinerea viitoare.

Merrick s-a încruntat.

— Tot nu-mi vine să cred că tipul ăla e în stare să te dea în judecată. Ce-ar fi să vin și eu cu tine?

— Frumos din partea ta să te oferi. Dar cred că e ceva ce trebuie să fac singură.

— Oferta mea nu vine din altruism, a dat el din cap. Sunt destul de posesiv în ceea ce te privește. Dar înțeleg.

După ce am terminat de mâncat, am strâns ce mai rămăsese, în timp ce Merrick se schimba. Apoi ne-am dus în sufragerie și ne-am uitat puțin la televizor. Merrick își pusese picioarele pe măsuța de cafea, iar eu m-am așezat cu capul în poala lui.

— O, am uitat să-ți zic, m-am întors pe o parte să mă uit în sus spre el. Aproape că am fost prinsă când am venit aici. Când am intrat în lift, am apăsat pe etajul cu apartamentul tău și până să se închidă ușile, Joan a ieșit din biroul ei și a urcat și ea cu mine în cabină.

— Și a observat?

— Nu. Fiindcă am intrat în panică și am apăsat pe toate butoanele de pe panou înainte să apuce să intre, așa că nu a văzut ce apăsasem inițial.

Merrick a izbucnit în râs.

— Bună idee ai avut!

— A fost cea mai bună care mi-a venit pe moment. Dar cred că a funcționat. Oh, și să știi că te-a văzut ieșind din biroul meu mai devreme, așa că i-am spus că ai trecut pe la mine să-mi zici că vrei și tu să te apuci de terapie.

— *Eu* vreau să mă apuc de terapie?

— Am avut senzația că o interesa motivul pentru care te aflai în biroul meu, acum că nu mai ești șeful meu. Așa că a trebuit să inventez ceva. Pe urmă a trebuit să mă duc la stația de metrou și să aștept acolo până a fost clar că pot să urc din nou la suprafață. Și pot să-ți spun că am murit de frică înainte să mă văd în siguranță aici, sus.

Merrick m-a mângâiat pe păr.

— Să știi că eu nu sunt dispus să te ascund pentru totdeauna.

Nemernicii de fluturi din stomacul meu au luat-o razna din nou. Merrick nu era genul care să vorbească și abia după aceea să se gândească la ce spune. Deci faptul că folosise expresia *pentru totdeauna* m-a izbit în plex. Existau, într-adevăr, toate indiciile că însemn ceva pentru el, dar nu-mi îngăduisem încă să cred în asta.

— Poate că lui Joan îi putem spune, cât de curând, am zis. În felul ăsta voi fi mai liniștită că nu-mi mint șefa! Dar cred în continuare că trebuie să păstrăm secretă relația noastră în ceea ce-i privește pe ceilalți angajați, cel puțin câtă vreme mă străduiesc să construiesc niște relații de încredere cu ei și până ajung să mă cunoască.

Merrick s-a aplecat și m-a sărutat ușor pe buze.

— Da, cred că putem face compromisul acesta.

Mi-am pus din nou capul în poala lui și m-am uitat la peștișorii aurii de pe masă, înotând în bolul lor, înainte de a mă mișca din nou ca să mă uit în sus la Merrick.

— Mulțumesc că ai mutat peștii ăia!

— E-adevărat că am un apartament mare, dar m-am gândit că ar fi important să-ți arăt că e loc și pentru tine.

A doua zi dimineață, l-am târât pe Merrick după mine la o partidă de cumpărături tipică pentru o zi de sâmbătă, ca să-mi achiziționez diferite lucruri pentru noul meu apartament. Intenționam să iau cheile luni, așa că aveam nevoie de un pat înainte de a mă putea muta – acesta era primul lucru pe lista mea.

— Ce zici de asta?

M-am întins pe o saltea care avea partea de sus din pluș și l-am pus pe Merrick să facă același lucru.

— Nu-s sigur. Mai bine te așezi pe ea în patru labe să văd dac-o să-mi placă.

Mi-am scos perna de sub cap și i-am aruncat-o în față, râzând.

— Eu vorbesc serios. Un somn bun noaptea e la fel de important pentru sănătate cum sunt o mâncare cum trebuie și sportul. Tu ce pat ai? E foarte confortabil.

— Habar n-am, a ridicat el din umeri.

— Oh! am exclamat, strâmbându-mă.

Merrick m-a privit o clipă nedumerit, după care a realizat brusc despre ce era vorba.

— A, nu din cauză că l-a ales o altă femeie, dacă la asta te gândești. Sau, mă rog, da. Dar era vorba despre un designer de interior. Am angajat pe cineva să aleagă tot ce îmi trebuie ca să mă pot muta.

— Și ți-a ales și salteaua? Dacă nu-ți plăcea?

— M-aș fi dus să iau alta, cred. Ea a comandat absolut totul. Eu n-am avut altceva de făcut decât să vin într-o zi aici și să preiau apartamentul, la cheie.

— Și i-ai dat ceva indicații, cu privire la culori sau chestii de genul ăsta?

— Nu, a clătinat din cap Merrick.

S-a uitat împrejur în sala imensă, plină cu tot felul de saltele. Erau două vânzătoare, care se ocupau ambele să îndrume alți clienți. Așa că s-a rostogolit peste mine și a început să țopăie, făcând patul să se miște în sus și-n jos.

— O, Doamne, am râs. Potolește-te!

A mai sărit de câteva ori, după care m-a sărutat scurt și cast pe buze.

— E bun ăsta. Hai să-l luăm.

După magazinul de saltele, l-am dus la Home-Goods. Pentru cineva care nu-și cumpărase nici măcar lucrurile pentru propriul lui apartament, s-a dovedit incredibil de răbdător. Curând aveam căruciorul plin de așternuturi, lumânări, alte chestii pentru casă și chiar un purcel de pluș pe care n-am putut să mă abțin să nu-l cumpăr, pentru viitorul meu nepot sau nepoată. La casă erau deja vreo douăzeci de persoane atunci când ne-am așezat la rând. O fetiță stătea în partea de sus a căruciorului din fața noastră. Avea un fel de proteze la picioare și a arătat cu degetul spre purcelul din căruciorul meu.

— Ce drăguță ești, am exclamat zâmbind.

Merrick citise niște mesaje pe telefon, dar a ridicat ochii să se uite la fetiță. Parcă o privea ciudat, ca și cum fetița i se părea cunoscută, dar nu mi-a dat impresia că era chiar ceva ieșit din comun, deoarece după aceea a început să se uite din nou în telefon.

— *Puh! Puh! Puh!* a țipat fetița, arătând din nou spre porc.

Tatăl ei s-a întors să vadă la ce se uita fiică-sa de se agita așa. I-a zâmbit copilei și a început să vorbească, în același timp folosindu-se și de limbajul semnelor.

— Așa este. Puh e ca Pinky, purcelușul tău!

Bărbatul s-a uitat la mine.

— E surdă și abia a început să lucreze cu o terapeută specializată, pentru a învăța sunetele după expresia facială. Are un porcușor de Guineea de jucărie, Pinky, și în ultima vreme asociază cu el orice animal de pluș.

A băgat mâna în căruț și a scos o broscuță de pluș. Fetița s-a întins spre ea, rostind din nou cuvântul *Puh*.

— Deja m-am lăsat convins să îi cumpăr și astăzi unul.

Rândul s-a mișcat, așa că bărbatul și-a împins căruciorul în față. L-am urmat și eu, dar Merrick, nu. Când am ridicat ochii, l-am văzut holbându-se la fetiță.

Nu știam ce se întâmplă.

— Merrick?

A părut că nici nu m-a auzit. Continua să se uite fix. I-am pus o mână pe braț, în cele din urmă.

— Merrick? Ești bine?

Cu coada ochiului, l-am văzut pe tipul din fața mea întorcându-se. Ochii lui Merrick s-au ațintit asupra lui și s-au îngustat amenințător. Eu mă uitam când la unul, când la celălalt. Acum și bărbatul se holba la Merrick.

Simțindu-mă destul de aiurea, m-am mutat în fața lui Merrick și l-am împins ușor.

— Merrick? Ce se întâmplă? Vorbește cu mine!

A clătinat din cap.

— Nimic. Ne vedem afară, da?

— Da, sigur. Dar ești bine?

Privirea lui s-a deplasat încă o dată de la bărbat la fetiță și a mai studiat-o o clipă. Apoi s-a năpustit spre ușa din față.

Am clipit nedumerită în urma lui, fără să înțeleg nimic din ceea ce tocmai se întâmplase, înainte de a mă întoarce spre bărbatul cu fetița.

— Vă cunoașteți cumva?

Și-a ridicat fetița din cărucior, ținând-o strâns în brațe.

— Eu sunt Aaron Jensen.

Numele nu-mi spunea nimic. Am clătinat din cap.

— Sunt în continuare confuză. Ar trebui să mi se pară cunoscut?

Bărbatul s-a uitat la fetiță.

— Mama lui Eloise a fost Amelia Evans.

— Amelia, fosta logodnică a lui Merrick?

A dat din cap.

Atunci m-am holbat și eu la fetiță.

— Câți ani are?

— Împlinește trei, peste două luni.

CAPITOLUL 25

Merrick

CU TREI ANI ÎN URMĂ

— Ce mama dracului ai spus?

Cu siguranță auzisem aiurea.

Instructorul de zbor s-a uitat la asistentă. Avea tăieturi și praf pe față și urme de arsuri pe brațe.

— E inelul ei – al Ameliei.

Biata asistentă ne-a privit panicată.

— Ăăăă... bine...

S-a mai uitat o dată și la unul, și la celălalt, și a murmurat:

— Vă anunț imediat ce aflu ceva nou, domnule Crawford.

— Ce mama dracului spui acolo? Că inelul de pe mâna Ameliei este inelul *de la tine*?

A clătinat din cap, privind în jos.

— Nu avea de gând să se mărite cu mine. Mi-a spus asta de la început, cât se poate de clar.

— De la ce început? am ridicat vocea. Despre. Ce. Mama. Dracului. Vorbești?

— Amelia și cu mine am fost împreună. Am început o relație imediat după ce s-a apucat să ia lecții de pilotaj. Eu am știut mereu despre tine. Nu a ținut secretă existența ta.

În mod evident, față de mine avea secrete.

— Și... v-ați logodit?

S-a încruntat.

— I-am luat un inel acum o lună. M-am gândit că, poate, dacă știa că sunt așa de hotărât în privința noastră, poate... va lua mai în serios ce era între noi. Pentru ea a fost un fel de aventură. Eu eram singurul care-și dorea mai mult. Dar m-a refuzat... A spus că se va căsători cu tine. Am vrut să o determin să-și păstreze inelul, dar îl purta pe mâna dreaptă. Nu a avut niciodată de gând ca noi doi să fim mai mult decât eram.

— Adică ce, mai exact?

Mi se învârtea capul. Nici nu-mi revenisem bine după vestea că Amelia era în sala de operații, că acum se întâmpla chestia asta? Mi-am trecut o mână prin păr.

— I-o trăgeai doar sau ce?

Aaron s-a încruntat.

— Ar trebui să plec...

— Să pleci? În primul și-n primul rând, nu știu ce mama dracului cauți *aici*!

Continua să privească în jos.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli în felul ăsta. Și îmi pare rău că s-a întâmplat așa.

— Erai cu ea în avion?

A dat din cap.

— Din câte se pare, trenul de aterizare a coborât numai pe o parte. Și nu am știut asta până când nu ne-au scos din carcasa făcută praf. Dacă aș fi știut, în primul rând nu aș fi lăsat-o pe ea să aterizeze. Nu avea destulă experiență.

Nu am spus nimic o vreme, suficient cât să pricep ce se întâmplase de fapt.

— Și de ce tu nu ai suferit răni mai grave?

— Am aterizat pe partea pilotului și acoperișul s-a prăbușit în interior. Nu știu cum, dar pe partea pasagerului a rezistat.

Îmi venea să-i trag una în față individului. Dar creierul pur și simplu era incapabil să comande mâinilor sau picioarelor mele să se clintească. Stăteam acolo, șocat peste măsură.

În cele din urmă, Aaron și-a luat jacheta de pe scaunul din spatele lui.

— O să plec acum. Sper că va fi bine. Și îmi pare foarte, foarte rău, Merrick. Pe tine te iubește.

Poate că aș fi fost de mult plecat, dacă ar mai fi avut pe altcineva. Dar Amelia era în majoritatea timpului pe cont propriu, nu avea pe nimeni în afară de mine. Așa fusese de când era în liceu. Bun, deci se pare că și-o trăgea și cu Aaron. Petrecusem ultimele opt ore, de când intrase ea în operație, încercând să potrivesc aceste piese de puzzle. De fapt, dacă era să fiu cinstit, încercasem să o înțeleg pe Amelia Evans din noaptea când ne întâlniserăm, cu ani buni înainte, pe vremea când eram studenți. Ajunsesem să mă împac cumva cu ideea că existau părți din ea pe care nu mă va lăsa niciodată să le văd. Mereu aveam senzația că le ascundea dintr-un fel de mecanism de protecție, de apărare a propriei persoane, de vreme ce toată viața trecuse dintr-o casă în alta, de la un asistent maternal la altul, și nu se încredea niciodată pe deplin în cineva. Dar nu eram sigur că pot accepta ca unele dintre părțile alea să includă relația cu un alt bărbat.

La fiecare câteva ore, asistenta venea să-mi dea vești. Ultima oară îmi spusese că probabil avea să mai dureze încă o oră. Trecuseră aproape două ore deja, așa că începusem să mă impacientez. Chiar atunci, un doctor îmbrăcat cu salopetă albastră, cu o bonetă la fel și

cu mască pe față, a ieșit din sala de operații și s-a apropiat de biroul asistentelor. Când asistenta a arătat înspre mine, m-am ridicat.

Scoțându-și masca, doctorul mi-a întins mâna.

— Domnul Crawford?

— Da.

— Sunt dr. Rosen, neurochirurgul care a operat-o pe doamna Evans.

— Cum se simte?

Medicul și-a pus mâinile în șolduri, oftând.

— Mi-aș dori mult să pot răspunde la întrebarea asta. După cum știți, doamna Evans a suferit un puternic traumatism cranian. A fost adusă aici cu fractură de craniu, câteva vertebre crăpate, o inflamație accentuată și sângerare intracraniană. În aceste condiții, putem spune că operația a mers destul de bine. Am reușit să facem o deschizătură în craniu pentru a opri sângerarea și a face loc inflamației, pentru a evita deteriorarea și mai accentuată. produsă de compresie. Este în viață și semnele vitale sunt uimitor de stabile după o astfel de traumă imensă și o operație atât de dificilă. Dar când am încercat să o trezim din anestezie, nu am reușit. Asta nu înseamnă că nu își va recăpăta cunoștința la un moment dat, dar, evident, acesta nu este un semn bun. Prin urmare, în acest moment, tot ce putem spune e că se pare că e hotărâtă să reziste. Va mai dura ceva până ne vom putea da seama cât de grave sunt leziunile și consecințele lor.

A făcut o pauză și s-a uitat fix în ochii mei.

— Dar cred că trebuie să vă pregătiți cu ideea că e posibil să nu reziste următoarelor câteva zile. Sau, dacă va rezista, să se trezească la un moment dat cu deficite foarte, foarte serioase.

M-am așezat pe scaunul din spatele meu.

— O pot vedea?

Dr. Rosen a aprobat.

— Acum cei dinăuntru termină de închis și de curățat ce mai trebuie, iar apoi va fi mutată la terapie intensivă. Are fața foarte umflată, ceea ce e o chestie obișnuită la un traumatism cranian și o vom lăsa o vreme fără partea de sus a craniului – creierul ei are nevoie de spațiu. Dar, da, o puteți vedea, în momentul când operația se încheie cu totul. Doar să aveți mare grijă să nu o mișcați, nici să nu o atingeți.

— Cât o să trebuiască să stea cu craniul așa?

— Greu de spus. Vom ține la congelator bucata osoasă pe care am scos-o, pentru a putea fi reatașată la loc, în viitor.

Mi s-a părut așa de greu să respir că am înghițit în sec.

— Bine.

— Doamna Evans a completat niște documente cu privire la aparținătorii care pot lua decizii în numele ei, atunci când a fost internată aici pentru o altă procedură.

— Da, am dat din cap, a fost aici anul trecut, pentru apendicită.

— În formularul respectiv este trecut numele dumneavoastră ca fiind persoana cea mai apropiată, cea care poate lua decizii în numele ei, deci, când nu este în stare să le ia singură.

Mi-am frecat ceafa care mă durea.

— Nu ține deloc legătura cu niciun membru al familiei ei.

A dat din cap.

— Sunt sigur că, după ce va trece șocul inițial, veți avea o mulțime de întrebări. Voi trece din nou pe aici după ce va fi dusă la ATI și mă voi duce să o văd, iar atunci vom putea să mai discutăm.

— Vă mulțumesc!

A dat să se îndepărteze, dar s-a oprit și s-a întors din nou spre mine.

— Îmi cer scuze! M-am luat cu problemele presante de neurologie că nici nu v-am specificat faptul că, din câte se pare, fătul e bine. Vom trimite după un obstetrician să vină să o consulte câtă vreme se află la terapie intensivă, dar sarcina pare neafectată la momentul acesta. Ceea ce e aproape incredibil.

— Sarcina?

Medicul s-a uitat intens la mine.

— Amelia e însărcinată. De câteva luni bune deja.

— Doriți să-i ascultați bătăile inimii? mi-a zâmbit medicul obstetrician. E foarte puternic. Nici nu-mi pot închipui prin ce treceți acum, dar am observat că bătăile inimii bebelușului pot sădi speranța în sufletul părinților.

M-am uitat la ecranul monitorului, la ființa vie ce creștea în interiorul Ameliei.

— Sigur.

Doctorița a mișcat o rotiță și, în mica rezervă de sticlă, la terapie intensivă, a răsunat ecoul unui sunet distinct. *Lub-dub, lub-dub, lub-dub.*

— Pulsul e foarte rapid. O sută patruzeci și șapte bătăi pe minut. Exact așa cum trebuie.

A apăsat niște taste și a mișcat iar receptorul ecografului pe abdomenul Ameliei.

Oare cum de nu observasem ridicătura aceea pronunțată? M-am simțit vinovat pentru asta, cel puțin până în clipa când întrebarea ridicată de partea dreaptă a creierului meu a primit răspuns de la cea stângă.

Fiindcă nu te-a mai lăsat decât foarte rar să o vezi goală.

Fiindcă și-o trăgea cu altul.

Of.

Fir-ar.

Al.

Dracului.

Oare era copilul meu? Și cum se face că nici nu mă gândisem deloc la asta până acum, în ultima oră, de când aflasem de la primul doctor că Amelia e gravidă?

Oare de asta nu mi-a spus?

Și exact când am avut impresia că voi putea începe să mă dezmeticesc din toate astea...

Doctorița mi-a întrerupt gândurile.

— Copilul are aproximativ șaptesprezece săptămâni, deci suntem în al doilea trimestru. De obicei, se face o ecografie de la optsprezece la douăzeci de săptămâni pentru a observa sexul. Dar anatomia copilului dumneavoastră e destul de evidentă. Doriți să aflați dacă e fată sau băiat?

Ceea ce doream să aflu era dacă e copilul meu. Dar ea aștepta un răspuns și eu nu aveam decât întrebări. Am ridicat din umeri.

— Desigur.

Doctorița a zâmbit.

— Aveți o fetiță. Felicitări, tati!

CAPITOLUL 26

Evie

— Vrei să vorbim totuși despre ce s-a întâmplat înăuntru?

Terminasem de băgat toate cumpărăturile în portbagaj și mi-am prins centura de siguranță, după ce m-am așezat pe scaunul din dreapta.

Merrick a închis ochii pentru o clipă și a oftat.

— Nu prea.

M-am gândit că probabil are nevoie de puțin timp, de puțin spațiu, așa că am încuviințat.

— Proprietarul aduce pe cineva astăzi să zugrăvească. Mi-a spus că pot duce lucruri acolo imediat ce se termină cu asta. Putem trece pe la apartament să las toate chestiile astea pe care le-am cumpărat?

— Sigur.

A condus, fără să spună nimic pe tot parcursul drumului. Când a tras pe dreapta, în dreptul altei mașini, a coborât să mă ajute să ducem totul înăuntru.

— Nu vei sta aici până nu va fi livrat patul, nu-i așa? a întrebat.

— Nu. Oricum mai trebuie să termin de împachetat toate chestiile pe care le am la soră-mea.

A clătinat din cap și și-a scuturat cheile din mână.

— Vrei să te duc la sora ta?

— Oh... da, normal. Mulțumesc frumos!

Nu era ca și cum m-aș fi așteptat să își petreacă tot weekendul cu mine, dar tot mi se părea că timpul nostru împreună se termina prea brusc. Nici măcar nu-mi luasem cu mine geanta pe care o avusesem la el când plecaserăm la magazin.

— Geanta mea a rămas la tine, dar nu îmi trebuie nimic din ea acum. Pot să o iau luni, înainte de a pleca.

A dat din cap.

Drumul a fost scurt și m-am bucurat pentru asta, fiindcă în mașină tăcerea începuse deja să devină apăsătoare. Am încercat să nu o iau personal. În mod clar, vederea fetiței Ameliei îl dăduse complet peste cap. În afară de situația în care calculele mele erau complet eronate, ceea ce nu prea credeam, femeia făcuse un copil cu un alt bărbat câtă vreme era încă iubita lui. Aș fi putut jura că Merrick spusese că Amelia murise acum aproape trei ani și din câte se părea fuseseră împreună până la sfârșit. Dar poate că reținusem eu greșit. Iar acum nu era momentul să pun întrebări.

Când am ajuns în fața blocului, Merrick a parcat în fața intrării. A lăsat motorul pornit și a coborât să-mi deschidă portiera.

M-am forțat să zâmbesc.

— Mulțumesc că ai venit cu mine la cumpărături.

— Cu plăcere.

— Ne vedem luni?

A dat din cap, apoi s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

— Ai grijă de tine.

Merrick a așteptat până am intrat în clădire și abia apoi s-a urcat înapoi în mașină. Am vrut să mă gândesc că, indiferent ce se întâmplase, până la urmă nu va mai conta, dar nu am putut să-mi împiedic strângerea de

inimă pe care am simțit-o urmărind cum mașina s-a pus în mișcare. Poate că era vorba despre intuiția feminină sau cine știe ce altceva, dar ceva îmi spunea că inima mea avea să fie frântă... din nou.

— Hei, salut! Ce mai faci?

Sora mea și-a aruncat cheile pe blatul din bucătărie și a intrat în sufragerie, unde stăteam de mult timp. Probabil că trecuse deja de ora opt, de vreme ce închisese magazinul în seara asta.

— Nimic deosebit. Mă uit la televizor.

Greer s-a uitat spre TV și apoi din nou spre mine.

— Ăăă... Nu e deschis.

Am clipit de câteva ori.

— Oh... Am vrut să spun că tocmai voiam să mă uit la televizor.

M-a măsurat suspicioasă.

— Bine. Te deranjează dacă stau și eu cu tine?

— Normal că nu.

— Mă duc să mă schimb doar. Am comandat niște vin nealcoolizat. O să-mi torn într-un pahar de vin și o să mă prefac că e vin adevărat.

— Vin nealcoolizat? Vrei să spui că e un fel de suc de struguri?

— Cam așa ceva. Un cabernet.

A revenit după câteva minute, îmbrăcată cu niște pantaloni de trening și un hanorac Emory, pe care i-l cumpărasem cu vreo șapte sau opt ani în urmă. Avea două pahare și mi l-a întins mie pe cel din mâna dreaptă.

— Al tău e vin adevărat. Păreai foarte adâncită în gânduri, așa că mi-am închipuit că ai nevoie de el.

— Mulțumesc, am oftat. Chiar am.

S-a așezat la celălalt capăt al canapelei și și-a vârât picioarele sub ea.

— Deci? Ce s-a întâmplat de ai ajuns să te holbezi la televizorul ăla, fără să-ți dai măcar seama că nu e pornit?

Am zâmbit. Sora mea mă cunoștea atât de bine...

— Nu e nimic, pe bune. Doar mă gândesc eu prea mult.

A sorbit din vinul ăla fals, încrețindu-și nasul.

— Nu e bun? am întrebat.

— Știi cum e când lași o sticlă de vin deschisă câteva luni și pe urmă vrei să bei un pahar și ăla e singurul rahat pe care-l mai ai în casă?

— Din nefericire, da, știu, am râs.

— Așa are gustul.

— Or să treacă greu lunile astea, am spus.

— Fără glumă!

A sorbit totuși, din nou.

— Dar, te rog, spune-mi! La ce te gândești prea mult?

— Păi, am început oftând, azi am fost cu Merrick la cumpărături să-mi iau diferite chestii pentru noul meu apartament. Când stăteam la coadă, la HomeGoods, în fața noastră era o fetiță într-un cărucior. Merrick s-a holbat la ea îndelung. Ca și cum o recunoștea sau ceva, și pe urmă a spus brusc că se duce să mă aștepte în mașină.

— Așa...

— Fetița era cu taică-său și mi s-a părut și el destul de bizar, drept care, după ce a plecat Merrick, l-am întrebat dacă se cunosc. Așa am aflat că fetița e fiica fostei lui logodnice. Merrick mi-a povestit că Amelia îl înșela și că a descoperit asta când femeia a suferit acel accident. Doar că fetița nu are nici măcar trei ani, iar eu

aş fi putut să jur că Merrick a spus că Amelia a murit cam cu trei ani în urmă.

— Hmm... Crezi că e posibil să fi încurcat tu anii?

— Poate. Dar ceea ce mă frământă mai rău e felul în care Merrick s-a purtat după aceea.

— Cum s-a purtat?

— Aproape că nu a mai rostit nicio vorbă şi doar m-a adus până aici. Nici măcar nu am apucat să-mi iau geanta de la el.

— Deci vederea fetiţei l-a dat peste cap?

— Aşa mi s-a părut, da. Poate reacţionez eu exagerat, dar am avut senzaţia că acele treizeci de secunde în care s-au privit au dat timpul înapoi, în legătură cu relaţia noastră.

— Stai puţin. Eu sunt convinsă că te înşeli. Probabil că a reacţionat aşa din cauza unei emoţii negative, căci vederea fetiţei i-a adus aminte de nişte momente grele. Lucrurile de genul acesta pot avea un impact foarte puternic asupra cuiva, mai ales dacă te iau complet pe nepregătite.

— Da, probabil...

— Ştii numele de familie al Ameliei?

— Evans, da, am dat din cap. De ce?

Greer şi-a luat telefonul.

— Ai spus că a murit într-un accident de avion, nu?

— Da.

— Cu siguranţă a apărut ceva despre asta în presă, nu? a ridicat din umeri. Hai să căutăm pe Google.

Înainte să apuc să mă gândesc la motive pentru care să nu mi se pară greşită căutarea de date pe internet despre o fostă iubită moartă, soră-mea a întors telefonul spre mine ca să-mi arate un titlu.

— O femeie supraviețuiește miraculos unui accident de avion, în timpul unui zbor de antrenament. Deci? Nu a murit când s-a prăbușit?

— Nu cunosc detaliile exacte, dar, nu.

Greer a scanat în câteva secunde articolul.

— A fost scris în iulie, acum câțiva ani, deci aproximativ cu treizeci și una de luni în urmă. Cât avea fetița pe care ai văzut-o astăzi?

— Tatăl ei zicea că peste două luni face trei ani. Deci, treizeci și patru de luni?

— Fir-ar! Deci fetița aia era în burta maică-sii când s-a prăbușit avionul, iar Amelia a supraviețuit pentru cel puțin câteva luni după aceea.

O, Doamne. În mod evident, povestea aceea avea mult mai multe aspecte decât știam eu. Am oftat.

— Mda, probabil că există nenumărate emoții nespuse care au ieșit la iveală acum.

— Da, probabil asta a fost tot.

— Da, am dat din cap.

Deși, în adâncul sufletului meu, nu eram chiar atât de sigură.

Luni dimineață m-am dus la birou cu o stare de anxietate pe care o simțeam în stomac. Nu primisem nicio veste de la Merrick de când mă dusese acasă sâmbătă după-amiază. Și toată senzația negativă pe care o aveam s-a multiplicat de zece ori când am descuiat ușa biroului și am deschis-o.

Pe canapea se afla geanta rămasă în apartamentul lui.

Am încremenit, simțind pur și simplu că tot aerul mi s-a dus din plămâni. Mi-au trebuit cel puțin treizeci de secunde înainte să mă pot mișca. Când am reușit, am

luat-o și i-am desfăcut fermoarul ca să arunc o privire înăuntru, nesigură de ceea ce căutam. Oricum, indiferent ce căutam nu se afla în interior, căci am găsit numai hainele și obiectele de toaletă pe care le luasem la mine, frumos împachetate. M-am uitat în jur – spre birou, spre măsuța de cafea, micuța noptieră apropiată de locul unde stăteam de obicei. Oare ce încercam să descopăr? Un bilet, poate? Dar nu era nimic.

Din nou, am făcut tot ce am putut să mă conving pe mine că mă gândeam prea mult. Merrick îmi adusese aici geanta înainte să vin eu, pentru ca să nu fie nevoie să mă furișez sus să o iau mai târziu. Probabil că-și imagina că mă ajută în felul acesta. Știa cât eram de paranoică să nu afle oamenii de aici de la firmă.

M-am apropiat de birou și m-am forțat să-mi încep ziua de lucru.

Da, era foarte grijuliu.

Iar eu eram o proastă că-mi închipuiam cine știe ce din pricina asta.

Acum mă simțeam în stare să văd întregul tablou. Probabil se dusese să alerge, ca de obicei, dimineață, și o adusese aici când coborâse, înainte să apară cineva.

Poate că se gândise că aș putea avea nevoie de ceva din ea dimineață devreme.

De fapt, era un gest foarte drăguț...

Nu-i așa?

Dar dacă era, într-adevăr, un gest foarte drăguț, de ce aveam senzația că-mi fuseseră făcute bagajele și fusesem aruncată din mașină undeva, pe marginea drumului?

Din fericire, aveam o sesiune programată la ora opt, așa că nu mai rămânea foarte mult timp să mă gândesc la toate astea. Cum bursa era deschisă de la nouă jumătate la patru, descoperisem că majoritatea

programărilor le aveam la ora 8 dimineața sau la 4 după-amiaza, lucru pentru care, în clipa asta, eram foarte recunoscătoare. Aveam nevoie de ceva care să-mi abată gândurile în altă parte.

Prima pacientă era o femeie cu care schimbasem numai câteva vorbe, atunci când șefa de la HR îmi făcuse turul în prima mea zi aici. Se numea Hannah și era broker la nivel începător, dar avea probabil în jur de treizeci de ani. Așa că am procedat ca de obicei la prima întâlnire, în ideea de a ne cunoaște cât de cât, lăsând conversația să zboare în orice direcție, fără să conteze. Când a început să lâncezească însă, am îndreptat-o spre locul de muncă.

— Deci lucrezi pentru Will, așa e?

A dat din cap.

— Și ce fel de om este, dacă nu ai nimic împotrivă să-ți pun întrebarea asta?

— Îmi place. E un om foarte deschis și sincer, chiar și atunci când știu că mă va deranja feed-back-ul lui. Are un mod de a spune lucrurile neplăcute astfel încât să nu jignească, dar întotdeauna știu cum stau cu el.

— A, foarte bine!

— Da, și acesta e motivul pentru care sunt mulțumită cu postul pe care îl am acum și nu am niciun gând să avansez până cine știe unde. Nu cred că aș putea lucra în mod direct cu cineva precum Merrick.

— Oh? Ce te face să spui asta?

— Pare destul de drăguț când vorbești cu el față în față, a ridicat ea din umeri, ceea ce am avut ocazia să fac atunci când era Will plecat. Dar nu poți ști niciodată ce se petrece în mintea lui. Prietena mea Marissa era manager aici. Când a plecat șeful ei, pentru o vreme a trebuit să i se subordoneze direct lui Merrick. După câteva luni, a chemat-o să îi vorbească despre poziția ei. S-a gândit

că va fi promovată, că îi va fi oferit postul vacant de conducere pe care-l ocupase șeful ei.

— Și nu s-a întâmplat așa?

— Nu! Merrick a concediat-o. Îți poți închipui așa ceva? S-a dus la el crezând că va fi promovată și, în loc de asta, a dat-o afară, a clătinat ea din cap. Așa că eu voi rămâne unde sunt, unde mai există încă un nivel între noi. În plus, salariul pe care-l primesc nu are legătură neapărat cu poziția pe care o ocup. Are legătură numai cu priceperea de care dau dovadă și cu strădania de a face lucrurile cât mai bine.

M-am străduit și eu să-i zâmbesc, dar vorbele ei mă atinseseră fix în inimă.

Pe la prânz, toată agitația pe care o simțisem azi-noapte și nu mă lăsase să dorm a început să-și facă efectul, așa că am simțit nevoia să beau o cană de cafea. În camera de recreere de pe etajul meu nu am găsit, și mi s-a părut pretextul ideal să fac un drum până la etajul de sus. Trebuia să trec pe lângă biroul lui Merrick ca să ajung acolo. Din nefericire, avea luminile aprinse, dar înăuntru nu era nimeni, iar secretara vorbea la telefon. Simțindu-mă nefericită, am continuat să merg în josul holului. Când am intrat, Will era în picioare lângă filtru.

M-am apropiat de el.

— Oho... Tocmai ai făcut încă un rând?

Mi-a oferit zâmbetul obișnuit și a arătat spre cafeaua care picura.

— Asta-i de-aia bună! Din rezerva mea personală.

Am zâmbit.

— Și ai de gând să împarți de-aia bună cu mine sau o s-o iei tu pe toată?

— O împart. Deși ar trebui să te avertizez că a mea nu e ieftină deloc și mai dă și dependență pe deasupra.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Cam la fel ca mine.

Am izbucnit în râs. Hannah avea dreptate. Will era un tip foarte ca lumea.

În cele din urmă, cafeaua a fost gata, iar Will mi-a umplut mie cana înainte de a-şi turna lui. S-a sprijinit cu şoldul de blat.

— Deci? Cât lipseşte şeful?

— Cât lipsește? m-am încruntat nedumerită.

— Da. Mi-a trimis ieri un e-mail spunându-mi că pleacă în California, dar nu mi-a zis și când va reveni. M-am gândit că știi tu.

Nu mi-am putut ascunde mirarea.

— Nu, eu nici măcar nu aveam habar că nu e aici astăzi.

Unul dintre motivele pentru care Will se bucura de așa de mare succes era că se pricepea la oameni. M-a privit scurt şi a schimbat imediat subiectul. A ridicat din bărbie spre cana din mâna mea.

— Cum ți se pare?

Am sorbit. Cafeaua era bună, dar în clipa asta simțeam un pronunțat gust amar în gură. M-am forțat să zâmbesc.

— Delicioasă.

Cum pe la ora șase seara tot nu primisem vreo veste de la Merrick, mi-am luat inima în dinți și i-am trimis un mesaj.

Evie: Hei, salut! Ce faci? Am auzit că ești în California. Nu mi-ai spus nimic despre călătoria asta, așa că voiam să aflu dacă ești bine.

Deşi nu îmi plăceau emoticoanele, am pus şi o faţă zâmbitoare la sfârşit, încercând să fac ca mesajul să sune

cât mai obişnuit cu putinţă. M-am aşezat la birou, jucându-mă cu o bucăţică de sticlă de mare, aşteptând un răspuns. După un minut, am văzut pe ecran că mesajul meu fusese şi livrat şi citit, aşa că am rămas cu telefonul în mână, aşteptând să primesc răspuns imediat.

Dar au trecut câteva minute.

Apoi, zece minute.

Apoi s-a dus o jumătate de oră.

Şi, brusc, m-am trezit că era aproape şapte jumătate şi tot nu primisem niciun răspuns. Normal, am încercat să mă îmbărbătez singură.

Probabil că era într-o întâlnire.

Ar fi fost nepoliticos să îi mai trimit alt mesaj.

Cu siguranţă, avea să-mi răspundă curând.

Din nefericire, acel „curând" s-a dovedit a fi abia după ora zece noaptea. Iar răspunsul nu a reuşit nici pe departe să mă facă să mă simt mai bine.

Merrick: E doar o călătorie de afaceri. Dacă ai nevoie de ceva, poţi apela la Will, ar trebui să se descurce.

M-am încruntat. Într-adevăr, aveam nevoie de ceva, dar nu era Will cel care putea să mă ajute.

CAPITOLUL 27

Evie

Măcar săptămâna a trecut destul de repede. Îmi luasem liber astăzi pentru că trebuia să fiu la tribunal la ora 9, pentru procesul ridicol pe care mi-l intentase fostul logodnic. Avocatul îmi spusese că nu-mi va lua mai mult de o oră sau două, că judecătorul va audia posibilele moțiuni, după care va fixa calendarul procesului. Era, cu siguranță, ultimul lucru din lume de care aveam chef după felul în care dispăruse Merrick la începutul săptămânii, dar am încercat să profit la maximum de ziua aceasta liberă, așa că am programat livrarea patului în aceeași după-amiază. În sfârşit, mă puteam muta în apartamentul meu weekendul acesta.

Am ajuns devreme la tribunal și am stat să-mi aștept avocatul în capul scărilor, dar când m-am uitat la mulțimea care intra, l-am zărit pe Christian. Nemernicul a avut tupeul să-mi facă cu mâna, așa că l-am salutat și eu cu un gest mai puțin prietenos – ridicând spre el degetul mijlociu.

Avusesem parte de o săptămână plină de emoții și vederea feței lui a scos la suprafață toată animozitatea din mine. Nu mai primisem nicio vorbă de la Merrick după scurtul lui răspuns de luni, iar apariția lui Christian a declanșat în mintea mea amintirea puternică a

felului în care-mi dăruisem și altă dată inima și încrederea ca o neghioabă.

Și totul a atins temperatura de fierbere odată ce am ajuns în sala de judecată.

— Onorată instanță, a spus avocatul meu, doresc să înaintez o moțiune de anulare în această cauză, pentru incapacitatea de a solicita daune. Chiar dacă tot ce scrie în plângerea reclamantului ar fi adevărat, domnul Halpern nu a suferit nicio daună.

Avocatul lui Christian a clătinat din cap.

— Reputația i-a fost distrusă de către pârâtă, onorată instanță!

M-am aplecat în față și m-am strâmbat la fostul meu logodnic.

— Cred că reputația ți-a fost distrusă de faptul că te-ai culcat cu prietena mea cea mai bună exact în noaptea premergătoare nunții.

Judecătorul s-a uitat pieziș spre masa noastră.

— Vă rog să vă sfătuiți clienta să nu vorbească până nu este invitată. Va avea ocazia să spună ceea ce are de spus când îi vine rândul.

Da, de parcă ceva din toate astea îmi va aduce *liniștea*. Mi-am dat ochii peste cap, dar am tăcut.

A răspuns avocatul meu.

— Da, onorată instanță. Dar să revenim la chestiune. Nu există nimic în plângerea depusă care să indice, măcar pe departe, cum a fost prejudiciat domnul Halpern, încât să necesite daune din partea clientei mele. Care este baza de calcul? Cum s-a făcut socoteala pentru a se ajunge la daunele solicitate?

— Prejudiciul nu este de natură economică, a spus avocatul lui Christian. A fost umilit, a suferit serioase consecințe emoționale, și-a pierdut capacitatea de a se bucura de viață...

Nu am putut să mă abțin. M-am aplecat din nou în față.

— *El* a fost umilit? *El* și-a pierdut capacitatea de a se bucura de viață?

Judecătorul m-a amenințat cu degetul.

— Nu voi mai tolera încă o intervenție de acest fel, doamnă Vaughn. Vă avertizez.

Avocatul meu a ridicat o mână.

— Pot să discut o clipă cu clienta mea, onorată instanță?

— Desigur, absolut, și-a ridicat judecătorul mâinile. Doar oricum nu aveam altceva mai bun de făcut cu timpul nostru în dimineața asta.

— O clipă, onorată instanță.

Avocatul s-a aplecat spre mine.

— Dacă nu asculți, o să ajungi în arest pentru sfidarea instanței de judecată. Acesta este și judecătorul care va judeca în instanță cazul, în situația în care se va ajunge până acolo. Nu cred că vrei să pornești de acum pe picior greșit cu el.

Am tras adânc aer în piept și am dat din cap.

— Îmi pare rău.

Avocatul mi-a susținut privirea.

— Te rog, ai grijă ce faci.

În următoarele patruzeci și cinci de minute, am reușit să mă abțin să spun ceva. În cele din urmă, judecătorul a fixat o dată pentru proces, dar a accentuat faptul că, în opinia lui, este în interesul ambelor părți să se lămurească toată chestiunea aceasta în afara curții.

După ce s-a terminat, am vorbit o vreme cu avocatul meu, în hol. Apoi a trebuit să se ducă la o altă audiere, așa că am ieșit singură din tribunal. În timp ce coboram scările de marmură, brusc m-am trezit cu Christian lângă mine.

— Putem discuta o clipă? a spus.

— De ce?

— Pentru că vreau să las povestea asta în urmă, tot la fel de mult ca și tine.

Am continuat să merg.

— Atunci renunță la proces.

— Renunț... dacă ești dispusă să iei cina cu mine.

Asta m-a făcut să mă opresc instantaneu. M-am uitat la el neîncrezătoare.

— Poftim?

— Să iei cina cu mine. Și voi renunța la proces.

— Ce naiba spui acolo?

Christian a lăsat ochii în pământ.

— Am făcut o mare greșeală, Evie.

Am pufnit în râs.

— Pe bune?

— Te rog, ia cina cu mine.

— Pentru ce? Ce rost ar avea așa ceva?

— Ca să putem vorbi?

— Vorbim chiar acum. Spune ce ai de spus și renunță la porcăria de proces. Vreau să-mi văd de viață.

Christian a ridicat privirea.

— Eu nu pot să-mi văd de viață așa, fără tine, Evie.

Dumnezeule mare! Pe bune? Vorbește serios? Am clătinat din cap, ridicând ambele mâini.

— Nici măcar nu știu ce vrei cu toate astea... Nici nu-mi trece prin cap să iau cina cu tine.

— Haide, Evie...

Nu mai aveam cuvinte. Așa că am început din nou să merg.

— În cazul acesta, dă-mă în judecată, Christian. Prefer asta în loc să fiu silită să-ți văd fața timp de o oră într-un restaurant.

Am intrat în birou sâmbătă dimineața ca să mă ocup de câteva lucruri, de vreme ce lipsisem ieri. Erau câțiva oameni pe-acolo, dar ușa lui Merrick era în continuare închisă. Îmi scosesem blocnotesul și începusem să-mi revizuiesc mâzgăliturile și exact atunci am observat cleștele meu de păr de pe birou.

L-am luat în mână și m-am holbat la el. Nu-l lăsasem eu acolo, nu-i așa? Nici nu-mi aduceam aminte să fi adus vreodată unul ca ăsta la birou. Singura dată când foloseam așa ceva era când mă spălam pe față și mă pregăteam de culcare. Atunci m-a izbit realitatea – e posibil să fi lăsat unul pe care-l folosisem la Merrick, pe chiuveta din baie. M-am gândit în urmă, la seara de vineri, săptămâna trecută...

Intrasem în baia lipită de dormitorul lui Merrick ca să mă spăl pe față și pe dinți. Eram aproape gata și m-am trezit cu Merrick în spatele meu. S-a uitat în oglindă cu un zâmbet insinuant, mi-a desprins părul din cleștele cu care-l prinsesem și și-a băgat mâinile pe sub tricoul pe care îl purtam. Nu-mi aduceam aminte dacă băgasem cleștele la loc în geantă după aceea. Probabil că Merrick mi-l lăsase pe birou în cealaltă zi, când îmi pusese și geanta pe canapea. Numai că nu-mi puteam închipui cum de nu observasem. Și de ce să-l pună acolo, și nu în geantă, alături de celelalte lucruri pe care le strânsese.

Singura explicație logică era că se întorsese și mi-l lăsase pe birou, fie ieri când îmi luasem eu liber, fie în dimineața asta. M-am gândit dacă să-i mai trimit un mesaj sau dacă să iau telefonul să-l sun, dar ceva se petrecea, clar, și aveam nevoie să îi văd fața, să mă asigur că e bine. Merrick nu era genul de bărbat care să evite anumite chestii, așa că poate suferința lui era mai mare decât puteam eu înțelege. Am tras aer adânc în piept și m-am dus spre lift.

Pe la jumătatea drumului, am început să mă întreb dacă decizia pe care o luasem era una înțeleaptă, așa că am apăsat pe buton ca să cobor din nou la birou. Numai că liftul nu dispunea și de un buton de anulare, și-a fost nevoie să urc până la ultimul etaj înainte de a putea să cobor la loc. Ceea ce chiar aveam de gând să fac... până ce s-au deschis ușile și m-am trezit față în față cu Merrick.

— Oh... bună, am spus.

Merrick a ridicat privirea și s-a încruntat. Am simțit că mi se rupe inima chiar atunci, chiar acolo.

— Bună.

Și-a îndesat mâinile în buzunare și s-a uitat oriunde în altă parte în afară de la mine.

— Tocmai urcam să văd dacă te-ai întors. Am... ă... găsit cleștele de păr pe birou azi și m-am gândit că e posibil să fie așa.

— L-am găsit aseară, în baie, a dat din cap.

Merrick nu arăta deloc bine. Era pământiu la față și avea cearcăne adânci sub ochii de obicei verzi, strălucitori – acum injectați și foarte obosiți. În plus, hainele de pe el erau mototolite, în dezordine, ceea ce nu-i stătea deloc în fire.

Am făcut un pas în față, întinzând mâna spre el.

— Ești bine?

Merrick s-a dat înapoi. M-ar fi durut mai puțin dacă mi-ar fi tras pur și simplu o palmă peste față.

— Ești bolnav?

A clătinat din cap.

— Suferi din pricină că ai văzut-o pe fiica Ameliei?

A ridicat instantaneu ochii spre ochii mei. Nu-i pomenisem de faptul că bărbatul acela mă lămurise și pe mine cine era.

— Mi-a spus după ce ai ieșit tu din magazin, am șoptit.

Ușile liftului s-au închis în spatele meu. Ceea ce a făcut ca holul să pară mult, mult mai mic.

— Vrei să vorbești cu mine? Poate te pot ajuta.

Merrick a clătinat din cap.

— Nu vreau.

Nu știu de ce presupusese, mai mult ca sigur, că vreau să-i ofer ședințe de terapie.

— Dar nu voi încerca să te psihanalizez, nici să te tratez precum un pacient. Indiferent ce s-a întâmplat, pot să te ascult, pot să fiu alături de tine, doar sunt prietena ta.

— Îmi pare rău, Evie. Am făcut o greșeală. Ce s-a întâmplat între noi... n-ar fi trebuit să se întâmple.

Instantaneu, tristețea imensă pe care o simțeam s-a transformat în furie. Era una să dai papucii cuiva și cu totul altceva să spui că a fost o greșeală.

— O greșeală? Vrei să spui că ceea ce a fost între noi a fost o simplă greșeală?

— E vina mea.

Mi-am pus mâinile în șolduri, involuntar.

— La dracu', bineînțeles că e vina ta! Și știi de ce? Pentru că tu m-ai scos din minți. Eu nu eram pregătită să o apuc pe calea asta – *tu* ai fost cel care a umblat după *mine*. Ca să nu mai pomenesc de faptul că mereu am fost de părere că e o prostie să ai o relație cu cineva de la serviciu, și cu atât mai puțin cu șeful.

Am ridicat ochii și am izbucnit în râs, ca o nebună.

— Doamne Dumnezeule! Am făcut-o din nou! M-am îndrăgostit de un mincinos! De un om de nimic! Spune-mi, Merrick, în clipa asta e o femeie și în apartamentul tău? Că mi-am lăsat telefonul jos, așa că nu

trebuie să-ţi faci griji că vreun clip va deveni viral, am clătinat din cap. Despre asta e vorba? Te plictiseai, așa că te-ai întors înapoi la activitatea ta preferată? Să le-o tragi unor top-modele? Să știi că vecina ta s-ar califica, e şi aproape, și mi s-a părut destul de interesată.

Merrick a lăsat capul în jos.

— Nu e nimeni înăuntru. Îmi pare rău. Doar că... nu pot fi într-o relaţie acum, nu pot fi responsabil pentru altcineva.

M-am tras înapoi.

— Responsabil pentru mine? Când ţi-am cerut eu să fii responsabil pentru mine? Sunt adult, sunt perfect capabilă să am grijă de mine. Acum nu faci altceva decât să-ţi cauţi nişte scuze penibile. Ştii ceva? Ai avut dreptate de la început. Toate astea reprezintă, într-adevăr, o *greșeală*. Doar că greşeala a fost numai și numai din partea mea. Nu ar fi trebuit niciodată să mă las prostită de aiurelile tale. Asta a fost greşeala.

Merrick m-a privit drept în ochi şi am aşteptat câteva fracţiuni de secundă. O mică parte din mine spera că își va cere scuze, că va spune că s-a înșelat. Dar mi-am dat seama că mă agăţam în van de o speranță infimă, ceea ce m-a înfuriat şi mai tare. Trebuia să plec dracului de aici.

Așa că m-am răsucit în loc și am apăsat pe buton – de zece ori. Merrick nu părea să se fi mișcat de unde stătea, deşi nu puteam fi sigură, fiindcă nu m-am întors să verific. Din fericire, liftul a venit foarte repede. Am urcat înainte ca uşile să apuce să se deschidă complet. Am apăsat pe buton și m-am uitat în sus spre Merrick pentru ultima dată.

— Ești exact la fel ca toți ceilalți.

CAPITOLUL 28

Merrick

CU TREI ANI ÎN URMĂ

Trecuseră trei zile și nu se schimbase nimic.

M-am dat înapoi, urmărind cu privirea grupul de medici care treceau în fiecare zi pe aici, la vizita de dimineață. Dr. Rosen a ridicat o pleoapă a Ameliei și a mișcat o lanternă minusculă înainte și înapoi în dreptul ochilor. Mai întâi un ochi, apoi celălalt. Fruntea lui încruntată mi-a dat răspunsul înainte chiar să rostească vreun cuvânt.

— Nicio schimbare, a zis. Îmi pare rău.

Am încuviințat.

M-a măsurat de sus până jos.

— Ați mai plecat de aici?

— Nu.

— Se pare că situația asta va fi de durată. Poate ar trebui să vă gândiți să faceți cumva să vă odihniți. Dacă nu aveți grijă de dumneavoastră la începutul maratonului, nu veți avea cum să parcurgeți distanțe mai lungi.

Am încuviințat.

— Nu vreau să o las singură, poate se trezește. Prietena ei vine astăzi, așa că poate o să plec atunci puțin.

Dr. Rosen a ridicat iPad-ul pe care-l purta tot timpul cu el și a început să apese niște taste.

— Aş vrea să luăm în considerare posibilitatea de a-i administra metilfenidat. E un stimulent al sistemului nervos. În anumite cazuri, poate contribui la trezirea din comă. Nu suntem încă în acel punct, dar e ceva la care ar trebui să vă gândiţi, poate peste câteva zile, dacă nu sunt evoluţii semnificative ale situaţiei.

— OK... Şi asta nu va afecta copilul?

— Există un studiu recent care arată că e relativ sigur de utilizat în timpul sarcinii.

— Relativ?

— Există posibile efecte secundare, ca în cazul fiecăruia dintre medicamente. Se întâmplă destul de rar, dar medicamentele din clasa sa pot determina apariţia unor defecte cardiace la făt, deşi în bună măsură efectele studiate sunt cele din primul trimestru, iar Amelia a trecut de această perioadă.

— Şi dacă nu i se administrează medicamentul acesta? am expirat zgomotos.

— Ei bine, există o mulţime de riscuri cât se poate de reale pentru pacienţii aflaţi în comă pentru mai mult timp. Cheaguri de sânge, infecţii, pierderea funcţiilor creierului..., a făcut o pauză şi s-a uitat la Amelia. Nu am ajuns încă acolo. Dar deciziile de felul acesta sunt dificile şi adesea familiile au nevoie de timp pentru a le lua. Cum dumneavoastră sunteţi aparţinătorul Ameliei, decizia vă aparţine. Deci puteţi începe să vă gândiţi la asta.

— OK, am oftat.

Dr. Rosen a scos un carneţel din buzunar şi a mâzgălit ceva pe el înainte de a rupe foaia şi a mi-o întinde.

— Acesta este numele medicamentului şi un site unde puteţi citi despre el.

— Mulţumesc.

După ce a plecat, am revenit lângă pat și am privit concentrat abdomenul Ameliei. Burtica era abia, abia vizibilă, mai ales pe sub pătură. Îmi era suficient de dificil că trebuia să iau decizii de viață sau de moarte pentru ea, o persoană pe care aveam brusc senzația că nu o cunoscusem niciodată. Dar acum trebuia să iau decizii cu privire la un copil care era posibil să nici nu fie al meu.

Colette s-a oprit în ușă, holbându-se la Amelia o clipă, înainte de a intra în micuța cameră de sticlă, rezerva de terapie intensivă.

— Salut, mi-a aruncat un zâmbet forțat. Ce faci? Cum ești?

Eram o epavă din toate punctele de vedere, dar am dat din cap.

— Sunt bine. Rezist.

Și-a pus poșeta pe un scaun, s-a apropiat de pat și a luat mâna Ameliei. Lacrimi au început să i se prelingă pe obraji.

— Îmi pare așa de rău că nu am putut ajunge mai curând!

Colette își luase liber de la serviciu pentru a avea grijă de mama ei, care avusese, cu o zi înainte, o serioasă intervenție chirurgicală la gât și coloană. Dar vorbiserăm la telefon în fiecare zi de când se întâmplase accidentul. Era una dintre puținele prietene ale Ameliei și erau destul de apropiate.

— Ce face mama ta?

— E OK. Azi-noapte au scos-o de la terapie intensivă, au mutat-o într-un salon. Deci, e bine.

— Mă bucur.

A privit-o fix, un timp, pe Amelia.

— Nu-mi vine să cred că s-a putut întâmpla aşa ceva, Merrick. E ca un vis urât. Ceva noutăţi?

— Nicio schimbare, am clătinat din cap. Dacă nu se îmbunătăţeşte nimic la starea ei în câteva zile, mi-au zis să mă gândesc la posibilitatea de a i se administra un tratament care să-i stimuleze sistemul nervos, să o scoată din comă.

— O, super. Dar există riscuri pentru starea ei? Adică ar putea face să-i fie şi mai rău?

Nu îi pomenisem încă lui Colette despre copil şi nici despre bărbatul peste care dădusem aici. Avusese destule pe cap cu maică-sa şi, oricum, vestea accidentului fusese suficient de rea, transmisă aşa prin telefon. Dar eram curioasă dacă ştia despre Aaron. Dacă exista o persoană pe lumea asta căreia Amelia i-ar fi spus, ea ar fi fost aceea.

Am tras adânc aer în piept.

— Riscurile pentru starea ei sunt minime. Dar există anumite riscuri pe care trebuie să le iau în considerare... pentru bebeluş.

Colette a ridicat brusc capul.

— Bebeluş?

— Se pare că e însărcinată în mai mult de patru luni, am încuviinţat.

Colette m-a privit, încruntându-se, nedumerită.

— Se pare? Adică tu nu ştiai?

Am clătinat din cap.

Colette părea perplexă, dar apoi în ochi i s-a ivit o sclipire de înţelegere. S-a uitat în altă parte, şi atunci mi-am dat seama că ştia despre aventura Ameliei.

— Ştii despre Aaron?

Colette a făcut ochii mari.

— Dar ea ştia că tu ştii?

— Nu.

— De când știi?

— De când a fost adusă aici purtând pe deget inelul de logodnă al altui bărbat și l-am găsit și pe el în sala de așteptare.

Și-a dus mâna la inimă, șocată.

— O, Doamne! Îmi pare atât de rău că a trebuit să afli totul în felul acesta, Merrick! Îmi pare foarte rău!

— Și mie.

Aș fi vrut să îi pun o sumedenie de întrebări, dar eram al dracului de obosit. Dormisem pe un scaun, lângă Amelia, și chestia asta, plus tot zgomotul de la ATI nu mă lăsaseră să mă odihnesc mai mult de o jumătate de oră odată.

— Mai rămâi aici o vreme? am întrebat.

— Dacă nu ai nimic împotrivă. Nu am altceva de făcut, oricum. Will a reușit să-mi găsească înlocuitor săptămâna asta, fiindcă se presupunea că voi fi tot timpul cu mama.

— Te deranjează dacă mă duc acasă câteva ore?

M-a măsurat de sus până jos.

— Tu nu te-ai dus acasă deloc de când s-a întâmplat?

Am clătinat din cap.

— Doamne! Sigur, sigur, du-te acasă. Eu pot să rămân toată ziua, chiar și peste noapte. Dacă se schimbă ceva, te sun.

— Mă întorc după ce dorm câteva ore.

— Cum vrei tu, a dat din cap. Dar eu voi fi aici, așa că poți sta cât ai nevoie.

— Mulțumesc, Colette.

M-am apropiat de Amelia și am luat-o de mână. Am ținut-o așa o vreme, apoi i-am strâns-o ușor.

— Mă întorc repede.

Colette a dat din cap.

— Arăți ca dracu', șefu'! Du-te să te culci.

Am luat liftul până jos în hol și ajunsesem pe la jumătatea drumului spre ieșire, când am observat pe cineva care stătea singur, așezat, în zona de așteptare de jos. Aaron mi-a întâlnit privirea. A înghițit în sec și s-a ridicat. Câteva secunde mi-a trecut prin cap să mă duc să-l iau la omor, dar nu aveam deloc energia necesară. Plus că mai era ceva ce voiam să aflu de la el. M-am apropiat de zona cu scaune. Tipul era îmbrăcat cu aceleași haine pe care le avea în ziua când fusese adusă Amelia. Și fața îi era în continuare plină de praf și vânătăi. Din câte se părea, nu eram singurul care nu se mișcase de-aici în ultimele trei zile.

— Cum se simte?

— O să-ți răspund la întrebare, dacă îmi răspunzi tu mai întâi la una.

— Orice, a dat din cap.

— Ai folosit mijloace de protecție?

— Ce?

Am ridicat vocea.

— Când *i-o trăgeai logodnicei mele*, ai folosit prezervativ?

— Da, întotdeauna. De ce?

M-am simțit ușurat sau, mă rog, cât se putea de ușurat în situația dată.

— E încă în comă. Există însă semnale de activitate neuronală, la nivelul creierului, și *fiica mea* rezistă și ea.

Tipul a clipit de câteva ori. Nici el nu știuse.

— Amelia e... gravidă?

Am zâmbit disprețuitor.

— Ți-am răspuns la întrebare. Așa că ai face bine să te duci acasă. În salonul ăla nu intri s-o vezi, de asta poți fi sigur. Sunt în stare să te omor eu înainte.

Mai târziu, în acea noapte, mă întorsesem și eram singur cu ea. M-am așezat pe scaunul de lângă patul Ameliei și a venit asistenta să o examineze. După ce i-a verificat rapid semnele vitale, și-a pus stetoscopul pe abdomenul ei și a rămas acolo o vreme, ascultând.

— O, ce tare...

Apoi l-a scos din urechi.

— Tocmai am simțit fătul mișcându-se.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Da?

A dat din cap.

— Vino încoace. Pune mâna dreaptă unde e acum stetoscopul.

Am ezitat, dar în cele din urmă mi-am pus mâna pe abdomenul Ameliei. Avea pielea așa de caldă și moale... La început nu a fost nimic, dar imediat am simțit o mică mișcare, ca și cum s-ar fi rostogolit ceva. Am făcut ochii mari. A fost prima dată când am zâmbit în aproape patru zile.

— Am simțit.

A dat din cap.

— E foarte activ mititelul.

— Mi se pare normal. Probabil seamănă leit cu mama ei.

Femeia a zâmbit.

— E fetiță?

Am dat din cap. Am simțit din nou mișcarea, de data asta mai degrabă o împunsătură decât rostogolire.

— Cred că tocmai mi-a tras un picior.

A râs.

— Bătăile inimii sună bine și faptul că dă deja din picioare e semn bun. Sunt femei care nu simt bebelușul încă niște săptămâni bune după vârsta asta.

Am lăsat mâna pe abdomenul Ameliei și m-am uitat în sus la ea. Îmi fusese teamă să mă gândesc măcar că bebelușul ar putea fi al meu până acum, înainte ca celălalt prezumtiv tată să confirme că avuseseră grijă. Eu și Amelia, pe de altă parte, nu, fiindcă oricum ea lua contraceptive de când ne cunoscuserăm. Dar ceva se întâmplase în clipa aceea – când simțisem copilul mișcând. Brusc, nu mai era copilul Ameliei, era copilul *nostru*. Eram îngrozitor de furios pe Amelia, dar nu era corect să mă răzbun pe micuță.

Fusesem atât de adâncit în gânduri că aproape uitasem că asistenta era în continuare de față, asta până ce a vorbit.

— Revin să o văd în câteva ore.

— Bine.

După plecarea ei, mi-am lipit obrazul de burta Ameliei, chiar deasupra locului unde simțisem mișcarea și am închis ochii.

O să am un copil.

O fetiță.

Și pentru prima oară m-am lăsat cuprins de importanța acestui fapt. Un sentiment nou a înmugurit în inima mea, dar mi-am simțit pieptul strivit de o greutate imensă.

Dacă Amelia nu se mai trezește?

Dacă fetița mea va fi silită să crească fără mamă?

Dacă le pierd pe amândouă?

Nodul din gât s-a făcut brusc foarte mare. Am încercat să înghit gustul sărat, dar nu aveam cum să

stăvilesc valul ce mă inunda. Timp de patru zile, nu vărsasem nici măcar o lacrimă. Furia şi tristeţea le blocaseră. Dintr-odată însă, parcă trupul meu voia să recupereze timpul pierdut. Lacrimile au început să-mi curgă şiroaie pe obraji, şi de acolo pe burta Ameliei. Umerii mi s-au cutremurat, suspinele m-au înăbuşit, neputând în cele din urmă să nu scot un geamăt de durere profundă.

Nu ştiu cât am plâns aşa, acolo, dar am avut senzaţia că s-au scurs ore întregi. La un moment dat, asistenta chiar s-a întors să vadă ce fac. Când în cele din urmă mi s-au uscat lacrimile, am întors capul şi am sărutat abdomenul Ameliei.

— Iartă-mă! Am fost atât de supărat pe mama ta, încât nici nu te-am luat în seamă pe tine. Iartă-mă. Nu se va mai întâmpla niciodată. De acum înainte, promit să fiu acolo, să am grijă de tine la fiecare pas, fetiţa mea frumoasă!

CAPITOLUL 29

Evie

— Asta a fost ultima.

M-am prăbuşit pe noua mea canapea duminică după-amiază, după ce zdrobisem şi ultima cutie pe care o despachetasem. Ne luase două zile, lui Greer şi mie, să găsim pentru fiecare lucru livrat din locul unde le depozitasem câte un loc în noul meu apartament, iar acesta era doar o fracţiune ca dimensiuni faţă de locuinţa mea anterioară.

— Ştii, e un bar pentru cei singuri, mai jos, pe strada asta. Am fost şi eu de câteva ori acolo, înainte de a-l cunoaşte pe Ben, a spus soră-mea.

Am dat pe gât, gâlgâind, şi ultimele guri dintr-o sticlă cu apă.

— Nu mai vreau să aud de întâlniri! Cel puţin pentru o perioadă considerabilă!

Greer s-a încruntat. Îi povestisem despre ceea ce se petrecuse între mine şi Merrick săptămâna trecută.

— Ştiu, dar de obicei chiar atunci se întâmplă să cunoşti pe cineva. Eu l-am cunoscut pe Ben la mai puţin de o săptămână după ce m-am despărţit de Michael, mai ştii?

Christian şi cu mine fuseserăm împreună ani buni, apoi ne şi logodiserăm, dar nu credeam că îmi va fi nici pe departe la fel de uşor să trec peste povestea cu

Merrick cum îmi fusese să trec peste cea cu el. Asta m-a făcut să realizez că timpul petrecut împreună nu conta. Unii oameni îți pătrundeau pur și simplu mai adânc în suflet decât alții.

Am clătinat din cap.

— Mi-ar fi mai ușor să merg mai departe dacă aș înțelege ce s-a întâmplat.

— Părerea mea e că a văzut-o pe fetița aia și asta i-a amintit ce nu-și dorește – angajament și o relație adevărată.

Normal, varianta asta era pe deplin posibilă, dar nu credeam în ea.

— Nu știu ce să zic. Dar cred că voi începe să-mi caut alt serviciu.

— Poftim? Dar îți place la nebunie cel pe care îl ai acum.

— E-adevărat. Însă de fiecare dată când îl văd pe hol sau trec eu pe lângă biroul lui simt cum mi se redeschide rana din suflet. Și jumătate dintre sesiunile pe care le am cu angajații constau în discuții despre el, am oftat. Sunt îndrăgostită de el, Greer.

— Știu, a zâmbit trist.

S-a auzit soneria de la ușă.

— A venit Ben? Credeam că trece pe aici să te ia, dar abia mai târziu.

— Așa e, a ridicat din umeri soră-mea. S-a dus la birou pentru câteva ore.

Dar atunci când am deschis ușa, nu am dat cu ochii de cumnatul meu. În schimb, am văzut un tip în uniformă, cu o mapă în mâini.

— Am venit să instalez alarma.

— Cred că ați greșit apartamentul, am clătinat din cap. Nu am comandat nicio alarmă.

— Oh, scuze, a spus ridicând o foaie. Este pentru Evie Vaughn. Știți din întâmplare la ce etaj locuiește? Am sunat la singurul apartament pentru care nu exista etichetă.

M-am uitat la el, confuză.

— Eu sunt Evie Vaughn. Dar nu am comandat un sistem de alarmă.

Tipul arăta la fel de confuz ca mine. A mai răsfoit puțin printre hârtii.

— Aici scrie că deja cineva a achitat instalarea sistemului de alarmă și este pentru un contract pe trei ani.

Atunci mi-am dat seama. Merrick insistase să-mi pun alarmă. Era posibil să o fi comandat deja înainte de a ne despărți.

— Îmi puteți spune cine a comandat-o?

— Doar dacă a fost achitată cu cardul. Majoritatea comenzilor se fac la telefon, așa că cei de la birou îmi dau factura pe care să o las clientului când efectuez montajul.

— Îmi puteți spune numele de pe card?

A citit în diagonală încă niște hârtii, până ce a scos una din mapă și mi-a întins-o.

— Se pare că a fost achitată de cineva pe nume Merrick Crawford.

M-am uitat la hârtie. Suma era exorbitantă.

— Patru mii trei sute de dolari?

A ridicat din umeri.

— A comandat toate dispozitivele posibile și imposibile, toți senzorii – cei pentru ferestre, pentru uși, chiar și două butoane de panică, silențioase, care apelează poliția în caz de urgență.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Nu-mi permit așa ceva. Persoana care a plătit pentru tot... Ne-am despărțit.

— Dumneavoastră ați rupt-o cu el?

— Nu.

— Atunci de ce să nu acceptați gestul ca un dar de la revedere? a zâmbit.

— Nu am cum să fac așa ceva.

— Nu putem oferi banii înapoi. Omul a semnat un contract în format electronic și varianta aceasta poate fi anulată în doar trei zile. Legea din New York solicită dreptul la răzgândire de trei zile. Termenul s-a încheiat ieri. Credeți-mă, compania pentru care lucrez nu permite nimănui să rezilieze contractul după încheierea acestui termen, așa că puteți foarte bine să vă folosiți de el.

M-am uitat la el, neînțelegând.

— Adică acest contract a fost semnat acum trei zile?

S-a mai uitat o dată la hârtia din mână.

— Comanda a fost plasată acum patru zile. A fost o cerere în regim de urgență. Aceasta este prima zi în care putem efectua montajul, dat fiind că orice client are dreptul să anuleze contractul în termen de trei zile.

Nu avea niciun sens. Merrick și cu mine ne despărțiserăm de peste o săptămână.

— Ar fi posibil să fie trecută o dată eronată pe contract?

— Nu cred. Totul este tipărit exact în ziua în care se semnează contractul.

Greer a apărut lângă mine, în ușă.

— Ce se petrece?

— Dânsul e de la o firmă de alarme de apartament. Merrick a făcut un contract și l-a achitat, pentru trei ani.

— Frumos. Măcar a făcut și el un lucru ca lumea înainte să-ți frângă inima.

— De fapt, tocmai aici vine partea ciudată. Din câte se pare, a plasat comanda după ce ne-am despărțit.

M-am gândit din nou la ziua aceea, la birou, la conversația pe care o avusesem cu Andrea în camera de recreere.

— Acum că mă gândesc mai bine, asistenta lui m-a întrebat dacă lucrez astăzi. Eu am crezut că era pur și simplu un subiect de conversație, dar i-am spus că voi fi acasă, despachetând, tot weekendul.

— Minunat, a zâmbit soră-mea. Acum, adevărul este că îți trebuie alarmă în apartamentul ăsta la parter. Mie nici nu mi-a trecut prin cap.

— Dar nu-l pot lăsa pe Merrick să plătească alarma. Nu l-aș fi lăsat nici dacă am fi fost în continuare împreună, am clătinat din cap spre instalator. Îmi pare rău că ați bătut drumul degeaba până aici.

A doua zi dimineață m-am dus la birou devreme, ca să pot vorbi cu Merrick despre alarmă, dar nu am dat de el. Tot restul zilei, oricând aveam un răgaz, el era în ședință. Pe urmă, a lipsit de la birou marți și miercuri. Când s-a întors, joi, eram hotărâtă să mă duc să-l văd la un moment dat, fiindcă firma cu alarma m-a sunat de două ori să mă bată la cap, după ce nu i-am îngăduit omului lor să o instaleze. La ora șase, tocmai terminasem cu ultimul pacient și mă pregăteam să trec pe la biroul lui, când a sunat telefonul. Era avocatul meu, așa că am răspuns, deși tot ce avea legătură cu procesul intentat de Christian îmi dădea instantaneu bătăi de cap.

— Alo?

— Bună, Evie. Barnett Lyman la telefon.

— Bună, Barnett. Ce mai faci?

— Bine. Uite ce e, am vrut doar să verific dacă te-ai mai gândit la oferta lui Christian.

— Vrei să spui la încercarea lui penibilă de mituire? Că dacă iau cina cu el renunță la proces?

— Știu că e penibil. Și niciodată nu consiliez un client să se întâlnească cu cineva care l-a dat în judecată. Dar avocatul lui zice că sunt dispuși să încheie un acord scris în acest sens, ca să nu existe posibilitatea de a se retrage.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, oftând.

— Nu putem pur și simplu să comunicăm judecătorului ce vrea să facă, pentru a proba reaua-intenție a lui Christian?

— Ba putem. Dar ar trebui să depunem niște moțiuni oficiale și asta ar necesita mai mult timp pierdut la tribunal și sunt șanse ca judecătorul să nu respingă procesul, chiar dacă nu îi place. Ideea este că tariful meu este de cincizeci și cinci de dolari pe oră și nu-mi place să irosesc banii nimănui. Depunerea unei moțiuni durează o oră să o pregătesc, pe urmă timpul petrecut la tribunal... Asta se va transforma ușor în câteva mii de dolari. Eu pot face orice dorești, dar dacă poți scuti toate astea și scăpa de tot, de ce să nu încerci? Stai să te întreb ceva... ție ți-e teamă să te întâlnești cu el?

— Vrei să spui fizic?

— Cum o fi.

Christian era cel mai mare nemernic de pe lume, dar fizic nu îmi era teamă de el, iar emoțional nu-mi mai putea face niciun rău. Am clătinat din cap.

— Nu, nu mi-e teamă de el. Câtuși de puțin!

— Aș putea încerca să negociez să schimbăm cina cu un prânz, dacă ți-ar conveni mai mult.

Era ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit, dar Barnett avea dreptate. Nu aveam mii de dolari de irosit și adevărul era că mi-ar fi plăcut foarte tare să pot lăsa în sfârșit toate acestea în urmă. Uram chestia asta – dar era, într-adevăr, ceea ce trebuia să fac.

— OK, am oftat. Dacă poți să-l convingi să fie de acord cu un prânz, ar fi super.

— Bine, revin cu un telefon curând.

După ce am închis, am rămas așezată, la birou, o vreme, uitându-mă în gol, pe fereastră. O bătaie în ușă mi-a întrerupt șirul ideilor. Atunci l-am văzut pe Merrick.

— Mi-a spus asistenta mea că ai trecut pe sus și ai întrebat de mine.

Arăta numai o idee mai bine decât fusese în ziua în care îmi dăduse papucii. Pielea lui măslinie era în continuare palidă și fără viață, iar sub ochii verzi avea în continuare cearcăne vineții. Dar nu puteam lăsa asta să mă afecteze. Mai ales după conversația pe care tocmai o avusesem. Așa că am tras adânc aer în piept și am expirat. Chiar în clipa când eram gata să spun ceva, pe hol a apărut un agent, fix în spatele lui Merrick, așa că i-am făcut semn.

— Poți să intri și să tragi ușa după tine? Aș prefera să discutăm despre asta în particular.

— Desigur.

A închis ușa, dar a rămas în capătul încăperii. Ceea ce, la urma urmei, era perfect din partea mea.

— Au venit unii de la o firmă de alarme, zilele trecute. Au spus că ai achitat tu tot serviciul de instalare și funcționare pe nu știu cât timp.

— E adevărat.

— Dar ai făcut-o după ce mi-ai dat papucii, nu? Pentru ce?

Lui Merrick i-a picat fața.

— Pentru că ți-am spus că o voi face și nu mi-am închipuit că o vei face singură.

M-am ridicat și mi-am lipit palmele de masă, lăsându-mă puțin în față.

— Pentru că mi-ai spus că o vei face? Și pentru ce, mă rog, să te ții de angajamentul ăsta când nu te-ai

ținut de celălalt, prin care m-ai convins să am încredere în tine? Știi tu, atunci când *ai promis că nu mă vei răni niciodată?*

A avut îndrăzneala să pară ca și cum comentariul meu l-a afectat. Merrick și-a frecat ușor ceafa.

— Îmi pare foarte rău.

— Oh! Îți pare foarte rău? am repetat, dându-mi ochii peste cap, înainte de a mă așeza din nou la loc. Mulțumesc foarte mult pentru cuvintele astea. Să știi că mă ajută enorm!

Merrick a făcut un pas spre biroul meu, dar am ridicat o mână, făcându-l să se oprească brusc.

— Nu, te rog, am spus. Nu am nevoie de încă o scuză și, cu siguranță, nu am nevoie să te apuci să plătești un sistem de alarmă din cauza nu știu cărui sentiment de milă sau mai știu eu ce. Așa că, în afară de cazul în care ai altceva de spus, cum ar fi, poate, să-mi explici adevărul cu privire la ce s-a petrecut între noi, nu mai avem ce discuta.

Merrick m-a privit în ochi, în cele din urmă. Părea trist, dar mie nu îmi păsa de tristețea lui.

— Știi ce? am spus. Mi-ai zis la un moment dat că fostul meu logodnic a fost un laș. Și ai avut dreptate, chiar este un laș. Dar la fel ești și tu, am clătinat din cap. Pleacă, te rog, pleacă înainte să mă supăr și mai rău.

CAPITOLUL 30

Merrick

— Sunt un laș nenorocit, am mormăit, holbându-mă în fundul paharului meu gol.

Sau, mă rog, nu neapărat gol, deoarece mai avea încă niște cuburi de gheață pe care le aruncasem înăuntru atunci când îl umplusem pe trei sferturi cu whisky, acum cincisprezece minute, și nu apucaseră să se topească încă.

M-am holbat la măsuța de cafea, la cutia răsturnată și la obiectele dinăuntru pe care le împrăștiasem peste tot cu două seri în urmă, după ce Evie îmi ceruse să ies din biroul ei. Aplecându-mă în față, am luat o poză din grămadă, una la care mă holbasem ore întregi în ultimele două zile, încercând să-mi descopăr nasul sau bărbia – cele despre care știusem atât de limpede că sunt ale mele în ziua în care se născuse fetița mea. Doar că acum nu vedeam altceva decât fața Ameliei – nasul, bărbia, ochii albaștri distanți. Îmi venea să fac bucăți poza aia nenorocită, să nu o mai văd niciodată. Dar prețuiam ziua în care fusese făcută chiar mai mult decât cele care veniseră după ea.

Alcoolul începuse să-și facă efectul – ori asta, ori apartamentul meu se învârtea mai repede decât călușeii de la Disney. Așa că m-am lăsat la loc pe canapea, ținând în continuare poza în mâini, și am închis ochii, cu un

picior pe podea, ca să nu-mi pierd echilibrul. Nu a durat mult până ce m-am cufundat în somn. Ceva mai încolo, un ciocănit puternic în ușă m-a trezit.

Sau, cel puțin, am avut impresia că bătea cineva de ceva vreme. Dar când m-am ridicat în capul oaselor și am privit în jur, apartamentul a rămas învăluit în tăcere. Of! Dar capul meu!

Din câte se părea, zgomotul ce mi se păruse că vine dinspre ușă venea, de fapt, din mintea mea.

Cioc-cioc. Boc-boc.

La dracu! Era ca și cum aveam în interiorul craniului un toboșar minuscul care făcea repetiție pentru un solo. Mi-am lăsat capul în mâini, masându-mi tâmplele. Dar atunci bocănitul puternic din capul meu s-a transformat într-un sunet atotcuprinzător și o voce s-a alăturat orchestrei.

— Crawford, deschide nenorocita asta de ușă înainte să o fac bucăți! Știu că ești acolo!

Rahat!

Aveam nevoie de prostiile lui Will în clipa asta ca de o gaură în țeastă.

— Pleacă de-aici! Sunt bine! am urlat și eu.

— Nu prea cred. Mișcă-ți fundul și deschide dracului ușa!

Am închis ochii și am clătinat din cap, știind că pacostea aia nu avea să plece nicăieri. Așa că, pe scurt, cu cât mă târam mai repede până la ușă, cu atât puteam să scap de el.

Când m-am ridicat de pe canapea, m-am clătinat copios, abia-abia reușind să-mi câștig echilibrul.

La dracu'! Nici la băut nu mă pricep!

Am încercat să-mi mișc cât mai puțin capul, pășind cu greu până la ușa de la intrare și, în sfârșit, descuind-o.

Will a deschis ușa și m-a măsurat de sus până jos.

— Doamne Dumnezeule, alea-s hainele pe care le aveai pe tine acum două zile. Știam eu că nu ești plecat din oraș!

S-a aplecat în față, adulmecând.

— Și puți ca dracu' a băutură stătută, a clătinat din cap. De câte ori e nevoie să-ți spun să lași băutura pe seama mea? În viața ta nu ai putea să-ți crești rezistența la cantități mari.

Am pornit înapoi spre canapea fără niciun cuvânt. Din nefericire, să vadă că sunt în viață nu era de ajuns. Will a închis ușa în urma lui și a venit după mine.

— Ce mama naibii se petrece cu tine?

M-am așezat pe canapea, cu capul plecat. Era prea greu să mi-l țin.

Will s-a uitat la toate rahaturile împrăștiate pe măsuța de cafea.

— Fir-ar al dracului să fie! Ce s-a întâmplat?

S-a aplecat și a cules de pe jos căciulița de bebeluși pe care Eloise o purtase în ziua în care se născuse.

— Nu pune mâna pe aia, am reușit să mormăi.

A oftat sonor și s-a îndepărtat. Am sperat că poate realizase că aveam o problemă importantă și hotărâse să-mi respecte intimitatea. Dar a venit înapoi două minute mai încolo.

— Ia astea, mi-a întins niște pastile și un pahar înalt, plin cu apă. Trei Motrin și hidratare, pentru început.

Pe urmă a început să apese niște litere pe telefon.

— Am comandat Gatorade, banane, sandviciuri cu pastramă și pâine de secară de la magazinul de delicatese de mai încolo, de pe stradă, care face și livrări la domiciliu.

M-am uitat pieziș spre el.

picior pe podea, ca să nu-mi pierd echilibrul. Nu a durat mult până ce m-am cufundat în somn. Ceva mai încolo, un ciocănit puternic în ușă m-a trezit.

Sau, cel puțin, am avut impresia că bătea cineva de ceva vreme. Dar când m-am ridicat în capul oaselor și am privit în jur, apartamentul a rămas învăluit în tăcere. Of! Dar capul meu!

Din câte se părea, zgomotul ce mi se păruse că vine dinspre ușă venea, de fapt, din mintea mea.

Cioc-cioc. Boc-boc.

La dracu! Era ca și cum aveam în interiorul craniului un toboșar minuscul care făcea repetiție pentru un solo. Mi-am lăsat capul în mâini, masându-mi tâmplele. Dar atunci bocănitul puternic din capul meu s-a transformat într-un sunet atotcuprinzător și o voce s-a alăturat orchestrei.

— Crawford, deschide nenorocita asta de ușă înainte să o fac bucăți! Știu că ești acolo!

Rahat!

Aveam nevoie de prostiile lui Will în clipa asta ca de o gaură în țeastă.

— Pleacă de-aici! Sunt bine! am urlat și eu.

— Nu prea cred. Mișcă-ți fundul și deschide dracului ușa!

Am închis ochii și am clătinat din cap, știind că pacostea aia nu avea să plece nicăieri. Așa că, pe scurt, cu cât mă târam mai repede până la ușă, cu atât puteam să scap de el.

Când m-am ridicat de pe canapea, m-am clătinat copios, abia-abia reușind să-mi câștig echilibrul.

La dracu'! Nici la băut nu mă pricep!

Am încercat să-mi mișc cât mai puțin capul, pășind cu greu până la ușa de la intrare și, în sfârșit, descuind-o.

Will a deschis ușa și m-a măsurat de sus până jos.

— Doamne Dumnezeule, alea-s hainele pe care le aveai pe tine acum două zile. Știam eu că nu ești plecat din oraș!

S-a aplecat în față, adulmecând.

— Și puți ca dracu' a băutură stătută, a clătinat din cap. De câte ori e nevoie să-ți spun să lași băutura pe seama mea? În viața ta nu ai putea să-ți crești rezistența la cantități mari.

Am pornit înapoi spre canapea fără niciun cuvânt. Din nefericire, să vadă că sunt în viață nu era de ajuns. Will a închis ușa în urma lui și a venit după mine.

— Ce mama naibii se petrece cu tine?

M-am așezat pe canapea, cu capul plecat. Era prea greu să mi-l țin.

Will s-a uitat la toate rahaturile împrăștiate pe măsuța de cafea.

— Fir-ar al dracului să fie! Ce s-a întâmplat?

S-a aplecat și a cules de pe jos căciulița de bebeluși pe care Eloise o purtase în ziua în care se născuse.

— Nu pune mâna pe aia, am reușit să mormăi.

A oftat sonor și s-a îndepărtat. Am sperat că poate realizase că aveam o problemă importantă și hotărâse să-mi respecte intimitatea. Dar a venit înapoi două minute mai încolo.

— Ia astea, mi-a întins niște pastile și un pahar înalt, plin cu apă. Trei Motrin și hidratare, pentru început.

Pe urmă a început să apese niște litere pe telefon.

— Am comandat Gatorade, banane, sandviciuri cu pastramă și pâine de secară de la magazinul de delicatese de mai încolo, de pe stradă, care face și livrări la domiciliu.

M-am uitat piezis spre el.

— În ruptul capului n-aş putea mânca pastramă.

— Aia nu e pentru tine, tâmpitule! E pentru mine. Sunt mort de foame. Tu o să ai Gatorade şi banane. Ai nevoie de electroliţi şi de potasiu, a spus, după care a terminat de butonat, şi-a aruncat telefonul pe canapea, aşezându-se vizavi de mine.

— Hai, vorbeşte! Ce s-a întâmplat?

Nu aveam nici cel mai mic chef să discut. Am clătinat din cap.

— De când suntem noi prieteni? a spus.

— De prea mult timp, am mormăit.

— Atunci ar trebui să ştii deja foarte bine că nu plec nicăieri până ce nu discutăm.

— Abia, abia reuşesc să nu vomit pastilele de Motrin pe care mi le-ai dat. Cum naiba crezi că-s capabil de conversaţii?

— În regulă, a ridicat din umeri. Nu mă grăbesc.

Minunat. Deci nu are de gând să se mişte de-aici prea curând.

— Ce-ar fi să te întinzi puţin, să aştepţi să-ţi mai cedeze durerea de cap? Eu oricum am de răspuns la nişte e-mailuri.

Aş fi preferat să dispară pur şi simplu, dar mă mulţumeam şi cu tăcerea lui, dacă asta era tot ce mi se oferea acum. Aşa că i-am urmat sfatul şi m-am culcat pe canapea, proptindu-mi picioarele pe cotieră şi închizând ochii. Cred că am adormit şi m-am trezit succesiv, de câteva ori, până ce fâşâitul unei pungi chiar lângă mine m-a făcut să deschid un ochi.

— Îţi e cât de cât mai bine? a întrebat Will.

Mi-am lăsat în jos picioarele şi m-am ridicat. Aveam senzaţia că trecuse un tir peste mine şi pe urmă dăduse înapoi şi mai trecuse o dată, dar măcar pastilele reuşiseră să-mi amelioreze simţitor durerea oribilă de cap.

Mi-am frecat ceafa.

— A venit acel Gatorade?

Will mi-a întins o sticlă și o banană.

Douăzeci de minute mai târziu, tot nu aveam chef de vorbă, dar măcar aș fi fost în stare de așa ceva. Will își terminase sandviciul, își scosese pantofii și-și sprijinise picioarele pe un colț al măsuței de cafea, lăsându-se cu brațele întinse larg pe spătarul canapelei.

— Ce se întâmplă, prietene?

— M-am întâlnit din întâmplare cu Aaron Jensen, am oftat.

— Așa...

— Era și Eloise cu el.

Mă uitasem în pământ până atunci, dar în clipa aia am ridicat ochii spre Will.

— E surdă.

— Dar altfel e bine? s-a încruntat Will ușor.

— Are un fel de orteze la picioare și..., am ridicat din umeri.

Nu puteam să rostesc expresia „tatăl ei” nici măcar după acești trei ani.

— Aaron îi vorbea prin limbajul semnelor.

Will procesa informația.

— OK, păi știai bine că exista posibilitatea să aibă probleme de auz și altele, de dezvoltare fizică. Sigur că e o situație dificilă, dar asta nu înseamnă că nu va putea trăi o viață perfectă sau că nu va putea fi fericită.

Am închis ochii și mi-am imaginat-o în căruciorul acela de cumpărături. Fața ei oricum îmi bântuise gândurile de atunci încoace și nicio picătură de alcool nu reușise să o împiedice.

— Seamănă foarte tare cu Amelia.

Will a rămas tăcut mult timp.

— Fii atent! Trebuie să înăbuși în fașă prostiile astea, înainte să distrugi tot ce ai cu Evie.

M-am uitat în sus spre el.

Will a închis ochii.

— Rahat! Ai făcut-o deja.

— Eu sunt de vină pentru tot ce s-a întâmplat cu Eloise, am clătinat din cap. Nici măcar nu știu dacă în continuare se numește așa. Eu i-am făcut-o!

— Ce anume i-ai făcut tu lui Eloise?

— Absolut tot. Alegerile pe care le-am făcut au fost cele care i-au omorât mama și au dus la nașterea ei prematură. Dacă aș fi lăsat natura să-și urmeze cursul...

Will s-a strâmbat.

— Ce naiba spui acolo?

— Știi că eu am luat toate deciziile medicale pentru Amelia și bebeluș.

— Așa, și?

— A intrat în travaliu din cauza unui medicament pe care i-am lăsat să i-l dea.

— Da, asta pentru că *echipa de medici* care o tratau l-au recomandat. Știu că ești un tip isteț, frățioare, dar nu ai parcurs patru ani de facultate de medicină și nici opt de rezidențiat, așa ca neurologii ăia. Ca să nu mai spunem că nu există nicio dovadă că medicamentul ăla a indus travaliul înainte de termen. Fizic, trupul ei era terminat cu mult înainte, a clătinat din cap. Chestii din astea se întâmplă. Femei care nu trec printr-un accident de avion pot intra prea devreme în travaliu și pot da naștere unor copii cu multe dizabilități. Sunt o mulțime de rahaturi în viață pe care nu le putem controla.

Îl auzeam pe Will vorbind, dar eram mult prea distras de amintirile care-mi treceau prin minte ca să-l ascult. Una în special se dovedea prea greu de șters. Era ziua în care aflasem că fiica mea nu era fiica mea.

Plecasem de la spital să-mi plâng de milă și să mă înec în vodcă și mă întorsesem, dar găsisem numai un pat gol.

— Nu mi-am luat rămas-bun de la ea.

Will s-a holbat la mine și la lacrimile care-mi curgeau șiroaie pe obraji.

— Cum adică nu ți-ai luat rămas-bun? Eu eram afară, chiar lângă încăperea unde erai tu, cu ea în brațe...

S-a oprit brusc.

— La naiba! Nu te referi la Eloise, nu? Tu vorbești despre Amelia. Toate astea nu au legătură numai cu bebelușul.

Au trecut câteva minute fără ca vreunul dintre noi să vorbească. În cele din urmă, Will s-a ridicat. Și-a dat jos picioarele de pe măsuță și s-a sprijinit cu coatele pe genunchi.

— Tu o iubești pe Evie?

— Da, am dat din cap, ștergându-mi lacrimile.

— Atunci trebuie să te gândești la o cale să mergi mai departe.

Chiar credeam că *mersesem* mai departe... asta până văzusem fetișoara dulce a lui Eloise.

— Cum mama dracului mai pot face acum ceva?

— În primul rând, încetezi să mai permiți trecutului să-ți distrugă viitorul. Nu sunt psihiatru, dar aș spune că primul pas e să spui tot, să te eliberezi. Au trecut trei ani deja și e prima dată când ți-ai îngăduit să simți anumite emoții. După ce a murit Amelia, te-ai întors la serviciu după câteva zile, ca și cum nu se întâmplase nimic. Nu ai cum să-ți ștergi oamenii din inimă ca să mergi mai departe.

Și-a bătut pieptul, în dreptul inimii, cu palma.

— Trebuie să accepți că mereu vor avea locul lor acolo și să o lași să se vindece cât de bine poți. Cineva care te iubește îți va lua inima cu tot cu cicatrici.

CAPITOLUL 31

Merrick

CU TREI ANI ÎN URMĂ

— Domnule Crawford?

Am ridicat ochii din balansoarul unde mă aflam. Stăteam acolo de mai bine de-o oră, privindu-mi fetița. Astăzi împlinea cinci zile și era prima oară când starea ei se stabilizase suficient încât să o scoată din incubator.

Asistenta de la neonatologie, care mi-o adusese, era în pragul ușii cu o altă femeie pe care nu am recunoscut-o. Era îmbrăcată în uniforma de spital, ca tot restul lumii. Asistenta s-a apropiat de mine.

— Trebuie să o ducem pe Eloise la loc. Din cauza icterului de care suferă e important să petreacă suficient timp sub lampă.

Am dat din cap și m-am aplecat să-mi sărut fiica pe frunte. Era micuță, atât de micuță!

Când am fost gata, asistenta a luat bebelușul din brațele mele și l-a pus înapoi în incubator. Mi-a zâmbit cald, arătând spre femeia aflată în continuare în ușă.

— Doamna Walters ar vrea să vă vorbească. E avocatul spitalului.

M-am uitat imediat la femeie. Probabil că se apelase la artileria grea, fiindcă nu acceptasem până acum să

semnez actul prin care refuzam orice încercare de resuscitare pentru Amelia. Am dat din cap, ridicându-mă.

— Pot să o mai țin în brațe și mai târziu?

S-a uitat la ceas.

— Desigur. Doar că vom face asta în mai multe intervale scurte. Acum e trei. Poate pe la șapte?

— Mulțumesc.

Avocata a ieșit din salonul copiilor și a așteptat să mă apropii de ea.

— Bună ziua, domnule Crawford. Numele meu este Nina Walters și lucrez la departamentul juridic al spitalului. Putem merge undeva să discutăm câteva minute?

M-am uitat din nou spre incubator, la fiica mea ce dormea acolo, senină, în siguranță.

— Desigur.

Am mers până în sala de așteptare, care era goală, și ne-am așezat.

— Echipa medicală care se ocupă de logodnica dumneavoastră mi-a făcut un raport cu privire la tot ce s-a întâmplat cu ea în ultimele câteva luni. Mă bucur că Eloise se simte așa bine.

Am dat din cap.

— La testul pentru auz a ieșit prost, dar mi s-a spus că e o problemă comună în astfel de cazuri și e posibil să se rezolve la un moment dat.

Micuța mea era tare. Avea niște fluid blocat în urechea internă și nu puteau garanta că nu vor exista probleme de dezvoltare pe măsură ce trecea timpul, dar era cu siguranță o mare luptătoare, născută la doar douăzeci și nouă de săptămâni.

Nina a tras aer adânc în piept și l-a scos afară.

— Ați trecut deja prin multe. Îmi pare rău că sunt nevoită să vă vorbesc despre asta acum, dar astăzi spitalul a primit un ordin judecătoresc.

— Pentru că nu am semnat hârtia aceea prin care să refuz resuscitarea? Din partea cui? Amelia nu vorbește cu maică-sa de ani buni.

Femeia a clătinat din cap și mi-a întins o foaie cu însemne oficiale, albastră pe verso.

— Nu are legătură cu deciziile medicale în privința Ameliei. De la judecătorie s-a dispus ca spitalul să recolteze o probă de ADN de la Eloise, pentru un test de paternitate. Reclamantul este un bărbat pe nume Aaron Jensen.

A doua zi după-amiază, stăteam în rezerva Ameliei, și monitoarele au început brusc să țiuie. M-am ridicat și am privit cum liniile de pe ecran, atât de ordonate în mod normal, au început să urce și să coboare vertiginos, fără sens. Dar Ameliei nu i se mișcase niciun mușchi. O asistentă a alergat în încăpere, a aruncat o privire spre ecran și a strigat în emițătorul radio pe care-l avea în mână.

— Cod albastru! Aduceți defibrilatorul!

Cel puțin șase oameni s-au adunat în încăpere, în următoarele treizeci de secunde. Medicul i-a ascultat bătăile inimii, în timp ce o altă asistentă a apucat-o de braț ca să i le numere, luându-i pulsul.

— Domnule Crawford, vă rog să ieșiți puțin.

M-am tras înapoi ca să le fac loc să se desfășoare.

— N-o să stau în calea voastră, dar nu mă mișc de aici.

Aveau prea multă treabă ca să se certe cu mine. Nenorocirea care s-a petrecut după aceea mi s-a părut desprinsă dintr-un serial de televiziune.

Pe monitorul conectat la inima ei, s-a mai văzut doar o unică linie dreaptă.

Doctorul a încărcat cele două padele ale defibrilatorului, a strigat tuturor celor din jur să-și ia mâinile de pe pacientă. Apoi le-a apăsat pe corpul ei, declanșând electroșocul.

Trupul Ameliei a săltat violent, dar imediat a revenit la starea inertă în care se aflase din prima zi când fusese adusă aici.

Toată lumea s-a uitat la monitor.

Nimic.

I-au mai făcut un electroșoc.

Tot nimic.

O asistentă a injectat ceva în perfuzia ei și i-a măsurat din nou pulsul, manual. A ridicat ochii spre doctor și a clătinat din cap, încruntată.

— La o parte!

Doctorul a modificat poziția unor butoane pe dispozitiv înainte de a încărca din nou padelele.

Corpul Ameliei a zvâcnit și mai sus.

Monitorul a scos un sunet și linia dreaptă a început din nou să urce și să coboare, neregulat.

Umerii doctorului s-au relaxat vizibil.

— Ce s-a întâmplat? De ce? am întrebat.

A pus padelele înapoi pe mașinăria cu rotile pe care se afla defibrilatorul.

— Ar putea fi mai multe motive, a clătinat din cap. Un cheag de sânge, ceva anomalii ale echilibrului electrolitic, sau pur și simplu din cauza epuizării, sistemul nu a mai funcționat. Ultimele câteva luni au fost extrem de solicitante pentru corpul ei, inclusiv din cauza operației de cezariană.

— Un cheag de sânge? Din cauza medicamentului care i s-a dat? Mi s-a spus că există riscul de a apărea așa ceva, atunci când mi s-a solicitat acordul de a se încerca respectivul tratament.

Doctorul a ridicat mâinile.

— Să nu ne pripim cu concluziile. Nu știm încă dacă a fost vorba despre un cheag de sânge. Și chiar dacă a fost, pacienții care petrec luni întregi în comă prezintă un risc considerabil de a se produce așa ceva.

Mi-am frecat fruntea.

— O să fie bine?

El s-a uitat la monitor.

— În clipa asta e stabilă. Dar, așa cum am procedat de la început, va trebui să luăm totul pas cu pas. Să începem prin a face niște analize, să vedem cu ce ne confruntăm în clipa aceasta.

— OK, am dat din cap, eliberând tot aerul din piept.

A doua zi dimineață, tocmai terminasem să o țin în brațe pe Eloise în rezerva de la neonatologie și m-am întors la Amelia să văd cum e. Monitorul indica faptul că bătăile inimii erau normale, așa că m-am așezat pe marginea patului și am închis o clipă ochii. Stătusem aici toată noaptea, prea speriat pentru ca să mă duc acasă, să nu se mai întâmple și altceva. Atunci o femeie a bătut la ușă și a intrat.

Mi-a zâmbit.

— Bună ziua, domnule Crawford. Numele meu este Kate Egert. Sunt de la departamentul de servicii sociale ale spitalului. Ne-am întâlnit cu ceva timp în urmă, atunci când a fost adusă aici doamna Evans.

Am dat din cap, deși nu pot spune că mi se părea cunoscută, și m-am ridicat.

— Sigur. Mă bucur să vă reîntâlnesc.

A părut că ezită o clipă.

— Credeți că putem vorbi afară o clipă?

Niciodată nu era de bine când venea cineva să vorbească cu mine, dar nu de față cu Amelia. Dar, la urma urmei, cât de tare i se putea înrăutăți starea față de ultimele două zile?

— Sigur.

Afară, pe hol, a arătat înspre o altă încăpere.

— Vreți să mergem să ne așezăm? În camera pentru familii?

Am aruncat o privire înapoi spre Amelia și am clătinat din cap.

— Putem vorbi aici, vă rog? Ultimele douăzeci și patru de ore au fost foarte dificile.

— Oh, desigur.

A tras adânc aer în piept, înainte de a-mi întinde o foaie împăturită.

— Îmi pare rău că vin și eu să vă împovărez cu o veste proastă, după ce-ați trecut prin atâtea. Dar am primit rezultatele testului de paternitate.

Am încremenit.

A despăturit hârtia pe care o avea în mâini și s-a uitat în ochii mei.

— Potrivit testului de paternitate, nu dumneavoastră sunteți tatăl Eloisei.

CAPITOLUL 32

Merrick

Stăteam pe cealaltă parte a străzii, pentru a treia zi la rând.

Aveam senzația că deja începusem să stabilesc un fel de rutină: mă trezeam mahmur în zorii zilei. Luam două pastile de Motrin cu un galon de Gatorade și lăsam să curgă apa pe mine minute în şir, la duș. Îmi puneam o șapcă de baseball, ochelari de soare și un hanorac negru, cu fermoarul tras până sus, coboram vreo patruzeci de etaje și mă strecuram afară pe intrarea de serviciu ca să reduc la maximum probabilitatea de a da peste cineva de la birou. Pe urmă o luam la picior până pe strada 19, ca să stau în intrândul unei case care trăsnea a urină și să urmăresc de la distanță un bărbat pe care-l detestam.

Nici măcar nu eram sigur ce naiba căutam. Dar exact ca și în cele două zile anterioare, Aaron plecase cu Eloise acum douăzeci de minute. Se părea că avea un program foarte ordonat, mereu la fel, așa că-l așteptam să revină destul de curând. Zece minute mai târziu, a apărut îndreptându-se spre blocul său. Numai că de data asta s-a oprit în fața intrării, s-a întors... și s-a uitat fix peste stradă, drept spre mine.

Rahat.

După câteva secunde, s-a apropiat de aleea din față, s-a uitat într-o parte și alta și a luat-o la fugă peste

stradă. De obicei, alergam șapte, opt kilometri pe zi, așa că aș fi putut să-mi trag mai jos cozorocul peste ochi și să o iau la goană. Nu ar fi reușit să mă prindă niciodată, mai ales cu adrenalina care-mi curgea prin vene în clipa asta. Dar nu m-am putut mișca. Nici măcar atunci când a înaintat drept spre mine.

— Vrei să urci la mine? Să vorbim? a spus calm.

I-am susținut privirea. Cu siguranță, vedea ura din ochii mei.

— De unde știi că nu am venit aici să te omor?

— Nu știu, a ridicat din umeri. Chiar și așa, vrei să urci, totuși?

Nu înțelegeam ce naiba căutam aici, totuși m-am trezit că sunt de acord. Mi-am simțit trupul rigid pe parcursul întregii urcări, în lift, iar în clipa când a deschis ușa apartamentului m-am oprit o clipă, dar apoi l-am urmat.

Aaron s-a dus drept în bucătărie. M-a întrebat, întors cu spatele spre mine, de lângă tejghea.

— Cafea sau whisky?

— Whisky.

A dat din cap și, în timp ce scotea o sticlă și niște pahare din dulap, m-am dus la frigider. Câteva desene făcute de mână erau prinse cu magneți peste tot. Unul în special mi-a atras atenția. Era în majoritate plin de cercuri mâzgălite, dar mi-am dat seama că se presupunea că reprezintă niște oameni. Unul era roz, micuț, apoi cel de lângă era de trei ori mai mare, desenat cu albastru. Un alt cerc roz era desenat în partea de sus a paginii, lângă niște linii albastru închis.

Aaron s-a apropiat și mi-a întins un pahar. Mi-a arătat desenul, sorbind din băutura proprie.

— Știe că mama ei este în rai și că raiul este deasupra noastră, așa că o desenează lângă nori.

Am dat din cap.

În partea dreaptă era o poză cu Amelia. Stătea pe locul pilotului într-un avion de mici dimensiuni, zâmbindu-i persoanei care făcea poza de afară. Am dat pe gât tot whisky-ul din pahar, holbându-mă la ea, apoi i-am întins paharul lui Aaron. Nu a fost nevoie să-i zic nimic ca să-l reumple.

— Ce-ar fi să ne așezăm la masă? a spus, întinzându-mi iarăși un pahar plin.

Ne-am așezat unul în fața celuilalt.

— Ai venit să mă iei la bătaie sau să vorbim? a întrebat Aaron.

— Nu sunt sigur, am clătinat din cap.

— Adevărul este că merit bătaia. Așa că poți să începi prin a-mi tragi niște pumni, dacă asta te face să te simți mai bine.

Un moment ne-am holbat unul la celălalt.

— Câtă vreme ați fost împreună?

— Cam șase luni, a răspuns Aaron punându-și paharul jos.

— Și de ce nu s-a despărțit de mine?

— Pentru că pe tine te iubea. La un moment dat, i-am dat un ultimatum – i-am spus că ori eu, ori tu. Mi-a răspuns că dacă ar fi să aleagă, te-ar alege pe tine. Că întotdeauna tu fuseseși alesul.

Am rămas tăcut vreme îndelungată.

— Și atunci de ce? De ce a făcut asta?

A clătinat din cap.

— Mi-am pus și eu aceeași întrebare, de nenumărate ori – pe lângă întrebarea de ce am făcut *eu* asta, știind cât se poate de clar că nu e disponibilă. Am fost doar un dobitoc egoist. Dar nu cred că motivul Ameliei a fost același. Adevărul e că nu cred că a

avut câtuși de puțin legătură cu mine. Cred că voia ca tu să afli.

— De ce? m-am încruntat nedumerit.

— Ca să pui capăt relației, ca să te poată răni ea înainte să apuci să o rănești tu.

Asta nu ar fi avut prea mare sens pentru o grămadă de oameni, dar în mod evident ajunsese să o cunoască pe Amelia destul de bine. Iar teoria lui nu era neapărat una nebunească. Totuși, răspunsul mă scotea din minți și nici nu eram sigur de ce pusesem întrebările asta, la naiba!

— Eloise... e bine?

Aaron s-a luminat la față.

— E foarte bine. La modul în care evoluează, în câțiva ani o să fie mai deșteaptă ca mine.

Pentru prima oară de-o săptămână încoace, am zâmbit.

— Și auzul?

— E complet surdă, a dat din cap.

— Picioarele?

— Le are puțin curbate. Doctorul spune că în câteva săptămâni ar trebui să scăpăm de orteze. În afară de asta, e perfect sănătoasă. E mică pentru vârsta ei, însă și asta e chestie comună la prematuri. A recuperat din handicap în primul an. Dar cred că va fi o tipă minionă, cam ca mama ei.

Am răsuflat zgomotos. Cum nu plănuisem să vorbesc cu Aaron, nu prea mai aveam ce spune. Așa că am dat din cap.

— Mulțumesc.

— Știu că din cauza mea ai suferit foarte mult în momentele alea și așa foarte dificile, îmi pare foarte rău pentru asta! Nu că ar avea vreo importanță acum, dar să știi că în rarele ocazii când ies și cunosc vreo femeie, o

iau la fugă în sens opus dacă aud că e implicată în vreun fel de relație.

Aaron m-a condus până la ușă. A deschis-o, eu am ieșit în holul blocului și am ridicat mâna în semn de bun-rămas, apoi am pornit spre lift.

— Merrick? a strigat după mine.

M-am întors.

— Vrei să o vezi? Să o cunoști puțin pe Eloise?

Nu eram sigur că sunt în stare să fac asta, dar am fost recunoscător pentru ofertă.

— Mai vorbim, bine?

— Sigur, a zâmbit. În mod evident știi unde să mă găsești.

CAPITOLUL 33

Evie

— Nu eram sigură că vei veni astăzi, am spus, așezându-mă pe scaunul obișnuit, vizavi de canapeaua pe care stătea pacientul. Astăzi e ultima ta zi, nu?

— Da, a dat din cap Colette. Dar am sentimente amestecate în privința asta. Am crezut că ar putea să mă ajute să vorbesc cu cineva. Nu mai am așa mulți prieteni aici, iar cu cei pe care-i am discut mai degrabă despre probleme de serviciu decât despre ceea ce simt.

— Atunci mă bucur că ai venit, i-am răspuns, făcându-i semn spre o tavă gigantică de pe masă, plină cu fursecuri. Te rog, ia de-aici. Am avut chef să fac fursecuri și, dacă le duc înapoi acasă, sunt în stare să le mănânc pe toate.

Colette a zâmbit și a luat unul. A mușcat din el, privind în jur, prin încăpere.

— Acesta a fost primul meu loc de muncă după facultate. De trei ani încoace aștept să vină ziua asta, dar acum că a venit, nu pot spune că mă simt ușurată și încântată, așa cum am crezut.

— Dar cum te simți?

A clătinat din cap.

— În bună măsură, tristă. Poate aș putea zice și că simt un anumit regret.

— Regret pentru că pleci?

— Nu. A venit timpul. Regretul e mai degrabă legat de Merrick.

Mi-aș fi dorit să-i pot spune *„Îți împărtășesc suferința, Colette."* După care să desfacem o sticlă de vin și să împărtășim povești. Dar eram o profesionistă adevărată, iar sentimentele personale nu-și aveau rostul aici. Prin urmare, n-am spus decât:

— Povestește-mi despre asta. Poți să-mi spui mai precis ce anume regreți?

— Sunt atâtea lucruri..., a clătinat din cap. Unele nici nu au sens măcar.

— Cum ar fi?

Colette s-a uitat în jos.

— Ei bine, nu știu de ce, dar în ultima vreme m-am gândit mult la vremurile când ieșeam la cină cu prietenul meu de atunci și Merrick și Amelia. Știam că ea are o aventură, dar cu toate astea mergeam cu toții la cină și ne comportam ca și cum totul era normal. Nu sunt sigură de ce amintirile astea îmi revin în minte așa de proaspete după atâta timp.

— Deseori secretele pe care le păstrăm nu contează. Ceea ce ne deranjează cel mai tare este simplul fapt că trebuie să le păstrăm.

— Poate, a dat din cap.

— Ai spus că *în ultima vreme* te-ai tot gândit la secretul pe care-l păstrai în timpul acelor cine în comun. Asta înseamnă că acestea sunt gânduri de dată recentă ori au început să-ți revină în minte mai ales acum, de curând?

— Până luna trecută sau așa ceva, nici nu m-am gândit la faptul că țineam secretă aventura prietenei mele. Poate că în felul acesta s-ar putea crede lucruri aiurea despre mine, dar e adevărul adevărat.

— S-a întâmplat ceva de curând care să te facă să te gândești la relația asta ilicită?

— Nu, nu neapărat. Dar am observat o schimbare la Merrick. Nu sunt sigură că e relevantă sau nu.

— Ce fel de schimbare?

— Păi nu a fost prea mult pe aici în ultimele câteva săptămâni, dar înainte de asta observasem că la ședințe zâmbea mai mult. Și râdea mai mult. Abia când l-am văzut fericit, în ultimele câteva luni, mi-am dat seama cât de nefericit trebuie să fi fost. M-a făcut să realizez cât a suferit după moartea Ameliei.

Am privit-o nedumerită.

— Adică tu aveai impresia că nu a suferit?

— Nu știu, a ridicat din umeri. Îl învinovățeam pe el pentru moartea ei. Dar poate că, pur și simplu, aveam nevoie de cineva pe care să dau vina.

— Și de ce să-l învinovățești pe el pentru moartea ei?

— Pentru că era trecut drept aparținător în acte și el era cel care încuviința toate deciziile medicale. A aflat că ea avea o aventură în momentul când a fost adusă la spital și pe urmă el a fost cel care a trebuit să decidă ce medicamente îi vor fi administrate și ce proceduri medicale va suporta.

O, Doamne.

Colette mi-a observat expresia de pe față și a dat din cap.

— Da, a fost o porcărie.

Era dificil să ascult ceea ce tocmai îmi spusese ea și să nu mă concentrez pe Merrick, dar nu el era pacientul meu. Nici măcar nu mai era prietenul meu. Așa că m-am silit să revin la ceea ce ar fi trebuit să fac – să o ajut pe Colette să-și descâlcească sentimentele.

– Stai puțin, să o luăm încet. Din câte spui, ai început să te întrebi dacă lucrurile pentru care ai dat

vina până acum pe Merrick sunt într-adevăr vina lui. Și, în același timp, ți-ai amintit de chestiile pe care i le-ai ascuns când erați prieteni, odinioară. Deci pari afectată de un sentiment puternic de vinovăție. De ce crezi că se întâmplă toate astea tocmai acum? Pentru că pleci?

Colette a zâmbit stânjenită.

— Păi, iau și câțiva clienți cu mine. Asta contravine contractului prin care mă angajez să nu fac concurență acestei companii. Merrick nu va fi prea fericit în privința asta, deși profitul companiei nu va fi afectat nici cât o picătură într-un ocean. Dar știu și că nu va lua nicio măsură în privința asta, fiindcă nu sunt singura care l-a considerat pe el responsabil pentru cele petrecute.

— Cum adică?

— Singura persoană mai îndârjită împotriva lui în privința asta decât mine a fost Merrick însuși.

În seara aceea, deși era vineri, nu aveam chef să plec acasă. Nu putusem să mi-l scot din minte pe Merrick, după discuția de mai devreme cu Colette. Ba chiar îmi întrerupsesem șirul lung de zile în care mă încăpățânasem să rămân doar pe etajul meu, să nu urc, în încercarea de a-l zări măcar, dar nu dădusem cu ochii de el nicăieri. Ceea ce nu fusese așa de rău, fiindcă deja mă simțeam vulnerabilă și ultimul lucru de care aveam nevoie era un motiv să justific felul în care se purtase și să-mi dau speranțe cum că povestea avea șanse să continue.

Era o seară frumoasă, așa că am decis să iau autobuzul să mă duc pe Glass Bottle Beach din Brooklyn, în loc să merg acasă. M-am plimbat vreo oră pe plajă, adunând sticlă de mare și cioburi încă tăioase pe-o parte sau alta, pe care oceanul nu le rostogolise încă suficient printre valuri și nisip. Dar nici locul acesta atât de benefic

pentru mine nu părea capabil să mă facă să mă simt mai bine astăzi. M-am așezat pe o piatră uriașă, chiar în buza oceanului, să mă uit la asfințitul soarelui. Cerul era plin de nuanțe de mov și de roz, și am închis ochii să ascult clinchetul ușor pe care-l scotea sticla de mare izbită de valuri. Părea din ce în ce mai puternic cu fiece clipă care trecea – într-atât încât am deschis ochii să privesc în jur și să văd dacă se schimbaseră valurile. Dar clinchetul nu venea de la ocean, ci de la un set de chei.

Am clipit de câteva ori, conștientă că persoana pe care o vedeam era numai rodul închipuirii mele.

Dar nu era.

Am ridicat mâna să-mi feresc ochii de soare și inima a început să-mi bată nebunește.

— Merrick? Ce faci aici?

— Am venit să găsesc niște sticlă de mare norocoasă.

— Știai că sunt aici?

A negat din cap.

— În ultimele câteva zile, am venit în fiecare seară, în jurul acestei ore.

— Dar... de ce?

A zâmbit trist.

— E loc pe piatra aia pentru amândoi?

Îmi era teamă să sper, dar nu-mi puteam împiedica emoția din ce în ce mai intensă din piept. M-am tras într-o parte să-i fac loc și lui.

— Sigur.

Merrick s-a așezat lângă mine și s-a uitat spre asfințit. Cum stătea chiar în fața mea, m-am folosit de ocazie să îl studiez puțin mai atent. Părea că îmbătrânise câțiva ani în doar câteva săptămâni. Eram foarte supărată pe bărbatul ăsta, dar eram și eu om, iar după

expresia de pe fața lui, era clar că avea nevoie de un prieten. Așa că mi-am scos bucățica mea norocoasă de sticlă de mare portocalie și i-am întins-o.

— Poți să o ții tu puțin. Din câte se pare, ai nevoie.

Privirea lui mi-a măsurat chipul și apoi a clătinat din cap.

— În ultimele două săptămâni m-am purtat oribil cu tine, și tu îmi oferi comoara ta?!

— Nu prea și-a făcut treaba în ultima vreme, am ridicat din umeri. Poate vei avea tu mai mult noroc.

Merrick s-a întins și mi-a închis palma deschisă, lăsându-mi în căușul mâinii bucățica de sticlă. A rămas privindu-mi un moment fără sfârșit pumnul strâns, înainte de a ridica ochii să îi întâlnească pe ai mei.

— În ziua accidentului Ameliei, am aflat că avea o relație paralelă și că era însărcinată de mai bine de patru luni. Știam că e posibil să fie copilul altuia, dar cumva m-am convins singur că nu e, a clătinat din cap. Am fost sigur că era copilul meu. Eram atât de furios pe Amelia pentru ce făcuse... Dar, în cele din urmă, am găsit o cale să vindec furia aia, căci m-am îndrăgostit de fiica mea, a înghițit în sec. Era ca și cum inima îmi era plină numai de animozitate și de ură, dar pe măsură ce mă îndrăgosteam de un copil pe care nu-l cunoscusem încă, sentimentul acela elimina încet orice trăire negativă. I-am citit ore bune în fiecare seară, i-am pus toate cântecele mele preferate și chiar i-am spus povești despre mama ei și despre mine și despre cum ne cunoscuserăm în facultate. Asistentele mi-au dat un stetoscop pe care să-l păstrez – fiindcă întruna le ceream câte unul de-al lor, pentru ca să-i ascult bătăile inimioarei.

Nu mai conta că Merrick îmi frânsese inima, am desfăcut mâna și mi-am trecut degetele printre degetele lui, păstrând bucățica de sticlă între palmele noastre lipite.

— De-a lungul următoarelor luni, a trebuit să iau o mulțime de decizii de ordin medical, decizii foarte dificile. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât creșteau riscurile pentru viața Ameliei. Dar Eloise avea nevoie de mama ei, căci nu ar fi supraviețuit dacă s-ar fi născut prea devreme.

— A trebuit să iei singur toate deciziile acelea pentru ele?

— Da, a dat din cap. Părinții ei erau complet absenți din peisaj și nu avea prea multe persoane apropiate. Dar la momentul acela nici măcar nu eram sigur că *eu* știam ce și-ar fi dorit ea, dat fiind că habar nu avusesem că avea o relație paralelă, de mai multă vreme, cu alt bărbat. După câteva luni, starea Ameliei s-a înrăutățit. S-a dovedit că avea niște cheaguri de sânge care începuseră să se desprindă. Era încă destul de devreme ca bebelușul să se nască – avea abia douăzeci și nouă de săptămâni. Dar am fost de acord să încerce un medicament nou, fiindcă exista un grad uriaș de risc pentru amândouă. Asta a făcut-o pe Amelia să intre în travaliu. Eloise s-a născut și a fost dusă la terapie intensivă, la neonatologie, dar starea Ameliei a devenit din ce în ce mai precară. Niciunul dintre medicamente nu a mai funcționat.

Merrick s-a oprit o clipă să-și tragă sufletul și atunci când a vorbit din nou, vocea i-a sunat răgușit.

— Între timp, spitalul primise ordin judecătoresc pentru un test de paternitate – în urma petiției tipului cu care se culcase ea. La câteva zile după ce o scoseseră pe Eloise, Amelia a suferit un stop cardiac, dar medicii au reușit să o resusciteze. A doua zi dimineață, asistenta socială a venit la mine și mi-a spus...

Pe obrajii lui Merrick se prelingeau deja lacrimi și nu m-am putut abține nici eu să plâng.

A clătinat din cap.

— Au trecut trei ani de atunci și tot nu sunt în stare să rostesc vorbele astea: Eloise nu este fiica...

Durerea de pe fața lui mi-a înfipt un cuțit în inimă. Am întins mâna să-i șterg lacrimile.

— Nu-i nimic, nu e nevoie să o spui.

A stat un minut să se recompună, apoi a continuat:

— Când mi-au zis despre Eloise, am plecat de la spital, m-am dus la cel mai apropiat bar și m-am făcut pulbere. M-am întors într-un târziu și am găsit patul Ameliei gol.

Am făcut ochii mari.

— O, Doamne! Ea muri...

— Singură, a dat din cap Merrick. Amelia a murit singură. Le-am pierdut pe amândouă în ziua aceea.

Abia dacă puteam percepe grozăvia clipelor prin care trecuse omul ăsta. După luni întregi de luptă și agonie, toată lumea lui se prăbușise.

A respirat adânc.

— Zilele trecute m-am dus să-l văd pe Aaron – celălalt bărbat.

— Da?

— Da, a încuviințat. Adevărul este că pare a fi un tip de treabă. S-a oferit să mă lase să o cunosc pe Eloise.

— Extraordinar! Și ai spus da?

— Am spus că am nevoie de niște timp să mă gândesc la asta. Dar cred că o voi face. O bună parte din mine simte ca și cum mi-am pierdut fiica. Știu că nu am cum s-o recuperez. Dar poate că dacă Eloise va deveni cumva parte din viața mea, voi putea repara ceva, poate că e important.

— Nici măcar nu știu ce să spun, Merrick.

A clătinat din cap.

— Nu e nevoie să spui nimic. Eu îți datorez o mulțime de explicații. Nu există scuză pentru ce ți-am făcut, pentru felul în care am fugit atunci când tu tocmai îți deschiseseși sufletul față de mine. Înainte ca tu să intri în biroul meu, atunci, prima oară, credeam că lăsasem trecutul în urmă, că pot trăi din nou. Dar nu eram vindecat. Pur și simplu, doar îmi zăvorâsem partea aceea a inimii. Când m-am îndrăgostit de tine, mi s-a deschis din nou. Dar în ziua când ne-am întâlnit cu Eloise, tot trecutul a reînviat dintr-odată, așa că reacția mea instinctivă a fost să zăvorăsc totul la loc, din nou, pentru că doar așa reușisem să supraviețuiesc data trecută.

Am clipit de câteva ori, blocată de vorbele lui.

— Ai spus că te-ai îndrăgostit de mine?

Merrick mi-a luat obrajii în palme și m-a privit în ochi.

— Mi-am pierdut capul încă din ziua în care mi-ai spus că sunt un dobitoc și ai ieșit din biroul meu. Am încercat ca un prost să mă opun, de laș ce eram, dar fără niciun rost.

Mi-a tras fața mai aproape, astfel încât acum aproape ni se atingeau nasurile.

— Sunt atât de îndrăgostit de tine, încât mă sperie de moarte. Ceea ce simt este mult, mult mai mult decât dorință. *Am nevoie de tine*, Evie.

Lacrimi îmi șiroiau din nou pe obraji. De data aceasta, lacrimi de fericire.

— Și eu te iubesc.

— Îmi pare foarte rău că te-am făcut să suferi, Evie! Dar dacă îmi acorzi șansa asta, îți promit să petrec următoarele... nu știu, următorii... zece ani încercând să mă revanșez față de tine.

Am râs, printre lacrimi.

— Numai zece?

A zâmbit.

— Pentru început, să spunem...

A doua zi dimineață nu m-am trezit până la unsprezece și un sfert. Merrick și cu mine ne petrecuserăm jumătate de noapte reconectându-ne unul la celălalt, și aș fi preferat să rămânem și astăzi toată ziua în pat. Dar peste câteva ore aveam o întâlnire de care îmi era groază – una despre care nu-i povestisem nimic bărbatului care mă ținea acum în brațe. Merrick dormea încă, așa că am încercat să mă extrag ușor din brațele lui, fără să-l trezesc. Dar în clipa când am pus primul picior pe podea, un braț lung m-a cuprins cu putere pe după talie și m-a tras la loc în mijlocul saltelei.

Am icnit, surprinsă.

— Încercam să nu te scol.

Merrick m-a luat de încheietura mâinii și mi-a dus-o între picioarele lui.

— Sunt cât se poate de sculat, iubito.

Cam așa era. L-am strâns ușor.

— Știi ceva, chestia asta a ta am impresia că e stricată. A fost cât se poate de trează de patru ori azi-noapte.

— Stai să-ți arăt cât de stricată este...

S-a aplecat să mă sărute, dar l-am oprit.

— OK, dar trebuie să ne grăbim. Am o întâlnire la prânz și mai trebuie și să fac duș.

S-a bosumflat.

— Anulează-o.

— Nici nu-ți poți închipui cât de tare mi-aș dori să pot face asta. Dar trebuie să termin o dată pentru totdeauna.

M-am oprit puțin, după care am privit în ochii lui Merrick.

— Iau prânzul cu Christian.

A încremenit.

— Poftim?

— Nu în sensul acela... Christian a fost de acord să renunțe la proces dacă iau cina cu el și-i dau șansa să se explice până la capăt. Avocatul meu a negociat și, până la urmă, a obținut să ne întâlnim la prânz. E ultimul lucru pe care mi l-aș dori acum, dar nici nu vreau să mă îngrop în nu știu ce cheltuieli uriașe numai ca să mă apăr într-un proces ridicol.

— Dă-l dracului! Plătesc eu toate taxele legale.

— Foarte drăguț din partea ta. Dar nu te pot lăsa să faci asta.

— Atunci merg și eu la prânzul ăsta.

Am clătinat din cap.

— Nu vreau să-i dau vreun motiv să rupă înțelegerea. Nici nu vreau să-l înrăiesc.

— Nu-mi place, s-a încruntat Merrick.

— Înțeleg de ce. Și sunt sigură că aș simți și eu exact același lucru dacă aș fi în locul tău, l-am mângâiat pe obraz. Dar promit că o să mă revanșez față de tine când mă întorc.

— La ce oră trebuie să mergi?

— Mă întâlnesc cu el la un restaurant din Midtown, la 12. Așa că trebuie să plec de aici înainte de 11.30.

Merrick s-a întins spre noptiera de lângă el și și-a luat telefonul.

— Îi dau mesaj șoferului meu. O să te ducă el și o să te aștepte să termini.

— Nu e necesar.

Nu m-a băgat în seamă, a continuat să butoneze. Când a terminat, l-a pus la loc pe noptieră.

— I-am spus să vină la 11.45. E sâmbătă, așa că traficul va fi lejer. Plus că am nevoie de o oră întreagă să te ajut să te pregătești.

Am arcuit o sprânceană.

— O să mă ajuți să mă pregătesc? Adică să-mi usuci părul, să mă machiezi sau ce?

— Nu. O să mă asigur că miroși a sex și că ai în tine sperma mea, în timp ce stai la masă cu dobitocul ăla.

— Nu ți se pare că ești cam posesiv? am râs.

— Habar nu ai cât de posesiv sunt!

Merrick și-a lipit flămând buzele de ale mele și nu a trecut prea mult până m-am pierdut de tot în ceea ce simțeam. S-a tras ușor în spate, dar păstrându-mi buza de jos între dinții lui, a rostit:

— Vreau să termin în tine. Fără prezervativ. Pot, Evie?

Am înghițit în sec, dând din cap.

— Oricum iau anticoncepționale.

Merrick mi-a mângâiat obrajii cu încheieturile degetelor.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Și-a îngropat capul în părul meu și mi-a sărutat linia pulsului, urcând apoi cu limba spre ureche.

— O să trebuiască să-mi cer iertare chiar înainte de a începe, a spus. Indiferent că sunt îndreptățit sau nu, în clipa asta simt nevoia să-mi marchez teritoriul, cum îți spuneam, știind că o să te întâlnești cu alt bărbat după ce terminăm. Așa că am nevoie să ți-o trag ca la carte!

Mi-a plăcut cum suna asta. Desfăcându-mi larg picioarele sub el, am zâmbit.

— Atunci ce mai aștepți, șefu'?

N-a fost nevoie să-i mai spun o dată. Și-a lins mâna și și-a vârât-o între noi să se asigure că eram lubrifiată. Dar eu fusesem gata de când auzisem cuvintele *Vreau să termin în tine*. Pupilele i s-au dilatat când și-a dat seama cât eram de udă. Și-a potrivit glandul umflat exact unde trebuia și s-a împins în față, brusc, cu putere. Ochii i s-au închis și s-a oprit în loc, cu o expresie de parcă găsise nirvana. Când i-a deschis, a început să se miște – așa cum nu o mai făcuse niciodată. Merrick se retrăgea acum aproape complet și intra la loc, cu la fel de multă putere, iar și iar, tot mai tare.

— La dracu', Evie, o să-ți umplu păsărica aia atât de rău, încât o să-ți curgă nu știu cât după ce te ridici de-aici.

S-a tras înapoi și a mugit, intrând la loc.

— *Ești a mea.*

Unghiile mi s-au înfipt în spatele lui, simțind cât de aproape eram de climax.

— O să...

Nici măcar nu am apucat să-mi termin propoziția și corpul meu a început să pulseze, involuntar.

— O, Doamne!!!

Merrick și-a întețit mișcările. Dur, rapid, adâncindu-se și mai tare cu fiecare dintre ele, până ce, în cele din urmă, a scos un strigăt prelung:

— Aaaaaa!

După care șoldurile i s-au mișcat o ultimă dată, înainte de a se elibera adânc înăuntrul meu.

Ne-am sărutat îndelung după aceea. Merrick a zâmbit, dându-mi o șuviță de pe față.

— Cum nu vrei să mă lași să vin și eu cu tine la masă, măcar acum ai în tine o bucățică din mine.

— Nu e nevoie să facem sex ca să se întâmple asta, mi-am pus mâna pe inimă. Deja ești aici. Așa că ești cu mine tot timpul, oriunde mă duc.

EPILOG

Merrick

UN AN MAI TÂRZIU

— Nu credeam că ești genul care se sperie așa rău de niște mici turbulențe.

— Hmm? am privit peste umăr, înainte de a intra de pe șoseaua dinspre aeroport pe autostradă. Despre ce vorbești?

— Păi în timpul zborului, a răspuns Evie. Ai fost așa de tensionat! De fiecare dată când mă uitam la tine, erai cu mâinile strânse pe mânerele scaunului.

— Ohhh....

Gândul că niște mici hurducăieli în avion m-ar deranja după toți anii ăștia în care călătorisem de colo, colo era chiar comic. La un moment dat, chiar dormisem în timpul unei aterizări de urgență. Dar am dat din cap, totuși.

— Da, și eu care credeam că am reușit să mă ascund...

Evie a râs.

— Păi am observat chiar că aveai broboane de sudoare pe frunte.

Tocmai aterizasem în Atlanta pentru a participa la picnicul de reunire a familiei, îndelung plănuit de Kitty, care urma să aibă loc peste două zile, deși Evie credea că

petrecerea va fi mâine. Credea și că vom merge drept la bunică-mea acasă.

Mi-am dres glasul.

— E abia șapte. Bunică-mea e la jocul ei obișnuit de cărți, până la nouă. I-am spus că se poate duce, fiindcă oricum de obicei avioanele întârzie. Vrei să mergem până la căsuțele tale să vedem ce mai e pe acolo, dacă tot avem niște timp?

Nu mă gândisem și la planul B, așa că speram din tot sufletul că va spune da.

— O, da, ar fi super! Stai să mă uit pe aplicație să văd dacă sunt închiriate.

Rahat.

Normal că erau închiriate. Le închiriasem eu acum o lună, sub un nume fals, crezându-mă foarte isteț, dar nu-mi trecuse prin minte că va verifica înainte de a merge acolo și va descoperi că sunt ocupate.

Evie a tastat ceva pe telefon.

— Ambele sunt închiriate.

— Vrei să mergem totuși pe acolo, numai așa să vedem proprietatea? Și locul acela de campare îmbunătățit?

— Nu, nu cred. Poate, dacă mai avem timp, mergem când ne întoarcem acasă. Se pare că sunt libere duminică, așa că poate va fi mai bine.

Îmi venea să-i zic vreo două. *Gândește-te. Gândește-te.* Eram emoționat ca dracu', așa că nu-mi venea nicio idee.

— Ești sigură?

S-a uitat la mine, îngustând ochii.

— Nu vrei să mergem acum la Kitty, câtă vreme mai sunt acolo prietenele ei cu care joacă cărți fiindcă ultima oară au făcut comentarii despre fundul tău drăguț, nu? Asta e?

— Da. Da... m-ai prins. Adevărul e că doamnele alea arată ca nişte mieluşei blânzi, dar sunt feroce ca nişte lupoaice.

Evie s-a strâmbat la mine.

— Bine. Să ştii că pentru un bărbat atât de slobod la gură, uneori te porţi ca o mironosiţă.

Tot restul drumului spre căsuţe am condus aproape fără să scot un cuvânt. În fiecare an, făceam tranzacţii riscante de acţiuni în valoare de miliarde de dolari şi nu mă simţisem în viaţa mea în halul ăsta. Evie mă tot bătea la cap să vorbesc ceva mai blând cu noii agenţi, fiindcă, din câte se părea, îi stresam prea tare. Dacă treceau prin ce treceam eu acum, însemna că sunt într-adevăr un mare bou şi ei toţi aveau motive să-şi dea demisia.

— Oh, am uitat să-ţi spun, a zis Evie. Am luat bilete la spectacolul Sesame Street Live pentru Abbey şi Eloise, pentru zilele lor de naştere. Mai sunt câteva luni bune până atunci, dar deja Abbey e obsedată de orice are legătură cu Sesame. M-am gândit că s-ar putea să-i placă şi lui Eloise. Am luat trei bilete pentru două spectacole diferite. Nu eram sigură dacă vrei să o luăm noi pe Eloise sau dacă vrei să le dai cadou pe toate şi Aaron să meargă cu ea şi o prietenă de-a ei.

La câteva săptămâni după ziua în care vorbisem cu Aaron, hotărâsem să-i accept oferta şi să o cunosc pe fiică-sa. La început, a fost ciudat. Nu voiam decât să mă uit la ea, să caut ceva din trăsăturile bebeluşului despre care crezusem la un moment dat că e al meu. Dar nu a durat mult şi mi-a trecut. De atunci o vizitasem adeseori. Ba chiar între mine şi Aaron se crease un fel de prietenie. Nu crezusem niciodată că mă voi considera norocos să-l am pe tipul ăla în viaţa mea, dar chiar eram. Pentru că nu puteam pur şi simplu să şterg dragostea pe care o aveam pentru un copil pe care-l iubisem de dinainte de a se naşte.

Le-o prezentasem și pe Evie, iar ultimele câteva dăți când ne întâlniserăm, o adusese și pe nepoata ei, Abbey. Eloise o plăcuse din prima și o trata ca pe o păpușă.

— Tu vrei să mergi? am întrebat-o.

— Cam da. Mama nu a avut niciodată destui bani să ne ducă la spectacole când eram mici. Presupun că aș fi curioasă să văd cum e.

— OK, am răspuns. Atunci mergem noi cu ea.

— Pe bune? a făcut ochii mari Evie. Niciodată nu m-am gândit că vei fi de acord să mergem la Sesame Street Live.

— O să-mi petrec câteva ore cu micuța mea prietenă, am ridicat din umeri, și pe urmă o să merg acasă și o să am parte de o partidă de sex oral pe cinste pentru că ți-am făcut pe plac, nu-i așa?

— Probabil, a chicotit ea.

— Păi mi se pare o afacere pe cinste. Nu mă interesează unde suntem câtă vreme amândouă sunteți mulțumite.

Evie și-a îndulcit privirea.

— Știi că spui cele mai drăguțe lucruri, fără măcar să-ți dai seama?

— Te referi la partea cu sexul oral, nu?

Mi-a tras una.

Zece minute mai târziu, tot calmul pe care-l câștigasem vorbind cu Evie a zburat pe fereastră din nou în momentul când am ieșit de pe șoseaua principală și am intrat pe cea care ducea spre căsuțele din copaci. Am parcat când am ajuns, chiar în momentul când soarele începea să apună.

Evie a privit în jur.

— Privește cerul. Nici c-am fi putut să ne sincronizăm mai bine de-atât. Nici dacă o plănuiam!

Am fost pe punctul de a izbucni în râs. *Ba chiar aşa a fost plănuit.*

— Nu pare că au sosit oaspeţii, a spus.

— Atunci hai să urcăm să aruncăm o privire.

— Şi dacă vin?

— Le spunem că suntem de la curăţenie.

M-a măsurat de sus până jos şi a zâmbit.

— Chiar şi fără costumul ăla de trei mii de dolari pe tine, nu ar crede nimeni că eşti de la curăţenie.

— De ce nu?

— Pentru că ai faţă de şef. Nu vreau să mă prindă cineva că-mi bag nasul pe-aici după ora de check-in.

Am coborât din maşină şi am deschis portiera pentru Evie, întinzându-i mâna să o ajut.

— Haide, o să ne distrăm. Îţi place să fii pe punctul de a fi prinsă, doar, nu-i aşa? Mai ştii ce orgasm puternic ai avut când te-am lins pe biroul tău fără să încuiem uşa? am zis şi mi-am frecat ceafa. Să ştii că am rămas fără un smoc zdravăn de păr de cât ai tras de tare.

M-a luat de mână.

— OK, merg, dar să ştii că te avertizez. O să rămâi fără păr de tot dacă urcăm acolo şi încerci iar să-mi faci ce mi-ai făcut atunci.

Ajunşi la scară, am zâmbit când ea s-a uitat în jur să fie sigură că nu era nimeni prin preajmă.

— După tine, am spus.

Evie era îmbrăcată cu o rochie subţire, de vară, aşa că priveliştea de dedesubt aproape m-a făcut să uit complet de ceea ce intenţionam să fac.

— Nu te mai holba la fundul meu, a strigat fără să se uite înapoi.

— Tu bucură-te de priveliştea din jur şi lasă-mă să mă bucur şi eu de ce privelişte vreau, am râs.

Înăuntru, a făcut câțiva pași și s-a oprit brusc exact când am ajuns și eu în spatele ei.

— O, Doamne! Uită-te, e șampanie la rece! Probabil că oamenii ăia s-au cazat deja și acum or fi ieșit să se plimbe. Or să se întoarcă dintr-un moment în altul, vezi că e aproape întuneric. Ar trebui să plecăm.

Evie s-a întors spre ușă, dar am apucat-o de încheietura mâinii.

— Stai puțin. Vreau să vorbesc cu tine.

— Putem vorbi în mașină.

Atunci am făcut singurul lucru despre care mi-am închipuit c-ar putea s-o relaxeze. I-am prins obrajii în palme și i-am tras gura spre gura mea. A dat să se desprindă, dar după zece secunde, umerii i s-au detensionat și a cedat. Se presupunea că sărutul o va calma pe ea, dar asupra mea deja începuse să aibă efectul invers, așa că m-am forțat să mă opresc. Deși i-am ținut în continuare obrajii în mâini și fața lângă a mea.

— Lasă-mă un minut, bine? am șoptit.

A clipit de câteva ori nedumerită, dar a dat din cap. Îmi plăcea la nebunie faptul că, inclusiv după atâta timp, puteam în continuare face ca lucrurile să se întâmple așa. I-am dus mâinile la buze și i le-am sărutat înainte de a trage adânc aer în piept și a face un pas înapoi. Apoi m-am lăsat într-un genunchi.

— Evie, am vrut să fac asta aici pentru că știu ce înseamnă căsuțele astea pentru tine. Aici veneai pentru ca să te simți în siguranță într-o perioadă a vieții tale când voiai să evadezi din lumea din jur. Poate că eu nu m-am suit în nicio căsuță din copac, dar cu siguranță am avut parte de ani buni în care am vrut să evadez, să scap într-un fel din viața mea – asta până ce ai intrat tu pe ușa mea.

Evie și-a dus mâinile la gură și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Din ziua în care te-am întâlnit, viața mea s-a schimbat. M-ai făcut să-mi doresc din nou să trăiesc, să fiu o persoană mai bună, și m-ai făcut să-mi doresc mult mai mult de la viață, în afară de bani și putere.

Am băgat mâna în buzunar și am scos cutiuța pe care o aveam la mine de când plecaserăm din New York, de dimineață.

— Mi-am făcut griji că o să crezi că mă pipăiam pe interiorul pantalonilor de cât de multe ori mi-am băgat mâna în buzunar pentru ca să mă asigur că nu pierd asta.

Evie a izbucnit în râs.

Am deschis cutiuța. Înăuntru era un inel cu un diamant de patru carate, cu tăietură specială, cu două pietre mai mici în montura de aur, de-o parte și de alta. Pietrele mai mici erau de la inelele bunicii ei și al lui Kitty. Fusese nevoie de câțiva oameni pentru ca totul să fie posibil. Lângă inel, în cutiuța de catifea neagră, era bucata portocalie de sticlă de mare pe care ea o ținea în poșetă. Am scos bucata de sticlă și i-am întins-o.

— Sper că nu te superi că ți-am furat asta de dimineață. Mi s-a părut că azi am nevoie de orice talisman norocos!

A luat ciobul și și l-a dus la inimă.

— Cred că fericirea din inima mea e acum de milioane de ori mai mare decât atunci când am găsit-o, acum douăzeci de ani.

— Evie, am zâmbit, vreau să mă trezesc cu tine în fiecare dimineață și să adorm lângă tine în fiecare noapte. Vreau să fii soția mea și vreau să am o familie cu tine. Dar mai mult decât orice, motivul pentru care am vrut să fac asta aici este că vreau să iau locul căsuțelor din copac pentru tine, iubito. Vreau să fiu persoana care va fi mereu acolo pentru tine, locul unde să alergi când ai nevoie să te simți în siguranță.

Am făcut o pauză și am tras adânc aer în piept.

— Vrei să fii soția mea, Evie?

Pe față i se rostogoleau lacrimi. Mi-a încolăcit gâtul cu brațele și m-a sărutat.

— Da! Da!

Inima îmi bătea nebunește în clipa când am sărutat-o. Și când ne-am desprins în sfârșit, amândoi respiram întretăiat. I-am pus inelul pe deget și s-a uitat la el îndelung.

— Pietrele de pe-o parte și de pe cealaltă sunt din inelele de logodnă ale bunicilor noastre, cele pe care le-au primit fiecare de la iubirea vieții ei. Greer m-a ajutat să fac rost de inelul bunicii tale, iar Kitty de-abia aștepta să ți-l dea.

— O, Merrick! Înseamnă atât de mult pentru mine, a întins mâna. E uluitor! E minunat!

— Atunci înseamnă că l-am luat fix pe cel care trebuia. Pentru că se potrivește perfect cu femeia care-l poartă.

Sfârșit

(Dar uneori viața e ca un cerc și cumva ajunge de unde s-a plecat...)

ÎNAPOI LA ÎNCEPUTURI

Merrick

CU NOUĂSPREZECE ANI ÎN URMĂ

— Salut.

Soră-mea a intrat în garaj unde exersam lovituri cu tacul la vechea masă de biliard a bunicului meu. A luat în mână bila cu numărul cinci, pe care tocmai mă aplecasem s-o lovesc.

— Buni are nevoie de tine să te duci până la piață să cumperi niște zahăr.

— Poți să lași bila aia jos? Nu vezi că eram în mijlocul unui joc?

A aruncat bila grea, portocalie, în sus, apoi a prins-o.

— Nu ți se pare că deja petreci suficient timp în camera ta jucându-te cu bilele?

I-am prins eu bila când a mai aruncat-o o dată.

— Ești amuzantă! Dar să știi că nu e suficientă frumusețea.

Și-a dat ochii peste cap.

— Ce original ești, puștiule.

Puștiule. Soră-mea Lydia avea cincisprezece ani, cu numai doi ani mai mult ca mine, dar se purta ca și cum diferența dintre noi ar fi fost de cel puțin un

deceniu. Am aruncat o privire pe geamul garajului. Tocmai începuse să burnițeze.

— De ce nu te duci tu la magazin?

— Abia m-am spălat pe cap și m-am uscat.

— Și ce? Ia-ți un hanorac.

— Dacă nu taci odată și nu te duci, o să-l sun pe Dave...

Am pus bila de cinci la loc pe masă.

— Bine. Spune-i să-mi ia și mie un Big Mac. Știi că amenințarea aia nu mai funcționează de când aveam șase ani, da?

— Big Mac se găsește la McDonald's, tântălăule. Nu la Wendy's.

Am ridicat din umeri și m-am aplecat să lovesc bila, care apoi a intrat prin gaură, sfârșind în buzunarul din colțul mesei.

— Dacă voia să mă duc eu, buni ar fi venit aici să mă roage chiar ea. Știu că te-a rugat pe tine și acum încerci doar să scapi de treabă, de-asta ai venit.

— Nu contează, a ridicat din umeri Lydia. O să fii nevoit să mă asculți pentru că sunt mai mare decât tine.

— Nu-mi place deloc să-ți spun asta, dar ăsta nu e un motiv. Nu ai dreptul să îmi comanzi doar fiindcă ești puțin mai mare. Dar dacă tot te duci, ia-mi și mie niște unt de arahide. Am rămas fără.

S-a strâmbat la mine.

— Cum naiba poți să mănânci chestia aia de trei ori pe zi?

— Nu-ți da cu părerea înainte să-l încerci.

M-am apropiat de soră-mea îndeajuns de mult încât să o privesc de sus. Deja aveam cu vreo cincisprezece centimetri mai mult ca ea.

— Poate dacă mănânci niște unt de arahide ajungi și tu să ai o înălțime normală.

— Am 1,55. Asta *chiar este* o înălțime normală pentru fete.

— Dacă spui tu..., am zâmbit ironic.

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Dacă mă duc eu, nu o să iau unt de arahide pentru tine. O să iau numai zahăr pentru buni.

Mi-am dat ochii peste cap. *Desigur.*

— Bine, bine, am bombănit. O să mă duc, dar după ce termin jocul. Și numai pentru că am chef de un sandvici acum.

Puțin mai târziu, am plecat pe bicicletă la piața aflată cam la trei străzi distanță și am cumpărat zahăr și unt de arahide. Dar în timp ce eram la magazin, burnița s-a transformat într-o ploaie serioasă, potop chiar. Mi-am ridicat bicicleta de sub prelata de deasupra intrării.

— *Minunat.*

Până când am ajuns în sfârșit înapoi la bunică-mea, eram ud fleașcă din cap până-n picioare. Am apăsat butonul să deschid ușa garajului, dar chiar atunci am văzut fluturând un păr blond prin curtea casei de alături, cea a prietenei lui buni. Am privit prin ploaia care curgea întruna cum o fată a traversat gazonul ud și a început să se suie pe scară spre căsuța din copac, din spate. La a patra treaptă, a alunecat și și-a pierdut echilibrul, aterizând pe pământ, drept în fund. Dar s-a ridicat imediat, a aruncat o privire peste umăr înspre casă și a început să se cațăre iar. A doua oară aproape că ajunsese în vârf când i-a alunecat din nou piciorul. Și cumva a reușit și să-și desprindă scara de sub picioare, încercând disperată să se țină. Am crezut că o să cadă cu scară cu tot, dar s-a prins de pragul căsuței din copac și acum se legăna în aer.

— *Drace!*

Am luat-o la fugă spre curtea lui Milly. Ploaia m-a izbit cu putere în față când m-am repezit să sar peste micuțul gard de scânduri și am ridicat scara din iarbă, ridicând-o la loc, fix lângă fată. Și-a pus picioarele pe ea și a reușit să se cațăre din nou. Imediat ce și-a recăpătat echilibrul, a urcat pe ultimele câteva șipci și a intrat în căsuță, trântind ușa în urma ei.

Am așteptat un minut, dar nu a mai ieșit. Și cum ploaia nu dădea deloc semne să se domolească, am fugit înapoi la bunică-mea. Când am ajuns în garaj, am auzit un bărbat țipând din casa lui Milly. M-am gândit că probabil fata aia făcuse o prostie și fusese certată, așa că mi-am pus la loc bicicleta și mi-am văzut de treburile mele.

Înăuntru, buni a aruncat o privire spre mine și a clătinat din cap.

— Băiete, zici că ești un șobolan murat. Ce naiba faci? De ce-ai ieșit să te joci în ploaia aia?

Mi-am desfăcut fermoarul de la hanorac și am scos punga pe care o băgasem înăuntru să nu se ude.

— Am fost să iau zahărul de care ai nevoie.

— Vrei să spui zahărul de care are nevoie soră-ta. Mi-a spus că vrea să-i fac niște caramele.

Fir-ar al naibii, știam eu! Am clătinat din cap.

— Ea mi-a spus că tu vrei.

— Mi se pare firesc, a chicotit buni. Așchia nu sare departe de trunchi. Probabil că și eu aș fi făcut același lucru cu fratele meu mai mic, pe vremea când eram de vârsta voastră.

A început să sune telefonul, așa că s-a dus spre locul unde era suspendat pe perete, făcând semn spre hainele de pe mine.

— Du-te să te schimbi și-ți pregătesc apoi o gustare.

Eram într-adevăr ud până la piele, a trebuit să-mi schimb până și chiloții de pe mine.

Când am revenit din cameră, buni tocmai închidea telefonul. Și-a luat haina de ploaie din dulapul de pe hol și a înșfăcat cheile de la mașină din locul unde atârnau, lângă ușa de la intrare.

— Trebuie să ies puțin. Tu și soră-ta să fiți cuminți.

— Dar plouă cu găleata. Unde te duci?

— Să ajut o prietenă, a clătinat din cap buni. Îți explic când mă întorc.

— OK.

După ce a plecat, mi-am făcut singur un sandvici cu unt de arahide și jeleu. Când am pus cuțitul murdar de unt în chiuvetă, m-am uitat pe fereastră și am observat mașina bunicii pe aleea din față a vecinilor. O femeie urca în dreapta. Prietena bunicii, Milly, tocmai venea de după casă ținând-o după umeri pe fetița care aproape căzuse din căsuța din copac ceva mai devreme. M-am uitat cum au urcat toate în mașină și pe urmă buni a demarat în viteză, în josul străzii.

Au trecut ore bune până s-a întors, iar eu eram pe jumătate adormit, pe canapea, urmărind un turneu de poker la TV. A venit spre mine, a luat telecomanda și l-a închis.

M-am ridicat în capul oaselor.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, a oftat ea. Cel puțin, nu de-acum înainte!

— Dar ce e? A pățit ceva Milly? Am văzut că se urca în mașină cu mai multe alte persoane.

— Nu, Milly e bine.

— Oh. Când m-am întors mai devreme de la magazin, am văzut ieșind în fugă din casa lui Millie o fată. Era să cadă să-și spargă capul când a alunecat și scara a căzut de sub ea. Voia să se urce în căsuța din copac.

— Probabil era nepoata mai mică a lui Milly, Everly.

— Am auzit și un bărbat strigând.

— Da, era tatăl ei, s-a încruntat buni. E un bărbat groaznic, iubitule. Dar nu va mai veni pe-aici. Cel puțin pentru o vreme.

— Dar fata e bine?

Buni a dat din cap și m-a bătut ușurel pe mână.

— Va fi bine.

Am dat din cap.

— Haide, vino, te-ai uitat destul la ecranul ăla. Vreau să-ți arăt ceva la care lucrez.

Am urmat-o pe buni în bucătărie unde a desfășurat o bucată de hârtie de pergament. În interior erau probabil vreo sută de dreptunghiuri, toate conectate cu diverse linii.

— Ce-i asta?

— E arborele genealogic al familiei noastre. M-am gândit că ar fi drăguț să merg înapoi în trecut la strămoșii noștri.

— Pentru ce? am ridicat din umeri.

— Ca să știu din ce oameni ne tragem, de unde venim, prostuțule. Cum adică *pentru ce*?

Mi-a arătat spre partea de sus a tabelului.

— Uite, cel de aici ar fi stră-stră-stră-străbunicul tău, Merchant Harrington. Era croitor, a zis și a coborât cu degetul în căsuțele mai de jos ale tabelului. I-a făcut rochia de mireasă fiicei sale și rochia aia a fost purtată de încă două generații de mirese. Am pe computer o poză cu ea. Poate o să te faci și tu croitor.

Am pufnit în râs.

— Sigur, nu.

— De ce nu?

— Pentru că eu o să fiu bogat.

— A, da? Şi cum anume o să te îmbogăţeşti?

— Uşor. O să joc la bursă.

Buni a zâmbit şi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra tabelului ei. Următoarea oră a petrecut-o povestindu-mi despre fiecare persoană din tabel. Când a ajuns jos, sub numele părinţilor mei erau alte dreptunghiuri, pe lângă unele cu numele meu şi al Lydiei, plus nişte dreptunghiuri goale, fix lângă ele.

Am arătat spre cel aflat lângă mine.

— Dar dacă eu nu mă însor? O să se ofilească ramura asta?

— Ba o să te însori, m-a ameninţat cu degetul. Pot să văd chestia asta în viitorul tău.

— Mă rog, să zicem, am ridicat din umeri.

Mi-a ciufulit părul.

— Ce-ar fi să te duci la culcare?

— Bine. Noapte bună, buni.

A doua zi dimineaţă, m-a trezit vântul. Ploaia se oprise, dar fereastra de la dormitorul pentru oaspeţi fusese lăsată întredeschisă şi prin ea se strecura un şuierat puternic. M-am sculat să o închid, însă nu am mai putut să adorm. Aşa că m-am dus la bucătărie să iau nişte suc. După ce am dat pe gât un pahar plin, m-am uitat pe fereastră, peste chiuvetă, la căsuţa din copac din curtea lui Milly. Scara pe care o pusesem la loc aseară căzuse din nou. Aşa că am mers la garaj, am scos un ciocan şi nişte cuie lungi şi am traversat cele două curţi ca să mă ocup o dată pentru totdeauna de treaba asta.

Când m-am întors acasă, buni se trezise şi stătea la masă, cu arborele genealogic în faţă.

Mi-a zâmbit.

— Ce te-a apucat să te duci să repari scara aia?

— Habar n-am, am ridicat din umeri. Iar era pe jos. N-am vrut ca fetița aia să se rănească data viitoare când va încerca să se urce pe ea și eu nu voi fi în preajmă.

— Foarte frumos din partea ta.

M-am uitat în jos, la pergament.

— Mai adaugi niște nume la arborele acela?

— Doar unul.

— Ce strămoș ai fi putut să găsești de seara trecută încoace?

Buni a rulat hârtia.

— Am adăugat *un descendent*, nu un strămoș.

— Ce-i ăla?

— E o persoană din familie care vine după mine, nu înaintea mea.

M-am încruntat, nedumerit.

— Cum ar fi cineva ca mama sau ca mine sau Lydia?

— Exact.

— Dar deja ne-ai pus pe noi.

Buni a privit spre fereastra de deasupra chiuvetei și a zâmbit.

— Vizualizez ceva.

— Vizualizezi?

— Adică proiectez în univers o imagine în care cred, ca să se poată întâmpla într-o bună zi.

Am pufnit ironic.

— Ce-ar fi să vizualizezi și pentru mine un sandvici cu unt de arahide și jeleu?

Buni s-a ridicat, vârându-și sub braț sulul de hârtie, și a venit la mine să mă sărute pe obraz.

— Cred că pot face și mai mult de-atât. Stai să vezi doar!